
"Eve Dallas çivi gibi seni ateş kadar yakıcı."
Stephen King
NORA ROBERTS
TAKLİT ÖLÜM
Bir Eve Dallas Polisiyesi
Sisters Planet
Epsilon

TAKLİT ÖLÜM

New York Times çok satan yazarı Nora Roberts, Eve Dallas severleri heyecan verici bir maceraya davet ediyor.

Yaz, 2059.

Paletinli ve şapkalı bir adam karanlıkta New York sokaklarında bir fahişeye yaklaşır. Birkaç dakika sonra kadın ölür. Geride, Teğmen Eve Dallas'a yazılmış bir not bırakılmıştır ve katil kimliğini bulması için ona meydan okumaktadır. Not "Jack" ismiyle imzalanmıştır. Dallas tarihteki seri katiller hakkında kendisi kadar bilgi sahibi olan bir katilin peşindedir. Katil modern zamanların en korkunç ve kanlı cinayetlerini kopyalamaktadır. Ama tarihte kendi adından da söz ettirmek istemektedir. Kurbanını da seçmiştir: Eve Dallas.
Ve Eve'in tek bildiği, katilin tüm zamanların en ünlü seri katillerini taklit etmeye Karındeşen Jack ile başladığıdır...

"Çok eğlenceli."
"Muhtemelen eşi benzeri yok."

Cosmopolitan
Library Journal

ISBN 978-605-173-181-4
9 786051 731814
₺ 30
www.epsilonyayinevi.com
/epsilonyayinevi

Eve Dallas Serisi:

Çıplak Ölüm

Görkemli Ölüm

Ölümsüz Ölüm

Mutlu Ölüm

Büyülü Ölüm

Kindar Ölüm

Noel'de Ölüm

Ölüm Tuzağı

Ölümüne Sadakat

Ölüm Tanığı

Ölüm Yargısı

Hain Ölüm

Baştan Çıkaran Ölüm

Geçmişten Gelen Ölüm

Masum Ölüm

Portredeki Ölüm

TAKLİT ÖLÜM

Orijinal Adı: Imitation in Death
Yazarı: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Gözde Soykan
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-173-183-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2003 Nora Roberts

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Taklit Ölüm

Nora Roberts

J. D. Robb

Çeviri
Gözde Soykan

epsilon®

"Hiç kimse taklit ederek çok iyi olamaz."
Samuel Johnson

"Ve Şeytan Simon Legree'ye şunu dedi: 'Senin tarzını beğeniyorum, korkunç ve özgür.'"
Vachel Lindsay

Önsöz

2059 yılı yazı, onun ruh halini hafifletmek adına hiçbir belirti göstermeyen zorlu ve tehlikeli bir kaltaktı. Eylül ayı terli topuklarını ağustos ayının kaldırımlarında sürüyor ve New York'u ısı, nem ve kötü kokudan oluşan ıslak bir battaniyeye sarıyordu.

Yaz, diye düşündü Jacie Wooton, bu mesleği öldürüyor.

Saat neredeyse sabaha karşı ikiydi, barların müşterilerini dışarı tükürdüğü ve o müşterilerin eve gitmeden önce biraz daha aksiyon aradığı zamanlar. Gecenin kalbi olduğu zaman, böyle adlandırmayı severdi, yeterince para karşılığında bedelini ödeyerek bir arkadaş aranılırdı.

Kendisini uyuşturucularla mahvettiği günden beri sokaklarda çalışma lisansı vardı. Ama artık temizdi, ayrıca kendini zengin ve yalnız olan birinin kollarında bulana kadar fahişeliğin tüm basamaklarını çıkmak niyetindeydi.

Ama şimdilik, lanet olası hayatını devam ettirecek parayı kazanmak zorundaydı ve kimse seks yapmak -ve ödemek- istemiyordu.

Son bir-iki saattir etrafta dolanırken sadece birkaç meslektaşını görmüştü ve onlar da bu havada para ödemeye istekli çok fazla insan olmadığını söylemişlerdi.

Ama Jacie bir profesyoneldi, yirmi yıl önce o gece ilk kez lisansını kullanmaya başladığından beri kendisini böyle değerlendiriyordu.

Sıcaktan terleyebilirdi ama cesaretini kaybetmezdi. Sokak deneme lisansını alana kadar canını dişine takmış ama pes etmemişti.

Ayaklarının üzerinde kalacaktı -ya da müşterinin tercihine göre dizlerinin veya sırtının üzerinde- ve işini yapacaktı.

İşini yap, dedi kendisine. Ödemeyi al, zamanı not et. Birkaç ay sonra ise ait olduğu yere, Park'taki çatı katına geri dönmüş olacaktı.

Eğer aklından biraz yaşlandığı ve sokakta çalışmak için yumuşadığı geçtiyse de bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve bir puan daha almaya odaklandı. Sadece bir puan daha.

Ayrıca, eğer bu akşam bir puan daha alamazsa beden uygulamaları için kirasından geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Ve bir ayarlamaya ihtiyacı vardı.

Hâlâ tercih edilmeyeceğimden değil, diye düşündü şehrin iç kısımlarında kendine belirlediği üç blokluk alandaki elektrik direklerinin yanında dolanırken. Fiziğini korumuştu. Belki bir şişe votkaya satmıştı -ve o anda da kesinlikle bir içki alabilirdi- ama hâlâ güzel görünüyordu. Lanet olası güzel.

Sahip olduklarını, her ikisi ateşli bir kırmızı renginde şık bir atlet ve hemen kalçasında biten bir etekle gururla sergiliyordu. Beden şekillendirme aletine girene kadar, göğüslerini kaldırmak için bu boyundan bağlamalı atlete ihtiyacı vardı. Ama bacakları hâlâ bedeninin en güzel kıs-

mıydı. Uzun ve şekilli bacaklarına, dizlerine kadar bağlı gümüş renkli, ince topuklu sandaletler erotik bir dokunuş katmıştı.

Son bir iş daha arayıp sokaklarda yürürken sandaletleri onu öldürüyordu.

Ayaklarını biraz dinlendirmek için bir elektrik direğine yaslandı, kalçasını dışarı çıkardı ve yorgun kahverengi gözleriyle tamamen terk edilmiş sokağa göz attı. Gümüş rengi peruğu takmalıydım, dedi kendi kendine. Müşterileri her zaman saçlara düşkün olurdu. Ama o akşam peruğun ağırlığını kaldıracak gibi hissetmiyordu, bu yüzden sadece mürekkep siyahı kısa saçlarını havaya dikmiş ve üzerine özensizce gümüş rengi sprey sıkmıştı.

Bir taksi hızla uzaklaştı ve yanından birkaç araba geçti. Direğe yaslanmış olsa da her birine standart yaklaş işaretini yaptı, hiçbiri duraksamadı.

On dakika sonra paydos edecekti. Eğer kirasını ödeyecek kadar para toplayamamışsa, ev sahibine ücretsiz oral seks yapacaktı.

Yaslandığı direkten çekildi ve ağrıyan ayaklarının üzerinde, kalmak zorunda olduğu tek göz odaya doğru yavaşça yürümeye başladı. Bir zamanlar Yukarı Batı Yakası'nda, güzel kıyafetlerle dolu kaliteli bir dairede yaşadığını ve dolu bir randevu defteri olduğunu hatırlıyordu.

Danışmanının kendisine söylediği gibi, yasadışı maddeler insanı sefil bir ölümle sonlanan bir sarmalın içine sokuyordu.

Bunu yaşayıp atlatmıştı Jacie, ama o an sefilliğin tam ortasındaydı.

Altı ay daha, diye söz verdi kendisine. Ve sonra yeniden zirvede olacaktı.

Adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Zengin, eksantrik ve buradan değildi - şehrin bu bölgesinde şık takım elbisesi içinde dolanan pek fazla erkek göremezdiniz. Pelerini ve silindir şapkası bile vardı. Elinde de siyah bir sırt çantası taşıyordu.

Jacie yüzüne oyunbaz ifadesini yerleştirdi ve elini belinin üzerine koydu. "Selam bebeğim. Bu kadar iyi giyindiğine göre, neden parti yapmıyoruz?"

Adam ona gülümsedi, beyaz, düzgün dişlerini gösteren hızlı ve minnettar bir gülümsemeydi. "Aklında ne var?"

Ses tonu kıyafetine uyuyordu. Üst sınıftan, diye düşündü Jacie hem keyiften hem de nostalji duygusuyla. Stil sahibi ve kültürlü. "Sen ne istersen. Patron sensin."

"O zaman özel bir parti, bir yerlerde... Yakın bir yerlerde." Adam etrafına bakındı, sonra eliyle dar bir sokak arasını işaret etti. "Korkarım şu an kısıtlı bir zamanım var."

Ara sokak kısa bir iş anlamına geliyordu, ki bu Jacie için uygundu. Bunu yapabilir ve eğer oyunu doğru oynarsa, ücretiyle birlikte düzgün bir bahşiş de alabilirdi. Jacie yolu gösterirken, kira ve vücut şekillendirme için yeterli olacaktır diye umuyordu

"Buralardan olamazsın, değil mi?"

"Neden böyle dedin?"

"Öyle konuşmuyorsun, öyle görünmüyorsun." Jacie omuz silkti, aslında onu ilgilendirmiyordu. "Bana ne istediğini söyle bebeğim ve parayla hepsini aradan çıkarırız."

"Ah, hepsini istiyorum."

Jacie kahkaha attı, sonra elini onu kasıklarında gezdirdi. "Hmm. Kesinlikle istiyorsun. Hepsini alabilirsin." Sonra ben de bu ayakkabıları çıkarıp güzel, soğuk bir içecek alı-

rım. Jacie, mümkün olduğunca yüksek olduğunu düşündüğü bir ücret söyledi. Adam başıyla onaylayıp şişirdiği ücret karşısında gözünü bile kırpmadığında, daha fazlasını istemediği için kendisine lanet okudu.

"Ödemeyi önceden almam gerek," dedi adama. "Ödemeyi yaptığında eğlenmeye başlayabiliriz."

"Tamam. Önce ödeme."

Adam hâlâ gülümserken onun yüzünü duvara doğru döndürdü, saçlarından tutup başını arkaya doğru çekti. Çığlık atmaması için onun boğazını kesti, pelerininin altında sakladığı bıçakla tek darbede yapmıştı. Şaşkın bir şekilde adama bakarken Jacie'nin ağzı açıldı ve kirli duvarda aşağı doğru kayarken boğuk bir ses çıkardı.

"Ve şimdi de eğlence zamanı," dedi adam ve Jacie'nin üzerinde çalışmaya başladı.

Bölüm 1

Asla her şeyi görmezdiniz. Kan ve pıhtıların arasında ne kadar fazla yürürseniz yürüyün, insanın insana uyguladığı dehşete ne kadar fazla bakarsanız bakın, hiçbir zaman her şeyi göremezdiniz.

Her zaman daha kötü, daha alçakça ya da daha delice, daha korkunç ve daha acımasızca bir şey olurdu.

Teğmen Eve Dallas, bir zamanlar bir kadın olan şeyin önünde dururken bundan daha kötüsünü ne zaman göreceğini merak etti.

Olay yerindeki üniformalı polislerden ikisi hâlâ dar sokağın ağzında öğürüyordu. Onların öğürme sesleri yankılanarak kulaklarına ulaşıyordu. Eve elleri ve botları mühürlenmiş bir şekilde olduğu yerde duruyor ve altüst olan midesinin sakinleşmesini bekliyordu.

Daha önce hiç bu kadar fazla kan görmüş müydü? Hatırlaması zordu. En iyisi hatırlamamaktı.

Çömeldi, sahada kullandığı alet çantasını açtı ve kurbanın parmak izlerini araştırmak için kimlik belirleme pedini çıkardı. Kandan kaçınamazdı, bu nedenle de bu konuda düşünmeyi bırakmıştı. Kadının gevşek elini kaldırarak başparmağını pede bastırdı.

"Kurban kadın, Kafkasyalı. Ceset 00:33'te, 911'e yapılan isimsiz bir çağrıya cevap veren polis memurları tarafından bulundu ve yapılan parmak izi kontrolü sonucunda kimliğinin Jacie Wooton isimli, kırk bir yaşında, lisanslı eskort olduğu tespit edildi. Doyers 375 numarada ikamet ediyor."

Kısa bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Kurbanın boğazı kesilmiş. Kanın sıçrama şekli, kurbanın yüzü sokak arasının kuzeye bakan duvarına dönükken oluştuğuna işaret ediyor. Kan şablonu ve izi, kurbanın düştüğünü saldırgan ya da saldırganlar tarafından yolun üzerine yatırıldığını ve daha sonra..."

Tanrım. Ah, Tanrım.

"Sonra kurbanın leğen kemiği bölgesini keserek bedeninin parçalandığını gösteriyor. Hem boğaz hem de leğen kemiği bölgesindeki yaralar keskin bir aletle yapılmış."

Ölçüleri çıkarıp verileri kaydederken, soğuk ve nemli cildi sıcağa rağmen karıncalanıyordu.

"Üzgünüm." Arkasında duran Peabody konuştu. Yardımcısının yüzünün şok ve mide bulantısından dolayı hâlâ solgun olduğunu anlaması için Eve'in arkasına dönmesine gerek yoktu. "Üzgünüm Teğmenim, bakmaya devam edemedim."

"Endişelenme. Şimdi iyi misin?"

"Ben... Evet, efendim."

Eve başıyla onayladı ve çalışmaya devam etti. Gözüpek, sağlam ve son derece güvenilir olan Peabody sokakta yatan bedene bir bakış atıp bembeyaz kesildi ve Eve'in başka bir yere kusması hakkındaki sert yorumu üzerine sendeleyerek sokağa doğru ilerledi.

"Onun kimliğini buldum. Jacie Wooton, Doyers. Lisanslı bir eskort. Benim için araştır."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Hiç böyle bir şey..."

"Veriyi al. Orada yap. Burada ışığımda olursun."

Peabody, amirinin ona mola verdirdiğini biliyordu, başı yeniden döndüğü için o da bu molayı kabul etti ve sokak arasının çıkışına doğru yürüdü.

Peabody üniformasının içinde terliyordu, şapkasının altındaki koyu renk saçları ve şakakları ter içinde kalmıştı. Boğazı kurumuş, bitkinleşmişti ama aramayı başlattı. Ve Eve'in çalışmasını izledi.

Verimli, titiz ve bazıları bunu soğuk bulabilirdi. Ama Peabody, kendi görüşü bulanmadan önce Eve'in yüzünden şok, dehşet ve acıma hislerinin geçtiğini görmüştü. Doğru kelime soğuk değil, kararlıydı.

Peabody artık onun yüzünün solgun olduğunu fark etti ve nedeni çalışırken kullandıkları ışık değildi. Kahverengi gözleri odaklanmış ve sabitti; bu vahşeti incelerken tereddütsüzce bakıyordu. Elleri sabit duruyordu ve botları kanla lekelenmişti.

Gömleğinin arkasında terden oluşan bir çizgi vardı ama sendeleyerek gerilemiyordu. İş bitene kadar orada duracaktı.

Eve doğrulduğunda, Peabody lekeli botlar, eski bir kot pantolon ve harika keten bir ceket içinde, geniş ağzı, parlak kahverengi gözleri ve neredeyse aynı renk düzensiz saçları olan uzun, ince bir kadın gördü.

Ölümün karşısında asla dönüp gitmeyen bir polis.

"Dallas-"

"Peabody, olay yerini kirletmediğin sürece kusup kusmaman umurumda değil. Bana verileri ver."

"Kurban yirmi iki yıldır New York'ta yaşıyormuş. Daha önceki adresi Batı Central Park. Burada on sekiz aydır ikamet ediyormuş."

"Bu oldukça büyük bir değişim olmuş. Parasını nerede kaybetmiş?"

"Yasadışı maddeler. Üç vuruş. Birinci sınıf lisansını kaybetmiş, altı ayını rehabilitasyonda, danışmanlık alarak geçirmiş ve bir yıl kadar önce sokakta çalışmak için deneme lisansı almış."

"Bir uyuşturucu satıcısına bağlı mıymış?"

"Hayır, efendim."

"Morga gittikten sonra toksin testinin bize ne söylediğine bakacağız ama buradaki Jack'in onun uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünmüyorum." Eve cesedin üzerinde bırakılmış -kanı engellemek için mühürlenmiş- zarfı kaldırdı.

TEĞMEN EVE DALLAS, NYPGT

Şık, krem rengi bir kâğıdın üzerine, süslü bir yazı fontuyla bilgisayarda yazılmış, diye düşündü. Kâğıt, kalın, ağır ve pahalıydı. Şık davetiyelerde kullanılan türden. Bunu biliyordu çünkü eşi böyle davetiyeler gönderip alıyordu.

İkinci kanıt torbasını aldı ve notu yeniden okudu.

Merhaba Teğmen Dallas,

Senin için yeterince sıcak mı? Bu yaz oldukça meşgul olduğunu biliyorum ve senin çıkardığın işleri hayranlıkla izliyordum. Adil şehrimizdeki polis kuvvetlerinde, çok samimi olacağını umduğum bir seviyede bana katılmasını isteyeceğim başka birini düşünemiyorum.

İşte çalışmamın bir örneği. Ne düşünüyorsun?
Devam edecek ortaklığımızı dört gözle bekliyorum.
Jack

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim Jack. Sen fazlasıyla hasta bir pisliksin. Etiketleyin ve torbalayın," diye emir verdi Eve, sokağa son bir bakış atarken. "Cinayet."

***

Wooton'un dairesi, Şehir Savaşları mültecileri ve kurbanları için geçici olarak kurulmuş konutlardan birinin dördüncü katmdaydı. Bu konutlardan bazıları şehrin daha yoksul kesimindeydi ve daima yerlerinin değiştirileceği söyleniyordu.

Şehrin bu kısmı düşük kiralı apartmanları, kimyasal kullananlar ve uyuşturucu satıcılarıyla ünlüydü. Onlar pazarlık ederken binalar çürüyor ve hiçbir şey yapılmıyordu.

Eve, çöplükler oturanların üzerine çökmedikçe ve belediye başkanları kendilerini toplu davaların sancıları içinde bulmadıkları sürece bir şey yapılmasını beklemiyordu. Ta ki o zamana kadar, bu yer şanssız fahişeleri bulmayı bekleyeceği bir yer olarak kalacaktı.

Odası, mutfak olarak küçük bir bölmenin ve banyo olarak ince bir şeridin bulunduğu küçük bir kutudan farksızdı. Manzarası ise yan tarafındaki bir binanın duvarıydı. Eve ince duvarlardan, yan daireden gelen güçlü horlama sesini net bir şekilde duyabiliyordu.

İçinde yaşadığı koşullara rağmen Jacie dairesini temiz tutmuş ve bir tarzı olmasına çalışmıştı. Mobilyalar ucuz

ama renkliydi. Kendisine mahremiyet panelleri almaya parası yetmemişti ama pencerelerde firfirlı perdeler vardı. Yatağı bir çekyattan yapılmıştı fakat yatağını toplamıştı ve çarşaflar kaliteli pamuklu kumaştandı. Muhtemelen daha iyi zamanlardan kalmışlar, diye düşündü Eve.

Masaya bağlanmış ucuz bir görüntülü telefon ve mesleğiyle ilgili çeşitli araçlarla kaplı portatif bir şifonyeri vardı: güçlendiriciler, kokular, peruklar, gösterişli takılar, geçici dövmeler. Çekmece ve dolapta da çoğunlukla işiyle ilgili kıyafetler bulunuyordu ama bunlara Eve'in kadının iş dışı saatlerde kullandığını tahmin ettiği daha muhafazakâr kıyafetler karışmıştı.

Aralarında bir yarı dolu ve bir de yedek olarak tam dolu bir ayılma ilacı da dahil olmak üzere reçetesiz satılan ilaçlardan buldu. Bu da mutfaktaki iki şişe votka ve bir şişe evde yapılan içki şişesini düşününce anlamlı geldi.

Evde yasadışı uyuşturucu yoktu, ki bu da Eve'in Jacie'nin kimyasallardan alkole geçtiğini düşünmesine neden olmuştu.

Masa linkini açtı ve son üç gün içinde gönderilip alınmış verileri yeniden oynattı. Mesajlardan biri danışmanından gelmişti; lisansını güncellemesi hakkındaydı. Bir mesaj daha alınmış ama cevaplandırılmamıştı; ev sahibi ödenmemiş kira borçları hakkında uyarmıştı. Son mesaj ise şehir merkezinin dışındaki beden şekillendirme merkezinden geliyordu.

Arkadaşlarıyla hiç konuşmamış, diye düşündü Eve.

Kaydırarak görüntüyü ilerletti, finansal bilgilerini buldu ve Jacie'nin muhasebe kayıtlarının oldukça düzenli olduğunu fark etti. Parasına dikkat etmiş, diye düşündü Eve,

işini yapmış, para biriktirmiş ve bu paranın çoğunu yine işine yatırmış. Harcamaları çoğunlukla gardırobu, beden, saç ve yüz işlerine gitmişti.

Bir zamanlar güzelmiş, diye karar verdi Eve. Güzel görünmeye devam etmek istiyormuş. Dış görünüşe dolanmış özgüven, cinsel çekiciliğe dolanmış görünüş, dış görünüşünü korumak adına yeterli para kazanmak için kendini satmaya dolanmış cinsel çekicilik.

Eve'e göre garip ve hüzünlü bir döngüydü bu.

"Çok çirkin bir ağaçta kendisine güzel bir kuş yuvası yapmış," diye yorumda bulundu Eve. "İsmi Jack olan herhangi birinden ya da herhangi bir erkekten gelen bir ileti ya da yazışma yok. Kayıtlara geçmiş herhangi bir evlilik ya da beraber yaşama durumu var mı?"

"Hayır, efendim."

"Danışmanı ile konuşup ona yakın olan ya da yakınlaşmış birileri var mı bakalım. Ama onu burada bulacağımızı düşünmüyorum."

"Dallas o adamın kadına yapmış olduğu şey... Bana kişisel gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor, değil mi?" Eve arkasını döndü, odaya yeniden baktı. Temiz, kadınlara özgü, çaresizce stil kazandırılmaya çalışılmış bir oda. "Bence bu kişisel bir şey ama kurbana özel değil. Bir kadın öldürdü, hayatını bedenini satarak kazanan bir kadını. Kişisel olan kısım bu. Sadece onu öldürmedi, aynı zamanda onun bedeninin hayatını kazandığı kısmını keserek kopartt. Şehrin bu kısmında, gecenin herhangi bir saatinde lisanslı bir eskort bulmak zor değil. Sadece zamanını ve yerini seçmek zorundasın. Onun işinin bir örneği," diye mırıldandı. "O kadının olduğu tek şey buydu işte."

Eve pencereye doğru yürüdü. "Onu tanıyor ya da görmüş olabilir. Bunun sadece bir tesadüf olması da mümkün. Ama kadın karşısına çıktığında o hazırdı. Elinde silahı vardı, notunu yazmış ve mühürlemişti. Yanında temiz kıyafetlerini taşımak ya da üzerinde her ne varsa saklamak için bir kutu, torba ya da sırt çantası gibi bir şey olmalı. Yoksa üzeri kadının kanıyla kaplanmış olmalı."

Eve, "Kadın onunla birlikte ara sokağa girmiş," diye devam etti. "Hava sıcak ve geç vakitti, iş çok iyi olamaz. Ama bir iş çıktı karşısına, belki de kadın evine gitmeden önceki son işiydi. Kadın deneyimli, yaklaşık yirmi yıldır bu hayatta ama adamı bela olarak görmüyor. Belki kadın içki içmişti ya da adam düzgün görünüyordu. Ayrıca bir gerçek daha var; kadın sokak işine alışkın değildi, bu konuda içgüdülere sahip olmayabilir."

Yüksek kalitedeki hayata fazla alışkınmış, diye düşündü Eve, zengin ve saygılı insanların cinsel tuhaflıklarına. Çin Mahallesi'ne gelmek onun için Venüs'e inmek gibi olmalı.

"Duvarın karşısındaymış." Eve bunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Gümüş rengiyle parlayan koyu renk, havaya dikilmiş saçlarını ve gel-koca-çocuk diyen kırmızı atletini. "Kadın oda kirasını ödemek için bu işin ücretini alması gerektiğini düşünüyordu ya da ayakları acıdığı için adamın çabuk olmasını umuyordu. Tanrım, o ayakkabılar onu öldürüyor olmalıydı. Kadın yorgundu ama geceyi sonlandırmadan önce son bir atış yapmalıydı.

"Adam onun boğazını kestiğinde buna çok şaşırdı. Bunun hızlı ve temiz olması gerekiyordu. Hızlı bir kesik, soldan sağa doğru ve tam şah damarının üzerinden. Tam bir

pislik gibi kanını fışkırtmış. Kadının beyni algılayamadan bedeni ölmüş ama bu onun için sadece başlangıçmış."

Eve arkasını döndü, şifonyeri inceledi. Ucuz takılar, pahalı dudak boyası. İnsanın içine düşmüş gibi kokmasını sağlayan sahte tasarımcı parfümleri.

"Adam kadını hazırlıyor, onu yatırıyor ve sonra keserek kadınlığını ondan alıyor. Ondan aldıklarını koymak için bir çantası olmalı."

Adamı görebiliyordu, onun gölgesinin pis sokak arasında çömeldiğini ve kanla kaplı ellerinin becerikli bir şekilde kendini temizlediğini.

"İddiaya girerim aletlerini de temizlemiştir ama kesinlikle ellerini temizliyor. Yazdığı notu alıyor ve notu temiz bir şekilde kadının göğüslerinin arasına yerleştiriyor. Kan yüzünden gömleğini değiştirmek ya da üzerine bir ceket almak zorunda. Sonra ne oluyor?"

Peabody gözlerini kırptı. "Ah, yürüyerek uzaklaşıyor ve işini iyi yaptığını düşünüyor. Evine gidiyor."

"Nasıl?"

"Hmm, eğer yeterince yakında yaşıyorsa yürüyor." Peabody bir nefes aldı, kendisini o ara sokaktan çıkarıp teğmenin zihnine soktu. Katilin zihnine. "Adam dünyanın tepesinde, bu nedenle kimse tarafından rahatının kaçması konusunda endişelenmiyor. Eğer yakında bir yerde yaşamıyorsa bile muhtemelen kendi aracını kullanıyordur, çünkü üstünü değiştirse ya da örtse bile, üzerinde o kadar fazla kan vardı ki bir koku olması lazım. Taksiye binmek ya da metroyu kullanmak çok büyük bir risk olurdu."

"Güzel. O zaman dilimi içinde taksiye binenler için taksi duraklarını kontrol edelim ama bir şey bulacağımızı

düşünmüyorum. Bu alanı mühürleyip binayı gözden geçirelim."

***

O tür mahallelerde olması beklendiği gibi komşuların hiçbiri bir şey bilmiyordu, hiçbir şey duymamış ve hiçbir şey görmemişti. Ev sahibi, Çin Mahallesi'nin ön tarafındaki ördek bacağı satan bir market ile para karşılığı sağlık, refah ve ruhani denge sağlayan bir alternatif ilaç dükkânı arasında işini yürütüyordu.

Eve, Piers Chan'ın tipini, kısa kollu gömleklerin içindeki adaleli kolları ve ince dudakların üzerindeki ince bıyıkları fark etti. Onu saran mütevazılığı ve küçük parmaktaki pırlantayı.

Bir melezdi, Çin Mahallesi'nin koşuşturması içinde iş kurabilecek kadar Asya kökenine sahipti, ancak Eve onun Pekin'deki son atasının Boxer Ayaklanması sırasında genç yaşlarda olduğunu hayal etti.

Tıpkı Eve'in düşündüğü gibi, Aşağı Doğu Yakası'nda eski evleri kiraya veren Chan'ın kendi evi ve ailesi New Jersey'de lüks bir banliyödeydi.

"Wooton, Wooton." İki sessiz tezgâhtar arka tarafta kendilerini meşgul ederken, Chan kiracılarının bulunduğu defterin sayfalarına bakıyordu. "Evet, Doyers'da lüks tek kişilik odada kalıyormuş."

"Lüks?" diye tekrarladı Eve. "Odayı lüks yapan neydi?"

"İçinde buzdolabı ve OtoAşçı olan bir mutfağı var. Paket olarak veriyoruz. Ödemede gecikmişti. Kirasını bir hafta önce ödemesi gerekiyordu. Birkaç gün önce standart aramayı yaptık. Bugün bir arama daha yapılacak, sonra da önümüzdeki hafta otomatik olarak tahliye emri çıkacak."

"Adresini şehir morgu olarak yenilediği için buna gerek kalmayacak. Bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

"Öldürüldü." Adamın kaşları, Eve'in anlayış ya da şoktan çok rahatsızlık olarak yorumladığı bir ifadeyle aşağı indi. "Lanet olsun. Mekânı mühürlediniz mi?"

Eve başını yana eğip sordu. "Bunu soruyorsun çünkü?"

"Bakın, benim altı binam ve yetmiş iki odam var. O kadar fazla kiracınız olunca, bunlardan bazıları o ya da bu şekilde nalları dikiyor. Elinizde ihmal edilmiş ölümler, kuşkulu ölümler, talihsizlikler ve intiharlar oluyor." Hepsini şişman parmaklarıyla sayıyordu. "Sonra siz geliyorsunuz, mekânı mühürlüyorsunuz, en yakın akrabalarına haber veriyorsunuz. Ben gözümü bile kırpamadan ve bir hak iddia edip kira bedelini geri alamadan, bir amcası ya da bir akrabası gelip etrafı temizliyor." Artık ellerini açmış, Eve'e mağdur bir şekilde bakıyordu. "Ben burada sadece hayatımı kazanmaya çalışıyorum."

"O kadın da biri onu kesmeye karar verdiğinde bunu yapmaya çalışıyordu."

Adam yanaklarını havayla doldurup ofladı. "İnsan o tür bir işte çalışıyorsa bazı zorluklara katlanmak zorundadır."

"Bu kadar insancıllık beni boğuyor, o yüzden konuya odaklanalım. Jacie Wooton'u tanıyor muydun?"

"Onun başvurusunu, referanslarını ve kira ödemesini biliyorum. Onu kendim hiç görmedim. Kiracılarımla arkadaş olacak kadar vaktim yok. Çok fazla kiracım var."

"Hı-hı. Ve eğer biri kira ödemesini geciktirirse, tahliyede zorluk çıkarırsa adil davranmak ve başka şekilde ödeme yapmalarını sağlamak için onlara küçük ziyaretlerde de bulunuyor musun?"

Adam bir parmağını bıyığının üzerinden geçirdi. "Ben

işimi kurallara uygun yürütüyorum. Kirasını ödemeyenleri çıkarmak için mahkemelere verdiğim ücretler oldukça yüksek ama bunlar işletme giderlerine dahil. Bu işimin bir parçası. Eğer beni eliyle tatmin etmek için uğradıysa bile bu Wooton denen kadını tanımıyorum. Ayrıca dün gece Bloomfield'da karım ve çocuklarımla evdeydim. Bu sabah kahvaltı ederken de oradaydım, sonra her gün yaptığım gibi saat yediyi çeyrek geçe şehre geldim. Eğer bundan fazlası gerekiyorsa, avukatlarımla konuşun."

"Sürüngen," dedi Peabody kaldırımın üzerinde.

"Ah, evet ve kiraların bir kısmını takas yoluyla aldığından bahse girecek kadar eminim. Cinsel iyilikler, küçük bir poşet uyuşturucu, çalıntı mallar. Eğer elimizde kesin zaman olsaydı, onu sıkıştırabilirdik." Eve ters asılmış çok zayıf kümes hayvanlarını ve garip perdeli ayak öbeklerini incelerken başını yana eğdi. "Bir ayağı nasıl yersin?" diye merak etti Eve. "Parmak uçlarından başlayıp yukarı doğru mu yoksa ayak bileğinden başlayıp aşağı doğru mu? Ördeklerin ayak bilekleri var mı?"

"Pek çok geceyi sadece bunu düşündüğüm için uykusuz geçirdim."

Eve ona tatsız bir bakış atsa da yardımcısının kendine geldiğini gördüğüne memnundu. "Burada kesim yapıyorlar, değil mi? Kesiyorlar ve ufak ufak doğrayıp mutfaklarda kullanıyorlar. Keskin bıçaklar, fazlasıyla kan ve anatomi hakkında belirli derecede bilgi."

"Bir tavuğu kesmek, bir insanı kesmekten çok daha basit olmalı."

"Bilmiyorum." Eve düşünürken ellerini beline koydu. "Teknik olarak tamam. Kütle daha büyük ve bunu yap-

mak daha çok zaman alacaktır ve belki de kuş kesmekten daha fazla yetenek gerektiriyordur. Ama bu kütleyi bir insan olarak görmezsen çok da farklı olmaz. Belki hayvanlar üzerinde pratik yaptığında alışıyorsundur. Belki de kafayı yemiş bir doktor ya da veteriner hekimsindir. Ama yine de ne yaptığını biliyor olmak zorunda. Bir kasap, bir doktor, yetenekli bir amatör ama kahramanına saygısını gösterebilmek için tekniğini geliştirmekte olan biri."

"Kahramanına mı?"

"Jack," dedi Eve aracına doğru yürümek için dönerken. "Karındeşen Jack."

"Karındeşen Jack mi?" Ağzı bir karış açılan Peabody ona yetişmek için hızla yürüdü. "Yani Londra'daki, hani... Bilmem ne kadar zaman önceki olaydan mı bahsediyorsun?"

"1800'lerin sonu. Whitechapel'da. Viktorya döneminde, şehrin yoksul kısmında, fahişelerin uğrak yerinde. Beşle sekiz arasında kadın öldürdü, belki daha da fazla ve hepsi bir yıl içinde bir buçuk kilometre yarı çapındaki bir alanda."

Eve direksiyonun başına geçti, ağzı açık halde kendisine bakan Peabody'ye bir bakış attı. "Ne?" diye sordu. "Bir şeyler biliyor olamaz mıyım?"

"Evet efendim. Siz pek çok konuda çok şey biliyorsunuz ama tarih genelde sizin ilgi alanınız değildir."

Cinayet öyle, diye düşündü Eve, arabayla kaldırımdan uzaklaşırken. Ve hep öyle olmuştu. "Diğer küçük kızlar henüz kesilmemiş pofuduk ördekler hakkında hikâyeler okurken, ben Jack ve diğer seri katiller hakkında bir şeyler okuyordum."

"Siz... Çocukken böyle şeyler mi okuyordunuz?"

"Evet. Ne var?"

"Şey..." Peabody bunu nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyordu. Eve'in sistem içinde, koruyucu ailelerin yanında ve yetiştirme yurtlarında yetiştirildiğini biliyordu. "Sizden sorumlu olan yetişkinlerden hiçbiri sizin ilgi alanlarınızı takip etmiyor muydu? Demek istediğim, benim annem babam -ki bizim seçimlerimizi kısıtlamamak konusunda harikaydılar- bu tür bir konuda yumruklarını masaya vururlardı. Bilirsiniz, büyüme yılları ve kâbuslar, duygusal yara alma falan."

Eve birkaç basit kelime okuyabildiği zamandan çok uzun zaman önce olabilecek her açıdan yara almıştı. Kâbuslara gelince, Eve onları görmediği bir zamanı hatırlayamıyordu.

"Eğer internette Karındeşen Jack ya da John Wayne Gacy hakkında bilgi arıyorsam, bir şeyle meşgul olmuş oluyordum ve başım belada olmuyordu. Temel kriterler bunlardı."

"Sanırım her zaman bir polis olmak istediğinizi biliyordunuz."

Eve bir kurbandan başka bir şey olmak istediğini biliyordu. Sonra kurbanları savunmak istediğini anladı. Bu da onun için polis olmak anlamına geliyordu. "Az çok. Karındeşen Jack polise notlar gönderiyordu ama buna bir süre sonra başlamıştı. Bizim adamımız gibi en başında başlamamıştı. Ama bu adam bizim tereddüt etmediğini bilmemizi istiyor. Oyun oynamak istiyor."

"Sizi istiyor," dedi Peabody ve Eve başıyla onu onayladı.

"Kısa süre önce oldukça fazla insanın bildiği bir davayı kapadım. Televizyonda çok yer aldı. Çok konuşuldu. Bu

yazın başındaki Purity davası. O da gündeme düşen bir başka davaydı. İzliyordu. Şimdi insanların kendisi hakkında konuşmasını istiyor. Geçmişte Jack'in hakkında da çok konuşulmuştu."

"Senin olaya dahil olmanı ve basının da ona odaklanmasını istiyor. Şehrin ondan büyülenmesini istiyor."

"Ben böyle düşünüyorum."

"O zaman aynı bölgede başka lisanslı eskortları da avlayacak."

"Takip edeceği model böyle olmalı." Eve duraksadı. "Ve düşünmemizi istediği şey de bu."

***

Eve'in bir sonraki durağı, Jacie'nin Doğu Village'ın aşağı bölgesinde üç ofisli bir süitte çalışan danışmanıydı. Kadının geniş, aşırı kalabalık masasının üzerinde renkli şekerlerle dolu bir kâse vardı. Üzerinde, ona anaç bir hava veren gri bir takım elbise olan kadın bu masanın ardında oturuyordu.

Eve onun ellili yaşların sonlarında, nazik bir yüzü ama buna karşın bir çift cin gibi bakan ela gözleri olduğunu düşündü.

"Tressa Palank." Ayağa kalkıp sertçe Eve'in elini sıktıktan sonra eliyle bir sandalyeyi işaret etti. "Sanırım bu görüşme danışanlarımdan biriyle ilgili. Bir sonraki seansımdan önce on dakikam var. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana Jacie Wooton'dan bahsedin."

"Jacie mi?" Tressa kaşlarını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama gözlerinde yine de endişe vardı. "Onun size sorun çıkardığına inanamıyorum. Doğ-

ru yolda ilerliyor, A Sınıfı lisansını geri almak konusunda kararlı."

"Jacie Wooton bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

Tressa gözlerini kapattı ve birkaç saniye boyunca sadece nefes alıp verdi. "Benimkilerden biri olmak zorunda olduğunu biliyordum." Yeniden gözlerini açtı, doğrudan Eve'e bakıyordu. "Çin Mahallesi'ndeki cinayetle ilgili haberi duyduğum anda anladım. Bu sadece içgüdüsel bir şey. Jacie." Ellerini masanın üzerinde birleştirip, onlara baktı. "Ne oldu?"

"Henüz detayları sizinle paylaşamam, sadece bıçaklandığını söyleyebilirim."

"Parçalanmış. Haber bülteninde kadın bir lisanslı eskortun, bu sabah erken saatlerde Çin Mahallesi'nde parçalandığını söylüyordu."

Polislerden biri, diye düşündü Eve ve bu sızıntıyı yapan kaynağı bulduğunda ona çok fena ödetecekti. "Size daha fazlasını açıklayamam. Soruşturmam henüz erken bir aşamada."

"Rutini biliyorum. Ben de beş sene bu işi yaptım."

"Siz bir polis miydiniz?"

"Beş yıl boyunca, çoğunlukla cinsel suçlardı. Sonra danışmanlığa geçtim. Sokaklardan ya da orada gördüklerimden hoşlanmadım. Burada o tip şeylerle her gün karşılaşmadan yardım etmek için bir şeyler yapabiliyorum. Bu hiç kolay bir iş değil ama benim en iyi yaptığım şey bu. Size bildiğim her şeyi anlatacağım, umarım bir yardımı dokunur."

"Sizinle kısa süre önce lisans iyileştirmesiyle ilgili konuşmuş."

"Reddedildi. Ona bir yıl daha deneme süresi var, yani

vardı. Tutuklanması ve bağımlılığının ardından bu zorunluydu. Rehabilitasyonu iyi gitti ama kendisini kaptırdığı maddenin yerine geçecek başka bir şey bulduğundan şüpheleniyorum."

"Votka. Yatağında iki şişe vardı."

"Bu yasal ama onun lisansının iyileştirilmesi için şartlı tahliye gerekliliklerini ihlal eder. Zaten artık bir önemi yok."

Tressa elleriyle gözlerini ovuşturdu ve içini çekti. "Zaten artık bir önemi yok," diye tekrarladı. "Şehrin yukarı kısmına geri dönmekten başka bir şey düşünemiyordu. Sokaklarda çalışmaktan nefret ediyordu ama hiçbir zaman, ciddi şekilde alternatif başka bir mesleği düşünmedi."

"Sizin bildiğiniz düzenli müşterileri var mıydı?"

"Hayır. Bir zamanlar oldukça geniş bir müşteri listesi vardı, ayrıcalıklı erkekler ve kadınlar. Her ikisi için de lisansı vardı. Ama benim bildiğim kadarıyla, hiçbiri şehrin alt kısmına taşındığında onun peşinden gelmedi. Eğer gelselerdi bu onun egosunu yükselteceği için bana söylerdi diye düşünüyorum."

"Tedarikçisi kimdi?"

"Bir isim vermedi, bana bile. Ama salıverildiğinden beri kimseyle temasa geçmediğine dair yemin etti."

"Size göre, korktuğu için mi bu ismi saklıyordu?"

"Bence bunun etikle ilgili bir şey olduğunu düşünüyordu. Hayatının yarısını lisanslı eskort olarak geçirmiş. İyi bir eskortun ağzı sıkı olur ve tıpkı bir doktor ya da rahip gibi, müşterilerinin özel hayatının kutsal olduğunu düşünür. O da bunu bu şekilde görüyordu. Ben onun tedarikçisinin aynı zamanda müşterisi olduğunu düşünüyorum, ama bu sadece bir önsezi."

"Son seanslarınızda herhangi bir şey ya da biri yüzünden endişelendiğini, kaygılandığını ya da korktuğunu belirten bir şey oldu mu?"

"Hayır. Sadece eski hayatına geri dönmek için sabırsızlanıyordu."

"Size ne sıklıkla geliyordu?"

"Şartlı tahliye kuralları gereği iki haftada bir. Hiç aksattığı olmadı. Düzenli olarak kullandığı ilaçlar vardı, rastgele testler için her zaman uygun oluyordu. Her açıdan işbirliğine açıktı. Teğmen, o ortalama bir kadındı, sadece biraz kaybolmuştu ve bu ortamda kendini iyi hissetmiyordu. Daha seçkin bir müşteri kesimine ve rutinine alışkın olduğu için sokak düzenini bilmiyordu. Güzel şeylerden hoşlanıyordu, dış görünüşü hakkında endişeleniyordu, lisans seviyesinin kısıtlamaları hakkında şikâyet ediyordu. Artık sosyalleşemiyordu, çünkü içinde bulunduğu koşullardan utanıyordu ve içinde bulunduğu ekonomik çevrenin kendi seviyesinin altında olduğunu hissediyordu."

Tressa bir an için parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Üzgünüm. Üzülmemeye, durumu kişiselleştirmemeye çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu benim dışarıda, sahada iyi olmamamın nedenlerinden biri. Ondan hoşlanıyordum ve ona yardım etmek istiyordum. Ona bunu kimin yapabileceğini bilmiyorum. Sadece daha zayıf olanlardan birine yapılmış rastgele bir olay. Ne de olsa o sadece bir fahişeydi."

Sesi çatlamak üzereydi, bu nedenle boğazını temizledi ve burnundan nefes aldı. "Pek çok insan hâlâ bu şekilde düşünüyor, hem siz hem de ben bunu biliyoruz. Bana dayak yemiş, istismar edilmiş, aşağılanmış ve hırpalanmış bir

şekilde gelirler. Bazıları pes eder, bazıları kendi başlarının çaresine bakar ve bazıları farklı bir seviyeye çıkıp kraliçeler gibi yaşar. Ama bazılarını da su kanalına atarlar. Bu tehlikeli bir meslek. Polisler, acil durum ve sağlık çalışanları, fahişeler. Yüksek ölüm oranı olan tehlikeli meslekler. O hayatını geri istiyordu," dedi Tressa. "Ve bu onu öldürdü."

Bölüm 2

Eve morgun yanında durdu. Bu, diye düşündü Eve, kurbanın kendisine bir şey söylemesi için bir başka şanstı. Gerçek arkadaşları, bilinen düşmanları, iş arkadaşları, ailesi olmayan Jacie Wooton, fiziksel saldırıya uğramış, yalnız bir kadın portresi çiziyordu. Bedeninin en büyük malvarlığı olduğunu düşünen ve iyi bir hayata ulaşmak için onu kullanmayı seçen bir kadın.

Eve'in bu bedenin kendisine kadın ve katil hakkında neler söyleyeceğini bulması gerekiyordu.

Morg binası koridorunun yarısına geldiğinde duraksadı. "Bir koltuk bul," dedi Peabody'ye. "Senin laboratuvardaki çocuklarla temasa geçmeni ve onları canından bezdirmeni istiyorum. Yalvar, sızlan, tehdit et, her ne işe yararsa onu yap ama onları kâğıdın izini sürmeleri için sıkıştır."

"Bunu halledebilirim. İçeri giriyorum. Bir daha kendimi kaybetmeyeceğim."

Eve şimdiden onun yüzünün renginin solduğunu fark etti. Her şeyi bir kez daha görüyordu - sokak arasını, kanı, vücut parçalarını. Ayakta kalacaktı, Eve bundan emindi ama bir bedel karşılığında. O bedel o anda, burada ödenmek zorunda değildi.

"Sana bununla baş edemeyeceğini söylemiyorum, sana o kâğıdın kaynağına ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Katil arkasında bir şey bırakır, biz de onu araştırıp peşinden gideriz. Şimdi bu işi tamamla."

Peabody'nin cevap vermesi için şans vermeden Eve uzun koridorda yürüyerek ilerleyip, cesedin beklediği çift kanatlı kapılardan içeri girdi.

Bu işi adli baştabip Morris'in almasını bekliyordu ve hayal kırıklığına uğramadı. Genellikle olduğu gibi yalnız çalışıyordu, mavi tunik ve dar mavi pantolonunun üzerinde şeffaf koruyucu ekipmanı vardı.

Uzun saçları başının arkasında uzun bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve cesedi mikrobiyal düzeyde kirletmemek için başına bir başlık takmıştı. Boynunda ucunda koyu kırmızı taşı olan gümüş bir madalyon vardı. Elleri kanlıydı ve yakışıklı, egzotik yüzü bir kaya gibi sabitti.

Çalışırken genelde müzik dinlerdi ama o gün oda makinelerin sessiz uğultusu ve lazer neşterinin ürkütücü vızıltısı dışında sessizdi.

"Arada sırada," dedi bakışlarını kaldırmadan, "burada sınırı geçen bir şeyler görürüm. İnsanlığın ötesine. Ve insanların, kendi türü üzerinde uyguladığı zalimliğin inanılmaz bir kapasitede olduğunu biliyoruz, öyle değil mi Dallas? Ama arada bir, bunu bile bir adım ötesine taşıyan bir şey görüyorum."

"Onu boğazındaki yara öldürmüş."

"Küçük bir merhamet." Morris anlayarak başını kaldırdı. Koruyucu gözlüklerinin ardında genellikle gülümseyen gözleri sabitti, işine duyduğu büyülenmeye dair bir kıvılcım barındırmıyordu. "Bedenine yapılan şeylerin geri

kalanını hissetmemiş, bilememiş. Muhtemelen adam onu kasap gibi doğramadan önce ölüymüş."

"Kasap gibi mi?"

"Sen bunu nasıl tanımlardın?" Neşteri bir metal tepsinin içine attı, kanlı ellerinden biriyle parçalanıp sakatlanmış bedeni gösterdi. "Lanet olsun, bunu nasıl tanımlardın?"

"Doğru kelimelere sahip değilim. Bunu tanımlayacak herhangi bir kelime olduğunu sanmıyorum. Korkunç yeterli değil. Canavarca tam olarak anlatmıyor, gerçekten. Şu anda felsefi konuşamam Morris. Bunun ona bir yardımı olmaz. Şunu bilmem gerekiyor, adam ne yaptığını biliyor muymuş yoksa öylesine kesip doğramış mı?"

Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Morris kendini toparlamak için koruyucu gözlüklerini, başlığını çıkardı ve sonra ellerindeki doku ve kanları yıkamak için yürüdü.

"Biliyordu. Kesikler titizlikle yapılmış. Tereddüt etmemiş, lüzumsuz hareketler yok." Bir buzdolabının yanına gitti, iki şişe su çıkardı. Birini Eve'e doğru attıktan sonra, derin derin içti. "Katilimiz çizgilerin içini nasıl renklendireceğini biliyor."

"Pardon?"

"Senin çocukluğundan mahrum edilmiş olman beni büyülemeye devam ediyor. Bir dakika oturmaya ihtiyacım var." Elinin tersiyle kaşlarının arasını ovuştururken bir dakika bekledi. "Bu beni etkiledi. Bunun ne zaman ya da nasıl olacağını önceden tahmin edemem aslında. Ancak her gün buraya gelen onca şeyin ardından, evde yapılmış pedikürü ve sol ayağının üzerindeki nasırla bu kırk bir yaşındaki kadın beni etkiledi."

Eve, Morris bu ruh halindeyken ona nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. İçgüdülerine güvenerek bir sandalye getirip onun yanına oturdu, suyunu yudumladı. Kayıt cihazını kapatmamış, diye düşündü. Bu kısmı silip silmemek ona kalmıştı.

"Bir tatile ihtiyacın var Morris."

"Bunu duyuyorum." Hafif bir kahkaha attı. "Yarın gitmem gerekiyordu aslında. Aruba'da iki hafta. Güneş, deniz, çıplak kadınlar -hâlâ nefes alan veren türden- ve hindistancevizi kabuklarından içilecek bolca alkol."

"Git."

Morris başını iki yana salladı. "Erteledim. Bu işin sonunu görmek istiyorum." Artık ölmüş kadına bakıyordu. "Sonunu görmek zorunda olduğun bazıları olur. Onu veona yapılmış olanı görür görmez yarın bir sahilde oturuyor olamayacağımı anladım."

"Sana burada senin için çalışan iyi insanlar olduğunu söyleyebilirdim. Onunla ve bundan sonraki birkaç hafta içinde buraya her kim gelirse onlarla iyi ilgilenecek insanlar."

Eve, Jacie Wooton'un soğuk odada çıplak bir halde metal levhanın üzerinde sırtüstü yatan bedenini incelerken suyunu yudumladı. "Sana ona bunu yapan şerefsizi bulacağımı ve cezasını çekmesini sağlayacak bir dava oluşturacağımı söyleyebilirdim. Sana bunların hepsini söyleyebilirdim ve bunların hepsi doğru olurdu. Ama ben olsam, ben de gitmezdim." Eve başını duvara dayadı. "Gitmezdim."

Morris onunla aynı şeyi yaptı, başını duvara dayadı. Jacie Wooton'un parçalanmış bedeni birkaç adım ötede bir masanın üzerinde yatıyordu.

Ve bir süre sonra sessizlikleri, samimi bir hal aldı.

"Lanet olsun bizim derdimiz ne Dallas?"

"Bilmiyorum."

Morris bir an için gözlerini kapattı, yeniden sakinleşmeye başladığını biliyordu. "Ölüleri seviyoruz." Eve homurdandığında, Morris sırıttı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Ve o iğrenç, ölüyle sevişme anlamında söylemiyorum, aklın fikrin orada. Hayattayken her kim olurlarsa olsunlar, onları seviyoruz çünkü onlar kandırılmış ve istismara uğramışlar. Ezilenlerin son noktası onlar."

"Sanırım her koşulda felsefeye giriyoruz."

"Sanırım öyle." Morris çok ender yaptığı bir şey yaptı ve ona dokundu. Sadece avcuyla, Eve'in elinin üzerine hafifçe vurdu. Ama Eve bunun bir tür samimiyet olduğunu fark etti. Yoldaşlar arasında şefkatli bir temas ve bu kurbanın müşterisiyle yaptığı herhangi bir şeyden daha özeldi.

"Bize geliyorlar," diye devam etti Morris, "bebeklerden titrek yaşlılara kadar herkes. Hayattayken onları kimin sevdiğinin bir önemi yok, onların ölümdeki en yakın arkadaşları biziz. Bazen bu yakınlık bizim içimizde bir yere uzanıyor ve iç organlarımızı sıkı bir saç örgüsü gibi örüyorlar. Ah, tamam."

"Hayattayken gerçekten hayatında birine sahipmiş gibi görünmüyor. Onun evine baktığım kadarıyla bir eksiklik vardı ki sanırım buna duygu diyebilirsin ve hayatında kimseyi istemiyormuş. Yani..."

"Tamam." Bir yudum daha içti, ayağa kalktı. "Tamam." Şişeyi yanına koydu, ellerini yeniden mühürledi ve koruyucu gözlüklerini taktı. "Toksin testi sonuçlarını hızlandırmak için zorlayacağım. Karaciğer de biraz yıpranma

görünüyor, alkol tüketiminden olmalı. Ama buna rağmen, büyük bir hasar ya da hastalık bulamadım. Ölümden önce son altı saat içinde son olarak makarna yemiş. Göğüslerini büyütmüş, gözlerini çektirmiş, kalçasını kaldırtmış ve çenesini düzelttirmiş. Hepsi iyi yapılmış işler."

"Kısa süre önce mi yaptırmış?"

"Hayır. Birkaç senelik, en azından kalçasındaki iş öyle ki son operasyonun da o olduğunu düşünüyorum."

"Geçmişine uygun. Şansı dönmüş ve son zamanlarda bedenine iyi bir operasyon yaptıracak parayı bulacak durumda değilmiş."

"Onun üzerinde yapılan son işe gelecek olursak: Katil boğazını kesmek için ince, pürüzsüz bir bıçak kullanmış. Muhtemelen bir neşter ve soldan sağa doğru bir darbeyle kesmiş. Açısından kadının çenesinin yukarıda, başının arkaya çekilmiş olduğunu söyleyebilirim. Kadına arkadan yaklaşmış ve muhtemelen sol eliyle saçlarından tutup kadının başını geriye doğru çekip sağ eliyle kesmiş." Morris iki eliyle görünmez bir bedenin üzerinde uygulayarak gösterdi. "Tek bir darbeyle şahdamarına şiddetli bir zarar vermiş."

"Çok fazla kan vardı." Eve cesedi incelemeye devam etti ama Jacie Wooton'un ayakları üzerinde, başı sokağın pis duvarına dayanmış şekilde durduğunu zihninde canlandırıyordu. Sonra kafasının arkaya çekilişi, bu hareketten dolayı hissettiği kısa süreli şok, o parlak acı ve kafa karışıklığı. "Çok fazla kan sıçramış ve fışkırmıştı."

"Çok ama çok fazla, arkadan saldırmasına rağmen fazlasıyla pis bir hal almış. Geri kalanı ise tek uzun bir kesik." Morris bunun için parmağıyla havada bir çizgi çizdi.

"Hızla, hatta ekonomik bir şekilde yapılmış diyebilirim. Buna temiz ya da cerrahi diyemeyiz ama katilin ilk seferi değilmiş. Daha önce de et kesmiş. Bana göre bir amatörden fazlası. Bu zavallı kadından önce et ve kanla uğraşmış olmak zorunda."

"Cerrahi değil kesikler. O zaman bir doktor olamaz, öyle mi?"

"Bu olasılığı elemezdim. Acele içinde olmalı, ışık iyi değilmiş ve kendi heyecanı, korkusu, uyarılması da var." Morris'in egzotik yüzüne hissettiği tiksinti yansıdı. "Bu tür bir şeyi harekete geçiren şey... Tamam, bir kere daha söyleyecek kelime bulamıyorum. Onu harekete geçiren her ne ise, onun yeteneğini pekâlâ engellemiş olabilir. Kadının cinsel organını aceleyle çıkarmış diyelim. Organlar çıkarılmadan önce cinsel birleşme olup olmadığını söylemek imkânsız. Ama ölüm saatine ve parçalanma saatine bakarsak, birkaç dakika arayla olduklarından oyun oynayacak zamanı olmadığını söyleyebilirim."

"Onun sağlık sektörüyle ilgili bir meslekte çalışan biri olduğunu söyleyebilir misin? Bir tıp teknisyeni, veteriner hekim, hemşire?" Eve duraksadı, bilinçli şekilde başını bir yana eğdi. "Bir patolog?"

Morris hafifçe sırıttı. "Kesinlikle mümkün. Koşullar düşünüldüğünde önemli derecede yetenek gerekiyor. Anatomi konusunda biraz bilgiye, onun üzerinde kullandığı aletler hakkında biraz bilgiye sahip olması yeterdi. Onun kesinlikle bunu araştırıp çalıştığını ve pratik yaptığını söyleyebilirim ama tıp diploması olmak zorunda değil. Ayrıca bir de not olduğunu duydum."

"Evet. Bana bırakılmış ki bu işi öncelikli olarak görmemi garantilemiş oldu."

"Yani durumu kişiselleştirmiş."

"Samimi olduğunu bile söyleyebilirsin."

"Elimden geldiği kadar kısa süre içinde test sonuçlarını alıp sana ileteceğim. Birkaç test daha yapmak ve kullanılan kesici alet hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Güzel. Rahat ol Morris."

"Ah, olacağım," dedi adam, Eve kapıya doğru yürürken. "Dallas? Teşekkür ederim."

Eve arkasına baktı. "Rica ederim."

Koridorda aşağı doğru ilerlerken Peabody'ye işaret etti. "Bana bilmek istediğim şeyi söyle."

"Laboratuvar yaptığım önemli ölçüdeki yalakalığın ardından, not kâğıdı ve zarfta kullanılmış materyalin belirli bir yapıştırıcı cinsi olduğunu bulabildi. Madde geri dönüştürülebilir bile değilmiş ki bu benim Free Ager kalbimi şok etti ve bu Birleşik Devletler sınırları dışından satın alınmış ya da üretilmiş olduğu anlamına geliyor. Burada bizim bazı kanunlarımız var."

Eve, sıcak havanın içine doğru yürürken kaşlarını kaldırdı. "Ben Free Ager'ların, devletlerin insan eliyle yapılmış kanunların, topluma karışmasına inanmadıklarını düşünüyordum."

"Amaçlarımıza uyduğu zaman inanıyoruz." Peabody arabaya bindi. "İngiltere ürünü. Kâğıt İngiltere'de üretilmiş ve Avrupa'da sadece birkaç yerde bulunabiliyor."

"New York'ta bulunmuyor."

"Hayır efendim. Geri dönüşümü yapılamayan yasaklı kâğıt ürünlerinin bir listesi olduğundan, ülkemizde internet üzerinden ya da e-posta siparişiyle satın almak bile zor."

"Hı-hı." Eve'in beyni birkaç adım öteye gitmişti ama

Peabody dedektiflik sınavına hazırlandığı için bunun iyi bir sınav sorusu olabileceğini düşünmüştü. "Peki, Avrupa'dan Çin Mahallesi'ndeki bir arka sokağa nasıl getirirsin?"

"Şey, insanlar her türlü yasak ürünü kaçak şekilde Amerika'ya getirtiyorlar. Ya da karaborsayı kullanıyorlar. Eğer bir başkasının pasaportu ile seyahat ediyorsanız, Amerika'yı geziyor ya da ziyaret ediyorsanız kabul edilebilir bazı şeyleri kişisel mülkiyetinizde bulundurmanıza izin veriliyor. Bir diplomat falan olsan da ne olursa olsun, bedelini ödemek zorundasın ve bedeli yüksek. Bu özel kâğıdın bir tanesi 20 avroya satılıyor. Bir sayfa. Zarf da on iki avro."

"Sana bunu laboratuvardaki çocuklar mı söyledi?"

"Hayır efendim. Orada dışarıda oturduğum için kendim araştırdım."

"Aferin. Satış noktalarını buldun mu?"

"Bilinenlerin hepsini. Kâğıt sadece İngiltere'de üretiliyor olsa da bu özel tarz ve ağırlığı sağlayan on altı bilinen perakendeci ve iki bilinen toptancı bulunuyor. Bunlardan ikisi Londra'da."

"Öyle mi?"

"Karındeşen Jack'i taklit ettiği için Londra açısının en iyisi olduğunu düşündüm."

"Oradan başla. Tüm satış yerlerini takip edeceğiz ama Londra önceliğimiz olacak. O kâğıdın satışları için bir liste almayı dene."

"Evet efendim. Teğmenim, bu sabah ile ilgili. İşi yapamadığımı biliyorum-"

"Peabody," diye araya girdi Eve. "Senin işini yapamadığını söyledim mi?"

"Hayır, ama-"

"Benim emrimde çalışmaya başladığından beri, işini benim isteklerime göre yapmadığında ya da senin performansından memnun kalmadığımda veya herhangi bir yönde, şekilde ya da biçimde işleri berbat ettiğinde bunu sana söylemediğim bir zaman oldu mu?"

"Ah, şey, hayır efendim." Peabody yanaklarını havayla doldurup, nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. "Şimdi bahsettiniz ama."

"O zaman bunu kafandan at ve bana o müşteri listelerini bul."

Merkeze geldiğinde herkes, dedektiflerin odasında ona Wooton cinayetiyle ilgili sorular sorup yorumlarda bulunarak yolunu kesti. Eğer polisler bu dava hakkında vızıldıyorsa, o zaman Eve halkın haykırıyor olacağını biliyordu.

Ofisine kaçtı, önce kahve için OtoAşçı'nın düğmesine bastı, sonra mesajlarına ve cevapsız çağrılarına baktı.

Yirmiye geldiğinde muhabirlerden gelen mesajları saymayı bıraktı. Ancak mesajlardan altısı Kanal 75'ten Nadine Furst'tan gelmişti.

Eve bir elinde kahveyle masasına oturdu. Parmaklarıyla masasının üzerinde tempo tutuyordu. Er ya da geç basınla muhatap olmak zorunda kalacaktı.

Geç olsa daha iyi olurdu. Aslında, bir sonraki milenyumda olsa bu Eve'e daha çok uyardı. Ama bir açıklama yapmak zorundaydı. Kısa ve resmi tutmaya karar verdi. Konuşmanın önemli kısımlarından ve teke tek görüşmelerden kaçın, dedi kendi kendine.

Katilin istediği buydu. Eve'in dışarı çıkmasını, onun hakkında konuşmasını, yayın süresinde ve yazılı basında

yer almayı, Eve'in ona biraz görkem kazandırmasını istiyordu.

Pek çoğu yaptı, diye düşündü. Ama bu adam sansasyonel olmak istiyordu. Basının bağırmasını istiyordu:

GÜNÜMÜZ KARINDEŞEN JACK'İ NEWYORK'U YARIP GEÇİYOR!

Evet, onun tarzı buydu. Büyük, cesur, iddialı.

Karındeşen Jack, diye düşündü Eve ve notlar almak için bilgisayarına döndü.

Modern seri katilliğin büyükbabası.

Hiçbir zaman yakalanamadı, hiçbir zaman kimliği tespit edilemedi.

Neredeyse iki yüz yıldır. Pek çok çalışmanın, hikayenin ve spekülasyonun merkezindeki adam.

Büyülenmenin ve iğrenmenin konusu. Ve korkunun.

Basının aldatıcı reklamı onun eğlendiği zamanlarda paniği ve ilgiyi körüklemişti.

Taklitçi yakalanmaktan kaçınmayı bekliyordu. Korku ile cazibe yaratmak ve kendisini polise karşı kuytu bir yerde saklamak istiyordu. Bu prototipi araştırmıştı. İlk suçunu işlemek için resmi olarak ya da resmi olmadan tıp okumuş olmalıydı. Şık bir kâğıt ise varlıklı olmanın ya da zevkin sembolüydü.

Karındeşen Jack davasındaki başlıca şüphelilerin bazıları üst sınıftan geliyordu, diye düşündü Eve. Hatta Kraliyet ailesinden. Kendilerini kanunun üzerinde gören kişiler.

Bir başka spekülasyon da Karındeşen Jack'in, Londra'daki bir Amerikalı olduğu yönündeydi. Eve her zaman için bunun bir düzmece olduğunu düşünmüştü ama... Kendi katilinin Amerika'daki bir İngiliz olması mümkün müydü?

Ya da belki de bir -buna ne deniyordu- Anglofil miydi? İngilizler hakkında olan her şeye hayranlık duyan biri. Oraya seyahat etmiş ve Whitechapel sokaklarında gezinmiş miydi? Olanları yeniden yaşamış mıydı? Kendisini Karındeşen Jack olarak hayal etmiş miydi?

Raporu yazmaya başladı, sonra durdu ve Doktor Mira'nın ofisini arayarak bir randevu aldı.

***

Doktor Charlotte Mira, buz mavisi renginde şık takım elbiselerinden birini giyiyordu ve bunu üçlü, uzun altın zincirlerle tamamlamıştı. Güzel yüzünün etrafındaki yumuşak kahverengi saçlarında, birkaç güneş rengi gölge vardı. Eve bu gölgelerin yeni olduğunu fark etti ve bunun üzerinde yorum mu yapması yoksa fark etmemiş gibi mi davranması gerektiğini merak etti.

Bu kadının alanındayken kendini hiçbir zaman tamamen rahat hissetmiyordu.

"Zaman ayırabilmene minnettarım," diye başladı Eve.

"Bugün benimle temasa geçip geçmeyeceğini merak ediyordum." Mira eliyle döner sandalyelerden birini işaret etti. "Herkes senin davandan ve ne kadar tüyler ürpertici olduğundan bahsediyor."

"Ne kadar tüyler ürpertici olursa, o kadar fazla konuşulur."

"Evet, haklısın." Eve'in bütün bir gün boyunca kahveyle beslendiğini tahmin eden Mira, OtoAşçı'yı çay yapmaya programlamıştı. "Duyduklarımın ne kadarının doğru olduğunu bilmiyorum."

"Raporumu yazıyorum. Senden bir profil istemek için

erken olduğunu biliyorum ama bu davada beklemek istemiyorum. Eğer haklıysam, daha sadece yeni başlıyor demektir. Jacie Wooton onun hedefi değildi, özel olarak demek istiyorum. Adamın onu ya da onun adamı tanıdığını sanmıyorum."

"Onu rastgele seçtiğine inanıyorsun."

"Tam olarak değil. Belirli türde bir kadın arıyordu, bir eskort. Bir fahişe. Şehrin yoksul bölümündeki bir fahişe. Çok belirgin kriterleri vardı ve Wooton bunlara uyduğu için öldü. Bundan fazlası ya da azı değil. Sana sözlü olarak elimdekileri vereceğim, sonra iş ilerlediğinde sana her şeyi bir dosya olarak göndereceğim. Ama doğru yolda ilerlediğime dair bir şeyler istiyorum, daha doğrusu buna ihtiyacım var," diye düzeltti.

"Bana bildiklerini anlat." Mira ona zarif bir porselen fincan uzattı, sonra oturdu ve kendi fincanını dizinin üzerinde dengeledi.

Eve kurbanla başladı, ona Jacie Wooton'un eskiden olduğu ve bulunduğu zamanki halinin taslağını verdi. Bırakılan notu, şimdiye kadar yaptığı saha çalışmasını ve Morris'in ilk bulgularını açıkladı.

"Jack," diye mırıldandı Mira. "Karındeşen Jack."

Eve öne doğru eğildi. "Onu biliyor musun?"

"Her suçlu profil uzmanı, aldığı ücreti hak etmek için onu araştırır. Sence taklit bir katille mi karşı karşıyayız?"

"Sence?"

Arkasına yaslanan Mira çayını yudumladı. "Kesinlikle bu sonuca ulaşmak için gerekli zemini oluşturmuş. Eğitimli, bencil biri olacaktır. Kadınlardan tiksiniyor. Belirli bir öldürme şeklini seçmesi bunu söylüyor. O kadınlara

saldıran ve onlardan onları kadın yapan kısımları almayı taklit etmeyi seçmiş."

Mira, Eve'in başını yavaşça sallamasından onun şimdiden aynı sonuca ulaştığını anladı.

"Aslında onu hadım etmiş. Cinsellik onun için şehvet, şiddet, kontrol, küçük düşmeyle aynı anlama geliyor. Kadınlarla olan ilişkisi sağlıklı ya da geleneksel değil. Kendisini seçkin sınıfa ait, hünerli, hatta bir dahi gibi görüyor. Bu nedenle de sadece sen olabilirsin Eve."

"Ne için ben olabilirim?"

"Rakibi olarak. Günümüzün en büyük ve anlaşılması zor katili, kendisinin izini öylesine bir polisin sürmesine izin veremezdi. Jacie Wooton'u tanımıyordu, buna katılıyorum. Ya da onu tanıyorsa bile, sadece doğru kurbanı seçmek için tanıyordu. Ama seni tanıyor. Sen de o kadın kadar onun hedefisin. Hatta daha fazla. O kadın bir piyondu, anlık bir heyecan. Sen oyunun kendisisin."

Eve de bunu düşünmüştü ve hâlâ bunu nasıl kendi lehine kullanabileceği hakkında düşünmeye devam ediyordu. "Benim ölmemi istemiyor."

"Hayır, en azından henüz değil." Mira'nın alnı hafif bir endişe çizgisiyle kırıştı. "Onu kovalamanı izlemek için senin sağ olmanı istiyor. Basının onun yaptıklarını ve senin onu kovalamanı izlemek istiyor. Notun tarzı alaycı ve seninle alay etmeye devam etmek istiyor. Sadece bir polisin değil, kamuoyunda iyi bilinen ve kadın bir polisin. Asla bir kadını kaybetmeyecek ve seni ezecek olduğu, senin en büyük başarısızlığına hizmet edeceği hakkında kuşku duymaması onun duyduğu heyecanın büyük bir parçası."

"O zaman onu yakaladığımda ciddi anlamda hayal kırıklığına uğrayacak."

"Eğer fazla yaklaştığını, fantezisini bozduğunu hissederse sana saldırabilir. Başlangıçta bu bir meydan okuma olur, ama onun bir kadın tarafından durdurularak küçük düşürülmeye tahammül edeceğine inanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Bunların çoğu onun Karındeşen Jack kişiliğinin ne kadarını benimsediğine ve onun Karındeşen Jack'e atfedilen çeşitli teorilerdeki karakterlerden hangisine inandığına bağlı. Bu, tartışmaya açık bir durum Eve. Adam 'çalışmamın örneği' dediğinde ilk cinayeti olduğunu mu yoksa daha önce öldürdüğü ama kimsenin fark etmediğini mi kast ediyordu?"

"Burada, New York'taki ilk cinayeti ama uluslararası veri bankasında araştıracağım. Arada sırada psikopatın biri Karındeşen Jack'e özenir ama yakalanmadığı bir yer bilmiyorum."

"Beni haberdar et ve ben de daha tatmin edici bir profil hazırlamak üzerinde çalışacağım."

"Buna minnettar olurum." Eve ayağa kalktı, tereddüt etti. "Dinle, Peabody bu sabah bir sorun yaşadı. Kurban oldukça kötü bir durumdaydı ve... Şey, onun midesi bulandı. Bunun hakkında düşünüp duruyor. Sanki ayakkabılarının üzerine kusan ilk polis oymuş gibi," diye mırıldandı Eve. "Her neyse, dedektiflik sınavına hazırlandığı için biraz stres altında ve bir de McNab ile birlikte yaşayabilecekleri bir yer arıyor ve ben bu konuda gerçekten düşünmek istesem de bunu yapıyor. Bu yüzden, belki bir dakikanı ayırıp onun başını falan okşayabilirsin. Her neyse. Lanet olsun."

Mira kısa bir kahkaha attı. "Onun hakkında endişelenmen çok hoş."

"Çok hoş olmak istemiyorum," dedi Eve tutkulu bir şekilde. "Ya da onun hakkında endişelenmek. Şu sıra kafasının başka bir yerde olması için doğru bir zaman değil."

"Onunla konuşacağım." Mira başını yana eğdi. "Peki, sen nasılsın?"

"Ben mi? İyiyim. Güzel. Şikâyetim yok. Hmm... Senin için işler yolunda mı?"

"Evet yolunda. Kızım ve ailesi birkaç günlüğüne ziyarete geliyorlar. Her zaman onlara ev sahipliği yapmak ve büyükanne rolünü oynamak bana iyi geliyor."

"Hı-hı." Buz mavisi takım elbisesi ve hoş bacaklarıyla Mira hiçbir zaman için Eve'in herhangi birinin büyükannesi olarak düşünebileceği biri değildi.

"Senin de onlarla tanışmanı çok isterim."

"Ah, şey-"

"Pazar günü barbekü yapacağız. Eğer sen ve Roarke gelebilirseniz çok sevinirim. Saat yaklaşık ikide," dedi Mira, Eve verebileceği bir cevap düşünemeden.

"Pazar." Boğazına küçük bir panik balonu yerleşti. "Roarke'ın bir planı var mı bilmiyorum. Ben-"

"Ben onunla konuşurum." Fincanını kenara koyarken Mira'nın gözlerinde neşe vardı. "Sadece aile arasında bir şey. Fazla resmi bir şey değil. Şimdi, işe dönsem iyi olur."

Mira kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve Eve'i yolcu etti. Sonra sırtını kapıya yasladı ve kahkaha attı. Aile barbekü söz konusu olduğunda Eve'in yüzündeki hafifçe dehşete düşmüş ve tamamen afallamış ifadeyi görmek onu kesinlikle çok eğlendiriyordu.

Saate baktı, sonra hızla masasına doğru gitti. Hemen Roarke ile teması geçmesi ve bir kaçış yolu bulmadan önce Eve'i kutuya hapsetmesi gerekiyordu.

***

Eve merkeze ulaştığında hâlâ dehşete düşmüş ve afallamış haldeydi. Peabody kendi bölmesinden çıktı ve aceleyle arkasından geldi. "Efendim. Teğmen. Dallas."

"Bir barbekü partisinde ne yaparsın?" diye mırıldandı Eve. "Dışarıda olması bir yana neden barbekü yaparsın ki? Etrafta böcekler var. Bunu anlamıyorum."

"Dallas!"

"Ne?" Kaşlarını indiren Eve hızla etrafında döndü. "Ne var?"

"Müşteri listelerini aldım. Onları biraz ikna etmeye çalışmam gerekti ama Jacie Wooton ile bulunan not kâğıdından satan yerlerden ikisini kayıtlarındaki isimleri vermeleri konusunda ikna ettim."

"İsimleri kayıtlarda taradın mı?"

"Henüz taramadım. Az önce elime geçtiler."

"Onları alayım. Beynimin yeniden çalışması için bir şeylere ihtiyacım var."

Diski hızla Peabody'nin elinden aldı ve masa ünitesine taktı. "Elimde bir fincan kahve yok," diye yorumda bulundu Eve, isimler ekranda akmaya başlarken. "Buna ihtiyacım olduğuna eminim, hemen."

"Evet efendim, kesinlikle ihtiyacımız var. Gördünüz mü? Bir düşes ile bir kont ve oyuncu Liva Holdreak ve-"

"Kahve elimde değil. Bu nasıl olabilir?"

"Ve uluslararası yıldız Carmichael Smith, her altı ayda bir gönderilmek üzere yüz kâğıt ve zarflardan oluşan bir ödeme emri var." Peabody bir yandan konuşurken, bir yandan da Eve'in uzanmış elinin içine bir fincan yerleştirdi. "Onun müziği benim için çok kalitesiz ama kendisi? Tam bir taş."

"Bunu öğrendiğime sevindim Peabody. Onun hem kalitesiz hem de taş gibi olduğunu bilmek, bu zavallı eskortun cinayeti için onu tutuklamam açısından benim için oldukça önemli. Bunları ön planda tutmalıyız."

"Sadece söylüyordum," diye homurdandı Peabody.

Eve isimlere göz gezdirip kayıtlarda Avrupa'da ikamet eden isimleri ayırdı. İlk olarak ikinci ikamet adresleri Amerika olanlara bakacaktı.

"Carmichael Smith'in Yukarı Batı Yakası'nda bir dairesi var. Holdreak'in Amerika'da bir konutu var ama Yeni L.A.'de. Onu bir iki kere yoklarız."

Eve standart bir tarama yapıp isimleri inceledi. "Bay ve Bayan Elliot P. Hawthorne, Esquire. Yaşları sırasıyla yetmiş sekiz ve otuz bir. Elliot'ın dışarıda kendi yaşındaki eskortları kesmesini beklemezsin. İki yıldır evli, üçüncü eşiymiş. Elliot onların genç olmasından hoşlanıyor, iddiaya girerim aptal olmalarını da istiyordur."

"Zengin, yaşlı bir adamla evlenmek aptallık gibi gelmedi," diye cevap verdi Peabody. "Çıkarcı biri bence."

"Aynı zamanda hem aptal hem de çıkarcı olabilirsin. Londra, Cannes, New York ve Bimini'de evleri var. Parasını eski yollardan kazanmış. Babasından miras kalmış. Sabıka kaydı yok, aslında pek fazla bir şey yok. Yine de şu anda New York'ta olup olmadığına bakalım. O şık kâğıda ulaşmak için kullanabileceği ve onunla takılan hizmetlileri, asistanları, çılgın akrabaları olabilir."

Aşağı doğru devam etti. "İsimleri al Peabody. İçlerinden hangilerinin New York'ta olduğuna bir bak."

Bu kadar kolay olacak mı, diye merak etti. Ardında bu kadar kolay bulabilecekleri bir iz bırakacak kadar küstah mıydı bu kişi? Belki, belki. Bu şık yazı kâğıdı vasıtasıyla

onu hedef gösterse bile, Eve yine de bunu kanıtlamak zorundaydı.

"Niles Renquist," diye belirtti. "Otuz sekiz yaşında. Evli, bir çocuğu var. Londra ve New York'ta konutları olan bir İngiliz vatandaşı. Şu anda Birleşmiş Milletler İngiltere Kurmay Başkanı Marshall Evans'ın temsilcisi. Kendine Sutton Place'de bir yer buldun, değil mi Niles? Pahalı şeyler. Senin de sabıka kaydın yok ama sen de bir bakmaya değersin."

Eve kahvesini yudumladı, belli belirsiz yiyecekler hakkında düşündü.

"Pepper Franklin. Pepper* nasıl bir isim? Oyuncu mu? Elbette ki öylesin. Şu anda Broadway'de Uptown Lady'de oynuyor. Sabıka kaydı yok. Bu listede pırıl pırıl kayıtlardan başka bir şey yok."

Bu biraz moral bozucuydu.

Ama Pepper'ın birlikte yaşadığı Leo Fortney hakkında bir şeyler bulmuştu.

Cinsel saldırı, teşhir, cinsel darp. "Kötü çocuk," diye kınadı Eve. "Kötü ve meşgul çocuk." Peabody geri döndüğünde, Eve çoktan öncelikli isimler listesini hazırlamıştı ve ceketini giyiyordu. "Carmichael Smith, Elliot Hawthorne, Niles Renquist ve Pepper Franklin, hepsi New York'ta ya da şu anda New York'ta oldukları farz ediliyor. Üstünü giy. İngiliz dostlarımızı ziyaret edeceğiz." Dışarı çıkmaya hazırdı. "BM toplantıda mı?"

"BM mi? Birleşik Milletler gibi mi?"

"Hayır. Belirlenemeyen Mankafalardaki gibi."

"Gizli bir alay duyduğumda anlarım," dedi Peabody ağırbaşlı bir şekilde. "Kontrol edeceğim."

*İng. Biber anlamına gelmekte. (Ç.N.)

Bölüm 3

Çok sayıda engelle karşılaşmak onu sinirlendiriyordu. Her engeli aştığında, aşması gereken bir başka engel çıkıyordu. Hiçbir mantıklı konuşma, talep ya da tehdit onun asistanlar, çalışanlar, koordinatörler ve kişisel hizmetlilerden oluşan labirentten geçip Carmichael Smith ya da Niles Renquist'e ulaşmasını sağlayamıyordu.

Sonraki gün randevular almaya mecbur kalmıştı.

Bu da Bay Fortney'nin sekreteri olmakla övünen sarışın ile biraz daha az diplomatik konuşmasına neden olmuş olabilirdi.

"Bu sosyal bir arama değil. Bunu anlıyor musunuz?" Eve rozetini kadının burnuna dayadı. "Bu benim kendimi özellikle sosyal hissetmediğim anlamına geliyor. Bu biz NYPGT'deki insanların resmi soruşturma dediğimiz şey."

Sarışın kız yüzüne sert bir ifade verdi ve aksi oyuncak bir bebek gibi görünmeyi başardı. "Bay Fortney çok meşgul," dedi Eve'in beyinsiz bazı erkeklerin seksi bulduğu şekilde kızgın olduğu iddia edilebilecek biçimde konuşarak. "Rahatsız edemeyiz."

"Eğer patronuna NYPGT'den Teğmen Dallas'ın bura-

da, dışarıda onunla konuşmak için beklediğini söylemezsen, bu binadaki herkes rahatsız olacak."

"O müsait değil."

Eve, bir sağlık merkezinde tam bir fiziki tetkik yaptırıyor olma ihtimali yüksek olan Smith ile bu görüşmeyi yapabilmişti. Muhtemelen çeşitli devlet başkanları ile ardı ardına toplantılara girmekte olan Renquist ile de görüşmüştü.

Ama bir oyuncunun sevgilisiyle görüşemiyordu

"Peabody," dedi gözlerini sarışın kızdan ayırmadan, "narkotik ekiplerine tarama talebinde bulun. Burnuma uyuşturucu kokusu geliyor."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Bu çok saçma." Kızdığı belli olan sarışın kız, on üç santimetrelik platform ayakkabılarının üzerinde, silikonlu etkileyici göğüslerinin futbol topları gibi sıçramasına neden olacak şekilde tepiniyordu. "Böyle bir şey yapamazsınız."

"Ah, iddiaya girerim yapabilirim. Ve bazen tarama yapıldığında ne olur bilirsiniz, basına sızar. Özellikle de ünlüler işin içindeyse. Eminim Bayan Franklin bu konuda biraz rahatsız olacaktır."

"Eğer beni korkutarak bunu yapmamı sağlayacağınızı düşünüyorsanız- "

"Narkotik ekibi otuz dakika içinde burada olacak Teğmenim." Peabody soğukkanlı polis sesiyle konuşmaya çalışıyordu. Bunun üzerinde çok pratik yapmıştı. "Binayı kilit altına almaya yetkilisiniz."

"Ne?" diye bağırdı sarışın kız, Eve yürüyerek ofisten çıkarken. "Nereye gidiyorsunuz? Ne yapıyorsunuz?"

"Binayı kilit altına alacağım. Tarama yetkisi verildiğin-

de, kimsenin mülke girmesine ya da mülkten çıkmasına izin verilmez."

"Bunu yapamazsınız. Yapmayın." Kız Eve'in kolunu yakaladı.

Eve, koluna yapışmış olan bembeyaz ele ve bebek pembesi tırnaklara bakacak kadar duraksadı. "Bu, bir polis memuruna saldırmak ve bir polis soruşturmasını engelleme girişiminde bulunmak anlamına gelebilir. Gözüme biraz kalın kafalı gibi göründüğün için önce seni yere serip kelepçelemek yerine hemen kelepçeleyeceğim."

"Öyle bir şey yapmıyordum!" Sarışın kız adeta alev almış gibi Eve'in kolunu bıraktı ve hızla geri çekildi. "Yapmadım. Ah, lanet olsun, tamam, tamam, ta-mam! Leo'ya söyleyeceğim."

"Hmm. Peabody biliyor musun?" Eve havayı bir daha kokladı. "Ben aslında bunun hiç de Zoner olduğunu düşünmüyorum."

"Bence haklısınız Teğmenim. Bence bu gardenya." Sarışın hızla ofise doğru giderken Peabody'nin yüzündeki sırıtma genişledi. "Eğer bu şekilde bir tarama talebinde bulunabileceğinizi düşünüyorsa gerçekten kalın kafalı olmalı."

"Kalın kafalı ya da suçlu. Bahse girerim burada harika bir zula var. Sen kimi aradın?" diye sordu Eve.

"Hava durumunu. Hava sıcak ve sıcak kalacak. Merak edersin diye söylüyorum."

Sarışın kız çenesini yukarı kaldırarak yeniden dışarı çıktı ve peltek konuşmasıyla, "Bay Fortney şimdi sizi görecek," diye bildirdi.

Eve, kadının yoğun hoşnutsuzluğunu hissederek onu izledi.

Fortney beş süit ofisin birine yerleşmişti. Mekân ya renk körü ya da delinin teki -muhtemelen ikisi birden- tarafından dekore edilmişti, Eve'in sıradan zevki bile duvarlara, zemine, duvara egemen olan ve birbiriyle çarpışan renkler, desenler tarafından bombardımana uğramıştı.

Fortney'nin mekânı, duvarlarına yayılan vahşi hayatın desenlerinden oluşmuş delilik ormanıyla hayvan deseni kullanmayı bir adım öteye taşımıştı. Garip bir şekilde erkek organına benzeyen sütunların üzerine oturtulmuş parlak levhalarla tasarlanmış masalar odada öne çıkıyordu.

Fortney'nin masası, penise benzeyen kırmızı sütunlarla diğer masaların daha büyük bir versiyonu gibiydi. Onlar içeri girerken Fortney masasının arkasında volta atıyor, hızlı bir şekilde kulaklıklı telefonuyla konuşuyordu.

"Yirmi dört saat boyunca devam etmemiz gerek. Yukarı ve aşağı, arası olmayacak. Taslak, projeksiyonlar ve Q-faktör bende. Hadi bunu bitirelim."

Parıldayan gümüş ve altın halkalarla dolu eliyle, içeri girin diye işaret etti.

O konuşup yürümeye devam ederken, Eve kaplan çizgili sandalyelerden birine oturdu ve onu inceledi. Adam onun için rol kesiyordu, Eve'in bu konuda hiçbir şüphesi yoktu. O zaman Eve de ona yardım edecekti.

Adamın üzerinde ikisi de üzüm yeşili renginde asker ceketi ve pantolon vardı. Dar, kemikli yüzünün etrafındaki uzun, düz saçları koyu kızılımsı mor bir renkteydi. Gözlerinin rengi, üzerindeki takımla doğal olamayacak kadar uyumluydu.

Parmakları gibi, kulakları da altın ve gümüş rengi halkalarla parlıyordu.

Bir seksen yedi -tabanı yüksek sandaletler giyiyordu- boyunda diye düşündü Eve. Bedenine ciddi şekilde iyi bakmış diye karar verdi ve bunu şık kıyafetler içinde göstermekten zevk alıyordu.

Eve'e kendisinin ne kadar meşgul ve önemli bir adam olduğunu göstermeye çalışmasından aslında ikisinin de doğru olmadığına emindi.

Fortney kulaklığını çıkardı ve ona gülümsedi. "Üzgünüm Teğmen Dennis. Bugün gerçekten çok yoğunum."

"Dallas."

"Dallas, tabii ki Dallas." Küçük bir ha-ha sesi çıkardı ve uzun tezgâha doğru yürüyüp altındaki mini buzdolabına doğru eğildi. Eve'le Batı Sahili'nden geldiğini haykıran aksansız tonuyla yaylım ateşi gibi konuşmaya devam etti. "Burası çılgın gibi, zihnim aynı anda bin yöne gidiyor. Çok susadım. İçecek bir şey?"

"Hayır, teşekkürler."

Dolaptan içinde turuncu ve köpüklü bir şey olan bir şişe çıkardı ve bir bardağa doldurdu. "Suelee beni görmek konusunda ısrarcı olduğunuzu söyledi."

"Suelee sizi göremeyeceğim konusunda ısrarcıydı."

"Şey, ha-ha, sadece işini yapıyordu. Kapılarımı koruyan Suelee olmadan ne yapardım bilmiyorum."

Gülümsedi ve korkunç kırmızı masasının ucuna ben-fazlasıyla-meşgul-pisliğin-tekiyim tarzında oturdu.

"Her gün beni görmeye çalışan kaç kişi olduğuna inanamazsınız. Tabii bu işin ayrılmaz bir parçası. Oyuncular, yazarlar, yönetmenler." Bir elini havaya kaldırıp dramatik bir şekilde salladı. "Ama genellikle çekici kadın bir polis benimle görüşmek istemiyor."

Beyazlatılmış ve düzeltilmiş dişleriyle gülümsemesi parlıyordu. "Peki, söyleyin bana, elinizde ne var? Oyun, video, CD? Polis oyunları kısa süre önce etkisini kaybetti ama her zaman iyi bir hikâye için yer vardır. Kadın polis açısı iyidir. Sizin sunmak istediğiniz nedir?"

"Bu gece yarısı ile sabaha karşı 3 arasında bulunduğunuz yer."

"Anlamıyorum."

"Ben bir cinayet soruşturmasının başındayım. Sizin isminiz de geçiyor. Size az önce belirttiğim zaman diliminde nerede bulunduğunuzu bilmek isterim."

"Cinayet mi? Ben bilmiyorum- Ahh!" Bir kahkaha daha atarak başını iki yana salladı, böylece saçları da kibar bir şekilde iki yana sallandı. "İlginç bir giriş. Bakalım, benim ilk tepkim ne olurdu? Şok, aşağılanma, korku?"

"Bu sabah erken saatlerde lisanslı bir eskort Çin Mahallesi'nde vahşice öldürüldü. Bana gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında nerede olduğunuzu söyleyerek bu süreci hızlandırabilirsiniz Bay Fortney."

Adam gözlüklerini aşağı indirdi. "Siz ciddi misiniz?"

"Gece yarısı ve sabaha karşı üç Bay Fortney."

"Şey, Tanrım. Aman Tanrım!" Boş olan elini kalbinin üzerine koyup hafifçe vurdu. "Elbette evdeydim. Pepper gösterisinin ardından doğruca eve gelir. Gösteriler boyunca erken yatarız. Bu iş, onun için hem fiziksel hem de duygusal açıdan yorucu oluyor. İnsanlar her gece performans sergilemenin gerginliğini ve bir insanın bunun ardından ne kadar- "

"Bayan Franklin'in nerede olduğuyla ilgilenmiyorum," diye sözünü kesti Eve. Ya da senin oyalama taktiklerinle. "Siz neredeydiniz?"

"Tamam, dediğim gibi evdeydim." Artık adamın ses tonu aksiydi. "Pepper gece yarısına doğru eve gelir, gösterisinin ardından biraz arkadaşlığa ve ilgiye ihtiyacı oluyor, bu nedenle de her zaman onu beklerim. O yorgunluğunu giderirken bir içki içtik, sonra da o güzellik uykusunu alabilsin diye saat birden önce yattık. Beni neden sorgulamanız gerektiğini anlayamıyorum. Çin Mahallesi'ndeki bir lisanslı eskort mu? Benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Bahsedilen zaman diliminde nerede olduğunuza şahitlik edecek biri var mı?"

"Elbette ki Pepper. O gece yarısından hemen önce eve geldiğinde onu karşılamak için oradaydım. Ve dediğim gibi saat bir gibi yattık. Onun uykusu çok hafiftir. Çok yaratıcı ve duyarlı olmasından dolayı. Size gecenin bir yarısı yataktan kalktıysam bunu bileceğini söyleyecektir."

Adam bir yudum daha içti ve bu seferki daha fazlaydı. "Öldürülen bu kadın kimdi? Onu tanıyor muyum? Ben eskort hizmeti kullanmam. Doğal olarak çeşitli kesimlerden pek çok insan tanıyorum. Tabii pek çok oyuncu ve oyuncu olmak isteyen kişi aynı zamanda lisanslı eskort olarak çalışıyor."

"Jacie Wooton."

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey." Cinayet zamanı başka bir yerde olduğuna dair anlattığı tutarsız şeyler sırasında yüzünde beliren renk yok olmaya başlamıştı. "Çin Mahallesi'ne gittiğimi bile sanmıyorum."

"Birkaç ay önce Londra'da kırtasiye alışverişi yapmışsınız. Sade, krem rengi, geri dönüşümü olmayan türden elli kâğıt ve zarf."

"Öyle mi? Bu kesinlikle mümkün. Ben pek çok şey sa-

tın alıyorum. Kendime, hediye olarak Pepper'a. Kırtasiyenin bunlarla ne alakası olabilir?"

"Bu çok pahalı ve farklı bir ürün. Eğer bize gösterebilirseniz yardımı dokunur."

"Aylar önce Londra'dan satın aldığım kâğıdı mı?" Adam yeniden o ha-ha sesini çıkardı ama bu sefer rahatsız olmuştu. "Bildiğim kadarıyla hâlâ Londra'da. Sanırım avukatımı aramam gerekiyor."

"Bu sizin seçiminiz. Temsilcinizden Merkez'de bizimle geçmişinizi konuşmak için buluşmasını isteyebilirsiniz. Saldırı ve cinsel suçlar."

Adamın yüzünün rengi neredeyse saçıyla aynı tona döndü. "O olaylar benim geçmişimde kaldı. Cinsel saldırı suçlamasının tamamen haksız bulunduğunu bilmelisiniz. Beraber olduğum bir kadınla tartışmamız kızıştı ve ondan ayrıldığımda benden intikam almaya çalıştı. Mahkemede savaşmadım, çünkü bunun sadece daha fazla çirkin tanıtım olacağını ve işleri uzatacağını düşündüm."

"Teşhir."

"Bu bir yanlış anlama. Bir partinin sonunda biraz fazla sarhoş oldum ve o haldeyken bir grup kadın oradan geçerken mesanemi boşaltıyordum. Aptalca ve tedbirsizceydi ama suç olduğu iddia edilemez."

"Peki ya darp?"

"Eski eşimle itişip kakışarak yaptığımız bir kavga. Ki bu arada olayı da o başlatmıştı. Sadece sinirlendiğimiz için çıkan talihsiz bir olaydı ve bunu boşanma sırasında beni cezalandırmak için kullandı. Tüm bunların yüzüme çarpılmasını ya da cinayetle suçlanmayı takdirle karşılamıyorum. Dün gece evde yatağımdaydım. Bütün gece boyunca ve avukatım olmadan söyleyeceğim tek şey bu."

***

"Komik," diye yorum yaptı Eve şehir merkezine doğru ilerlerken. "Bir adamı üç kere tutuklanıp suçlanabiliyor ama hiçbiri onun suçu olmuyor. Hepsi yanlış anlaşılma."

"Evet, hukuk gerçekten çok kalpsiz."

"Burada elimizde olan Peabody, gösteriş yapmayı seven sinsi küçük bir adam. Bana bakın. Ben önemliyim, ben güçlüyüm. Ben birisiyim. Kadınları dövme, aletini gösterme ve göz dönmesiyle dolu bir geçmişi var. Etrafını erkeklik organına ait sembollerle çevreliyor ve kapı koruyucusu rolü oynayan iri memeli bir de sarışını var."

"Ondan hoşlanmadım. Ama penisini etrafta sallamak ile bir eskortu kesip biçmek arasında büyük bir fark var."

"Adımlar ve aşamalar," dedi Eve. "Bakalım Pepper evde mi? Ve dün gece nasıl uyumuş."

***

Kahverengi kumtaşı hoş, eski ve zarifti. Ve özel güvenlik var anlamına geliyor, diye hesapladı Eve kapıya doğru yürürken. Sahibinin kaprislerine göre açıp kapayabileceği türden.

Eve kapının zilini çaldı, girişi ve birkaç basamağın üzerindeki çiçek saksılarını, çevredeki evlerin yakınlığını inceledi.

Kapı açıldığında, hemen zihninde Roarke'ın sevimsiz yardımcısı Summerset belirdi.

Uşak, tıpkı Summerset gibi simsiyah giyinmişti. Adam uzun ve inceydi, dar yüzünün üzerinde kalay renginde saçları vardı.

Eve gerçek anlamda tiksintiden midesinin altüst olduğunu hissetti.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas, Polis Memuru Peabody." Gerekirse adamı itip geçmeye hazır bir şekilde rozetini uzattı. "Bayan Franklin ile konuşmam gerekiyor."

"Bayan Franklin yoga/meditasyon saatinde. Ben size yardımcı olabilir miyim?"

"Yolumdan çekilerek ve Bayan Franklin'e resmi bir soruşturma için onunla görüşmek üzere kapısında bekleyen bir polis olduğunu söyleyerek yardımcı olabilirsin."

Adam o kadar candan bir şekilde, "Elbette ki," dedi ki Eve gerçekten gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen içeri girin. Siz oturma odasında rahatınıza bakarken ben de Bayan Franklin'e haber vereceğim. Beklerken içecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır." Eve adamı şüpheli bir şekilde süzdü. "Teşekkürler."

"Az sonra burada olurum." Adam eliyle onları uzun beyaz kanepelerin bulunduğu geniş, güneşli bir odaya buyur edip sonra merdivenlere doğru yöneldi.

"Belki de onunla Summerset'i takas edebiliriz."

"Hey Dallas, şuna bir bak."

Eve döndü ve Peabody'nin o anda ağzı açık bir şekilde baktığı şeyi inceledi. Pepper Franklin'in gerçek boyutta bir portresi, beyaz şöminenin deniz yeşili rafının üzerinde asılı duruyordu. Bu portrede, kadının üzerinde sislerden başka hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Sisler onun etrafında kıvrılıp bükülüyordu, o kadar parlak ve inceydiler ki kadının etkileyici bedeni gözler önüne seriliyordu. Kolları bir kucaklamayı karşılar gibi açılmıştı.

Rüyadaymış gibi gülümsüyordu, dudakları koyu kırmı-

zı gül rengine boyanmıştı. Altın sarısı saçları, büyük, koyu mavi gözlerin parladığı kalp şeklindeki yüzünün etrafına dökülüyordu.

Çarpıcı, diye düşündü Eve. Güçlü.

Böyle bir tarzı ve gücü olan bir kadının, diye merak etti Eve, Fortney gibi bir ezikle ne gibi bir işi olabilir?

"Onu ekranda, dergilerde falan görmüştüm ama bu bilirsin, vay be. Bu kadın bir peri kraliçesi gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Sesi etrafı sislerle kaplı gümüş gibiydi. "Bunu amaçlamıştık," dedi Pepper odaya girerken. "Biraz Titanya'daki rolümden alındı."

O anda üzerinde koyu mor, tüm bedenini saran bir spor kıyafeti vardı ve boynunda küçük bir havlu asılıydı. Hâlâ çarpıcı olan yüzü terden parlıyordu ve saçları dikkatsizce toplanmıştı.

"Teğmen Dallas?" Kadın elini uzattı. "Görünüşümü affedin. Yoga seansımın ortasındaydım. Formda kalmama yardımcı oluyor - bedenimin, zihnimin, ruhumun. Aynı zamanda bir domuz gibi terlememi de sağlıyor."

"Böldüğüm için üzgünüm."

"Önemli olduğunu düşünüyorum." Kadın bedenini beyaz kanepenin üzerine bırakarak oturdu, derin bir şekilde içini çekti. "Lütfen oturun. Ah Tanrım, Turnet, teşekkürler." Uşağın gümüş bir tepsi üzerinde getirdiği büyük su şişesini aldı.

"Bay Fortney hatta. Son otuz dakika içinde üç kere aradı."

"Yoga saatim sırasında aramaması gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Ona geri arayacağımı söyle."

Büyük bir yudum su içip başını eğdi. "Tamam, konu nedir?"

"Sizden Bay Fortney'nin dün gece yarısı ve sabaha karşı üç arasında nerede olduğunu doğrulamanızı rica ediyorum."

Yüzündeki uysal gülümseme yok oldu. "Leo mu? Neden?"

"İsmi bir soruşturma sırasında karşımıza çıktı. Eğer onun nerede olduğunu kanıtlayabilirsek, onu eleyip araştırmamıza devam edebiliriz."

"Burada benimle birlikteydi. Eve on biri kırk beş geçe gibi geldim. Belki beş dakika sonra. Bir şeyler içtik. Gösteriden sonra uyumadan önce bir kadeh şarap içmek için kendime izin veriyorum. Çeşitli şeylerden bahsettik, sonra ben üst kata çıktım. Sanırım saat on iki buçuk civarında yatmış ve uyumuştum."

"Tek başınıza mı?"

"Başta evet. Gösteriden sonra her zaman çok yorgun oluyorum ve Leo da bir gece kuşudur. Televizyonda bir şeyler izleyecek, birkaç telefon görüşmesi yapacaktı. Öyle bir şeyler işte." Zarif omuzlarından birini kaldırdı.

"Uykunuz hafif midir Bayan Franklin?"

"Lanet olsun, ölü gibi uyurum." Kahkaha atmaya başladı, sonra neyin ima edildiğini anladı. "Teğmen, Leo buradaydı. Dürüst olmak gerekirse, Leo'nun isminin karşımıza çıktığı ne gibi bir soruşturma üzerinde çalıştığınızı hayal bile edemiyorum."

"İsminin bir polis soruşturmasında ilk kez yer almadığının farkındasınızdır."

"O olaylar geçmişte kaldı. Benimle karşılaşana kadar kadınlar konusunda şanssızmış. Ben eve geldiğimde buradaydı ve bu sabah saat sekiz civarında beraber kahve içtik. Bu ne ile ilgili?"

"Geçen sonbahar Bay Fortney Londra'da bazı kırtasiye malzemeleri almış."

"Ah, Tanrı aşkına." Pepper, bir yudum daha almak için şişenin kapağını açtı. "Bu konuda ona hâlâ kızgınım. Saçma ve dikkatsizce. Geri dönüşümü olmayan. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Bana o kâğıtları Birleşik Devletlere getirdiğini söylemeyin?" Gözlerini devirdi ve sonra da tavana baktı. "Gerçekten, bunun teknik olarak kanuna aykırı olduğunu biliyorum. Ben çevre gruplarında oldukça aktif rol alıyorum ki işte bu yüzden o malzemeleri aldığı için onu cezalandırabilirdim. Aslında, bu konuda kavga ettik ve ona bunlardan kurtulacağına dair söz verdirttim. Bunun için ödemesi gereken bir para cezası olduğuna eminim ve onun bunu ödemesini sağlayacağım."

"Ben bir çevre polisi değilim. Ben cinayet masasındanım."

O muhteşem mavi gözler boş bakmaya başladı. "Cinayet mi?"

"Bu sabah erken saatlerde, kimliği Jacie Wooton olarak belirlenen bir lisanslı eskort Çin Mahallesi'nde öldürüldü."

"Biliyorum." Pepper'ın eli boğazına doğru çıktı. "Haberi bu sabah duydum. Siz gerçekten bunu... Leo'nun? O asla böyle bir şey yapmaz."

"Bay Fortney'in Londra'da satın aldığı kâğıt türü cesedin yanında bırakılan notunkiyle aynı."

"O... O kesinlikle o kâğıdı bırakan kişi değil. Leo dün gece evdeydi." Kelimeleri, her birini vurgulamak ister gibi kesik kesik söyledi. "Teğmen, Leo zaman zaman aptalca davranabilir, biraz gösteriş meraklısı da olabilir ama o kötü ya da şiddete eğilimli biri değil. Ve dün gece evdeydi."

***

Eve, tatmin olmamış bir şekilde tek başına eve dönüyordu. Bir gün içinde Jacie Wooton için yapabileceği her şeyi yapmıştı ama bu yeterli değildi.

Zihnini toparlaması gerekiyordu. Birkaç saat çalışmayacak, sonra işe geri dönecek, raporları, notları yeniden okuyacak ve evdeki ofisinde bazı araştırmalar yapacaktı.

Ona göre, Fortney ve Franklin profile uymuyordu. Adam bir aptal, palavracı ve yakışıklı bir yüze sahip numaracının tekiydi. Eve, Franklin'in ise gerçekten sağlam biri olduğu kanısındaydı. Akıllı, güçlü, istikrarlı.

Yine de insanların neden birlikte olduklarını asla bilemezdiniz.

Kendisinin ve Roarke'ın nasıl bir bütün haline geldiklerini çözmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Roarke zengin, harika, sinsi ve biraz kıskançtı. O her yerde bulunmuş ve çok fazla şey satın almıştı. Her şeyi yapmıştı ve yaptığı şeylerin büyük bir kısmı Eve'in gözünde yasalara uygun değildi.

Eve ise bir polisti. Yalnız, çabuk sinirlenen ve sosyal olmayan biri.

Evinin demir kapılarından içeri girerken, yine de beni sevdi, diye düşündü.

Onu sevdiği için Eve kendini burada, bu ağaçlar ve çiçeklerle sarmalanmış taştan sarayda bulmuştu. Genelde gerçekliğin en acımasız dehlizlerinde yaşayan birinin sonunda böylesi bir düş sahnesinde yer alması gerçekten saçma, diye düşündü Eve.

Arabasını evin önüne park etti. Polislere özgü bu açık yeşil nesneyi düş sahnesinin cücesi olan Summerset'e bir saygı göstergesi olarak bırakırdı.

Ama hâlâ tatilde olabilirdi -şükürler olsun ki- ama arabasını bu muhteşem girişin önüne bırakma alışkanlığından Summerset'in nefret ettiğini bildiğinden tereddüt etmeden devam etti.

İçeri, Roarke'ın inşa ettiği evin serin ve oksijeni az havasının içine adım attı ve hemen kedi tarafından karşılandı. Tıknaz ve rahatsız olduğu açıkça belli olan Galahad kasılarak yürüdü, başını Eve'in ayak bileğine eğdi ve acı acı miyavladı.

"Hey, geçinmek için çalışmak zorundayım. İsmi Lazım Değil ülke dışında diye tüm günü yalnız geçirdiysen bile elimden bir şey gelmez." Ama yine de yere eğilip kediyi yukarı kaldırdı. "Bir hobiye ihtiyacın var. Ya da hey, belki de kediler için sanal gerçeklik programı vardır. Eğer yoksa da Roarke bu işe balıklama atlar."

Girişten geçip aşağı, spor salonuna doğru ilerlerken kediyi okşadı. "Kediler için farelerle savaş, bir Doberman'ı mahvetme gibi programları olan küçük bir sanal gerçeklik gözlüğü."

Kediyi spor salonunun zeminine bıraktı ve Roarke'ın midesine giden yolu bildiği için OtoAşçı'dan bir kâse ton balığı aldı.

Kediyle meşgul olduktan sonra soyundu, egzersiz kıyafetlerini giydi ve videolu koşu bandını yirmi dakikaya ayarladı. Bir kumsal koşusu tercih etti ve hafif koşuyu tercih edip ayaklarının altında kumu hissetti.

En yüksek hıza ulaştığında güzel bir şekilde terlemişti ve denizin tuzlu esintisinin, sörf sesinin tadını çıkarıyordu.

Yogan sana kalsın, diye düşündü Eve. Güzel, tam per-

formans bir koşu ve sonra belki de egzersiz robotuyla birkaç tur çalışmanın ardından, sağlam bir yüzme ile zihniniz, bedeniniz ve ruhunuz hemen yükselirdi.

Makine, programın bittiğini belirtecek biçimde yanıp söndüğünde, Eve bir havlu aldı ve terli yüzünü sildi. Robotta biraz yumruk çalışması yapma amacıyla arkasını döndü.

Ve Roarke orada duruyordu, bir ağırlık bençinin üzerine kucağında şapkasıyla oturmuş, gözleri karısının üzerindeydi.

Muhteşem gözler, diye düşündü Eve. Doğru açılarda ustaca şekillendirilmiş o yüzdeki çarpıcı bir maviydi. Tehlikeli bir şiir, şiirsel bir tehlike, buna -ona- hangi açıdan bakarsanız bakın, inanılmazdı.

"Selam." Eve parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Senin zorlu bir koşu istediğini görecek kadar. Uzun bir gün olmuş Teğmen."

Sesinde İrlanda aksanı vardı ve bu hülyalı tınılar beklenmedik bir şekilde Eve'in kalbinin etrafında rüzgâr gibi esebiliyordu. Roarke kediyi kenara bıraktı ve karısının yanına gidip çenesini yukarı kaldırdı. Başparmağıyla çenesinin ortasındaki çukuru okşadı.

"Çin Mahallesi'nde olanları duydum. Bu sabah seni yataktan o kadar erken kaldıran şey buydu."

"Evet. Kadın bende. Sadece davaya yeniden dönmeden önce kafamı boşaltıyordum."

"Tamam." Roarke dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu. "O zaman yüzmek istersin, değil mi?"

"Sonunda." Rahatlamaları için omuzlarını dairesel ola-

rak hareket ettirdi. "Sırada dövüş egzersizi var. Droidi kullanacaktım ama sen burada olduğuna göre..."

"Benimle kavga etmek istiyorsun, değil mi?"

"Sen robottan daha iyisin." Eve geriye doğru bir adım attı, onun etrafında daireler çizmeye başladı. "Çok az bir şekilde."

"Ve bazı erkeklerin işte geçirdikleri günün ardından eve gelip kadınları tarafından karşılandığını düşünüyorum da." Roarke parmaklarının üzerinde yükselip alçaldı, bu türden bir egzersiz fikrinden memnundu. "Bir gülümseme, bir öpücük, belki içecek soğuk bir şeyler." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne kadar sıkıcı."

Eve hamle yaptı, Roark karşıladı. Eve tekme attı, ayağı Roarke'ın yüzünün bir santim ötesinden geçti. Roarke bunu eliyle savuşturdu, sonra Eve'in üzerinde durduğu ayağını yerden kesti. Eve yere düştü, yuvarlandı ve birkaç saniye içinde yeniden ayaktaydı.

"Fena değil," diye kabul etti Eve ve bedenin ortasına vurmadan kolları birbirine dolandı. "Ama kendimi geride tutuyordum."

"Bu olamaz."

Eve, isabet etse onun başını geriye devirecek bir dönme -sol kroşe, sağ kros- hareketi yaptı. Roarke'ın elinin tersi Eve'in burnunun birkaç milimetre ötesinde durdu.

Bu egzersizi robot ile yapıyor olsa, Eve yumruk atmış ve karşılığında bir yumruk yemişti. Ama bu -kontrol zorunluluğu- çok daha zorluydu. Ve lanet derecede daha eğlenceliydi.

Eve onun savunmasını geçip dönerek ona vurdu ama onu minderin üzerine devirmek için sıçradığında, Roarke

çoktan ayağa kalkmıştı bile. Eve yan tarafa doğru takla atmak zorunda kaldı ve hafifçe dengesini kaybetti ki bu da rakibine kendisine vuracak açıklığı sağlamış oldu.

Eve minderin üzerine sırtüstü düşüp, Roarke'ın ağırlığını üzerinde hissettiğinde nefesini sertçe verdi.

Nefesini yeniden toparlarken kocasının gözlerine baktı, bir elini kaldırarak onun neredeyse omuzlarına inen muhteşem siyah saçlarına dokundu.

"Roarke," diye mırıldandı ve onu saçlarından kendisine doğru çekerek dudaklarını dudaklarının üzerine getirdi.

Roarke bedenini gevşetip ona sokulmaya başladığında, Eve bacaklarıyla makas hareketi yapıp sırtını yerden kaldırdı ve onu minderin üzerinde ters çevirdi.

Eve dirseğiyle hafifçe onun boğazına bastırıp sırıtırken, yeniden onun gözlerine baktı. "Enayi."

"Hep buna kanıyorum, değil mi? Tamam o zaman, görünüşe göre sen de buna- " Durdu ve yüzünü buruşturdu

"Ne? Canın mı acıdı?"

"Hayır. Sadece omzum biraz ezilmiş olmalı." Roarke omzunu hareket ettirdi, yeniden yüzünü buruşturdu.

"Bir bakayım." Eve ağırlığının merkezini değiştirip geriye doğru çekildi.

Ve kendisini yeniden sırtüstü Roarke'ın altında buldu.

"Enayi," dedi Roarke ve kahkaha atarken gözleri kısıldı. "Faul."

"İsmimin baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanmasından daha büyük bir faul değil. Kaybettin sevgilim." Dudaklarını Eve'in burnunun ucuna dokundurdu. "Seni yere mıhladım." Eve'in elini yere bastırırken parmaklarını onunkilere doladı. "Şimdi sana sahip olacağım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum. Kazanmak, ödül. Asla bir kaybeden olmayacaksın, değil mi?" diye sordu dudaklarını onunkilere değdirirken.

"Kaybettiğimi kim söylüyor?" Eve kalçasını havaya kaldırdı. "Dediğim gibi robottan daha iyisin." Kalçasını yeniden havaya kaldırdı. "Dokun bana."

"Dokunacağım. Bununla başlayalım."

Roarke dudaklarını onunkilere değdirdi, ılık ve yumuşaktı, öpücüğün içine kayarken ve daha derinleşirken Eve nefessiz kaldı.

"Hiçbir zaman yeterli olmuyor," diye fısıldadı Roarke dudaklarını onun yüzünde gezdirip, boğazına doğru inerken. "Hiçbir zaman olmayacak."

"Her zaman daha fazlası olacak."

Böylece Roarke daha fazlasını aldı, dişlerini bol pamuk tişörtün altındaki göğüslerine geçirdi.

Eve'in kalbi beklentiyle atmaya başladı. Parmakları, onun parmaklarının altında kıvrıldı. Kendisini kurtarmaya çalışmadı, henüz olmazdı. Burada da kontrol vardı. Ve güven. Mutlak güven.

Roarke ellerini onun beline indirip ağzını onun göğsünün üzerinde hareket ettirdiğinde, Eve kendisini zevk saldırısına hazırladı.

Eve'in teni zaten ıslak, kasları gergindi. Roarke bu pürüzsüz tenin altındaki sert ve güçlü kaslarını hissetmeyi seviyordu. Onun ince, neredeyse narin kıvrımlarını seviyordu.

Roarke onun ellerini bıraktı ve şortunu indirdi. Kaşlarını hafifçe çatarak, parmağının ucuyla bacağının üzerine

bir çizgi çekti. "Burada bir yara var. Her zaman eve yara bereyle geliyorsun."

"İşin riskleri."

Eve daha kötü risklerle de karşı karşıya gelmişti, bunu ikisi de biliyordu. Roarke başını aşağı indirdi, dudaklarını hafifçe rengi değişmiş bölgeye dokundurdu.

Eve eğlenerek onun saçlarını okşadı. "Endişelenme anne. Acımıyor."

Roarke dudaklarıyla çalışmaya devam ederken Eve'in kahkahası boğazında kaldı.

Sistemi dinlenme halinden hızlı devre yükselirken, artık bir elini yerdeki mata sabitlerken diğeriyle kocasının saçlarını çekiyordu. Sıcak bir şok dalgası, bir zevk yumruğuna dönüşerek sonunda içinde patladı.

"Sana bana anne demeyi öğreteceğim," dedi Roarke ve Eve ürperirken hafifçe onun bacağının üst kısmını ısırdı.

Eve nefesini zorlukla toparladı. "Anne," diye tekrarladı ve Roarke'ın kahkaha atmasına neden oldu.

Roarke kollarını ona doladı ve bu sefer oyunbaz bir şekilde birlikte yuvarlandılar. Elleri tenleri üzerinde kayıyor, kıyafetlerini çekiştiriyor, dudaklar küçük ısırıklar ya da uzun öpücükler için birleşiyordu.

Eve kendisini özgür, umursamaz ve aptalca ona âşık hissediyordu. Bedeni sarsılırken kahkaha atacak ve Roarke içine girerken bile yanağını masumca onun yanağına sürecek kadar rahattı.

"Görünüşe göre seni yeniden yere mıhladım."

"Sence beni ne kadar süre yerde tutabilirsin?"

"Bu da başka bir meydan okuma, öyle değil mi?" Roarke derin bir nefes aldı ama Eve'i izleyerek yavaşça hareket etti.

Roarke, onun gözleri yeniden bulanmaya ve yanaklarındaki kızarıklık derinleşmeye başlayana kadar uzun, sakin, neredeyse miskin hareketlerle onu okşamaya devam etti. Ve sonra Eve'in kısık sesini duydu, hazzın o çaresiz sesini.

"Her zaman daha fazlası var," dedi Roarke, Eve'in dudaklarını yeniden yakaladı ve kendini onunla birlikte uçmaya bıraktı.

Bölüm 4

Akşam yemeğini, Roarke'ın işleri dışında hayatları olan insanlar gibi yemek yemeyi teklif etmesi üzerine yemek odasında yediler. Bu yorum, Eve'in bir burger alıp evdeki ofisinde masa başında yeme fikrini gözden geçirmesine yetecek kadar iğneliydi. Ama yengeç salatasını yerken başlarda aldığı zevk, bir sonraki akşam bir planlarının olduğunun ortaya çıkmasıyla berbat oldu.

"Hayır kuruluşu akşam yemeği dansı," diye hatırlattı Roarke, Eve boş gözlerle bakınca. "Philadelphia. Orada bulunmamız gerekiyor." Roarke şarabını yudumladı ve ona gülümsedi. "Endişelenecek bir şey yok sevgilim. Çok fazla canını yakmayacak ve saat yediden önce evden çıkmamız gerekmiyor. Eğer geç kalırsan serviste üzerini değiştirebilirsin."

Soğuk yengeci asık suratlı bir şekilde dürttü. "Ben bu yardım yemeğini biliyor muydum?"

"Biliyordun. Arada sırada kişisel takvimine bakarsan, bu küçük yükümlülükler yüzünden bu kadar sık şaşırıp dehşete kapılmazsın."

"Dehşete düşmedim." Akşam yemeği, dans. Şık kıya-

fetler, şık insanlar. Tanrım. "Sadece eğer işyerinde bir sorun olursa- "

"Anladım."

Eve iç geçirmesini bastırmak zorunda kaldı, çünkü bu doğruydu. Roarke anlıyordu. Diğer polislerden duyarsız eşler ya da sevgililer hakkında Roarke'a minnettar olacak kadar çok şey duymuştu.

Gezegendeki, hatta evrendeki en zengin ve etki sahibi adamlardan birinin eşi olarak oynaması gereken rolün olması gerektiği kadar esnek ve anlayışlı olmadığını da biliyordu. Yengece çatalını bir daha batırdı ve evliliği için üzerine düşeni yapmaya çalıştı. "Bir sorun olmayacaktır."

"Aslında eğlenceli bile olabilir. Pazar günü güzel geçecek."

"Pazar mı?"

"Hmm." Roarke buna ihtiyacı olacağını düşünerek onun şarap kadehini doldurdu. "Doktor Mira'lardaki barbekü. Bir tür aile pikniği gibi tanımlanabilecek bir şeye katılmayalı uzun zaman olmuştu. Umarım patates salatası vardır."

Eve şarabını aldı, büyük bir yudum içti. "Seninle konuşmuş. Sen de evet demişsin."

"Tabii ki. Bir şişe şarap götürmeliyiz ya da belki de bira daha uygun olur." Eğlenerek tek kaşını kaldırdı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Düşünemiyorum. Bu tür şeyler hakkında bilgim yok. Daha önce hiç açık hava barbeküsüne gitmedim. Bunu anlamıyorum. Eğer pazar günü ikimiz de çalışmıyorsak sadece evde, yatakta da kalabilirdik. Tüm gün sevişip terlerdik."

"Hımm. Seks mi patates salatası mı? Beni en hassas iki noktamdan vurdun." Sonra dalga geçer gibi kahkaha attı Roarke ve ona üzerine tereyağı sürdüğü tek kişilik küçük ekmeğin yarısını uzattı. "Eve, bu basit bir aile toplaşması. Doktor Mira senin orada olmanı istiyor, çünkü onun için önemlisin. Birlikte oturacağız ve belki beysboldan falan bahsedeceğiz. Çok fazla yemek yiyeceğiz ve keyfini çıkaracağız. Hem sen de onun ailesiyle tanışma fırsatı bulacaksın. Sonra eve gelip sevişip terleyebiliriz."

Eve kaşlarını çatıp ekmeğe baktı. "Sadece beni geriyor, hepsi bu. Sen yabancılarla konuşmaktan hoşlanıyorsun. Senin bu özelliğini anlamıyorum."

"Sen devamlı yabancılarla konuşuyorsun," dedi Roarke. "Sadece onlara şüpheli diyorsun."

Eve pes ederek ağzını ekmekle doldurdu.

"Şimdi, neden seni germeyen bir şey hakkında konuşmuyoruz. Bana davadan bahset."

Pencerelerin dışında hoş bir alacakaranlık vardı ve masanın üzerindeki mumlar tatlı bir şekilde titreşiyordu. Şarap kristal içinde ışıldıyor ve gümüş parıldıyordu. Eve aklının morgdaki soğuk çekmecede yatan doğranmış cesede kayıp durduğunu fark etti. "Aslında pek de akşam yemeğinde konuşulacak bir konu değil."

"Normal insanlar için değil ama bizim için olabilir. Basındaki haberler baştan savmaydı."

"Eğer bir daha saldırırsa, haberleri bu şekilde tutmaya devam etmeyi başaramayacağım. Tüm gün boyunca muhabirleri savuşturdum ama iştahlarını yavaşlatmak için yarın onlara bir şey vermek zorunda kalacağım. Kadın lisanslı bir eskorttu, uyuşturucu sorunlarından dolayı sokak

düzeyine düşmek zorunda kalmış. Şimdilik temiz gibi görünüyor ama ben yine de bu düğümü çözmek için onun tedarikçisini bulmak istiyorum."

"Talihsiz bir eskort basını uzun süre meşgul etmeyecektir."

"Hayır, onların ağızlarını sulandıran kimin öldüğü değil, nasıl öldüğü olacaktır. Kadını bir ara sokakta öldürmüş. Görünüşe göre kadın iş için oradaymış. Onun yüzünü duvara döndürüp boğazını kesmiş. Arkadan olmasına rağmen kandan kaçınamamış."

Eve şarabını yeniden eline aldı, içmek yerine gözlerini dikmiş kadehe bakıyordu. "Sonra onu sokakta yere yatırmış. Morris lazerli neşter olduğunu düşünüyor. Onun leğen kemiği bölgesini kesmiş, orada ne varsa çıkarmış. Bütün o kanın içerisinde yüzebilirdin."

Eve şarabını içip nefesini verdi. Kanla ilgili bir şey var, diye düşündü, ölü kanın kokusuyla ilgili. Onun kokusunu bir kere aldığınızda, bir daha asla sisteminizden tamamen çıkaramıyordunuz.

"Ama temiz iş çıkarmış, neredeyse cerrahi. Bunları yanında götürmek için bir çantası olmak zorunda, oldukça hızlı şekilde çalışmalı ve sokaktan çıkmadan önce kendisini temizlemeliydi. O bölgede ve gecenin o saatinde olsa bile biri her tarafı kan içinde bir adamı fark ederdi."

"Ve kimse etmedi."

"Hayır." Yeniden kontrol edeceğiz, diye düşündü Eve. Ve yeniden. Ama muhtemelen bir şey bulma ihtimalleri sıfırdı. "Görme, duyma ve seni bu işe bulaştırmayacak kadar konuş. Onu tanımıyordu, bundan neredeyse eminim. Yoksa onu görmeye gelirdi. Böyle yaparlar. Kadınlardan

nefret eden biri. Peabody'nin midesi deli gibi bulandı ve günün büyük bir kısmını bunun için kendine kızarak geçirdi."

Roarke, kurbanın ve ara sokağın nasıl görünüyor olabileceğini düşündü, sonra da Eve'in elini okşadı. "Ya sen? Miden bulandı mı?"

"Olay yerinde olmadı. Bu, benim dayanabileceğimden, baş edebileceğimden fazlasını yapmışsın ve ben bu cesedin başında durup senin ne yaptığına bakamıyorum demek gibi bir şey. Ama bazen, daha sonra geri gelir. Genellikle gece yarılarında. O zaman miden bulanır işte."

Eve şarabını içti. "Her neyse... Bana yazılmış bir not bırakmış. Heyecanlanma," dedi kocasının elinin parmaklarını sıktığını hissedince. "Kişisel değil, profesyonel bir şey. Benim yaptıklarıma hayran olmuş, bana da onunkini görmek için bir şans vermek istemiş. Bu işe benim bakmamı istedi, egoyla ilgili bir şey. Bu yaz iki dikkat çeken davaya baktım, hepsi de basının ilgisinin odağındaydı. O da bu türden bir olay yaratmak istiyor."

Roarke'ın parmakları elinin üzerinde kaldı. "Ne yazıyordu?"

"Sadece o kendisini çok beğeniyor. Jack olarak imzalamış."

"O zaman Karındeşen Jack'i taklit etmeye çalışıyor."

"Olayı anladığında beni pek çok zahmetten kurtarıyorsun. Evet, kurban seçimi, yer, yöntem, hatta polise yazılmış bir mesaj. Bunun çoğu kısmı şimdiden basına sızdı ve eğer dişlerini geçirirlerse bu iş bir çılgınlığa dönecek. Panik başlamadan önce onu hızlı bir şekilde yakalamak istiyorum. Notla, daha doğrusu kâğıt üzerinde çalışıyordum."

"Farklı olan tarafı ne?"

"Geri dönüşümü yapılamıyor, çok pahalı, İngiltere'de üretiliyor ve sadece Avrupa'da satılıyor. Siz geri dönüşümü olmayan ürünler üretiyor musunuz?"

"Roarke Sanayileri çevrecidir. Sadece çevre sorumluluğuna küçük bir katkı ki bu da pek çok alanda güzel bir vergi muafiyeti sağlıyor." Tabakları temizlemek ve küçük parfelerle kahveleri getirmek için gelen hizmetçi droidi görmezden geldi.

"Kâğıt seni nereye götürüyor?"

"İlk olarak, Karındeşen Jack açısından bakıp Londra'daki satış yerlerine odaklanacağım. Elimde birkaç ünlü, bir politikacı, emekli bir yatırımcı ve Pepper isimli bir oyuncunun pislik sevgilisi var."

"Pepper Franklin mi?"

"Evet, o bana dürüst göründü ama adam..." Eve cümlesini bitirmedi, Roarke parfesinden bir kaşık alırken gözlerini kıstı. "Pepper'ı tanıyorsun."

"Mmm. Bu çok hoş, ferahlatıcı."

"Onunla yattın."

Roarke parfeden biraz daha tadarken, dudakları seğirse de yüzünü düz bir ifadede tutmayı başardı. "Bu çok çirkin bir tanımlama. Ben ara sıra yatmayı da içeren kısa ve olgun bir ilişkimiz olduğunu söylemeyi tercih ederim."

"Bilmeliydim. O tam senin tipin."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Güzel, zarif, sofistike seks."

"Sevgilim." Roarke arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı. "Ne kadar da kendini yeriyorsun. Sanki sende bunların hepsi ve daha fazlası yokmuş gibi."

"Benden bahsetmiyorum." Eve bir an için kaşlarını çatıp ona baktı, sonra parfesini yemeye devam etti. "Portreyi gördüğüm anda onun senin eski sevgililerinden biri olduğunu anlamalıydım."

"Ah, demek hâlâ onda, öyle mi? Titania portresi?"

Eve parfeden bir kaşık alıp ağzına tıktı. "Bana o portreyi ona kendin verdiğini söyleyeceksin."

"Ayrılık hediyesi diyebilirsin."

"Ne, yarışma programlarındaki gibi mi?"

Roarke'ın kahkahası yoğun ve neşeliydi. "Eğer öyle demek istersen. O nasıl? Onu yaklaşık, Tanrım, sanırım yedi ya da sekiz yıldır görmedim."

"Mükemmel durumda." Eve onu izleyerek kaşığını yaladı. "Ama erkek zevki ciddi anlamda düşmüş."

"Ah, teşekkür ederim." Roarke onun elini aldı ve öptü. "Bu arada benim kadın zevkim ciddi anlamda gelişti."

Sırf nasıl hissettirdiğini görmek için kıskançlık yapmaya itirazı olmazdı ama bu onun için bir işe yaramıyordu. "Evet, evet, evet. Leo Fortney isminde bir adamla takılıyor. Vurguncu. Her yerinde vurgun yazıyor, cinsel saldırı da dahil birkaç suçu da var."

"Pepper'ın klasik tercihine benzemiyor. O senin baş şüphelin mi?"

"Cinayetin işlendiği zaman diliminde evde, yatağında olmasına rağmen, şu anda bir numaralı şüpheli o. Kadın ifadesini destekliyor ama o sırada uyuduğu için o konuya pek önem vermiyorum. Ayrıca, adam yalan söyledi ve birlikte yatmaya gittiklerini söyledi ama kadın onun için işi mahvetmeden önce farklı konuştu. Yine de dürüst biri gibi geldi." Eve duraksadı.

"Evet, öyledir."

"O zaman adam orada olsun olmasın, kadın orada olduğunu düşünüyor. İşin nereye gittiğini göreceğiz. Bu arada yarın başlangıç olarak Carmichael Smith ile bir görüşmem olacak."

"Pop müzik kralı. Aşırı tatlı şarkı sözleri, fazlasıyla müzikal melodiler."

"Bana da böyle söylendi."

"Ama gördüğüm kadarıyla sana Smith'in genç kadınlarla, tercihen birden fazlasıyla birlikte olmaktan zevk aldığı söylenmemiş. Ve ona yardımcı olmak için önemli ölçüde büyük bir fan grubuyla birlikte profesyonelleri de kullanıyor... Kayıt seansları ve konserler arasında rahatlamak için."

"Reşit olmayan kızlar mı?"

"Şu anda reşit olmayan kızlardan oluşan bir fan grubu olduğuna dair söylentiler var ama yine de genellikle daha dikkatli davranır. Duyduğum kadarıyla şiddet olayı yok. Ama kölelik oyunlarından hoşlanıyor, bağlanan olmayı tercih ediyor."

"O seninkilerden biri mi?"

"Hayır, hâlâ ilk plak şirketiyle çalışıyor. Muhtemelen onu kapabilirim ama onun müziği sinirlerimi bozuyor."

"Tamam, devam ediyorum. Niles Renquist var, Birleşmiş Milletler Temsilcisi Marshall Evans için çalışıyor."

"Renquist'i biraz tanıyorum. Sen de tanıyorsun."

"Tanıyor muyum?"

"Onunla tanıştın, sanırım geçen ilkbahardı, bir başka zorunlu yemek sırasında." Roarke, onun hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatmasını izledi - mekânı, tanışmayı,

adamı. "Aslında tanışmaktan çok kısa bir tanıştırılmaydı. Yardım amaçlı bir sessiz açık arttırmaydı, sen de benimleydin," diye mırıldandı. "Bunu ajandama kaydetmiştim. Ama birkaç ay önce, burada New York'taydı. Bir noktada seni onunla ve karısıyla tanıştırmışlardı."

Eve hatırlamaya çalışmayı bıraktı. "Bir izlenime sahip olmuş muydum?"

"Belli ki olmamışsın. O, bakalım... Muhafazakârdır, eski kafalı olduğu bile söylenilebilir. Otuzlarının sonlarında, iyi konuşan, iyi eğitim görmüş biri. Biraz bağnaz olduğunu söyleyebilirsin. Karısı İngiliz çay partisi tarzında oldukça hoş biri. Burada ve İngiltere'de evleri olduğunu biliyorum, karısının bana New York'tan zevk aldığını ama düzenli olarak bahçeyle uğraştığı, Londra'nın dışındaki evlerini çok daha fazla tercih ettiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Senin onun hakkında bir izlenimin oldu mu?"

"İkisinden de çok fazla hoşlandığımı söyleyemem." Roarke belirsizce omzunu silkti. "Biraz şatafatlılar, sınıf ayrımlarının ve toplum seviyelerinin fazlasıyla farkındalar. Düzenli olarak bunu gösterdikleri için tam olarak rahatsızlık verici olmasa bile yorucu bulduğum bir tür."

"Sen bu tanıma uyan pek çok insan tanıyorsun."

Roarke'ın dudağı seğirdi. "Tanıyorum. Evet, tanıyorum."

"Elliot P. Hawthorne?"

"Evet, onunla iş ilişkilerim oldu. Yetmişlerinde, zeki, golf için yaşar. Belli ki üçüncü ama oldukça genç karısının üzerine titriyor ve artık emekli olduğu için oldukça fazla seyahat ediyorlar. Ondan çok hoşlanırım. Bu yardımcı oldu mu?"

"Tanımadığın biri var mı?"

"Bahsetmeye değer biri yok."

***

Merkez'de Eve asansörle bölüme çıkarken Roarke ile evde geçirdiği akşamın kafasını temizlemesine yardımcı olduğuna karar verdi. Sadece kendisini dinlenmiş, iyi beslenmiş ve morali yükselmiş hissetmekle kalmamıştı, aynı zamanda listesindeki bazı isimler hakkında aldığı bu bilgiler, ona farklı bir bakış açısı sağlamıştı. Kesinlikle standart bir kimlik taramasındaki kuru gerçeklerden çok daha kişisel ve bilgilendiriciydi.

Her birini sorgularken, zihninin içinde Roarke'ın verdiği verileri kullanabilir ve sorularını daha kişisel bilgilerin etrafında şekillendirebilirdi. Ama ilk olarak laboratuvar ve tıbbi tetkik raporlarındaki güncellemeleri kontrol etmesi, Peabody'yi toparlaması ve basınla yüzleşmesi gerekiyordu.

Asansörden inerken dirseğiyle yolunu açtı ve kendi bölümüne doğru yöneldi.

Ve Nadine Furst ile karşılaştı.

Canlı yayın muhabirinin kısa ve parlak saçları vardı. Herkesteki bu yeni saç olayı da ne, diye düşündü Eve. Nadine'in saçı daha sarı, daha kabarıktı artık ve mükemmel, köşeli yüzünden geriye doğru taranmıştı.

Dar bir pantolonun üzerine kısa, kırmızı bir ceket giymişti ve bu da Eve'e onun kameranın önüne geçmeye hazır olduğunu söylüyordu.

Dahası elinde mükemmel şekilde yağ ve şeker kokan kocaman bir pastane kutusu taşıyordu.

"Çörekler." Bu konuda yanılmasının imkânı yoktu ve

Eve, tilkinin peşindeki bir av tazısı gibi kutuya doğru yöneldi. "Bunun içinde çörek var." Parmağıyla kutuya vurdu. "Nezarethaneden geçip sivil ve basın salonlarını aşıp, ofisime bu şekilde geliyorsun. Adamlarıma rüşvet veriyorsun."

Nadine kirpiklerini kırpıştırdı. "Ve demek istediğin?"

"Demek istediğim, nasıl oluyor da ben lanet olası çöreklerden hiç alamıyorum?"

"Çünkü genellikle zamanlamamı daha iyi yapıyorum. Getirdiklerimi bölüme yığıyorum ve cinayet masasındaki her polis çakallar gibi bunlara saldırırken, ben senin ofisine yerleşip senin gelmeni bekliyorum."

Eve bir an bekledi. "Çörekleri getir, kameranı bırak."

"Kamerama ihtiyacım var," dedi Nadine, eliyle arkasındaki kadını göstererek.

"Ben de güneşli bir pazar günü, kıyıya vuran köpüklü dalgalarla yavru bir köpek gibi çıplak bir şekilde boğuşmak istiyorum ama bunu kısa süre içinde yapamayacağım. Çörekler içeri, kamera dışarı."

Onun itaat ettiğinden emin olmak ve adamlarının isyan etmesini engellemek için ofise girmeden önce çörek kutusunu onun elinden aldı.

Birkaç kişi kafasını kaldırıp burunlarıyla havayı kokladılar. "Aklınızdan bile geçirmeyin," diye emretti Eve, sonra da çıkan seslerin, itirazların ve şikâyetlerin arasından doğruca yürüyerek ilerledi.

"Burada üç düzine var," dedi Nadine, Eve'in arkasında onu takip ederken. "Onların hepsini yemen mümkün değil."

"Sadece bu açgözlü domuzlara bir ders vermek için vi-

yebilirim. Bu disiplin ve otoriteyle ilgili bir ders." Eve kutuyu açtı ve gördüklerini değerlendirirken derin bir nefes aldı. Hepsi parlak, hepsi onundu. "Onların hepsini kendime sakladığımı düşünmelerine izin vereceğim, ben doyacağım ve sonra geriye kalanları onlarla paylaştığım için minnettarlıkla ağlamalarını sağlayacağım."

Eve kutudan bir çörek alıp ısırdı ve OtoAşçı'nın bir kahve hazırlaması için düğmeye bastı. "Krema dolgulu. Leziz." Çöreği çiğnerken bileğindeki saatine baktı ve sonra kapıya doğru giderken ondan geriye saydı. Eve bire geldiğinde Peabody kapıya doğru koştu.

"Dallas! Selam! Ben de tam-"

Çok büyük bir ısırık daha alan Eve, yardımcısının hüzünlü yüzüne kapıyı kapattı.

"Bu gerçekten kalpsizceydi," diye yorumda bulundu ve kahkahasını yutmaya çalıştı.

"Evet ama eğlenceliydi."

"Artık eğlendiğimize göre, Wooton cinayeti hakkında güncelleme almam gerekiyor ve bunu teke tek yapmalıyım. Eğer herhangi bir aramama cevap vermeye tenezzül etseydin, bunu ayarlamak daha kolay olabilirdi."

Eve masasının köşesine oturdu. "Bunu yapamam Nadine."

"Suç mahallinde bırakılmış bir not olup olmadığını ve içeriğini onaylatmam gerekiyor. Aynı zamanda bir gelişme olup olmadığını da- "

"Nadine yapamam."

Nadine kendi kahvesini aldı, Eve'in yıpranmış ziyaretçi sandalyesine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Kamuoyunun bilmeye hakkı var ve bir basın temsilcisi olarak benim sorumluluğum- "

"Kendine sakla. Seninle bu oyunu oynayabiliriz ama bana bu güzel çörekleri getirmişsin ve ben de boşuna senin zamanını harcamak istemiyorum." Eve, Nadine'e bunun için endişelenmesi için biraz zaman verirken başparmağındaki şekeri yaladı. "Bir basın duyurusu yayınlayacağım, bir açıklama yapacağım ve sen de diğer basın temsilcileri ile birlikte bir saat içinde bunu alacaksın. Ama sana önceden bir şeyler söyleyemem ya da teke tek bir röportajı kabul edemem. Biraz geri çekilmem gerek- "

Nadine endişelenme kısmını bitirmişti ve işin özüne inmeye hazırdı. "Bu davayı farklı yapan ne? Eğer bir şekilde basın dışarıda bırakılacaksa- "

"Dur. Lanet olası bir dakika için muhabir kimliğinden sıyrıl. Sen benim arkadaşımsın. Senden hoşlanıyorum ve bunun da ötesinde işini iyi ve sorumlu bir şekilde yaptığını düşünüyorum."

"Harika, güzel ve ben de senin için aynı hisleri paylaşıyorum ama- "

"Seni dışarıda bırakmıyorum. Gerçek şu ki sana diğer basın temsilcilerine davrandığım gibi davranıyorum."

Sadece çörek atıştırmalarımız ve özel konuşmalarımız haricinde, diye düşündü Eve. "Benim seni kayırma eğilimimin nedeni geçen ayki Stevenson davasının içine çekilmenden kaynaklanıyor."

"O- "

"Nadine." Nadine'in gerilemesine neden olan, Eve'in sesindeki -zar zor duyulan- sabırsızlıktı. "Şikâyetler oldu. Polis-muhabir ilişkimize zarar verecek, ikimizi de üzecek bazı spekülasyonlar yapıldı. Bu yüzden bu sefer seni besleyemem. Ben Furst'un evcil hayvanı ya da sen benim

kuklası gibi tanınmaya başlamadan önce patırtının sakinleşmesini beklemem gerek. Ne kadar çok muhabir adam kayırmadan bahsederse bu ikimiz için de o kadar kötü olur."

Nadine dişlerinin arasından nefesini verdi. O da bu konuşmaları duymuştu ve çoktan kendi düzeyindeki insanlardan gelen içerlemeleri savuşturmuştu. "Haklısın ve bu bir sıkıntı. Ama bu senin izini sürmeyeceğim anlamına gelmiyor Dallas."

"Orası belli."

Nadine'in gözlerindeki savaş ışığı yeniden parlamaya başladı ve yüzünde buna uygun bir gülümseme belirdi. "Ya da adamlarına rüşvet vermekten."

"Ben daha çok çikolatalı kekleri seviyorum, özellikle de içinde çikolata parçacıkları olanları."

Nadine kahvesini bıraktı, ayağa kalktı. "Dinle, eğer bir şey sızdırmak istersen Quinton Post'u dene. O henüz genç ama iyi ve işi onun için reytingler kadar, hatta belki de daha bile önemli. Ama bu uzun sürmeyecektir," diye ekledi neşeyle. "Ama henüz yeniyken onu elde edebilirsin."

"Aklımda tutacağım."

***

Eve yalnız kaldığında, resmi açıklamasını gözden geçirip düzeltti ve sonra da kanallara gönderdi. Çörek kutusunu içeri götürerek, ortak OtoAşçı'nın üzerine bıraktı.

Tüm polisler bir anda durdu. Sessizlik çöktü.

"Peabody," dedi nefessiz bir fısıltı gibi, "benimle gel."

Arkasında koşuşturan ayak seslerini ve çıkan yaygarayı duyduğunda asansörün kapısına ancak ulaşmıştı.

Polisler ve çörekler, diye düşündü. Neredeyse insanın gözünü dolduracak kadar iyi bilinen bir gelenekti.

"Jöle dolgulu olduklarına bahse girerim. Bahse girerim öyleydiler," diye mırıldandı Peabody ikisi de asansöre binerken.

"Bazılarının üzerine o küçük renkli şeyler serpiştirilmişti. Yenilebilir konfeti gibi."

Peabody'nin geniş ve sağlam çenesi duyguyla titredi. "Bu sabah yemek için vakit bulabildiğim tek şey, bayat bir kekin üzerindeki yeniden yapılmış muz dilimleriydi."

"Kalbimi paramparça ettin." Garaj seviyesine indiklerinde Eve asansörden çıktı. "İlk durağımız Carmichael olacak. Onu su terapisi ve günlük cilt tedavisi arasında yakalayacağız."

"Bana da bir tane ayırabilirdin. Bir küçük çörek."

"Ayırabilirdim," diye ona katıldı Eve ikisi de arabaya binerken. "Bunu yapabilirdim. Aslında..." Cebini karıştırıp içinden bir kanıt torbası çıkardı. İçinde jöle dolgulu bir çörek vardı. "Sanırım bunu yaptım."

"Benim için mi?" Çok mutlu olan Peabody torbayı yakaladı ve içini kokladı. "Bana bir çörek ayırdın. Bana çok iyi davranıyorsun. Düşündüğüm her şeyi geri alıyorum. Bilirsin, senin ne kadar soğuk, bencil, çörek arsızı bir kaltak olduğunu falan. Teşekkürler Dallas."

"Lafı bile olmaz."

"Ama bunu yememeliyim." Peabody alt dudağını ısırdı ve Eve arabayı yerinden çıkarırken hâlâ verdiği torbayı okşuyordu. "Gerçekten yememeliyim. Diyetteyim. Kalçamdaki kilolardan birazını vermeliyim, böylece- "

"Ah, Tanrı aşkına. O zaman geri ver."

Ama Eve torbaya uzandığında, Peabody korkuyla geriye doğru çekildi. Çörek torbasını göğsüne bastırmış ve yüzünü tehlikeli biçimde buruşturmuştu. "Benim."

"Peabody beni büyülemeye devam ediyorsun."

"Teşekkürler." Peabody anın tadını çıkararak yavaş yavaş torbayı açtı. "Her neyse, bunu hak ediyorum. Dedektiflik sınavına çalışırken ve bu konuda stres yaparken çok fazla kalori tüketiyorum. Stres elektrikli süpürge gibi kalorileri çekiyor. Sizin bu kadar zayıf olmanızın nedeni bu."

"Ben zayıf değilim ve stresli de değilim."

"Eğer bir gram bile yağ fazlan varsa, onu yiyeceğim. Saygılı bir biçimde efendim," diye ekledi Peabody ağzı jöle dolgulu çörekle doluyken. "Ama gerçekten diskler ve simülatörlerle sıkı çalışıyorum. McNab bana yardım ediyor ve artık neredeyse hiç pislik gibi davranmıyor."

"Mucizelerin mucizesi."

"Sınav çok yakında. Benim zayıf yönlerimi söyleyebilir misiniz diye merak ediyordum, böylece onlar üzerinde çalışabilirim."

"Kendini sorgula. İçgüdülerin sana haklı olduğunu söylese bile buna yeterince güvenmiyorsun. İyi önsezilerin var ama bir üstünden onay almadan onların peşinden gitmeye korkuyorsun. Çoğunlukla kendi kabiliyetini ve yeterliliğini sorguluyorsun ama kendininkini sorguladığında benimkini de sorguluyorsun."

Ona doğru baktı, Peabody'nin çöreğinden ısırıklar alırken yorumlarını defterine not ediyor olması onu şaşırtmamıştı. "Bunları yazıyorsun."

"Görmek yardımcı oluyor, biliyorsunuz. Sonra da bunun doğrulamasını aynanın karşısında yapmak. Ben kendine güvenen, yetenekli bir kanun görevlisiyim ve bunun gibi şeyler söylemek." Biraz kızardı. "Bu sadece bir yöntem."

"Her neyse."

Eve kaldırımın üzerinde dar bir aralığa arabanın burnunu soktu. "Şimdi kendimize güvenen ve yetkin bir şekilde, Carmichael'ın dünden önceki gece nerede olduğunu anlayalım."

"Evet efendim ama o jöle dolgulu çörek beni çok gerdi ve onu yemeyi saplantı haline getirdim. Sanki daha önce hiç yememiş gibiyim."

"O zaman dudağındaki jöleyi silmek isteyebilirsin."

Eve arabadan dışarı çıktı, binayı inceledi. Bir zamanlar bu binanın küçük, üçüncü düzey bir apartman olduğunu tahmin etti. Artık lüks bir sokaktaki bir konut olmuştu. Yine özel güvenlik ve ön tarafta iki giriş vardı. Arkada da en azından bir tane, diye varsayıyordu.

Coğrafi olarak Çin Mahallesi'ndeki ara sokaktan çok uzak değildi ama onun dışında birbirlerinden dünyalar kadar uzaktılar. Burada dolanan eskortlar, köşelerde sokak satıcıları yoktu. Yüksek yaşam standardı ve düşük suç oranı.

Yürüme alanının etrafından dolandı ve ikinci kattaki ana girişe ulaştı.

Güvenlik paneli, avuç izi okuma ve retina taraması. Çok dikkatli bir adam. Güvenlik paneline yaklaştı ve yayılan yüksek sesli müziğe karşı kaşlarını çattı. Yumuşak bir erkek sesinin yanında pek çok telli çalgı ve klavye sesi vardı.

"*Sevgi Dünyayı Aydınlatır*," diye şarkıyı tanıdı Peabody. "Bu onun imzası gibi bir şarkı."

"Senin çöreğinden daha fazla kalorisi var."

HOŞ GELDİNİZ, dedi bilgisayar kibar bir kadın sesiyle. UMARIZ HARİKA BİR GÜN GEÇİRİYORSUNUZDUR. LÜTFEN İSMİNİZİ VE ZİYARET NEDENİNİZİ BELİRTİN.

"Teğmen Eve Dallas." Tarama için rozetini kaldırdı.

"Polis ziyareti. Bu sabah Bay Smith ile bir randevum vardı."

BİR SANİYE LÜTFEN... TEŞEKKÜRLER TEĞMEN: BAY SMITH SİZİ BEKLİYOR. GİREBİLİRSİNİZ.

Kapı neredeyse anında, kar beyazı kıyafetler içinde koyu renk tenli bir kadın tarafından açıldı. Burada da havaya damla damla tatlılık katan bir müzik vardı.

"Günaydın. Zamanında geldiğiniz için teşekkürler. Lütfen içeri girin, oturma alanında rahatınıza bakın. Carmicheal hemen gelecek."

Onları sarı duvarları olan büyük bir odaya doğru yönlendirirken Eve onun ayakları yerine tekerlekler üzerinde kayar gibi hareket ettiğini düşündü. Duvarlardan birinin üzerinde bir keyif ekranı vardı, orada bir cam tabak kadar sakin mavi bir denizin üzerindeki bir bot süzülüyordu. Gerçek mobilyalar yerine, zemine dağılmış pastel renkli jelatin yastıklar vardı. Tablolar uzun ve alçaktı, hepsi aynı sarı renkteydi.

Tüylü beyaz yavru bir kedi masalardan birinin altına kıvrılmış, zümrüt yeşili gözleriyle Eve'e bakıyordu.

"Lütfen rahatlayın. Carmichael'a sizin burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Peabody ileri doğru yürüdü ve yerdeki yastıklardan birini dürttü. "Sanırım içine gömülüyorsun ve kalçanın şeklini alıyor." Bunu göstermek için arkaya doğru uzandı ve bir elini kalçasının üzerine vurdu. "Bu utanç verici olabilir."

"Bu müzik dişlerimin ağrımasına neden oluyor." Eve dilini dişlerinin üzerinden geçirdi ve sonra Carmichael Smith içeri girerken döndü.

Adam uzun boyluydu, iki metre kadar vardı. Göğüs ve

karın kaslarını gözler önüne seren hareketli beyaz yeleğiyle gösteriş yapıyordu. Siyah ve dar bir pantolon vardı, böylece diğer özelliklerini de sergileyebiliyordu. Saçları dramatik bir şekilde siyah beyaz çizgiler halinde boyanmıştı ve -geniş, çıkık elmacık kemikli ve sivri çeneli- yüzünü açıkta bırakacak şekilde arkaya doğru taranmıştı.

Gözleri koyu, erimiş çikolata rengindeydi ve teni ise açık kahve tonundaydı.

"Ah, Teğmen Dallas. Yoksa size Bayan Roarke mı demeliyim?"

Eve, Peabody'nin alaycı homurtusunu duydu ve duymazdan geldi. "Teğmen Dallas lütfen."

"Tabii ki, tabii ki." Yeleği dalgalanırken yürüyerek içeri girdi ve Eve'in henüz uzatmadığı elini iki elinin içine aldı. "Aradaki bağlantıyı henüz bu sabah öğrendim." Elini samimi bir şekilde sıktı, sonra cazibesini Peabody'ye yöneltti. "Peki ya siz kimsiniz?"

"Benim yardımcım, Polis Memuru Peabody. Bazı sorularım var Bay Smith."

"Onları cevaplamaktan memnuniyet duyarım." Eve'inki gibi Peabody'nin elini de ellerinin arasına aldı. "Lütfen, lütfen oturun. Li bize çay getiriyor. Sabahları enerji vermesi için özel bir harmanım var. Kesinlikle şahane. Bana Carmichael deyin."

Kolayca şeftali rengi bir yastığın üzerine oturdu ve minik kediyi kucağına aldı. "Tamam Kardelen, babanın seni unuttuğunu mu sandın?"

Eve yastıkların üzerine oturmak istemiyordu ama ayakta kalıp adama tepeden bakıyor olmak da istemiyordu. Bu yüzden masanın üzerine oturdu.

"Bana dün gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Adam tıpkı kedi gibi gözlerini kırptı. "Şey, bu kulağa oldukça resmi geliyor. Bir sorun mu var?"

"Evet, Çin Mahallesi'nde bir kadının öldürülmesi."

"Anlıyorum. Çok negatif bir enerji." Derin bir nefes aldı. "Bu evin içinde pozitif enerji olmasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Evet, Jacie Wooton'un doğranmış halde bulunması oldukça olumsuz bir deneyimdi. Nerede olduğunuzu kanıtlayabilir misiniz Bay Smith?"

"Li," dedi adam, akıcı beyazlar içindeki kadın içeriye girerken. "Ben Jacie Wooton isminde birini tanıyor muyum?"

"Hayır."

"Evvelsi gün gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında nerede olduğumu biliyor muyuz?"

"Evet, elbette ki." Kadın açık mavi renkli demlikten, açık mavi renkli fincanlara soluk altın rengi çayı doldurdu. "Saat ona kadar Rislings'in düzenlediği partideydiniz. Bayan Hubble'a evine kadar eşlik ettiniz, onun dairesinde son bir içki içtiniz ve gece yarısı gibi buraya döndünüz. Yatmadan önce üzerinizde birikmiş olabilecek negatif enerjiden kurtulmak için tecrit havuzunda yirmi dakika geçirdiniz. Saat bir buçuk gibi yattınız ve bir sonraki sabah her zamanki gibi sekizde uyandırıldınız."

"Teşekkür ederim." Kadının masaya koyduğu çay fincanını aldı. "Benim için tüm bu detayları kafamda tutmak zor oluyor. Li olmasa kaybolup giderdim."

"Bu bilgileri doğrulamak için birlikte olduğunuz kişilerin isimlerini ve adreslerini almam gerek."

"Bu konuda tedirgin hissediyorum."

"Bu bir rutin Bay Smith. Tanıklarınız doğruladıktan sonra ilerleyebilirim."

"Li size istediğiniz her şeyi verecektir." Adam eliyle bir işaret verdi. "Benim iyiliğim, işim ve algılarımı pozitif yönde canlandırmam için önemli."

"Doğru. Belirli türde bir kırtasiye ürünü için Londra'da Whittier'de bekleyen bir sipariş emriniz var. En son dört ay önce satın almışsınız."

"Hayır. Ben hiçbir zaman bir şey satın almam. Görüyorsunuz, mağazalara gidemiyorum. Hayranlarım fazlasıyla coşkulu. Alacaklarım bana getirilir ya da Li veya çalışanlarımdan biri mağazalara gider. Kaliteli kırtasiye malzemelerini seviyorum. Arkadaşlarıma ya da katkıda bulunanlara, güzel kâğıtlar üzerine yazılmış kişisel notlar göndermenin önemli olduğunu hissediyorum."

"Krem rengi, kalın-sekiz bağlı. Geri dönüşümsüz."

"Geri dönüşümsüz mü?" Adam başını öne eğdi, eli kurabiye kavanozunun içinde yakalanmış küçük bir çocuk gibi fincanına doğru gülümsedi. "Bunun gibi bir şey kullandığımı söylemekten utanıyorum. Benim pek çevreci olmayan bir yönüm ama muhteşem bir kâğıt. Li benim yazdığım kâğıtlar Londra'dan mı geliyor?"

"Kontrol edebilirim."

"Kontrol edecek."

"Güzel. Eğer sizin için sorun olmazsa, kâğıdın bir örneğini ve sizin adınıza Londra'da satın almaya yetkili olan çalışanlarınızın isimlerini almam gerek."

"Bununla ilgileneceğim." Li yeniden kayarcasına dışarı çıktı.

"Yazı kâğıtlarının sizi nasıl ilgilendirdiğini pek anlayamadım."

"Cesedin yanında o tür bir kâğıdın üzerine yazılmış bir not bırakılmıştı."

"Lütfen." Adam iki elini de havaya kaldırdı, nefesini alırken ellerini kendisine doğru kaldırıp nefesini verirken dışarı doğru döndürdü. "Bu tür bir görüntünün hislerimi kirletmesini istemiyorum. Sadece kendi müziğimi dinlememin nedeni bu. Ben, eğlence dünyası ve toplum ile ilgili özel olarak seçilmiş haberler haricinde asla haber bültenlerini izlemem. Dünyada çok fazla karanlık var. Çok fazla çaresizlik."

"Bir de bana sorun."

Eve oradan çıktığında elinde kâğıdın örneği ve Londra'daki çalışanların isimleri vardı.

"Garip biri," diye yorumda bulundu Peabody. "Ama düzgün görünüyor ve eskortların peşine düşecek bir tipe benzemiyor."

"Çoklu seks partileri vermekten hoşlanıyor, ara sıra da reşit olmayanlarla."

"Ah." Peabody eve doğru bakarken burnunu kırıştırdı. "Bu adamla ilgili içgüdülerim buraya kadar."

"Belki de cinsel açıdan reşit olmayan kızların, çaldığı o rezil müziği dinleyip beş dakika içinde çığlıklar atarak kaçmayan olgun kadınlardan daha az negatif olduğunu düşünüyordur."

Eve arabaya bindi, kapıyı kapattı. "Eğer o berbat şarkı kafamın içinde dönmeye devam ederse, buraya geri geleceğim ve onu sopayla döveceğim."

"Evet işte bu pozitifti," diye karar verdi Peabody.

Bölüm 5

Birleşmiş Milletler'deki güvenliğin sıkı olacağını bildiği için Eve nöbetçilerle sidik yarışına girmekten kaçınmaya karar verdi ve 1. Cadde'deki ikinci seviye sokak rampasına park etti.

Blokların kesiştiği küçük yükseklik çörekleri bitirmesine yardım edecekti.

Hâlâ tur düzenlenmesine izin veriyorlardı -Eve kontrol etmişti- ama terörizm tehdidi devam ettiği için katı bir şekilde kontrol edilerek düzenleniyordu. Ama tüm dünyadaki milletler ve geçerliliği kabul edilmiş gezegen dışı gruplar toplantılarını ve meclislerini, oylamalarını ve gündemlerini, bu altı blok boyunca uzanan devasa beyaz binada yapıyordu.

Bayraklar dalgalanıyordu, bunun insanların ve insanlığın sorunları hakkında konuşmak için bir araya gelme konusundaki istekliliğinin renkli bir sembolü olduğunu düşündü. Arada sırada bile olsa bu sorunlar hakkında bir şeyler yapıyorlardı.

İsimleri ziyaretçi listesinde olmasına rağmen, Eve ve Peabody bir dizi kontrol noktasından geçtiler. Bunların ilkinde silahlarını teslim ettiler ve bu Eve'in her zaman için gerilmesine neden olan bir zorunluluktu.

Rozetleri tarandı, parmak izleri onaylandı. Peabody'nin çantası tarandı, sonra elle arandı. Aralarında cep linki ve iletişim araçları da dahil olmak üzere tüm elektronik araçlar analizden geçirildi.

Giriş seviyesine temiz olarak girmeden önce metal dedektöründen, bomba dedektöründen, silah belirleyiciden ve beden taramasından geçtiler.

"Tamam," dedi Eve, "belki de dikkatli olmalıyız ama diş kontrolünü reddediyorum."

"Bu güvenlik seviyelerinin bir kısmı Cassandra olayından sonra eklendi." Peabody, Eve ve üniformalı bir güvenlik ile birlikte bomba geçirmez asansörün içine adım attı.

"Bir daha Renquist ile konuşmamız gerekirse, o bize gelecek."

Asansörden inerken ve doğruca bir başka kontrol noktasında taramadan geçip, analiz edilip onaylanırken onlara eşlik edildi.

Güvenlikten geçtikten sonra, askeri duruşu olan kadın bir yardımcıyla karşılaştılar. Yardımcının retina taraması ve sesli komutuyla bir kapı açıldı. O kapıdan geçtikten sonra güvenlik paranoyasından günlük işlere adım atmış oldular.

Burası ofislerden oluşan bir kovan gibiydi ama verimli bir kovan. Burada yüksek düzeyde droidlerin üzerinde muhafazakâr takımlar ve kulaklıklar vardı, topukları parke zeminin üzerinde hızlı bir şekilde tıkırdıyordu. Pencereler üç kat mühürlüydü ve herhangi bir tehlike durumunda kapanarak darbe kalkanlarına dönüşen hava trafiği dedektörleri vardı ama güneş ışığının ve nehrin manzarasının içeri sızmasına izin veriyorlardı.

Tekdüze gri bir kıyafetin içindeki uzun boylu, zayıf adam başıyla yardımcısına işaret verdi ve Eve'e gülümsedi.

"Teğmen Dallas, ben Thomas Newkirk, Bay Renquist'in kişisel asistanıyım. Size buradan sonra ben eşlik edeceğim."

"Buradaki güvenlik oldukça sıkı Bay Newkirk." Eve koridordaki kameraları ve hareket alıcılarını fark etti. Her yerde gözler ve kulaklar var, diye düşündü. Kim bu şekilde çalışabilirdi ki?

Adam Eve'in bakışlarını izledi. "Fark etmeyi bırakıyorsunuz. Sadece güvenlik ve özgürlük için ödenmesi gereken bir bedel."

"Hı-hı." Adamın kare şeklinde bir yüzü vardı, çenesi o kadar keskin ve düzgündü ki bir kılıçla kesilmiş olabilirdi. Çok solgun, havalı mavi gözleri ve kısa, sert kum rengi saçları vardı.

Uzun adımlarla ve dimdik yürüyordu, kolları ise dümdüz iki yanında duruyordu.

"Eskiden asker miydiniz?"

"Yüzbaşı, İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri. Bay Renquist'in çalışanları arasında eskiden orduda çalışmış kişiler bulunuyor." Bir başka kapıyı açmak ve Renquist'in süit ofisine girmek için anahtar bir kart kullandı.

"Sadece bir saniye lütfen."

Beklerlerken Eve mekânı inceledi. Çalışanların birbirlerinin ve kameraların önünde olması için cam panellerle ayrılmış odalardan oluşan bir başka yer. İnsanlar klavyelerinde ya da kulaklıklarıyla çalışırken, bu onları rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

Newkirk'ün gitmiş olduğu yöne baktı ve üzerinde Renquist'in ismi olan kapalı bir kapıyla sonlandığını gördü.

Kapı açıldı ve Newkirk yine dışarı çıktı. "Bay Renquist şimdi sizi görecek Teğmen."

Eve'in Renquist hakkındaki ilk izlenimi, sıradan bir adam için fazla yapılı olduğuydu. Alışaptan yapılmış, eski, uzun, koyu renk masanın ardında ayakta duruyordu ve arkasından Doğu Nehri manzarası görünüyordu.

Uzun boyluydu, Eve'e düzenli bir şekilde bir sağlık merkezine gittiğini ve bedenini şekillendirmek için iyi para ödediğini söyleyen bir vücut yapısı vardı. Aynı zamanda bu bedeni, takım ona pahalıya mal olmuş olsa da sıkıcı gri bir takım elbiseyle harcamıştı.

Eğer gösterişli ve seçkin tiplerden hoşlanıyorsanız yeterince çekici biriydi. Açık renk tenli, açık renk saçlıydı ve çıkık bir burnu ile geniş bir alnı vardı.

Külrengi gri gözleri yüzündeki en güzel yerdi ve içeri girince doğruca Eve'in gözlerine baktı.

Adam yutarak konuşuyordu ve İngiliz aksanı çok yoğundu.

"Teğmen Dallas, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Şimdiden hakkınızda fazlasıyla şey okudum ve duydum." Elini uzattı ve Eve'in elini mesafeli politikacı tarzında sıktı. "Sanırım daha önce bir yardım organizasyonunda tanışmıştık."

"Bana da öyle söylendi."

"Lütfen oturun." Adam eliyle yer gösterdi ve masasının arkasına oturdu. "Bana sizin için ne yapabileceğimi söyleyin."

Eve sağlam, kumaş bir sandalyeye oturdu ve rahat olmadığını fark etti. Meşgul bir adam insanların ofisinde oturup çok fazla zamanını almasına izin veremezdi.

Masası bir sanayi merkezi gibiydi. Masaüstü linki beklemede olduğunu gösterecek şekilde yanıp sönüyordu ve iletişim sistemi, küçük bir disk yığını, bir öbek kâğıt ile

ikinci bir link vardı. Çalışmaların arasında çerçeveli fotoğraflar vardı. Eve, genç bir kızın yüzünün -babasınınki gibi açık renk – ve kıvırcık saçlarının bir kısmını görebiliyordu ve diğerinin de karısına ait olduğunu tahmin etti.

Eve, politika ve protokol hakkında oyun oynamaya nasıl başlayacağını bilecek kadar bilgiliydi. "İşbirliğiniz için kendim ve NYPGT adına size teşekkür etmek istiyorum. Sizin son derece meşgul olduğunuzu biliyorum ve benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Her nerede olursam olayım, yerel otoritelere yardım etmeye kuvvetle inanıyorum. Birleşmiş Milletler aslında dünyanın polis kuvvetidir. Bir bakıma siz ve ben aynı meslekteyiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dünden önceki gece Jacie Wooton adında bir kadın öldürüldü. Soruşturmanın başında ben varım."

"Evet, cinayeti duydum." Adam arkasına yaslandı, kaşları aşağı inmişti. "Lisanslı bir eskort, Çin Mahallesi bölgesinde."

"Evet efendim. Soruşturmamda belirli bir kırtasiye malzemesini araştırmak ve izini sürmek için nedenlerim var. Altı hafta önce siz de Londra'da bu marka yazı kağıdından satın almışsınız."

"Bu yaz birkaç gün Londra'da bulundum ve gerçekten de kırtasiye malzemesi satın aldım. Hatırladığım kadarıyla birkaç farklı çeşit. Bazıları kişisel kullanım için, bazıları da hediye olarak. Bu alışverişin beni bu kadının ölümünde bir şüpheli haline getirdiğini mi anlamalıyım?"

Serinkanlı, diye düşündü Eve. Endişelenmek ya da rahatsız olmaktan çok meraklı uyanmış gibiydi adamın. Ayrıca Eve dudaklarındaki belirsiz kıvrımı yanlış anlamadıysa, biraz da eğlenmişti. "Soruşturmayı hızlandırmak için satın

alan isimlerin hepsini kontrol etmem ve söz konusu gece nerede olduklarını doğrulamam gerekiyor."

"Anlıyorum. Teğmen, soruşturmanın bu bölümünün güvenli ve gizli olduğunu varsayabilir miyim? Ne kadar zayıf olursa olsun, ismimin lisanslı bir eskortla ve onun cinayetiyle bağlantılı olması, hem benim hem de Delege Evans ile ilgili basının ilgisini önemli ölçüde ve istenmeyen bir şekilde çekecektir."

"İsminiz kamuya açıklanmayacak."

"Tamam. Dünden önceki gece mi?"

"Gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında."

Adam ajandasına uzanmadı, bunun yerine parmak uçlarını birleştirdi ve parmaklarının üzerinden Eve'i izledi. "Eşim ile birlikte tiyatroya gittik. İngiliz bir oyun yazarı William Gantry'nin *Altı Hafta* isimli oyununa. Lincoln Merkez'de. Bize iki çift daha eşlik ediyordu, saat on bir gibi tiyatrodan çıktık, sonra Renoir's'da birer içki içtik. Sanırım eşim ve ben gece yarısı gibi oradan çıktık. On iki buçukta evdeydik. Eşim yatmaya gitti ve ben de evdeki ofisimde bir saat kadar çalıştım. Belki biraz daha uzun süre olabilir. Alışkanlıklarım dahilinde otuz dakika kadar haberleri izledim ve sonra da o geceyi sonlandırmak için uyumaya gittim."

"Eşiniz yatmaya gittikten sonra birini gördünüz ya da konuştunuz mu?"

"Korkarım hayır. Size sadece bu cinayet işlendiği sırada evde olduğumu ve işimle ilgilendiğimi söyleyebilirim. Bu kâğıdın beni bu kadına ya da onun ölümüne nasıl bağladığı hakkında kafam karıştı."

"Katili o tür bir kâğıda not yazmış."

"Bir not." Şimdi Renquist'in kaşları havaya kalkmıştı.

"Tamam. Bu onun oldukça küstah olduğunu gösteriyor, öyle değil mi?"

"Bu adam da cinayet sırasındaki zaman diliminde tamamen temize çıkmış olmuyor," diye belirtti Peabody arabalarına doğru yürürken.

"Sorun birinin cinayeti sabaha karşı ikide işlemesi. Şüphelilerin çoğu evlerinde, masum bir şekilde yataklarında olduklarını iddia edecekler. Kendi güvenlikleri ya da otel veya oturdukları binanın güvenliği var, onlara berbat birer yalancı olduklarını söylemek zor."

"Onun berbat bir yalancı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Henüz bunun için erken."

***

Eve, Long Island'daki özel bir kulüpte on birinci delikte Elliot Hawthorne'u takip ediyordu. Güçlü, sağlam bir adamdı, şapkasının altında rüzgârda uçuşan beyaz saçları ve yanmış yüzünde saçlarına eş gösterişli bir bıyığı vardı. Ağzının etrafında, gözlerinin kenarında oluşmuş çizgiler vardı ama golf sırasında oldukça keskin ve net bir şekilde bakıyordu.

Atış takımını sahadaki yardımcıya verdi, küçük beyaz bir golf arabasına atladı ve sonra Eve'e kendisine katılmasını işaret etti. Araba sesli bir şekilde giderken tek söylediği, "Hızlı konuşun," oldu.

Peabody ve saha yardımcısı yürüyerek gelirken Eve hızlıca konuşup ona detayları verdi.

"Ölü fahişe, pahalı yazı kâğıdı." Adam arabayı durdururken homurdandı. "Zaman zaman fahişeleri kullandım ama hiçbir zaman isimleri için kayıt tutmadım." Arabadan

atlayıp topa vurdu ve gidişini inceledi. "Genç bir karım var, artık fahişelere ihtiyacım yok. Kâğıdı hatırlamıyorum. Genç bir karınız olunca, her tür gereksiz pisliği satın alırsınız. Londra mı?"

"Evet."

"Ağustos. Londra, Paris, Milan. Hâlâ oralarda bazı işlerde ortaklığım var ve karım da alışveriş yapmayı seviyor. Eğer bana kâğıdı satın aldığımı söylüyorsanız, satın almışımdır. Ne olmuş yani?"

"Cinayetle bağlantılı. Dünden önce gece, gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında nerede olduğunuzu söyleyebilirseniz- "

Adam ulurcasına bir kahkaha attı, topun yanında eğildiği yerden kalktı ve tüm dikkatini Eve'e verdi. "Genç bayan, ben yetmiş yaşın üzerindeyim. Zindeyim ama yine de uykumu almaya ihtiyacım var. Her sabah on sekiz delik golf oynarım ve bunu yapmadan önce güzelce kahvaltı ederim, gazetemi okurum ve borsa raporlarını kontrol ederim. Her sabah saat yedide kalkarım. Eğer karım beni sürükleyerek bir partiye götürmezse, her akşam on birde yatakta olurum. Dünden önceki gece de saat on birde yataktaydım ve karımla seviştikten sonra -ki bu da artık eskisi kadar uzun sürmüyor- uyudum. Ama elbette ki bunu kanıtlayamam."

Eve'i arkada bırakıp yanından geçti ve saha yardımcısına döndü. "Bana yedi numaralı sopayı ver Tony."

Eve onun hazırlanmasını, görüş alanını ayarlamasını ve sonra da topu güzel bir kavisle göndermesini izledi. Top yeşilliğin üzerinde sıçradı ve yaklaşık beş adım kadar yuvarlandı.

Hawthorne'un yüzündeki geniş sırıtmadan bunun iyi bir atış olduğunu varsaydı.

"Eşinizle konuşmak isterim."

Adam omuz silkti, sopayı yeniden yardımcıya verdi. "Konuşun. Kortların orada. Bugün tenis dersi var."

***

Darla Hawthorne uçuşan eteğiyle şeker pembesi bir elbise içinde, gölgeli bir kortta dans ediyordu. Topa dokunmaktan çok dans ediyordu ama bunu yaparken çok iyi görünüyordu. Vücudu ergen erkeklerin ıslak rüyalarına girecek türdendi, zar zor kapanmış olan büyük, yumuşak, sallanan göğüsleri ve uzun bacaklarını sergilediği kısa elbisesiyle uyumlu pembe ayakkabıları vardı.

O kadar düzgün bir şekilde bronzlaşmıştı ki boyanmış bile olabilirdi.

Saçları açık olduğunda beline kadar iniyor olmalıydı, arkasında -elbette ki pembe- bir kurdeleyle bağlanmıştı ve minik pembe şapkasının arkasındaki delikten çıkarılmıştı. Kortta hoplayıp zıplayarak parlak sarı topunu kaçırırken, mutlu bir şekilde öne arkaya sallanıyordu. Topu almak için eğildiğinde, Eve onun eteğinin altındaki yüksek belli, dar iç çamaşırın içindeki kalp şekilli kalçasının görüntüsüyle karşı karşıya kaldı.

Gür ve renkli tutamlardan oluşan saçlarıyla iri vücutlu eğitmeni, bağırarak ona emir ve cesaret verdi.

Bir süre sonra kadının yanına geldi ve onun vuruşunu ayarlarken kadının sırtına yaslandı. Kadın omzunun üzerinden dönüp ona kirpiklerini kırpıştırarak gülümsedi.

Tenisçi adam hemen öne doğru koştu. "Ayakkabılar! Bu

alanda ayağınızda uygun ayakkabılar olmadan yürüyemezsiniz."

"Ben toplara vurmak için burada değilim." Eve rozetini gösterdi. "Bayan Hawthorne ile biraz yalnız konuşmam gerek."

"Tamam, o ayakkabıları çıkarmak ya da kenar çizgisinin dışında durmak zorundasınız. Kurallarımız var."

"Sorun nedir Hank?"

"Burada kadın bir polis var Bayan H."

"Ah." Darla dudağını ısırdı ve kalbinin üzerine eliyle vurarak filenin ucuna doğru yürüdü. "Eğer bu hız cezası ile ilgiliyse onu ödeyeceğim. Ben sadece-"

"Ben trafik bölümünden değilim. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Ah, tabii ki. Hank zaten mola verecektim. Terlemeye başladım." Kadın kalçalarını fazlasıyla sallayarak bir bankın yanına gitti, pembe bir çantayı açtı ve tasarım ürünü bir su şişesi çıkardı.

"Bana dünden önceki geceden, gece yarısı ile sabaha karşı üç arasından bahsedebilir misiniz?"

"Ne?" Kadının oval yüzü soldu. "Neden?"

"Çünkü bu soruşturduğum konuyla ilgili bir durum."

"Sevgilim evde olduğumu biliyor." Kadının su yeşili gözleri dolmaya başladı. "Neden sizin beni soruşturmanızı istediğini anlamıyorum."

"Ben sizi soruşturmuyorum Bayan Hawthorne."

Hank yanlarına geldi, ona küçük bir havlu verdi. "Sorun mu var Bayan H?"

"Burada bir sorun yok, git başka bir yerde kaslarını esnet." Adamdan kurtulan Eve, Darla'nın yanına oturdu. "Gece yarısıyla sabaha karşı üç arası, dünden önceki gece."

"Evde, yatağımdaydım." Artık Eve'e küstahça bakıyordu. "Sevgilim ile birlikte. Başka nerede olabilirim ki?"

Güzel soru, diye düşündü Eve.

Eve not kâğıdını sordu ama Darla omuz silkerek geçiştirdi. Evet, geçen ağustosta Avrupa'daydılar ve pek çok şey satın almıştı. Neden almasındı ki? Kendi satın aldığı ya da sevgilisinin onun için aldığı her şeyi nasıl hatırlayabilirdi?

Dallas birkaç dakika daha konunun etrafında dolandı, sonra Darla'nın gidip Hank tarafından rahatlatılması için ayağa kalktı. Hank, öğrencisini Eve'in kulüp binası olduğu yere doğru yönlendirmeden önce Eve'e pis bir bakış attı.

"İlginç," diye bildirdi Eve yüksek sesle. "Görünüşe göre Darla'mız cinayet süresinin bir kısmında Hank'in topları üzerinde egzersiz yapıyordu."

"Topa vurma hareketinden daha fazlasını öğrendiği kesin," diye kabul etti Peabody. "Sevgilisine üzüldüm."

"Eğer o herif karısının tenis hocasıyla teke tek oynadığını biliyorsa, kadının Hank'in raketini tutmakla geçirdiği sürede şehir merkezine inip Wooton'un işini bitirebilirdi. Eğer sana karşı çapraz vuruş yapan bir karın varsa, bu seni sinirlendirir. Bu yüzden sadece bir fahişeyi öldürmekle kalmazsın -ve genç, sadakatsiz karın da fahişeden başka bir şey değildir- aynı zamanda seni aldatan karını nerede olduğunu kanıtlayan şahidin olarak da kullanırsın. Oyun, set, maç bitti. Çok temiz."

"Evet ve sizin tenis mecazlarınızı da sevdim."

"Ne yapabilirsek yapacağız. Her neyse, bu bir teori. Gidip Hawthorne hakkında başka neler bulabileceğimize bakalım."

***

Roarke'ın da dediği gibi üç kere evlenmişti ve her karısı

bir öncekinden daha gençti. Her iki Bayan Hawthorne'dan da boşanmış ve evlilik öncesi anlaşmaya göre ikisinden de olabilecek en düşük finansal kayıpla kurtulmuştu. Bu sonuca göre adam demirden gömlek giymiş, diye düşündü Eve.

Bu adam aptal değildi.

Bu kadar dikkatli ve akıllı bir erkek şimdiki eşinin yaptıklarından habersiz olabilir miydi?

Daha önce sabıkası olmamasına rağmen, çeşitli finansal anlaşmalar nedeniyle birkaç kere aleyhinde dava açılmıştı. Kısaca göz gezdirdiğinde, bunların çoğunun, mutsuz ve şanssız yatırımcılar tarafından açılmış rahatsız etme davaları olduğunu gördü.

Dört evi, aralarında bir yatın da bulunduğu altı aracı vardı ve birçok yardım kuruluşuyla bağı mevcuttu. Tahmin edilen serveti bir milyarın biraz altındaydı.

Eve'in taradığı çeşitli basın makalelerine ve başlıklarına göre golf adamın tanrısı gibi görünüyordu.

Listesindeki her ismin bir eş ya da sevgili ya da çalışan tarafından desteklenen, cinayet saatinde suç mahallinden başka yerde olduğunu kanıtlayan bir şahidi vardı. Yani hiçbirinin fazla bir anlamı yoktu.

Eve oturduğu yerde arkasına yaslanıp ayaklarını masasına dayadı, gözlerini kapattı ve kendisini yeniden Çin Mahallesi'ndeki o ara sokağa götürdü.

Kadın adamın önünden yürüyor. Ayakları acıyor. Ayağında nasır var. Ayakkabıları onu öldürüyor. Saat sabaha karşı iki. Sıcak, havasız. O akşam fazla iş yok. Çantasında sadece iki yüz dolar var.

Uzun süredir oyunun içinde olduğu için ödemeyi önceden nasıl alacağını biliyor. O adam parayı geri mi aldı

yoksa kadına parayı alma şansını vermedi mi? Mümkün değil, diye karar verdi. Katil hızlı hareket etmek isteyecekti. Kadını etrafında çeviriyor. Onun yüzünü duvara dönmesini istiyor.

Kadına dokunuyor mu? Elini göğüslerinin, kalçasının üzerinden geçirip bacaklarının arasına sokuyor mu?

Hayır, bunun için zaman yok. Katil bununla ilgilenmiyor. Özellikle kan ellerine fışkırdıktan sonra.

Ilık kan. Onu etkileyen bu.

Duvarın karşısında. Saçından çekip kafasını arkaya yatırıyor. Sol elle. Sağ eliyle tuttuğu neşterle kadının boğazını kesiyor. Soldan sağa, hafifçe aşağı doğru bir şekilde.

Kan fışkırıp duvara sıçrıyor, kadının yüzüne, bedenine ve adamın ellerine.

Kadın sadece birkaç saniye hayatta kalıyor, birkaç saniye şoka girdiğinden çığlık atamıyor ve sonra ölürken bedeni biraz titriyor.

Kadını başı karşıdaki duvara doğru gelecek şekilde yatırıyor. Aletlerini çıkarıyor.

Işık, biraz ışık. Bu türden hassas bir işlemi karanlıkta yapamazsın. Lazer neşteri, yolu göstermesi için lazer neşterinin ışığını kullanıyor.

Almak için geldiği şeyi sızdırmaz bir torbaya koyuyor, ellerini temizliyor. Gömleğini çıkarıyor ya da onun üzerine her ne giyiyorsa onu çıkarıyor. Artık her şey bir torbanın ya da çantanın içinde. Kendini kontrol ediyor, sokaktan geçebilecek gibi olduğundan emin oluyor.

Notu çıkarıyor. Eğlenerek nota doğru gülümseyerek bakıyor. Dikkatlice cesedin üzerine yerleştiriyor.

Ara sokaktan çıkıyor. Belki on beş dakika sürüyor her şey. On beş dakikadan fazla değil ve yürüyerek uzaklaşı-

yor. Ödülünü arabasına taşıyor. Heyecanlı ama kontrollü. Arabayı dikkatli bir şekilde sürüyor. Ölüm kokarken ve kadının o parçasını yanında taşırken rutin bir kontrole takılmamalı.

Eve dönüyor. Güvenliği açıyor. Duş alıyor. Kıyafetlerinden kurtuluyor.

İşte yaptın. Modern çağın en büyük katillerinden birini taklit ettin ve kimse senden daha akıllı değil.

Eve gözlerini açıp tavana baktı. Eğer katil elindeki beş adaydan biriyse, o beden parçasından kurtulmak ya da onu anı olarak saklamak için çok güvenli bir yer bulmak zorundaydı.

Sıradan bir ev tipi geri dönüşüm aleti bu tür bir şeyi halledebilir miydi yoksa tıbbi atıklar için kullanılan bir şeye mi ihtiyacı olurdu? Bunu kontrol etmesi gerekiyordu.

Ekrana bir harita getirerek, cinayet yerinden her bir şüphelinin evlerine olan zaman ve mesafeyi hesapladı. Her birine kurbanı avlamak, temizlenmek ve arabayla eve gitmek için sokak arasında on beş dakika verdi. İçlerinden herhangi biri bu işi iki saatten az bir zamanda yapabilirdi.

Doğrularak raporunu yazmaya başladı, ilhamın geleceğini umuyordu. Raporu bitirdiğinde, bir daha okuyarak üzerinden geçti ve dosyaladı.

Bir sonraki saati geri dönüşüm makineleri ve lazer neşterlerin erişilebilirliği hakkında bir şeyler öğrenerek geçirdi. Ve olay yerine geri dönmeye karar verdi.

Sokak o gün normal bir iş günü yaşıyordu. Birkaç bar, vitrini olan bir lokanta ve bir döviz bürosu sokaktaki en yakın dükkânlardı.

Sadece gece yarısından sonra açılan barlar vardı ve her ikisi de bloğun iki uzak ucundaydı. Mahalle çoktan soruş-

turulmuş olsa bile, her adımın üstünden yeniden geçti, rutini tekrarladı, sorular sordu ve eli boş döndü.

Sonunda sokağın ucunda devriye arabası, mahalle güvenlik droidi ve Peabody ile birlikte duruyorlardı.

"Dediğim gibi," dedi Henley isimli polis, "onu tanıyordum, bölgedeki lisanslı eskortları tanıdığınız kadar. Hiçbir zaman kimseye sorun çıkarmazdı. Teknik olarak o ara sokakta ya da kamuya açık herhangi bir yerde iş yapmamaları gerekiyor ama çoğu yapıyor. Ara sıra bu yüzden onlarla tartışıyoruz."

"Size hiç herhangi bir erkeğin kabalaşması ya da sıkıntı vermesi hakkında şikayette bulundu mu?"

"Yapmazdı." Henley başını iki yana salladı. "Benden ve droidden sakınırdı. Eğer devriye sırasında yanından geçersem başıyla hafifçe selam verirdi ama o samimi tiplerden değildi. Bu sektörde sert şeylerle uğraşıyoruz, erkek ya da kadın müşteriler lisanslı eskortları hırpalarlar. Onlara saldırıldığı için sıkıntı olur ve bazen kesici aletler de kullanılır. Ama böyle değil. Hiç bunun gibi bir şey olmamıştı."

"Bahsettiğin türde saldırılar için herhangi bir rapor tutulduysa kopyasını istiyorum, kullanılan herhangi türde bir bıçak olabilir."

"Sizin için bunu temin edebilirim Teğmen," dedi droid ona. "Ne kadar geçmişe gitmesini istersiniz?"

"Bana tüm yılı ver. Kadınlara yapılan saldırılar olsun, öncelik lisanslı eskortlarda. Belki de önce pratik yapmıştır."

"Evet efendim. Nereye göndereyim?"

"Merkeze gönder. Henley, bu alanda arabanı park edebileceğin en güvenli yer neresi? Cadde üstünde ya da yeraltında olsun, yer üstünde bir otopark ya da iskele olmasın."

"Eğer sessiz, suç oranı düşük bir yer istiyorsanız muhtemelen batıya gitmelisiniz, belki Lafayette olabilir. Eğer yoğun bir yer olsun, kimsenin sizi fark edemeyeceği kadar çok şeyin olup bittiği bir yer istiyorsanız, Kanal'ın diğer tarafından çıkıp Küçük İtalya'ya gidebilirsiniz. Restoranlar geç saatlere kadar açık kalıyor."

"Tamam, şunu deneyeceğiz. Sizden biri buradan Lafayette'e gitsin, diğeriniz kuzeye gitsin. Oturanlara, gecenin o saatinde orada olabilecek esnaflara çanta taşıyan birini fark edip etmediklerini sorun. Herhangi tür bir çanta olabilir ama büyük bir tane. Dolambaçlı yollardan gitmeden oldukça hızlı hareket ediyor ve arabasına gidiyor olmalı. Lisanslı eskortlarla konuşun," diye ekledi. "Onlardan biri katile yaltaklanmaya çalışmış ve reddedilmiş olabilir."

"Zor iş efendim," dedi Peabody onlardan ayrıldıklarında.

"Biri onu gördü. Bunu bilmiyorlar ama onu gördüler. Şanslı olursak, birkaç anıya rastlayabiliriz." Kaldırımda durdu, yakıcı sıcağın altında gözleriyle sokağı taradı.

"Bu olay yerinin bir buçuk kilometre çapındaki alanda ek güvenlik ve gözetim sağlamak için bütçeyi ne kadar esnetebiliriz bakmak zorunda kalacağız. Katilimiz senaryosuna bağlı kalacaktır. İlk seferinde her şey onun için çok yolunda gitti ama ikinci kez harekete geçmeden önce çok beklemek istemeyecektir."

Bölüm 6

Bu onun için zor bir toplantı olacaktı. Yapılması gerekiyordu ve Roarke sadece omuzlarında taşıdığı ağırlığın bir kısmının toplantı bittikten sonra kalkacağını umut edebiliyordu.

Bu işi uzun zamandır ertelemişti ve bu hiç onun yapacağı gibi bir şey değildi. Ama Moira O'Bannion ile tanıştığından ve kadın ona hikâyesini anlattığından beri tamamen kendisi gibi hissetmiyordu.

Annesinin hikâyesini.

Hayat, diye düşündü şehir merkezindeki ofisinin geniş penceresinden bakarken, en hazırlıksız olduğunuz zamanlarda size çok büyük bir kazık atabilirdi.

Saat çoktan beşi geçmişti ve Roarke bu vakti kasıtlı seçmişti. Moira ile günün sonunda buluşmak istemişti, böylece sonra yapılacak işi olmayacaktı. Böylece evine gidebilecek ve karısıyla dışarıda bir gece geçirerek her şeyi bir kenara bırakabilecekti.

Ofis içi linki bipledi ve lanet olsun neredeyse sıçrıyordu.

"Evet Caro."

"Bayan O'Bannion burada."

"Teşekkürler. Onu buraya getir."

Trafiği, havayı ve gökyüzünü izledi ve tembel bir şekilde eve gidiş yolunun tam bir karın ağrısı olacağını düşündü. Tramvaylar çoktan dolmuştu ve bulunduğu yerden düzinelerce yorgun, sinirli yüzün eve giden sıcak bir yolculuktaki yolcu gemisindeki kürekçiler gibi bir araya gelmiş olduklarını görebiliyordu.

Aşağıdaki caddede otobüsler tekleyerek gidiyor, taksiler tıkalı bir nehir gibi duruyordu ve kaldırımlar insanlarla doluydu.

Eve'in orada, aşağılarda bir yerlerde olmasını bekliyordu. Bir katili kovaladığı günün ardından giyinip süslenmek ve sosyalleşme fikrinden dolayı rahatsız olduğuna emindi.

Çok büyük bir ihtimalle, telaşlı bir şekilde aceleyle gelecek ve ayıracak sadece birkaç dakikası olacaktı. Polislikten normal hayata geçiş yapmak için çabalayacaktı. Roarke bunu izlemenin kendisini ne kadar etkilediği ve heyecanlandırdığı hakkında Eve'in bir fikri olduğundan şüpheliydi.

Kapısı çalındığında döndü. "Evet."

Caro kadını içeri aldı, böylece Roarke derli toplu, temiz, iyi giyimli ve belirli bir yaşın üzerindeki iki kadının ofisinden içeri girerken memnun olduğunu fark etti.

"Teşekkürler Caro. Bayan O'Bannion geldiğiniz için teşekkür ederim. Oturmaz mısınız? Bir şey ister misiniz? Kahve? Çay?"

"Hayır. Teşekkür ederim."

Roarke onun elini tuttu ve sıkarken kadının elinin hafifçe titrediğini hissetti. Eliyle sandalyeyi işaret etti. Kendi

tavırlarının düzgün, deneyimli ve sakin olduğunu biliyordu ama buna engel olamıyordu.

"Bana zaman ayırdığınız için minnettarım," diye söze girdi Roarke, "özellikle de günün geç bir saatinde."

"Sorun değil."

Roarke onun ofisini incelediğini görebiliyordu - mekânı, tarzını. Sanat eserlerini, mobilyaları, ekipmanları, kendi etrafını çevreleyebildiği şeyleri.

Kendi etrafını sarmaya ihtiyaç duyduğu şeyleri.

"Dochas'a gelmeyi düşündüm ama aklıma sığınma evine bir erkeğin çok sık gelmesinin kadınları ve çocukları gerebileceği aklıma geldi."

"Erkeklerin etrafında olmaları onlar için iyi bir şey. Onlara insan gibi davranan ve onlara zarar vermek istemeyen erkeklerin." Kadın ellerini kucağında birleştirdi ve gözlerine baksa da Roarke neredeyse onun kalbinin hızla attığını duyabiliyordu. "Bu çemberi kırmanın bir parçası da korkunun üstesinden gelmek ve kendilerine saygılarını ve normal ilişkileri yeniden oluşturabilmektir."

"Buna karşı çıkmıyorum ama merak ediyorum... Eğer Siobhan Brody'nin korkacağı daha fazla şey olsaydı, hayatta kalabilir miydi? Size tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye devam etti Roarke kadın yeniden konuşamadan önce. "Ya da bunu tam olarak nasıl söyleyeceğimi. Bildiğimi düşünüyordum. İlk olarak, sizinle yeniden buluşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilemek istiyorum."

"Ben kovulmayı bekliyordum." Tıpkı Roarke'ta olduğu gibi kadının sesinde de hafif bir İrlanda esintisi vardı. "Bugün beni buraya getirme sebebin bu mu?"

"Değil, hayır. Üzgünüm, konuşmayı o şekilde bırakmamın ardından endişeli olacağınızı fark etmiş olmalıydım. Ben öfkeliydim ve... Kafam karışmıştı." Hafifçe güldü ve elini saçından geçirme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Hiddetlenmiştin ve beni kovmaya hazırdın."

"Öyleydim. Kendime sizin yalan söylediğinizi tekrarlayıp durdum." Roarke'ın gözleri kadının gözlerinde, dengeli ve ciddiydi. "Öyle olmak zorundaydı. Bana Dublin'de tanıdığınız bu kızın benim annem olduğunu söylemeniz için bir neden olmalıydı. Benim tüm hayatım boyunca bildiğim, inandığım her şeye tersti, anlarsınız ya."

"Evet. Anlıyorum."

"Zaman zaman, bir tür akrabalık hikayesi ile sinsice hayatıma girmeye çalışan başka insanlar da oldu. Amca, erkek kardeş, kız kardeş, ne isterseniz. Kolaylıkla yalanlandı ve baş edildi."

"Benim söylediğim bir hikaye değildi Roarke, Tanrı'nın gerçeğiydi."

"Evet, tamam." Roarke ellerine baktı ve şekillerinin -geniş avucu, uzun parmakları- babasının ellerine benzediğini biliyordu. "Biliyordum, içimde bir yerlerde biliyordum. Bu işi daha da kötüleştirdi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar dayanılmaz hale getirdi."

Roarke bakışlarını yeniden ona yöneltti. "Sizi araştırdığımı bilmeye hakkınız var, hem de derin bir şekilde."

"Bunu yapacağını bekliyordum."

"Ve onu da araştırdım. Kendi kendime. Daha önce hiç yapmamıştım, bu kadar dikkatlice yapmamıştım."

"Bunu anlamıyorum. Eğer bir kısmını bildiğini düşünmeseydim, sana o şekilde anlatmazdım. Senin gibi bir adam bilmesi gereken her şeyi öğrenir."

"Önemli olmaması benim için bir gurur meselesiydi. Özellikle de annemin Meg Roarke olduğuna inandığım ve tıpkı onun benden olduğu gibi ben de ondan kurtulduğuma memnun olduğum için önemli değildi."

Moira derin bir nefes verdi. "Kahveye hayır dedim, çünkü ellerim titriyordu. Şimdi biraz alırsam sizin için sorun olur mu diye merak ediyorum."

"Elbette olmaz." Roarke kalktı ve duvardaki açık panele doğru yürüdü. Bunun içinde tam teçhizatlı bir mini mutfak vardı. Moira kahkaha attığında, kahveyi programlarken geri döndü.

"Daha önce hiç buna benzer bir ofis görmemiştim. Çok gösterişli. Ayaklarım neredeyse bileklerime kadar halıya batmış durumda. Bu kadar çok şeye sahip olmak için çok gençsin."

Roarke'ın yüzündeki gülümseme memnuniyetten çok zalimlik içeriyordu. "Erken başladım."

"Evet, öyle yaptın. Midem hâlâ hopluyor." Moira elini midesine bastırdı. "Beni buraya kovmak için ya da belki de kanunla tehdit etmek için çağırdığına emindim. Aileme ya da Dochas'ta kalanlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Gitmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Oraya bağlandım."

"Dediğim gibi sizi araştırdım. Sığınma evinde size sahip oldukları için çok şanslılar. Kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Sorun olmazsa bol kremalı. Yani tüm bu bina sizin mi?"

"Öyle."

"Siyah bir mızrak gibi, güçlü ve zarif. Teşekkürler." Kadın kahveyi aldı ve yudumladı. Önce gözleri açıldı, sonra

fincanın içindekileri koklarken kısıldı. "Bu gerçek kahve mi?"

Roarke'ın omuzlarındaki ağırlık kısa, minnettar bir kahkahayla yok oldu. En sonunda gitmişti. "Öyle, evet. Size biraz gönderirim. Eşimle ilk tanıştığımda ona da kahve vermiştim ve o da aynı tepkiyi vermişti. Ona da biraz gönderdim. Benimle evlenme nedeni bu olabilir."

"Bu konuda çok şüpheliyim." Kadın artık doğruca onun gözlerine bakıyordu. "Annen öldü ve onu öldürdü, değil mi? Patrick Roarke onu öldürdü, tıpkı her zaman inandığım gibi."

"Evet. Dubline'e gittim ve bunu teyit ettim."

"Bana nasıl olduğunu anlatacak mısın?"

Onu öldürene kadar dövmüş, diye düşündü Roarke. Onu benimkine çok benzeyen ellerle kan içinde kalana kadar dövmüş. Sonra onu nehre atmış. Ona erkek çocuk verecek kadar çok sevmiş olan o zavallı ölü kızı atmış.

"Hayır, anlatmayacağım. Sadece o günlerde onunla birlikte olan ve bunları bilen adamın izini sürdüm. Annemi tanıyan ve ona ne olduğunu bilen."

"Keşke o günlerde daha fazla deneyimim olsaydı ve daha az kendimi beğenmiş olsaydım..." dedi Moira.

"Bir şey fark etmezdi. Dublin'deki sığınma evinde kalsaydı da Clare'e, ailesinin yanına dönseydi ya da kaçsaydı da değişmezdi sonuç. Beni aldığı sürece, bir şey fark etmezdi. Gurur, alçaklık, zalimlik, yani sebebi her ne olursa olsun babam beni istiyordu."

Bu bilgi günler boyunca onun peşini bırakmayacaktı. Belki de böyle olması gerekiyordu. "Ve annemi de buldu."

"Bu bana söyleyebileceğin en nazik şey," diye mırıldandı.

"Gerçek bu." Roarke'ın bunu elinden geldiği kadar iyi bir şekilde arkasında bırakması gerekiyordu. "Clare'e gittim. Onun ailesini gördüm. Ailemi."

"Öyle mi?" Moira uzandı, elini onun koluna koydu. "Ah, çok sevindim. Buna çok sevindim."

"Onlar olağanüstüydüler. Annemin ikizi Sinead bana evini açtı."

"Batıdaki insanlar misafirperverlikleriyle tanınırlar, değil mi?"

"Hâlâ şaşkın durumdayım ve minnettarım. Size minnettarım Bayan O'Bannion, bana söylediğiniz için. Bunu bilmenizi istedim."

"Annen de memnun olurdu, sen de öyle düşünmüyor musun? Sadece bildiğin için değil, bu adımları attığın için de. Bence çok memnun olurdu." Kahvesini kenara koyup el çantasını açtı. "Daha önce benim ofisimdeyken bunu almamıştın. Şimdi alacak mısın?"

Roarke, kollarında koyu renk saçlı bir çocuk tutan kızıl saçlı ve güzel yeşil gözlü genç bir kadının fotoğrafını aldı. "Teşekkür ederim. Bunu almayı çok isterim."

***

Beyaz takım elbise giyen bir adam aşkın sessiz ve hilekâr olduğuyla ilgili bir şarkı söylüyordu. Eve şampanyasını yudumladı ve ona katılmak zorunda kaldı. En azından hilekâr olduğu konusunda. Yoksa neden zihnini bir cinayet davasından uzaklaştırmak için Philadelphia'daki bir balo salonunda yer kaplamaktan başka bir şey yapıyormuş gibi davransın ki?

Tanrı biliyordu ki -daha sonra onu bıraktığı için Roar-

ke'in canına okuyacaktı- eflatun rengi ipek elbise giyen bir kadın durmaksızın moda tasarımcıları hakkında konuşurken orada durmasının tek nedeni aşktı.

Evet, evet, evet, Leonardo'yu şalısen tanıyordu. Tanrım, o adam en eski arkadaşının kocasıydı. Ve o anda iyi bir doz Mavis harika giderdi. Evet, Tanrı aşkına, üzerindeki elbiseyi Leonardo tasarlamıştı.

Tanrı aşkına, bunlar sadece kıyafetti. Onları giyerdiniz ve böylece üşümez ya da çıplak olmazdınız.

Aşk, onun fikirlerini konuşmanın kendisine düşen kısmında -etrafındaki kadınların yarattığı ses duvarından bir kelime geçirebildiği zamanlarda - şu şekilde devam edebilmesini mecbur kılıyordu: Evet.

"Ah, işte odadaki en çarpıcı kadın burada. Bize izin verin olur mu?" Sakin ve yakışıklı Charles Monroe, Eve'e işkence eden kadına doğru ışıl ışıl gülümsedi. "Onu çalmak zorundayım."

"Öldür beni," diye mırıldandı Eve, Charles onu kendisine doğru çekerken. "Çantamdan silahımı çıkar, boğazıma daya ve ateş et. İşkenceme bir son ver."

Charles sadece kahkaha attı ve onu dans pistine doğru götürdü. "Seni gördüğümde, o silahı çekip kadını iki gözünün arasından vurma noktasında olduğunu düşündüm."

"Silahı onun ağzına sokmayı hayal ettim. Zaten hiç kapanmıyordu ağzı." Eve kısaca ürperdi. "Her neyse, kurtardığın için teşekkür ederim. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Biraz geç kaldım, az önce geldim."

"Çalışıyor muydun?" Charles en üst düzeyde bir lisanslı eskorttu.

"Louise ile birlikteyim."

"Ah." Hayatını kendini satarak kazanan bir erkek olduğu için Eve, kendini işine adamış Doktor Louise Dimatto'nun nasıl bir ilişkiye girdiklerini ve ilişkiyi sürdürdüklerini tam olarak anlayamıyordu.

Aşk her türlü olabilir, diye hatırlattı kendine.

"Seninle temasa geçecektim," diye devam etti Charles. "Jacie Wooton hakkında."

İçindeki polis direksiyonu ele geçirdi. "Onu tanıyor muydun?"

"Eskiden tanırdım. Aslında çok iyi tanımazdın. Kimsenin Jacie'yi iyi tanıdığını düşünmüyorum. Ama benzer ortamlarda bulunuyorduk, o yüzden ara sıra birbirimizle karşılaşırdık. Ya da o yakalanmadan önce karşılaşırdık."

"Bir yerlerde bir köşe bulalım."

"Bilmiyorum bu doğru zaman mı ama- "

"Benim için işe yarar." İdareyi ele alan Eve onu dans pistinden uzaklaştırdı, küçük insan gruplarına ve masalara göz gezdirip dışarıda konuşmaya karar verdi.

Teras çiçeklerle süslenmişti, burada daha fazla masa ve insan vardı. Ama yine de sessizdi.

"Bana bildiklerini anlat."

"Neredeyse hiçbir şey." Charles terasın ucuna doğru gitti, şehrin ışıklarına doğru baktı. "Ben bu hayata girmeden önce o zaten çok iyi bir yer edinmişti. Her şeyin birinci sınıfından hoşlanırdı. En iyi kıyafetler, en iyi mekânlar, en iyi müşteriler."

"Ve en iyi uyuşturucu tedarikçisi, değil mi?"

"Onun tedarikçisini bilmiyorum. Gerçekten," diye ısrar etti Charles. "İşin o tarafını bilmediğimi iddia etmeyeceğim ama ben temiz kalıyorum. Özellikle artık bir doktorla birlikte olduğum için tertemizim," diye ekledi gülümse-

yerek. "Jacie'yi tutuklamaları herkesi şaşırtmıştı. Bir bağımlıysa bile bunu iyi saklıyordu. Eğer bir şey bilseydim Dallas, sana söylerdim. Benim bildiğim kadarıyla arkadaşları yoktu. Gerçek arkadaşları yoktu. Ya da düşmanları. O işinden ibaretti."

"Tamam." Eve ellerini ceplerine sokmaya çalıştı, kısa bakır rengi kıyafetinin cebi olmadığını hatırladı. "Eğer aklına bir şey gelirse, ne kadar küçük ya da alakasız olsa da bunu duymak isterim."

"Sana söz veriyorum. Duyduğum söylentiler beni sarstı. Louise endişeleniyor." Teras kapısından içeri baktı. "Özel olarak hiçbir şey söylemedi ama endişeleniyor. Birini sevdiğin zaman onun stresli olduğunu anlayabiliyorsun."

"Evet, sanırım öyle. Dikkatli ol Charles. Bu olaydaki kurban profiline uymuyorsun ama dikkatli ol."

"Her zaman," diye cevap verdi.

***

Evlerine doğru giderken yolda Roarke'a bu konuşma hakkında hiçbir şey söylemedi Eve. Ama zihninde çevirdi, yeniden oynattı ve değerlendirdi.

Yatak odalarına döndüklerinde, Eve küçük elbisenin içinden çıkmaya çalışırken ona da anlattı.

"Kulağa bu konuda bir kaynak olmayacakmış gibi geliyor," diye yorumda bulundu Roarke.

"Evet, ama benim düşündüğüm şey bu değil. Yeniden içeri girdikten sonra, onu ve Louise'i birlikteyken izledim. Gerçekten çifte kumrular falan gibiydiler. Bilirsin, bu akşam çıplak bir şekilde yuvarlanacaklar."

"Çıplak kumrular. Hayır, bu çekici bir görüntü değil. Bırak bir başkasını düşüneyim."

"Ha-ha. Demek istediğim, onun yarın randevu defterinde bulunan pek çok müşterisiyle de aynı şeyi yapacağını bilerek Louise nasıl bu akşam onunla çıplak bir şekilde yuvarlanabilir ki?"

"Çünkü ikisi aynı şey değil." Roarke yatak örtüsünü açtı. "Biri kişisel, biri profesyonel. Bu onun işi."

"Ah, bu sadece saçmalık. Bu çok saçma bir akla uygun kılma yolu. Eğer öyle değilse, orada durup bana eğer ben bir seks çalışanı olsam, benim bir başka erkeğin kucağına oturmam konusunda son derece rahat olacağını ve sorun olmayacağını söyleyebilir misin?"

"Kelimelerle aran gerçekten iyi." Roarke ona baktı, bir elinde parlak elbise vardı. Eve'in üzerinde sadece cinsel organını kapatan elbisesiyle uyumlu, iç çamaşırı olamayacak kadar küçük üçgen bir kumaş parçası, henüz çıkarmadığı çok renkli üç zincirden oluşan kolye ve yüksek, arkası açık topuklu ayakkabılar vardı.

Ve can sıkıcı bir kaş çatması.

"Hayır bu benim için sorun olurdu ve rahat karşılamazdım ya da buna yakından uzaktan alakası olan bir şey olmazdı. Ama ben paylaşmayı sevmem. Tanrım, çok seksi görünüyorsun. Neden buraya gelmiyorsun, böylece biz de kumrular kadar çıplak bir şekilde yuvarlanabiliriz?"

"Bir konuşma yapıyoruz."

"Sen yapıyorsun," diye düzeltti Roarke, yataktan çıkıp ona doğru giderken.

"Ve konuşmalardan bahsetmişken..." Eve ondan sıyrıldı, hızla kanepenin arkasına kaçtı. "Hâlâ beni o zayıf, mor bir ağaca benzeyen kadınla bıraktığın için seni aklını kaybedene kadar dövmek zorundayım."

"Kaçınılmaz bir şekilde alıkonuldum."

"Kıçının kenarı."

"Ah, sevgili Eve, kıçın hakkında gerçekten çok güzel şeyler düşünüyorum." Roarke kalçasına vuracak gibi yaptı ve Eve ona karşılık verdi. Kanepenin etrafında dönüyorlardı. "Koşsan iyi olur," dedi Roarke yumuşak bir şekilde.

Ve kıkırdayan Eve koşmaya başladı. İkisi de nefes nefese kaldıklarında kendisini yakalamasına izin verdi.

***

Elinde hiçbir şey yoktu. Ne konuşan herhangi biri ne yeni bir ipucu ne de umut veren eski bir ipucu. Şüpheli ve olasılık listelerini karıştırdı, açıklar aradı. Suç mahallinde yeniden görüşmeler yaptı, laboratuvar raporlarını inceledi.

Benzer suçları aramak için unsurları tarama yaptı ve Londra'da bir yıl önce işlenmiş tanımlara uyan bir suç buldu. Dava hâlâ kapanmamıştı. Tam olarak aynı değil, diye düşündü Eve. Daha pis, daha dağınıktı.

Alıştırma seansı mı?

Şık bir kâğıdın üzerine yazılmış bir not yoktu, sadece genç bir lisanslı eskortun parçalanmış bedeni vardı. Wooton'la aynı türde değil, diye kabullendi Eve ve kendini kurtarmak için bir şeyler yapıp yapmadığını merak etti.

Pek çok kesilip parçalama olayı, özellikle müşterileri ya da müşteri adayları tarafından saldırıya uğramış, hatta öldürülmüş sokak düzeyi birkaç lisanslı eskort vakası vardı. Ama hiçbiri Jack'in barbarca zarafetine denk değildi.

Komşularla, çalışma arkadaşlarıyla ve şüpheli listesindekilerin arkadaşları ile konuştu, görüşmeleri gayrı resmi ve gizli tuttu. Bir sızıntı bulmak için her şeyi zorlayıp karıştırdı. Ama ortaya hiçbir şey çıkmadı.

İzinli olduğu pazar gününü rahatsızlık ve sinirle karşı-

ladı. Hiç barbekü havasında değildi. Eve, tek umudunun Mira'yı sessiz bir köşeye çekip onun fikirlerini ve görüşlerini sormak olduğuna karar verdi.

"Belki de beynine ve kendine bir gün mola vermelisin."

Mira'nın, güzel mahallesindeki, güzel evinin oradaki yolda karşıdan karşıya geçerken Roarke'a kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yüksek sesle mırıldanıyordun." Roarke hafifçe onun omzuna vurdu. "Bir akıl doktorunun kapısını çalarken kendi kendine konuşmak sergilenebilecek en iyi davranış mı bilmiyorum."

"Sadece birkaç saat kalacağız. Hatırladın mı? Bu konuda anlaştık."

"Hmm." Roarke bu fikir beyan etmeyen yorumdan sonra dudaklarını onun alnına bastırdı. Ve kapı açıldı.

"Merhaba. Siz Eve ve Roarke olmalısınız. Ben Gillian, Charlotte ve Dennis'in kızıyım."

Mira'yı ilk ismiyle hiç düşünmediği için kimden bahsedildiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Ama Mira genlerini kızına doğrudan geçirmiş gibiydi.

Omuzlarına inen ve kıvrılan saçları nispeten daha uzun olsa da aynı zengin siyah tonundaydı. Gözleri aynı nazik ve sabırlı mavi renge sahipti ve bu gözler derin bir şekilde Eve'in gözlerine odaklanmıştı. Vücudu babasınınki gibiydi ama daha uzun ve inceydi. Üstüne bol, dökümlü bir bluz ile bileklerinden birkaç santim üstünde biten bir pantolon giymişti.

Ayak bileklerinden birinde bir dövme vardı, birleşen üçlü zikzaklar. El bileklerinde halkalar, parmaklarında yüzükler vardı. Ayakları çıplaktı ve tırnakları açık pembeye boyanmıştı.

Eve onun Wiccan olduğunu ve Mira'nın birkaç torununun annesi olduğunu hatırladı.

"Sizinle tanışmak çok güzel." Roarke, Gillian'ın elini tutup açık bir şekilde birbirlerini tartan iki kadının arasına adım attı. "Annene benziyorsun ki ben her zaman onun dünyadaki en güzel kadınlardan biri olduğunu düşünmüşümdür."

"Teşekkürler. Annem siz ikinizin büyüleyici olduğunu söyledi. Lütfen içeri girin. Biz yayıldık- " Bebeğin aşağı kattan gelen güçlü bağırmalarına doğru döndü. "Sizin de duyabileceğiniz gibi, ama çoğumuz arka taraftayız. Size birer içki hazırlayacağız, böylece siz de ailemiz için hazırlıklı olacaksınız."

Daha şimdiden hatırı sayılır sayıda insan vardı, bir ahır kadar büyük ve bir o kadar da gürültülü mutfak/aktivite odasında toplanmışlardı. Arka taraftaki iki katlı cam duvardan diğerlerinin sandalyelerde oturduklarını ve şimdiden dumanı tütmeye başlamış bir açık hava pişirme ünitesinin bulunduğu geniş bahçe avlusunda olduklarını görebiliyordu.

Eve, Mira'nın tatlı ve dalgın kocası Dennis'in bir tür uzun çatalla pişirme ünitesine bir şeyler yerleştirmesini izledi. Gri saçlarının üzerinde bir Mets şapkası ve Eve'in gizlice çok tatlı bulduğu yumru yumru dizlerine kadar inen bol bir şort vardı.

Onun yanında bir adam daha vardı ve belki de oğluydu, çünkü ikisi çok fazla gülüp şişelerden bolca bira içerek samimi ve neşeli bir sohbet içindeymiş gibi görünüyorlardı.

Etrafta dolanan ve koşuşturan çeşitli yaşlarda çocuklar vardı. Büyük çalışma tezgâhının önünde bir tabureye oturmuş somurtan on yaşlarında bir kız da vardı.

Her yer yiyecekle doluydu ve hızla diğerleriyle tanıştırıldılar. Biri Eve'in eline bir margarita tutuşturdu.

Roarke birayı tercih ettiğinde ona dışarıda soğutucuda bulabileceğini söylediler. Genç bir çocuğa -Eve çoktan kurşun gibi üzerine yağan isimleri unutmaya başlamıştı- dışarı çıkarken Roarke'a eşlik etme ve onu diğerleriyle tanıştırma görevi verildi.

Çocuğun elini tutan Roarke, omzundan geriye baktı ve Eve'e hınzır bir şekilde sırıttıktan sonra dışarı çıktı.

"Biraz keşmekeş halinde görünüyor olabilir... Ama daha kötü olacak." Mira kahkaha atarak muazzam buzdolabından içinde yiyecek olan bir kâse daha çıkardı. "Gelmene çok sevindim. Lana, surat asmayı bırak ve koşarak yukarı çık. Teyzen Callie'nin bebekle ilgili yardıma ihtiyacı olabilir."

"Neden her şeyi ben yapmak zorundayım anlamıyorum." Ama küçük kız hızla taburesinden inip uzaklaştı.

"O asabi çünkü kuralları çiğnedi ve bir hafta boyunca televizyon izleyemeyecek, bunun gibi ayrıcalıklardan yararlanamayacak," diye yorumda bulundu Gillian.

"Ya."

"Onun bildiği kadarıyla hayat bitti," dedi Gillian yeni yürümeye başlamış -Eve'in cinsiyetini anlayamadığı- bir çocuğu yerden almak için eğilirken.

"Dokuz yaşındayken bir hafta sonsuzluk kadar uzun bir zamandır. Gilly şu lahana salatasının tadına bak. Bence biraz daha dereotu koyabiliriz."

Gillian itaatkâr bir şekilde ağzını açtı ve annesinin kendisine bir çatalla verdiği lokmayı kabul etti. "Biraz daha karabiber de olabilir."

"Peki, ah..." Eve şimdiden paralel bir evrene girmiş gibi hissediyordu. "Çok fazla insan bekliyorsun sanırım."

"Biz çok fazla insanız," dedi Mira kıkırdayarak.

"Annem hâlâ hepimizin ergen çocuklar kadar iştahlı olduğunu düşünüyor." Gillian fark etmeden bir eliyle Mira'nın sırtını okşadı. "Her zaman çok fazla yemek yapar."

"Yapıyor mu? Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Hmm. Yapabildiğim zaman yemek pişirmeyi seviyorum. Özellikle de aile içinse." Yanakları memnuniyetle pembeleşmişti, kızına göz kırparken gözleri adeta kahkaha atıyordu. "Ve kızlara da zorla yardım ettiriyorum. Bu utanç verici bir şekilde cinsiyetçi ama erkeklerimin hiçbiri mutfakta bir işe yaramıyor." Cam duvardan dışarı baktı. "Ama onlara büyük, karmaşık bir mangal ver, buna hemen alışıyorlar."

"Bizim erkeklerin hepsi mangal yapar." Gillian bebeği kalçasında hafifçe hoplattı. "Roarke yapar mı?"

"Yani yiyecek bir şeyler gibi mi demek istiyorsun?" Eve dışarıda onun durduğu yere baktı, kot pantolonu ve rengi solmuş mavi tişörtü içinde eğleniyor gibi görünüyordu. "Hayır. Onun o türde biri olduğunu sanmıyorum."

***

Sosisli sandviçler ve burgerler, Roarke'ın gözdesi olan patates salatası, makarna salatası, bir tür tatlı şerbetin içinde yüzen meyveler, kalın domates dilimleri, lahana salatası ve doldurulmuş haşlanmış yumurtalar vardı. Bunlarla ve daha fazlasıyla dolu kâseler, servis tabakları ve tepsiler etraftaydı. Bira soğuktu ve margaritalar gelmeye devam ediyordu.

Eve kendisini, Mira'nın oğullarından biriyle beysbol hakkında sohbet ederken buldu ve sonra küçük, sarışın bir

çocuk bacağından yukarı tırmanarak kucağına çıktı ve şoktan donakalmasına neden oldu.

"Biraz istiyorum," diye mırıldandı ve ketçaplı ağzıyla sırıttı.

"Ne?" Eve hafifçe panikleyerek etrafa bakındı. "Hangisinden?"

"Elinde ne varsa." Mira damadından bebeği almak ve kucaklamak için yanlarından geçerken çocuğun başını okşadı.

"Tamam, al bakalım." Eve bir şeyler yiyip kendi işine bakacağını umarak ona tabağını uzattı. Ama çocuk sadece şişman küçük parmağını onun meyve salatasına soktu ve bir şeftali parçası çıkardı.

"Sevdim." Bir ısırık aldı ve sonra cömert bir şekilde geri kalanını ona uzattı.

"Hayır, devam et."

"Haydi git Bryce." Gillian iterek onu Eve'in kucağından indirdi ve hemen Eve'in en yakın arkadaşı haline geldi. "Bak büyükbabanda senin için ne var."

Sonra kendisini Eve'in yanına bırakıp oturdu ve erkek kardeşine doğru kaşlarını kaldırdı. "Uzaklaş," dedi ona. "Kız kıza konuşacağız."

Kardeşi iyi huylu bir şekilde yavaş yavaş yürüyerek uzaklaştı. Yumuşak başlılık, diye düşündü Eve, bu ailedeki erkeklerin ortak özelliği gibiydi. "Kendini bunalmış ve biraz ait olmadığın bir yerdeymiş gibi hissediyorsun," diye söze başladı.

Eve burgerinin kalan kısmını alıp ısırdı. "Bu bir gözlem mi yoksa psişik bir tarama mı?"

"İkisinden de biraz. Ayrıca biraz da iki gözlemci ve duyarlı insanın kızı olmaktan dolayı. Kalabalık aile toplantı-

larında bulunmak kendisinin kalabalık bir ailesi olmayanlar için garip olabilir. Senin Roarke sorunsuz bir şekilde uyum sağlamış görünüyor." Dennis ve Bryce ile oturmuş olan Roarke'ın olduğu yere baktı. "O senden daha sosyal ve bir kısmı yaptığı işten kaynaklanıyor, bir kısmı da içinden geliyor."

Gillian bir çatal dolusu makarna salatası aldı. "Sana söylemek zorunda hissettiğim birkaç şey var. Umarım bana gücenmezsin. İnsanları gücendirmekten çekinmem ama bunu kasıtlı olarak yapmayı tercih ederim ve bunu kasıtlı olarak yapmıyorum."

"Kolay kolay yara almam."

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Yiyeceğinin yerine margaritasını aldı. "Tamam, ilk olarak söylemem gereken şey, senin kocanın tartışmasız, gerçek hayatta görmüş olduğum en muhteşem şey olduğu."

"Benim olduğu kısmını hatırladığın sürece buna gücenmem."

"Başkasının arazisinde kaçak avlanmam ve eğer bunu yapsaydım -ve sen benimle işini bitirdikten sonra benden geriye bir şey kalsaydı- o bunu fark etmezdi bile. Bununla birlikte, ben kocama çok aşığım. Artık on senedir birlikteyiz. Biz çok gençtik ve bu ailemi endişelendirdi." Bir havuç parçasını ağzına attı. "Güzel ve tatmin edici bir hayatımız, üç çocuğumuz var. Bir tane daha olsun isterdim."

"Bir tane daha ne?"

Gillian kahkaha attı ve döndü. "Bir tane daha çocuk. Bir tane çocukla daha kutsanmayı umuyorum. Ama amacımdan uzaklaştım ve bu topluluğun bana seninle yalnız geçirecek fazla zaman tanıyacağından emin değilim. Seni hep kıskanırdım."

Gözleri kısılan Eve, önce Roarke'ın oturduğu yere sonra da neredeyse mırıldanır gibi bir kahkaha atan Gillian'a döndü. "Hayır, onun yüzünden değil ama öyle olsaydı da suçlamak zor olurdu. Seni ve annemi kıskanırdım."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"O seni seviyor," dedi Gillian ve utanç benzeri bir şeyin Eve'in yüzünde belirmesini izledi. "Sana saygı duyuyor, senin için endişeleniyor, sana hayranlık besliyor ve seni düşünüyor. Bunların hepsi benim için ve benimle ilgili yaptığı şeyler. Ve aranızdaki bu ilişki, şey, ilkel seviyede beni rahatsız ediyordu."

"Hiç aynı değil," diye sözüne başladı Eve ama Gillian başını iki yana salladı.

"Oldukça aynı. Ben onun bedeninin, kalbinin ve ruhunun kızıyım. Sen ise kuşkusuz kalbinin ve ruhunun kızısın. Bana bugün senin de davetli olduğunu söylediğinde kararsız kaldım."

Eve'i incelerken bardağının kenarındaki tuzu yaladı. "İlk sebebi tamamen bencilce bir şeydi: O neden geliyor ki? Sen benim annemsin! Diğeri ise önlenmesi güç bir meraktı: En sonunda onu görebileceğim."

"Ben seninle bir rekabet içinde değilim, yani Mira'nın..."

"Sevgisi için mi?" Gillian sözlerini küçük bir gülümsemeyle bitirdi. "Hayır, değilsin. İçimde o çirkin ve yıkıcı hislerin oluşmasının nedeni benim hatam, benim kendimle meşgul olmamdı. O benim tanıdığım en olağanüstü kadın. Bilge, merhametli, güçlü, verici. Eskiden bunun değerini bilmezdim ve senin olduğunda asla etmezsin. Ama yaşım ilerledikçe ve kendi çocuklarım oldukça, onunla ilgili her şeye fazlasıyla değer vermeye başladım."

Bakışları avluya kaydı sonra kendi kızının üzerinde durdu. "Umarım bir gün, Lana da benim için böyle hisseder. Her ne olursa olsun, senin benden annemin küçük parçalarını çaldığını hissediyordum. Seni ilk gördüğümde senden hoşlanmamaya hazırdım ve bu inandığım, olduğum şeyin tam tersi bir tavır. Ama işte sen karşımdasın." Şerefe der gibi kadehini biraz kaldırdı ve bir yudum aldı. "Sadece bunu üzerimden atamıyordum."

Gillian margarita sürahisini aldı, her ikisinin kadehine de biraz daha koydu. "Bugün buraya onun için geldin. Muhtemelen harika kocanın biraz ikna etmesinin de etkisi var ama öncelikli olarak annem için buradasın. Kişisel seviyede o senin için önemli. Ayrıca babama bakma şeklini de fark ettim; büyülenmiş bir yakınlıkla. Bu bana senin karakterleri ne kadar iyi çözdüğünü söylüyor ve annemden biliyorum ki -o da bir o kadar iyidir- sen iyi bir polis, iyi bir kadınsın. Bu onu seninle paylaşmamı benim için kolaylaştırıyor."

Eve verecek bir cevap düşünemeden, Mira artık uyuyan bebeği omzunda taşıyarak yanlarına geldi. "Herkes yeterince yedi mi?"

"Gereğinden fazla," diye güven verdi Gillian. "Neden onu bana vermiyorsun? Onu yukarı çıkaracağım."

"Hayır, o iyi. Hem onu yeterince sık kucağıma alamıyorum." Bebeğin sırtına hafifçe vurarak, çevik bir şekilde oturdu. "Eve seni uyarmalıyım, Dennis, Roarke'ı bir mangalı olmadan yaşayamayacağına ikna etti."

"Başka her şeyi var." Eve burgerini bitirdi. "Ve hepsi de harika çalışıyorlar."

"Dennis sana her şeyin pişiricide değil, aşçıda bittiğini

söyleyecektir ki çilekli kurabiyemi ve şeftalili turtamı tattığında ben de aynı şeyi iddia edeceğim."

"Turta mı? Turta mı yaptın?" Belli ki, diye fark etti Eve, sonuç olarak aile barbeküleri hakkında söylenecek çok şey vardı. "Ben muhtemelen- "

Eve'in iletişim aracı bipledi. Başını aşağı eğdiğinde Mira'nın yüzündeki neşeli gülümseme yok oldu.

"Üzgünüm. Bana bir dakika izin verin."

Eve ayağa kalktı, mutfağın içine sessizliğe doğru yürürken cihazı cebinden çıkardı.

"Ne oldu?" diye öğrenmek istedi Gillian. "Sorun ne?"

"İşi," diye mırıldandı Mira, Eve'in gözlerinin nasıl sakin ve tatsız bir hale geldiğini düşündü. "Ölüm. Bebeği al Gilly."

Eve yeniden içeri girdiğinde, o da ayağa kalkıyordu. "Gitmek zorundayım," diye söz başladı Eve ve Mira yanına doğru gelirken onun koluna girip kısık sesle konuşmaya başladı. "Üzgünüm. Gerçekten gitmek zorundayım."

"Aynısı mı?"

"Hayır. Katil o, ama aynı değil. Yapabildiğim zaman sana detayları vereceğim. Lanet olsun, beynim çamur gibi. Çok fazla margarita içmişim."

"Sana biraz ayılma ilacı getireyim."

"Minnettar olurum." Yanına geldiğinde başıyla Roarke'a işaret etti. "Sen kalabilirsin. Bu biraz uzun sürecek."

"Seni bırakacağım ve eğer gerekirse eve kendim dönüp arabayı sana bırakırım. Başka bir lisanslı eskort mu?"

Eve başını iki yana salladı. "Daha sonra." Ailenin yayılmış olduğu çiçekler ve yiyeceklerle dolu avluyu incelerken bir nefes aldı. "Hayat her zaman lanet olası bir piknik olmuyor, değil mi?"

Bölüm 7

"Beni köşede bırak. Bloğun sonuna kadar gitmek zorunda değilsin."

Roarke onu duymazdan geldi ve ışıktan hızla geçti. "Ama o zaman iş arkadaşların, bu araçla gelmene şahit olma fırsatını kaçırmış olurlar."

Füme açılıp kapanır cam tavanı ve panter gibi hırlayan motoruyla parlak gümüş bir mücevhere benziyordu araç. İkisi de diğer polislerin Roarke'ın pahalı oyuncaklarına ıslık çalıp tezahürat yapmasının Eve'i utandırdığını biliyordu.

Eve derin bir nefes alıp güneş gözlüklerini hızla çıkardı. Bu gözlük yeniydi, diğer eşyalarının arasında gizemli bir şekilde ortaya çıkmıştı. Eve gözlüğün son moda ve gülünç derecede pahalı olduğundan şüpheleniyordu. Kendisini biraz rahatlatmak için gözlüğü cebine tıktı.

"Burada kalman için bir neden yok. Ne kadar uzun süreceğini bilmiyorum."

"Bir süre buralarda kalıp, senin yoluna çıkmayacağım." Siyah beyaz bir acil yardım hizmet aracının arkasına park etti.

Üniformalı polislerden biri Eve arabadan inerken, "Çok iyi bir yolculuk olduğuna eminim Teğmenim," dedi.

"Kapa çeneni Frohickie. Elimizde ne var?"

"Güzel," diye mırıldandı adam, bir elini parlayan kaportanın üzerinde gezdirirken. "Kadın kurban dairesinde boğulmuş. Yalnız yaşıyormuş. Zorla içeri girildiğine dair bir iz yok. İsmi Lois Gregg, yaşı altmış bir. Oğlu bir aile toplantısına katılmadığında ve çağrılarına cevap vermediğinde endişelenmiş. Buraya gelmiş, içeri girmiş ve onu bulmuş."

Apartmana girerken, omzunun üzerinden araca birkaç bakış daha atmasına rağmen hızlı konuştu Eve. "Boğulmuş mu?"

"Evet efendim. Bir cisimle cinsel saldırıya dair kesin işaretler var. Dördüncü kat," dedi polis memuru asansördeyken. "Kadının üzerinde bir süpürge sapı kullanmış gibi görünüyor. Oldukça kötü."

Eve hiçbir şey söylemedi, verilerin zihninde süzülmesine izin verdi.

"Bir not var," dedi Frohickie. "Sizin adınıza. Pislik notu kadının ayak parmakları arasında bırakmış."

"DeSalvo," diye mırıldandı Eve. "Aman Tanrım."

Sonra olay yerine zihninde belirlenmiş görüntüler ya da önyargılar olmadan girmek için zihnindeki her şeyi uzaklaştırdı.

"Bir saha kitine ve kayıt cihazına ihtiyacım var."

"Evden buraya geldiğinizi duyduğumuz da onları da getirttik."

Eve araba hakkında yaptığı yorumları için onu affetti. "Olay yeri güvenlik altına alındı mı?" diye sordu.

"Evet efendim. Kurbanın oğlu, bir üniformalı polis ve tıbbi teknisyen ile birlikte mutfakta. Kötü durumda. Kurbana dokunmadığını söylüyor."

"Yardımcım yolda. Buraya geldiğinde onu içeri gönderin. Sen dışarıda kalmak zorundasın," dedi Roarke'a

"Anladım." Ama Eve ona bir başka kâbus olacak yere doğru girerken Roarke onun için endişelendi.

Eve açık kapıdan içeri girdi, derli toplu, basit oturma alanında herhangi bir zorla girme ya da boğuşma izi olmadığını fark etti. Pencerelerde yeteri kadar ışığın içeri girmesini sağlayacak düz, mavi perdeler vardı.

Yerdeki halının üzerindeki birkaç damla kanı incelemek için çömeldi.

Diğer odadan gelen ağlama sesini duyabiliyordu. Mutfaktaki oğlu, diye düşündü ve sonra bu düşünceyi engelledi. Ayağa kalkarak eliyle diğer polislere uzaklaşmalarını işaret etti, kayıt cihazına odaklandı ve sonra yatak odasına gitti.

Lois Gregg yatakta çıplak ve hâlâ bağlı bir şekilde yatıyordu, onu boğan kuşak boğazının etrafında fiyonk atılarak bağlanmıştı.

Üzerinde Eve'in ismi olan krem rengi zarf, kadının sol ayağının parmakları arasına sıkıştırılmıştı.

Düz beyaz çarşaflar üzerinde, bacaklarının üst kısmında ve katilin yerde bıraktığı süpürgede -Wooton'daki kadar olmasa da- çok fazla kan vardı.

Gregg ufak tefek bir kadındı, muhtemelen kırk beş kilodan fazla değildi ve melez olduğunu gösteren karamel rengi bir cildi vardı.

Yüzünde, gözlerinde kılcal damarların kanaması, şişmiş

ve kabarık dili boğulma işaretleriydi. Bedeni karşı koymuş, diye düşündü Eve. Zihni kararıktan sonra, bedeni nefes almak için savaşmıştı. Yaşamak için.

Eve yatağın yanındaki yeşil sabahlığı fark etti. Katil onu boğmak için sabahlığın kuşağını kullanmıştı.

Sana zarar verdiğinde senin bilincinin açık olmasını istiyordu. Senin yüzündeki acıyı, nefreti, dehşeti görmek istiyordu. Evet, bu sefer bunu istiyordu. Senin çığlık attığını duymak istiyordu. Bunun gibi güzel bir binanın güzel bir ses yalıtımı olmalıydı. Bunu araştırmıştı, bugünden önce seni araştırmıştı.

Sana ne yapacağını söyledi mi? Yoksa sen yalvarırken sessizce mi çalıştı?

Olay yerini kaydetti, cesedin pozisyonunu, sabahlığın, sopanın yerini, dikkatlice çekilmiş perdeleri belgeledi.

Sonra zarfı aldı, açtı ve okudu.

Tekrar merhaba Tegmen Dallas. Muhteşem bir gün değil mi? Sahile gitmek ya da parkta dolanmak için yalvarılacak bir gün. Pazar gününü bölmek istemezdim ama işinden çok zevk alıyor gibi -tıpkı benim aldığım gibi- göründüğün için sorun etmeyeceğini düşündüm.

Ama birkaç sebepten ötürü beni biraz hayal kırıklığına uğrattın. İlk olarak benim hakkımdaki basın haberlerini engelliyorsun. Çıkacak patırtıyı gerçekten dört gözle bekliyordum. Ama yine de namlunun ucundaki kapağı çok uzun süre tutamayacaksın. İkinci olarak ise bu noktaya gelene kadar bana biraz olsun zorluk çıkaracağını düşünmüştüm.

Umarım, son sunumum sana ilham verir.

Bol şans!

Al

"Kendini beğenmiş bir pisliksin, değil mi?" dedi Eve yüksek sesle ve sonra saha kitini açmadan önce notu ve zarfı mühürledi.

Peabody içeri girdiğinde, Eve ön incelemeyi tamamlamıştı. "Teğmen, üzgünüm. Bronx'taydık."

"Sen hangi cehennemde..." Cümlesini yarıda kesti. "Bu da ne? Üzerindeki ne?"

"Bu, hmm, bir yazlık elbise." Biraz kızaran Peabody, gelincik rengi eteğinin üzerinde elini gezdirdi. "Buraya gelmemiz uzun sürdü, eve gidip üstümü değiştirip üniformamı giymeden doğruca buraya gelmem gerektiğini düşündüm."

"Hah." Elbisenin ayrıca ince omuz askıları vardı ve dekoltesi oldukça aşağıdaydı. McNab'in söylemekten hoşlandığı şeyi gösteriyordu: Peabody kesinlikle yapılıydı.

Peabody'nin dümdüz saçlarının üzerinde geniş kenarlı hasır bir şapka vardı ve elbisesiyle uyumlu bir ruj sürmüştü. "Bu kılıkta nasıl çalışacaksın?"

"Şey ben- "

"Biz dedin, değil mi? McNab'i de mi getirdin?"

"Evet. Evet efendim. Hayvanat bahçesindeydik. Bronx'ta."

"Bu da bir şeydir. Ona gidip dışarıdaki güvenliği, lobideki güvenlik disklerini ve asansörleri kontrol etmesini söyle. Bu binada tutuluyor olması gerek."

"Evet efendim."

Eve bitişik banyoya girerken, Peabody bu emri bildirmek için dışarı çıktı.

Sonrasında yıkanmış olabilir, diye düşündü Eve ama buna dair bir işaret yoktu. Banyo temizdi, havlular yeni

görünüyordu. Lois dağınıklıktan ya da karışıklıktan hoşlanmıyordu, diye düşündü Eve.

Katil kendi sabunu ve havlusunu da getirmiş ya da yanında götürmüş olmalıydı.

"Kanalizasyon şebekesini aramak için tarayıcıları isteyelim. Şansımız yaver gidebilir," dedi Peabody içeri girerken.

"Anlamıyorum. Bu Wooton'a benzemiyor. Wooton'la hiç alakası yok. Farklı türde kurban, farklı yöntem. Başka bir not var mıydı?"

"Evet. Mühürledim."

Peabody olay yerini inceledi, kayıt cihazı gibi hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Eve gibi o da başucu sehpasının üzerindeki vazonun içindeki çiçekleri, şifonyerdeki pembe harflerle BÜYÜKANNEMİ SEVİYORUM yazan kare hasır kutuyu ve çerçeveli fotoğrafları ve üç boyutlu resimleri, pencerenin kenarındaki ufak masayı fark etti.

Hüzünlü, diye düşündü Peabody. Bir hayat sona erdikten sonra o hayata dair ufak tefek şeyleri görmek her zaman hüzünlü olurdu.

Ama bunları kafasından atmaya çalıştı. Dallas bunları zihninden atacaktı, bunu biliyordu. Ya da gömecek veya kullanacaktı. Ama dikkatinin acıma duygusuyla dağılmasına izin vermeyecekti.

Peabody yeniden baktı, bir kadından polise olan değişimi kasıtlıydı. "Birden fazla katil olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir takım?"

"Hayır, sadece bir katil var." Eve kurbanın bir elini kaldırdı. Oje olmadığını fark etti. Tırnakları kısaydı. Yüzük yok, ama bir zamanlar bir yüzüğün olduğu yerde açık renkli bir iz vardı. Sol el, üçüncü parmak. "Sadece bize ne kadar çok yönlü olduğunu gösteriyor."

"Anlamıyorum."

"Ben anlıyorum. Mücevherlerini nerede sakladığını bulabilecek misin bir bak. Bir yüzük arıyorum, düz şerit bir yüzük."

Peabody aramaya şifonyerin çekmecelerinden başladı. "Belki de bana ne anladığını açıklayabilirsin, böylece ben de anlarım."

"Kurban daha yaşlı bir kadın. Zorla eve girme ya da boğuşma izi yok. Kadın onu içeri almış çünkü girmesinin sorun olmayacağını düşünmüş. Muhtemelen bir bakım ya da onarım görevlisi gibi giyinmişti. Kadın arkasını dönmüş ve o zaman kafasına vurmuş. Kadının kafatasının arkasında yaralanma izi var ve oturma odasının halısında da biraz kan."

"Kadın bir lisanslı eskort muydu?"

"Kuşkuluyum."

"Mücevherlerini buldum." Peabody, kenarları şeffaf, içinde çeşitli boylarda gömme bölümler olan kutuyu kaldırdı. "Küpeleri seviyormuş. Birkaç yüzüğü de varmış."

Peabody kutuyu getirdi ve Eve içine bakarken tuttu. Roarke'a ve onun kendisine ışıltılı bir şeyler verme eğilimine maruz kaldığı için gerçek mücevherleri sahtelerinden ayırabiliyordu. Lois'in takıları çoğunlukla taklitti ama birkaç güzel parça da vardı.

Katil bunlarla vakit kaybetmemişti. Büyük olasılıkla bakmamıştı bile. "Hayır, sanmıyorum. Sanırım bir yüzük takıyormuş, alyans gibi bir şey ve onu kadının parmağından almış. Bir sembol, bir hatıra."

"Kurbanın yalnız yaşadığını düşünüyorum."

"Öyleymiş. Onu seçmesinin nedenlerinden biri daha."

Güzel taşlar ve metallerin olduğu kutuya arkasını döndü ve Lois Gregg'e baktı. "Onu buraya taşıyor. Yine aletleri yanında, muhtemelen bu sefer bir alet çantası içinde. Elleri ve ayakları için bağlar getirmiş. Sabahlığını çıkarıyor, onu bağlıyor. Ona tecavüz etmek için ne kullanacağını buluyor. Önceki kurbanıyla oynayamamıştı ama bu seferki farklı."

"Neden?" Peabody mücevher kutusunu şifonyerin üzerine bıraktı. "Bu kadın neden farklı?"

"Çünkü aradığı şey bu. Çeşitlilik. Kendine geldiğinde ve farkına vardığında -ne olduğu ve ne olacağı bir sel gibi zihnine dolduğunda- kadın çığlık atıyor. Bir parçası bunu reddetse ve inanmayı kabul etmese bile çığlık atıyor, mücadele ediyor ve yalvarıyor. Yalvardığın zaman onların hoşuna gider. Katil onun üzerinde çalışmaya başladığında daha fazla çığlık atıyor."

Eve, Lois'in ellerini bir daha kaldırdı ve sonra ayaklarına doğru yürüdü. "Kendini kurtarmaya çalışırken, kendini bağlayan bağlara karşı eğilip bükülürken el ve ayak bileklerini kanatmış. Pes etmemiş. Katil bundan da hoşlanmış olmalı. Mücadele etmen onlar için heyecan vericidir, nefesleri hızlanır ve erekte olurlar. Savaşman ve kazanamaman onlara güç verir."

"Dallas." Peabody kısık sesle konuşuyordu, amirinin yüzü solduğunda ve nemlendiğinde elini onun omzuna koydu.

Eve omuzlarını silkti, dikkatli bir şekilde geriye doğru adım attı. Lois Gregg'in hissettiği her şeyi biliyordu. Ama bu artık onu aşağı çekmeyecekti, anılarına ve kâbuslarına gömülmeyecekti. Kana, soğuğa ve acıya.

Sözlerine devam ederken sesi dengeli ve sakindi. "Ona tecavüz etmesini bitirdiğinde, sabahlığındaki kuşağı alıyor. Artık kadın acıdan ve şoktan dengesiz durumda. Katil yatağa çıkıyor, ata biner gibi üzerine oturuyor, onu boğarken kadının gözlerine bakıyor, onun nefes almak için mücadele etmesini izliyor ve o hastalıklı seks parodisinde altındaki kadının bedeninin sarsılmasını hissediyor. Kadının bedeni onunkinin altında sıçrayıp gözleri yuvalarından fırladığında. İşte o zaman boşalıyor. Yeniden kendisine geldiğinde, kullandığı kuşağı fiyonk yapıyor ve notu kadının ayak parmakları arasına koyuyor. Yüzüğü parmağından çıkarıyor, bu onu eğlendiriyor. Ortada bir adam kalmadığı halde yüzük takmak çok kadınsı bir şey. Yüzüğü cebine ya da alet kutusuna koyuyor, sonra her şeyin nasıl göründüğüne bakıyor ve gördüklerinden memnun oluyor. Tıpkı olması gerektiği gibi. Mükemmel bir taklit."

"Neyin taklidi?"

"Kimin taklidi," diye düzeltti Eve. "Albert DeSalvo. Boston Sapığı*."

***

Komşu dairelerdeki insanların etrafta dolanmasını engellemek için polisler ellerinden geleni yaparken Eve koridora çıktı.

Roarke da oradaydı. Tanrıdan daha fazla parası olan adam, koridorun zeminine bağdaş kurup oturmuş cep linkiyle uğraşırken sırtını duvara dayamıştı. Ve Eve'in hiçbir zaman anlayamayacağı nedenlerden ötürü, muhtemelen saatlerce bunu yapmaktan memnun da olacaktı.

Eve ona doğru yürüdü, gözleri aynı seviyede olsun diye

çömeldi. "Ben bir süre burada olacağım. Eve gitmen gerek. Beni Merkez'e atacak bir araç bulabilirim."

"Kötü, öyle mi?"

"Oldukça. Oğluyla konuşmam gerek ve o..." Derin bir nefes verdi. "Bana tıbbi teknisyenin ona bir şeyler verdiğini söylediler ama oldukça dağılmış durumda."

"İnsanın annesi öldürüldüğünde öyle oluyor."

Diğer polisler etrafta olmasına rağmen Eve elini onun elinin üzerine koydu. "Roarke- "

"Kafandaki şeytanlar ölmüyor Eve, sadece onlarla birlikte yaşamayı öğreniyoruz. İkimiz de başından beri bunu biliyoruz. Ben benimkilerle kendi yolumla baş edeceğim."

Eve yeniden konuşmaya başlamak üzereydi ki McNab asansörden çıkınca bakışlarını kaldırdı.

"Teğmenim, bu sabah saat sekizden beri diskler kayıt yapmamış. Dışarıda, asansörde ya da bu kattaki koridorda kayıt yok. Söyleyebileceğim en iyi şey, katil binaya girmeden önce hepsini bir şekilde uzaktan kilitlemiş olduğu. Bunu doğrulayabilirim ama şu anda yanımda cihaz yok."

Ellerini havaya kaldırdı ve üzerindeki bol kırmızı şortu, mavi dar atleti ve parmaksız spor ayakkabılarını vurgulamak ister gibi yarım yamalak gülümsedi.

"O zaman git al," dedi Eve.

"Arabamda bu konuda size yardımcı olacak birkaç şey olabilir," diye araya girdi Roarke. "Neden sana yardım etmeyeyim Ian?"

"Bu harika olurdu. Oldukça sıkı bir güvenlik tertibatı var, bu yüzden eğer bu işi uzaktan hallettiyse polis seviyesinde ya da daha yukarı seviyede yapmış olmalı. Panele bakıp kontrol etmeden söyleyemem."

Eve doğrulup elini uzattı. Birbirlerinin kollarının üst

kısmını yakaladılar ve Eve kocasının kalkmasına yardım etti. "Haydi, git. Ne kullandığı konusunda bana en iyi tahminini getir."

Sıfır sekiz sıfır sıfır giriş, diye düşündü. Saptadığı ölüm saatine göre, Lois Gregg'in üzerinde bir saatten daha fazla zaman harcamamış olmalıydı. Wooton'dan daha uzun bir süre, oynamak için daha fazla süre ama yine de hızlıydı.

Eve yeniden içeri girdi, mutfağa doğru yürüdü.

Jeffrey Gregg artık ağlamıyordu ama harap olmuş yüzünde hâlâ gözyaşlarının izleri vardı. Yüzü annesininki gibi kırmızı ve şişmişti.

Küçük bir masaya oturmuş, ellerini bir bardak suyun etrafına dolamıştı. Kahverengi saçları tutamlar halinde havaya kalkmıştı. Eve kederi içinde adamın bu tutamları çekiştirdiğini, parmaklarını aralarından geçirdiğini hayal etti.

Eve adamın otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin etti, üzerinde kahverengi bir şort ve yaz aylarındaki bir pazar gününe uygun beyaz bir tişört vardı.

Eve onun karşısına oturdu ve o acı dolu gözler kendisine yönelene kadar bekledi.

"Bay Gregg, ben Teğmen Dallas. Sizinle konuşmam gerek."

"İçeri girip onu göremeyeceğimi söylediler. İçeri girmeliyim. Ben onu- ben onu bulduğumda içeri giremedim. Sadece koşarak yeniden dışarı çıktım ve polisi aradım. İçeri girmeliydim... Onun üzerini örttünüz mü?"

"Hayır. Tam olarak doğru şeyi yaptınız. Böyle yaparak ona daha fazla yardımcı oldunuz. Üzgünüm Bay Gregg. Kaybınız için çok üzgünüm."

Faydasız kelimeler. Lanet olası faydasız kelimeler. Eve

bunları söylemekten nefret ediyordu. Bu kelimelerin kaç kere ağzından çıktığını sayamamaktan nefret ediyordu.

"Annem asla kimseye zarar vermedi." Adam bardağı dudaklarına doğru kaldırmayı başardı. "Sanırım bunu bilmeniz gerekiyor. Hayatı boyunca kimseye zarar vermedi. Birinin bunu ona nasıl yapabileceğini anlamıyorum."

"Bugün eve ne zaman geldiniz?" Eve bunu zaten biliyordu ama adamın detayların üzerinden geçmesini, tekrarlamasını sağlayacaktı.

"Ben, ah, sanırım saat üç civarında geldim. Belki dörde geliyordu. Hayır, üçe daha yakındı. Kafam çok karışık. Bu akşamüstü Ridgewood'da kız kardeşimde barbeküye gidecektik. Annemin bize gelmesi gerekiyordu. 39. Cadde'de oturuyoruz. Hep birlikte trenle New Jersey'e geçecektik. Saat birde bizde olmalıydı."

Biraz su içti. "Her zaman geç kalır. Bu konuda onunla hep dalga geçeriz ama saat ikiye geldiğinde, acele etmesi için onu aradım. Cevap vermedi, ben de onun yolda olduğunu düşündüm. Ama annem gelmedi. Cep linkini aradım ama ona da cevap vermedi. Karım ve çocuğum sabırsızlanmaya başladı. Ben de sinirlenmeye başlamıştım."

Adam bunu hatırlayınca yeniden ağlamaya başladı. "Buraya kadar gelip onu alacağım için çok sinirlenmiştim. Gerçek anlamda pek endişelenmemiştim. Onun başına bir şey geleceği hiç aklıma gelmedi, o her zaman..."

"Buraya geldiğinizde içeri girdiniz," diye hatırlattı Eve. "Anahtarınız mı var?"

"Evet, apartmanın dış kapısına ve dairesine erişimim var. Ben onun linklerinde bir sorun olduğunu sanıyordum, hepsi bu. Bazen onları şarj etmeyi unutuyordu ve

kapanıyorlardı. Cep linkiyle ilgili bir sorun oluyordu ve saatin kaç olduğunu unutuyordu. İçeri girerken düşündüğüm şey buydu. Ona, 'Anne! Lanet olsun anne, iki saat önce Mizzy'ye gitmek için ayrılmamız gerekiyordu,' diye seslendim. Ve bana cevap vermediğinde, lanet olsun, o da bana gelmek için yola çıkmış ve ben ise buradayım, diye düşündüm ve bu çok sinir bozucuydu. Ama yine de yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. Nedenini bile bilmiyorum. Ve o... Tanrım. Tanrım. Annem."

Bir kez daha ağlamaya başladı ve Eve, tıbbi teknisyen elinde bir yatıştırıcıyla içeri girmeye yeltendiğinde başını hayır anlamında salladı. "Bay Gregg, kendinizi toparlamak zorundasınız. Bana yardım etmelisiniz. Dairenin yakınlarında ya da dışarıda herhangi birini gördünüz mü?"

"Bilmiyorum." Adam terleyen yüzünü sildi. "Sinirlenmiştim ve acelem vardı. Özel bir şey görmedim."

"Anneniz herhangi bir konuda rahatsız olduğunu, bir şey fark ettiğini ya da onu endişelendiren biri olduğundan bahsetmiş miydi?"

"Hayır. On iki yıldır burada kalıyordu. Burası güzel bir bina. Güvenli." Sesinin düzgün çıkması için derin nefesler alıyordu. "Leah ve ben on blok ötede oturuyoruz. Birbirimizi her hafta görürüz. Bir sorun olsaydı bana söylerdi."

"Peki, ya babanız?"

"Ayrıldılar, Tanrım, yirmi beş yıl önce. Boulder da yaşıyor. Birbirlerini pek görmezler ama iyi anlaşırlar. Tanrım, Tanrım, babam böyle bir şey yapmış olamaz." Sesi yine pürüzlü çıkıyordu ve olduğu yerde sallanmaya başlamıştı. "Bunun gibi bir şey yapmak için deli olmanız gerek."

"Bunlar sadece rutin sorular. Herhangi biriyle ilişkisi var mıydı?"

"Şu anda özel biri yoktu. Eskiden Sam vardı. On yıldır beraberdiler. Yaklaşık altı yıl önce bir tren kazasında öldü. Sanırım annem için özel olan insan oydu. Ondan sonra hayatında kimse olmadı."

"Bir yüzük takıyor muydu?"

"Yüzük mü?" Soru, garip yabancı bir dilde sorulmuş gibi boş bir ifadeyle baktı. "Evet. Aynı evde yaşamaya başladıklarında Sam ona bir yüzük vermişti. Onu her zaman takardı."

"Yüzüğü bana tarif edebilir misiniz?"

"Hmm... Sanırım altındı. Belki üzerinde taşlar vardı. Tanrım. Hatırlayamıyorum."

"Sorun değil." Eve adamı yeteri kadar zorlandığına karar verdi. "Polis memurlarından biri şimdi sizi eve götürecek."

"Ama... Yapabileceğim bir şey yok mu?" Yalvarır gibi Eve'e baktı. "Ne yapmam gerektiğini bana söyleyebilir misiniz?"

"Sadece evine, ailene git Jeff. Şu an için yapabileceğin en iyi şey bu. Annenle ben ilgileneceğim."

Eve onunla birlikte dışarı çıktı ve ona eşlik etmesi için onu bir polise teslim etti.

"Bana bilgi ver," dedi McNab'e.

"Kesinlikle sisteme uzaktan saldırılmış. Elektronik ve güvenlik konusunda üstün yetenekleri olması ya da sinyal bozucu birini işe almak için çok parası olması gerekiyor, çünkü bunun gibi biri bir sistem için karaborsa kovboylarından biri olmalı."

"Neden?" diye bilmek istedi Eve. "Bunun gibi bir binada, güvenlik iyi ama üst seviyede değil ki."

"Doğru ama önemli olan güvenliği bozmak değil, güvenliğin nasıl bozulduğu." Bir sürü cebinden birinden bir sakız bulup çıkardı ve uzattı, Eve başını iki yana salladığında küp şeklindeki sakızı ağzına attı.

"Güvenlikle ilgili olan her şeyi diğer işlemlerle karıştırmadan kapatmış. Işıklara, klima kontrolüne, ev ve kişisel elektroniklere dokunulmamış. Sadece..." Yoğun bir şekilde sakızını çiğnerken parmağıyla, oturma odasının ışıklarını işaret etti. "Burada. Bu daireye ve bu odaya özel bir durum var. Işıklar açılsın," diye emir verdi ve ışıklar açılmadığında Eve başıyla onayladı.

"Evet, bu uyuyor. 'Sizi rahatsız ettiğim için üzgünün hanımefendi ama binada elektrik arızası olduğuna dair bazı raporlar aldık.' Bir işçi gibi giyinmişti. Bahse girerim elinde bir alet çantası, yüzünde de kocaman ve yardımsever bir gülümseme vardı. Belki de ona ışıkları yakmayı denemesini söyledi ve ışıklar yanmadığında ise kadın kapıyı açtı."

McNab etkileyici bir balon şişirdi, patlattı. "Bence mantıklı."

"Linkleri kontrol edin, dikkatli olalım. Eğer herhangi bir şey bulursanız ben Merkez'de olacağım. Peabody!"

"Sizinleyim efendim."

"O aptal şapkayı giydiğin sürece değilsin. Çıkar şunu," diye emretti Eve ve uzun adımlarla dışarı çıktı.

"Ben şapkayı seviyorum." McNab kısık sesle konuşuyordu. "Seksi."

"McNab, sen tuğlanın da seksi olduğunu düşünüyorsun." diye cevap verdi Peabody. Ama etrafın temiz olup olmadığını hızlıca kontrol ettikten sonra hızla onun kalça-

sını sıktı. "Belki bunu daha sonra takarım. Bilirsin, sadece şapkayı."

"She-Body, beni öldürüyorsun." Hızla etrafına göz attı, Eve'in gittiğinden emin olduktan sonra Peabody'yi yanına çekip ıslak bir şekilde öptü.

"Yabanmersini." Peabody eğlenerek, McNab'in kendi ağzına geçirdiği sakızla bir balon şişirdi. Sonra Eve'in arkasından koştururken şapkasını çıkardı.

Eve'i havalı bir arabanın yanında duran son derece havalı Roarke ile birlikte buldu.

"Bunun bir anlamı yok," diyordu Eve. "Polis arabasıyla gideceğiz. Eğer geç kalırsam sana haber veririm."

"Ne olursa olsun bana haber ver ve bir araç gönderip seni eve aldırırım."

"Kendi aracımı ayarlayabilirim."

"Bu bir araç değil." Peabody aracı okşarken kedi gibi mırladı. "Bu tam bir canavar."

"Kolaylıkla sıkışabiliriz."

"Hayır." Eve, Roarke'ın sözünü kesti. "Hiçbir yere sıkışmıyoruz."

"Keyfinize bakın. Peabody, harika görünüyorsun." Roarke onun elinden şapkasını aldı, yeniden başına yerleştirdi.

"Ah. Şey. Tanrım." Şapkanın altında Peabody'nin yüzü mükemmel bir şekilde aydınlandı.

"Yüzündeki gülünç ifadeyi sil, o şapkayı çıkar ve bizi Merkez'e götür," dedi Eve sertçe.

"Ha?" Peabody derin bir şekilde iç geçirdi. "Ah, evet efendim. Hepsini yapıyorum."

Peabody rüyadaymış gibi uzaklaşırken Eve, "Bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu Roarke'a.

"Evet. Dedektif olduğu zaman kızımızı üniforma içinde görmeyi özleyeceğim ama onun diğer zamanlarda nasıl giyindiğini görmek de ilginç olacak. Evde görüşürüz Teğmen." Ve Roarke bunun Eve'i rahatsız edip etmediğini umursamadan çenesini eliyle tuttu, dudaklarını sıkıca onunkilere bastırdı. "Her zaman olduğu gibi lezizsin."

"Evet, evet, evet." Ellerini ceplerine sokan Eve hızla uzaklaştı.

***

Eve döndüğünde hava kararmıştı. Bu inatçılık olsun ya da olmasın, bir taksi bulamayacağını anladıktan sonra bile Roarke'tan arabayı göndermesini istememişti. Bunun yerine metro jetonlarını bulmuş ve insanların pazar gününü şehir dışında geçirdikten sonra evlerine döndüklerinden metroların çok sıkışık olduğunu fark etmişti.

Ayakta durmayı tercih etmişti, şehir merkezine doğru giderken trenin ritmiyle sallanıyordu.

Artık yeteri kadar çok metroyla gitmiyorum, diye düşündü Eve. Özlediği için değildi. Buradaki reklamların yarısı anlamadığı bir dildeydi ve yolcuların yarısı da kendinden geçmiş halde ya da sinirliydi. Ayrıca her zaman sabun ve suyun yasak olduğu bir dine mensupmuş gibi görünen bir ya da iki kişi oluyordu.

Tıpkı lisansı kirli boynunun etrafında asılı olan ve dişsiz ağzıyla ona gülümseyen, buruşuk dilenci gibi. Yine de sert bir bakış atmasıyla adam hızla gözlerini kaçırdı.

Bunu biraz özlediğini düşündü, biraz da olsa.

Eve ağırlığını diğer ayağına verdi, bu yolculuğu diğer yolcuları inceleyerek zevkli bir hale getirmek istiyordu.

Öğrenciler disk kitaplarına gömülmüşlerdi. Çocuklar ise gözlerini ellerindeki oyunlardan ayırmıyorlardı. Yaşlı bir adam, ineceği durağı kaçırıp kaçırmadığını merak etmesine neden olacak kadar yüksek sesle horluyordu. Çocukları olan yorgun görünümlü kadınlar ve sıkılmış görünen birkaç sert erkek vardı.

Ayrıca mevsime uygun olmayan bir yağmurluk giymiş zayıf bir adam, aracın diğer ucunda mastürbasyon yapıyordu.

"Ah, Tanrı aşkına." O tarafa doğru yürümeye başladı ama sert çocuklardan biri adamı fark etti ve belli ki bu olaya kızarak herifin suratına yumruğu indirdi.

Kan sıçradı. Birkaç kişi çığlık attı. Burnundan kanlar akarken adamın eli olduğu yerde kaldı.

"Ayrılın." Eve ileri atıldı, birinci sert çocuğu yakalamak için eğildi ama o sırada yolculardan biri panik yaparak ayağa fırladı ve Eve'i ikinci sert çocuğun yumruğunun önüne doğru itmiş oldu.

"Canı cehenneme!" Birkaç yıldızın gözünün önünde döndüğünü gördü ve kendine gelmek için başını iki yana salladı. "Ben lanet bir polisim." Yanağı zonklarken, hâlâ trenin zemininde mastürbasyon yaparak kıvranan sapığa vurmasını engellemek için dirseğini birinci sert çocuğa geçirdi ve sonra ayağıyla ikinci sert çocuğun ayağını ezdi.

Hırlayan sapığı ayağa kaldırırken, herkes geriye doğru bir adım attı. Eve'in bakışlarındaki kıvılcım birinci sert çocuğun yumruğunun yapamadığı şeyi yaptı ve sapık 'yumuşadı'.

Adam yere çökerken ona baktı ve içini çekti. "O şeyi ortadan kaldır," diye emir verdi.

***

Eve giden uzun yolda ilerlerken, metroya lanet olsun, diye homurdandı. Bu yolculuk ona ağrıyan bir çeneyle baş ağrısı vermişti ve geri zekâlıyı trenden indirip ulaşım yetkililerine vermek zamana mal olmuştu.

Güzel bir esintinin olması umurunda değildi. Ya da havada tatlı ve çiçeksi bir koku olması. Havanın, ayın dörtte üçünün gökyüzünde bir lamba gibi görünebileceği kadar açık olması da umurunda değildi.

Tamam, güzel görünüyor ama lanet olsun.

Hızla eve girdi ve kısa bir soruşturmanın ardından ev sistemi ona Roarke'm evin medya odasında olduğunu söyledi. Bu da ana medya odasının karşısındaydı. Lanet olsun neredeydi bu oda? Eve kesin olarak emin olmadığı ve metro durağından eve kadar yaptığı yürüyüş oldukça uzun olduğu için asansöre bindi.

"Aile medya odasına," diye emretti ve yukarı doğru çıkmaya başladı.

Eve medya odasının partiler ve organizasyonlar için kullanıldığını hatırladı. Lüks sandalyeleri olan bu yere yüzden fazla insan sığabiliyordu ve bir sinema salonundaki kadar büyük bir ekran vardı.

Ama aile medya odası -Eve onun böyle söyleyeceğini düşünüyordu- daha mahremdi. İçerde koyu renkte rahat koltuklar olduğunu hatırlıyordu. İki ekran vardı; biri filmler diğeri oyunlar için. Ayrıca Roarke'ın fırsat bulduğunda kurcalamaktan hoşlandığı eski moda vinil plaklardan güncel ses kayıtlarını çalabilen karışık bir ses sistemi bulunuyordu.

Odaya adım attı ve her yönden geliyormuş gibi hisset-

tiren bir ses patlamasının içine girdi. Duvardaki panelde son derece hızlı bir uzay savaşı olduğunu görünce gözleri açıldı.

Roarke rahat bir koltuğa uzanmıştı, kucağında kedisi ve elinde de bir kadeh şarap vardı.

Eve, işe geri dönmeliyim, dedi içinden. Boston Sapığı üzerinde daha fazla araştırma yapmalı, Wooton ve Gregg arasındaki bağlantıyı derinden incelemeliydi.

Tıbbi araştırmacıların, laboratuvarın peşini bırakmamalıydı. Eve bunların hiçbirinin pazar gecesi saat onda kendisiyle pek ilgilenmeyeceğini biliyordu. Ama yine de onları taciz edecekti.

Olasılıkları değerlendirebilir, notların, şüpheli listesinin üzerinden geçebilir ve cinayet panosuna bakabilirdi.

Ama bunun yerine Roarke'a doğru yürüdü, kediyi onun kucağından kaldırdı. "Benim yerimde oturuyorsun," dedi kediye ve onu başka bir sandalyeye koydu.

Roarke'ın kucağına oturdu, elinden onun şarabını aldı. "Bu ne hakkında?"

"Görünüşe göre su ticari bir şey haline gelmiş. Zero kadranındaki bu gezegen- "

"Zero kadranı diye bir şey yok."

"Bu kurgusal bir şey sevgilim, gerçekçi zihinli Eve." Raorke onun sokulmasına izin verdi, ekrandaki aksiyonu izlerken Eve'in başına dalgın bir öpücük kondurdu. "Her neyse, bu gezegenin suyu bitiyor. İçecek su. Su stoku olan bir koloniye gitmek ve ellerindeki suyu temizlemenin yollarını bulmak için bir girişimde bulunuyorlar. Ama sularını kendilerine saklamak isteyen bir başka grup var. Daha şimdiden bu konuda birkaç kanlı savaş yapıldı bile."

Ekranda bir şeyler patladı, bir renk sağanağını kulakları çınlatan bir gürültü takip etti.

"Güzel yapılmış," diye yorumda bulundu Roarke. "Ayrıca para karşılığında mal teslimi yapan kargo gemisinin serseri kaptanına âşık olan bir kadın var, bu kadın çevre polisinin -iyi adamlar- başı. Başlayalı otuz dakika oldu, istersen baştan başlatabilirim."

"Hayır, yakalarım."

Eve sadece birkaç dakika onunla birlikte oturup zihnini dinlendirmeyi amaçlıyordu. Ama kendini hikâyeye kaptırdı, ekrandaki savaş alevlenirken sandalyede Roarke ile birlikte kalmak çok güzel ve basitti.

Ve iyilik kötülüğü alt etti.

"Fena değil," dedi Eve jenerik yazıları ekranda kaymaya başladığında. "Bir-iki saat daha çalışacağım."

"Bana anlatacak mısın?"

"Muhtemelen." Sandalyeden kalkıp gerindi ve Roarke ışığı açtığında baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Tamam, lanet olsun Eve yüzüne ne yaptın?"

"Benim hatam değildi." Hafifçe somurtarak, parmaklarıyla çenesine dokundu. "Ben metroda mastürbasyon yapan bir adamı kanlı bir pelteye çevirmeye çalışan adama engel olmaya çalışırken, adamın biri beni onun yumruğunun önüne itti. Adamı, yani yumruk atanı suçlayamam çünkü bana vurmaya çalışmıyordu. Ama yine de oldu işte."

"Hayatım," dedi Roarke birkaç saniye sonra, "sen gelmeden önce griydi."

"Evet, ben bir gökkuşağıyım." Eve çenesini sağ sola oynattı. "Her neyse bu benim yüzüm. Biraz robot çalışmasına var mısın?"

"İkna edilebilirim. O şişliğin üzerine bir şeyler koyduktan sonra."

"O kadar kötü değil. Bilirsin, metro polisi bana o adamın o hattın müdavimi olduğunu söyledi. Ona Sallamacı Willy diyorlarmış."

"İşte bu New York'un en büyüleyici bir kısmı." Roarke onu asansöre doğru çekti. "Metroya binmek için sabırsızlanmama neden oluyor."

Bölüm 8

Peabody'nin sıkışık dairesinde McNab, onun yoğun bilgisayar simülasyonlarının üzerinden geçiyordu. Peabody son birkaç hafta içinde onun katı ve adeta sinir bozucu bir eğitmen olduğunu fark etmişti.

Peabody dikkatli bir şekilde bir cinayet yerinde ilerleyeceği yolu seçti; bir çifte cinayet mahalli araştırmasında seçeneklerini değerlendiriyor ve seçimlerini yapıyordu.

Seçimleri bir uğultu -McNab simülasyona özel olarak eklemişti- ve sert suratlı, cübbeli bir yargıcın parmağını ona doğru sallamasıyla sonuçlanınca küfretti.

Hatalı prosedür, olay yerinin kirletilmesi. Kanıt gözden kaçırılmış. Dedektifin işleri berbat etmesi nedeniyle şüpheli elini kolunu sallayarak çıkıyor.

"Bunu söylemek zorunda mı?"

"Yasal zırvalıkları atlıyor," diye belirtti McNab ve ağzına patates cipslerini tıktı. "Doğruca ana konuya geliyor."

"Daha fazla simülasyon yapmak istemiyorum." Peabody surat astı ki bu da McNab'in libidosunun titremesine neden oldu. "Bir dakika içinde beynim kulaklarımdan akmaya başlayacak."

McNab onu seviyordu, hem de kıyafetlerini çıkarıp ona halının üzerinde sahip olma hayalini çoğu zaman görmezden gelecek kadar. "Bak, yazılı sınavda kozlar senin elinde. Detaylar ve kanun maddeleri hakkında iyi bir hafızan var. Sesin ciyaklar gibi çıkmadığında sözlü sınavda da çok iyisin."

"Sesim ciyaklar gibi çıkmıyor."

"Ben ayak parmaklarını ısırdığımda öyle çıkıyor." Peabody kaşlarını çatıp ona baktığında tüm dişlerini göstererek sırıttı. "Ve ben o sesten hoşlansam da sınavdaki ekip benim kadar romantik eğilimler göstermeyecektir. Bu nedenle de o ciyaklamaları engellemelisin."

Peabody surat asmaya devam etti, sonra McNab onun eline vurarak patates cipsi poşetinden uzaklaştırınca şok içinde ağzı açık kaldı. "Bir simülasyondan geçene kadar sana cips yok."

"Tanrım McNab, ben köpek bisküvisi için performans sergileyen bir yavru köpek değilim."

"Hayır, sen dedektif olmak isteyen bir polissin." McNab cipsi onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Ve korkuyorsun."

"Korkmuyorum, anlaşılır bir şekilde test süreci hakkında ve kendimi onlara kanıtlama konusunda endişeliyim ve..." McNab onu sabırlı yeşil gözleriyle izlerken Peabody tıslar gibi nefes verdi. "Dehşete düşmüş durumdayım." McNab kolunu omzuna attığında Peabody onun kemikli omzuna sokuldu. "Bu fırsatı kaçırmaktan ve Dallas'ı hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorum. Sonra seni ve Feeney'i, amirimi, ailemi. Tanrım."

"Bu fırsatı kaçırmayacaksın ve kimseyi hayal kırıklığına

uğratmayacaksın. Bu Dallas ya da başka biriyle ilgili değil. Bu tamamen seninle ilgili."

"Beni o eğitti, beni o aday gösterdi."

"Senin zaten hazır olduğunu anlamış olmalı. Bu bir kırılma noktası değil She-Body." Onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Öyle olması gerekmiyor. Ama sen eğitimini aldın, sahada zaman geçirdin, gerekli içgüdüye ve zekâya sahipsin. Ayrıca tatlım, cesaretin ve merhametin de var."

Peabody ona bakmak için döndü. "Bu lanet derecede tatlıydı."

"Aslında, bir şey daha var ve işte sende olmayan şey de bu. Kendine güvenin yok."

Peabody'nin hissettiği yakınlık bir anda kendini savunmaya dönüştü. "Hey."

"Ayrıca kendine güvenin olmadığı için," diyerek devam etti McNab, "içgüdülerine ve eğitimine güvenmiyorsun. Kendini sorguluyorsun. Bildiğin şeyin üzerine gitmek yerine, neyi bilmediğini merak edip duruyorsun ve simülasyonlarda başarısız olmanın nedeni de bu."

Peabody ondan uzaklaştı. "Haklı olmandan nefret ediyorum."

"Hayır. Beni seviyorsun, çünkü lanet derecede yakışıklıyım."

"Pislik."

"Korkak."

"Korkak." Dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hey. Tamam, bir tane daha hazırla. Zor olsun. Bunu tamamladığım zaman sadece cipsleri almakla kalmayacağını ayrıca..." Gülümsemesi genişledi. "Şapkayı sen takacaksın."

"Tamamdır."

Peabody kalkıp yürümeye başladı ve McNab simülasyonun programlamasını yaparken zihnini boşalttı. Korktuğunu kendine itiraf etti. Çok fazla istediği için korkuyordu ve bu zamana kadar bu korkunun kendini yiyip bitirmesine izin vermişti. Bunu durdurması gerekiyordu. Avuç içleri ıslansa, midesi düğüm olsa da durması gerekiyordu.

Dallas asla sinirlerinin onu engellemesine izin vermiyor, diye düşündü. Üstelik o çok daha derin, karanlık bir şeylere sahipti. O akşamüstü cinayet mahallindeyken bir an için bu dışarı çıkmıştı. Arada sırada bu işlenen bir cinsel suçta dışarı çıkıyor ve Teğmeninin yanaklarının solmasına neden oluyordu. Onu korkunç bir şeyin içine çekiyordu, Peabody bundan emindi. Kişisel bir şeyin içine.

Peabody bunun tecavüz olduğundan emindi, tıpkı çok vahşi olduğundan emin olduğu gibi. Ve tahmin ettiği kadarıyla Dallas o zamanlar gençti. İşe başlamadan önce olmalıydı. Peabody, Eve'in NYPGT'deki kariyerini incelemişti ama Dallas hakkında bir cinsel saldırı raporu yoktu.

Bu nedenle daha önce, Akademi'den önce olmak zorundaydı. Belki ergenken ya da muhtemelen daha da küçükken. Hemen empati kuran Peabody'nin midesi bulandı. Bununla yüzleşmek için, cinsel saldırı içeren bir olay yerine her gittiğinde ne yaşadıysa onu yeniden yaşamak için cesareti ve insanın kendine güveni olması gerekiyordu.

Ama bu duygu tarafından kullanılmak yerine bu duyguyu kullanmak için daha da fazlası gerekli, diye düşündü Peabody. Bunun için kahramanlık olarak tanımlayabileceği bir şey gerekiyordu.

"Hazır," dedi McNab ona. "Hem de olağanüstü bir tane."

Peabody derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi. "Ben de hazırım. Yatak odasına falan git, tamam mı? Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

McNab onun yüzüne baktı, görmeyi umut ettiği şeyi gördü ve başıyla onayladı. "Tabii ki. Kötü adamı mıhla She-Body."

"Kesinlikle."

Simülasyon sırasında çok terledi ama odaklanmış halde kalmayı başardı. Kendisine Dallas'ın kendisinden ne yapmasını isteyeceğini, hatta bir noktadan sonra Dallas'ın ne yapacağını sormayı bıraktı ve sadece ne yapılması gerektiğine odaklandı. Sakla ve gözlemle, topla ve tanımla. Sorgula, raporla, soruştur. Bu işe yaramaya başladı, dava kafasında oluşmaya başlıyordu şimdi. Şahit ifadelerini, güvenilmez anıları, gerçekleri ve yalanları, adli tıp sonuçlarını ve prosedürleri geçti.

Giderek artan bir heyecanla bir dava oluşturduğunu fark etti.

Son aşamada, tutuklama sırasında tereddüt edecek gibi olsa da bu isteğini bastırdı ve seçimini yaptı. Ve savcının bir karikatürüyle ödüllendirildi.

Onu alın. Birinci Dereceden Cinayet.

"Evet!" Sandalyeden sıçradı ve küçük zafer dansını yaptı. "Tutuklamayı başardım. Katil pisliği mıhladım. Hey McNab, bana o lanet patates cipslerini getir."

"Tabii ki." McNab yüzünde bir sırıtmayla içeri girdi. Bir elinde cips paketi vardı ve üzerinde yazlık şapkadan başka bir şey yoktu. Şapka gösterişli bir şekilde kasıkların-

da askıda gibi durduğu için, Peabody başarısının onu da kendi kadar mutlu ettiğini varsaydı.

Kaburgalarının çatlayacağını düşünene kadar kahkaha attı. "Sen tam bir geri zekâlısın," demeyi başardı ve Mcnab'in üzerine sıçradı.

***

Eve için olay gerçeklerle tahminlerin birleşiminden ibaretti. "Kurbanların rutinlerini bilmek zorunda ve bu da onları tanıdığı anlamına geliyor. Onları tanıdığı, onlarla bağlantı kurduğu anlamına gelmiyor ama onları tanıyordu. Rastlantısal olması için fazla kendini beğenmiş. Önce onlara tuzak kurmuş."

"İzlediği yol bu, öyle mi?" Roarke ona bakarak başını eğdi. "Eğer benim gerçek tutkum dişçilik olsaydı, diş hijyeni ve tedavileri hakkındaki en son fikirleri araştırırdım."

"Dişçi deme," diye uyardı Eve, hemen dilini dikkatle dişlerinin üzerinden geçirdi.

"Lanet olası cinayet konusuna yoğunlaşalım." Gecenin o saatinde bir kahve daha içmekten Eve'i alıkoyamayacağını bildiği için Roarke da bir kupa aldı. "Tuzak kurmak, gizlice takip etmek, planlamak. Eğer seri katil kelimesi kullanabiliyorsak, bu özelliklerin hepsi tipik seri katillerin önemli parçaları."

"Bunun içinde bir aciliyet, kontrol, güç ve detaylar var. Kurbanım şu anda hayatta, çünkü buna ben izin verdim ama ölü olacak çünkü bunu ben istiyorum, düşüncesi var. İsimlerini duyurmuş seri katillere hayran olduğu oldukça açık. Karındeşen Jack ve Boston Sapığı, onları taklit ediyor. Ama yine de oldukça kendine has. Onlardan daha iyi, çünkü çok yönlü."

"Ve senin onun izini sürmeni istiyor, çünkü sana da hayranlık duyuyor."

"Kendi hastalıklı şekliyle. İnsanların çıkaracağı o uğultuyu istiyor. Sadece öldürmek onun için yeterli değil. Kanını yeterince ateşlemiyor. Hem avcı hem de av olmak, onu heyecanlandıran bu."

Evindeki ofisinde oluşturduğu, üzerinde Jacie Wooton ve Lois Gregg'in yaşarken ve öldükten sonra fotoğraflarının olduğu panoya döndü.

"Onları izledi, onların rutinlerini ve düzenlerini öğrendi. Karındeşen Jack taklidi için bir fahişeye ve belirli türde bir lisanslı eskorta ihtiyacı vardı. Wooton bu şablona uyuyordu. Kadının o zaman diliminde sokakta yürümesini bekliyordu. Bu bir tesadüf değildi. Tıpkı Lois Gregg'in pazar sabahı evde yalnız olacağını bildiği gibi."

"Gün bitmeden önce birinin onu bulacağını bildiği gibi mi?"

"Evet." Eve kahvesini yudumlarken başıyla onayladı. "O şekilde tatmine daha hızlı ulaşacaktı. 911'i arayan isimsiz kişinin o olma ihtimali giderek artıyor. Wooton'un bir an önce bulunmasını istiyordu, böylece övünme ve dehşet başlayabilecekti."

"Bu da bana kendini oldukça güvende hissettiğini söylüyor."

"Fazlasıyla," diye ona katıldı Eve. "Çok üst seviyede. Eğer Gregg'in birkaç saat içinde onu kontrol edecek ailesi ya da arkadaşları olmasaydı beklemek ya da 911'i bir daha arama riskine girmek zorunda kalacaktı. Bu nedenle bu kadınları bilerek hedef aldı."

Eve oturup gözlerini ovuşturdu. "Yine bir başkasını

taklit edecek. Tarihte kurbanlarını gömmüş, yok etmiş ya da yemiş olan seri katilleri eleyeceğiz."

"Onlar da çok eğlenceli bir grup."

"Ah, evet. Bu yüzyılda yirmili yıllarda yaşan bir Fransız olan Şef Jourard gibi birini taklit etmeyecek."

"O kurbanlarını büyük bir buzdolabında saklıyordu değil mi?"

"Onları kesiyor, pişiriyor ve Paris'teki şık küçük lokantasında sürekli müşterilerine sunuyordu. Onu yakalamak neredeyse iki yıl sürmüştü."

"Ve sakatat ürünleriyle ünlüydü."

Eve ürperdi. "Herhangi bir türde iç organ yiyen insanlar beni şaşırtıyor. Ah, konudan sapıyorum."

Roarke parmağını onun kolunda gezdirdi. "Çünkü yorgunsun."

"Belki de. Daha dolaysız yaklaşacak. Jourard ya da Kasap Ivan denilen o Rus manyağı gibi birini taklit etmeyecek. İnsanlar böyle oldukları için üzerinde çalışabileceği daha pek çok kişi var. Kadınlara bağlı kalacaktır."

Eve panoya doğru yürüdü. "Bu ikisinin yaptığı gibi kadınları öldürdüğün zaman, onlarla bir sorunun var demektir. Ama onun gerçek kurbanlarla bir bağlantısı yok. Geri gidip, kâğıdın üzerinden geçeceğim - notun. Listedeki herhangi birinin ünlü katillere karşı özel bir ilgisi var mı bakacağım."

"Konuşmak isteyeceğin biri daha olabilir," diye önerdi Roarke. "Thomas A. Breen. Yirminci yüzyıl seri katilleri hakkında bazılarının eksiksiz olarak değerlendirdiği bir kitap yazmış, ayrıca tarih boyunca gerçekleşmiş katliamlar hakkında da yazmış. Aslında kitabın konusu karımın ilgisini çektiği için onun çalışmasının bir kısmını okudum."

"Breen, Thomas A. Onu daha önce okumuş olabilirim. Hafiften tanıdık geliyor."

"Bu şehirde yaşıyor. Sen ofisinde çalışıyorken detaylara baktım, çünkü senin onunla konuşmak isteyeceğini düşündüm."

"Akıllı adam."

Eve bu sefer kahve demliğine uzandığında, Roarke onu durdurmak için elini onun elinin üzerine koydu. "Bugünlük kahve kotanın üzerine çıktığını ve yine de bitmiş durumda olduğunu bilecek kadar akıllıyım."

"Sadece birkaç olasılığı karşılaştırmak istiyorum."

"O zaman bu olasılıklar için bilgisayarı ayarla, çünkü sen uyurken çalışabilir. Sabah sonuçlar elinde olur."

Eve onunla tartışırdı ama lanet derecede yorgundu. Roarke'ın önerisini yaparken, gözleri panoya doğru gitti. Lois Gregg'e.

Kadının oğlunun, yetişkin bir erkek olarak nasıl ağladığını hâlâ duyabiliyordu. Adam ne yapması gerektiğini söylemesi için yalvarırken Eve yüzündeki mutlak yıkımı görebiliyordu.

"Annem," demişti, Eve'in bir çocuğun söyleyeceğini düşündüğü şekilde. Otuz yaşın üzerinde olmasına rağmen, küçük bir çocuğun çaresizliğiyle, "Annem," demişti.

Eve, hiçbir zaman tanımadığı annesinin öldürüldüğünü öğrendiğinde Roarke'ın aynı çaresizliğin, o küçük çocuğun kaybolmuş kederinin bir kısmını hissettiğini biliyordu. Annesi otuz yıldır ölüydü ve Roarke hâlâ yasını tutuyordu.

O gün akşamüstü, yetişkin bir kadın kendisini annesi ile kurduğu ilişkiden ötürü kuşku ve kırgınlıkla incelemişti.

Bir çocuğu bu kadar annesine bağlayan şey neydi? Doğum sırasında akan kan mı, diye merak etti Eve. Rahmin içinde olan, yoksa doğumdan sonra öğrenilen ve gelişen bir şey miydi?

Kadın katilleri genellikle annelerine karşı olumsuz duygular besler ya da anneleriyle olumsuz ilişkilere sahip olurdu. Tıpkı rahiplerin anneleriyle sağlıklı ilişkileri olan kişilerden çıktığı gibi. Yoksa insan ırkının tün normalliği bu iki uç arasında mıydı?

Bu katil annesinden nefret mi ediyordu? Suistimale uğramış mıydı ve annesi tarafından mı suistimale uğramıştı?

Eve anneleri düşünürken, kendi annesinin rüyasını görmek üzere uykuya daldı.

***

Altın rengi saçlar vardı, o kadar parlak ve güzel, uzun ve kıvırcıktı ki. Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen onlara dokunmaktan hoşlanıyordu. Bir zamanlar bir çocuğun yavru bir köpeği sevdiğini gördüğü gibi sevmekten hoşlanıyordu.

Evde kimse yoktu, her yer sessizdi - en çok sevdiği gibi. Annesi ve babası gittiği zaman, kimse ona bağırmıyor ya da korkutucu sesler çıkarmıyor veya yapmak istediği her şeyi yapmamasını söylemiyordu.

Kimse tokat atmıyor ya da vurmuyordu.

Anne ve babasının uyuduğu ya da annesinin bazen başka babalar getirip yatakta kıyafetleri olmadan oyun oynadıkları odaya girmemesi gerekiyordu.

Ama o odada çok fazla şey vardı. Uzun altın rengi ya da parlak kırmızı saçlar ve çiçekler gibi kokan şişeler gibi.

Parmaklarının ucunda şifonyere doğru yürüdü. Bol kot pantolon ve üzerinde üzüm suyu lekesi olan sarı tişörtlü zayıf bir kız çocuğuydu. Kulakları keskindi ve dikkatle dinliyordu, her an hızla odadan çıkmaya hazırdı.

Parmaklarını uzattı ve peruğun sarı buklelerini okşadı. Peruğun yanına dikkatsizce atılmış şırınga onu ilgilendirmiyordu. Annesinin her gün, bazen günde birden fazla kez ilacı aldığını biliyordu. Bazen ilaç onu uykulu yapıyordu, bazen de devamlı dans etmek istemesine neden oluyordu. Dans etmek istediği zamanlarda daha nazik oluyordu; kahkahaları korkutucu olsa da bağırmasından ya da tokat atmasından iyiydi.

Şifonyerin üzerinde bir ayna vardı ve ayak parmaklarının üzerine kalktığında kendi kafasının üst kısmını görebiliyordu. Saçları çirkin bir kahverengiydi, düz ve kısaydı. Annesinin oyun saçları gibi güzel değildi.

Kendisine engel olamadan peruğu başının üzerine koydu. Beline kadar uzanıyordu saçlar ve kendisini güzel, mutlu hissetmesine neden oluyordu.

Şifonyerin üzerinde, yüzü farklı renklerde boyamak için her türlü oyuncak vardı. Bir keresinde, annesi iyi bir ruh halindeyken, onun dudaklarını, yanaklarını boyamış ve minik bir oyuncak bebek gibi göründüğünü söylemişti.

Eğer oyuncak bebek gibi görünürse, belki annesi ve babası onu daha çok severdi. Ona bağırmazlar, vurmazlar ve çıkıp dışarıda oynamasına izin verirlerdi.

Kendi kendine bir şarkı mırıldanarak dudaklarına ruj sürdü ve annesinin yaparken gördüğü gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Yanaklarını boyadı, beceriksizce ayaklarına şifonyerin önünde duran topuklu ayakkabıları geçirdi.

Onların üzerinde sendeliyordu ama yüzünün daha çok kısmını görebiliyordu.

"Minik oyuncak bir bebek gibi," dedi altın rengi buklelerden ve yüzündeki renkli lekelerden memnun bir şekilde.

İstekle daha fazla boya kullanmaya başladı ve oyuna, eğlenceye kendini o kadar kaptırdı ki etrafı dinlemeyi unuttu.

"Seni aptal küçük kaltak!"

Bu çığlıkla geriye doğru sendeledi, ayakkabıların üzerinden devrildi. Bir tokat yüzüne indiğinde zaten yere düşmekteydi. Üstüne düştüğü dirseği acıyordu ama gözlerinden yaşlar boşalırken annesi onu acıyan kolundan yakalayıp çekiştirerek ayağa kalktı.

"Sana buraya asla girmemeni söyledim. Sana asla eşyalarıma dokunmamanı söyledim."

Annesinin elleri beyaz, çok beyazdı ve tırnaklarını kırmızıya boyamıştı. Annesi bir elini onu tokatlamak için kullandı ve boyanmış minik yanağın sızlamasına neden oldu.

El ona bir daha vurmak için havaya kalkarken küçük kız ağlamak için ağzını açtı.

"Lanet olsun Stel." Babası içeri girip annesini kavradı ve onu yatağa fırlattı. "Burada ses yalıtımı yok denecek kadar az. Lanet olası sosyal hizmet görevlilerinin yine tepemize çökmesini mi istiyorsun?"

"Küçük bok benim eşyalarımla oynuyordu." Annesi sıçrayarak yataktan kalktı, kırmızı parmak uçları pençe gibi kıvrılmıştı. "Şu dağınıklığa bir bak! Arkasından temizlik yapmaktan ve onun mızıldanmalarını dinlemekten bıktım usandım."

Yerde, kolları başının üzerinde kıvrılmış yatan çocuk, hiç ses çıkarmamak için çabalıyordu. Hiç ses çıkarmayacaktı ve böylece onun orada olduğunu unutacaklar, böylece görünmez olacaktı.

"En başta bu piçi hiç istemedim zaten." Annesinin sesinde, sivri dişlerin birbirinin üzerine kapanması gibi ısırıcı bir şey vardı. Çocuk bu dişlerin ve el parmaklarının üzerine kapandığını hayal etti. Bu dehşet onun köşeye sıkışmış yavru bir kedi gibi zayıf bir sesle ağlamasına ve sesi duymamak için ellerini kulaklarına bastırmasına sebep oldu.

"Onu yapmak senin fikrindi. Onunla sen ilgilen."

"Onunla ilgileneceğim." Babası onu kaldırdı ve kız ondan içgüdüsel bir şekilde korkmasına rağmen, o anda kendisini ısıran kelimeleri ve kendisini tokatlayan beyaz elleriyle annesinden daha çok korkuyordu.

Babasına sokuldu ve babası gözlerinin üzerine düşmüş olan peruğu, sırtını, kalçasını okşadığında ürperdi.

"Bir iğne yap Stella," dedi. "Daha iyi olacaksın. Bunu halledeceğim, çocukla ilgilenmesi için bir droid satın alacağız."

"Evet, tabii. O büyük evi, pahalı arabalardan oluşan filoyu ve bana söz verdiğin tüm o şeyleri satın aldığımız zaman. Şimdiye kadar senden alabildiğim tek şey o zırlak velet oldu Rick."

"Geleceğe yapılan bir yatırım. Bir gün bunların karşılığını verecek. Değil mi küçük kız? Bir iğne yap Stella," dedi çocuk kucağında odadan çıkarken. "Ben çocuğu temizleyeceğim."

Odadan çıkarken çocuğun gördüğü son şey annesinin

yüzüydü. O kapakları altın rengine boyanmış kahverengi gözler de sözleri gibi nefretle doluydu.

Eve, o tanıdık boğucu bir panikle değil, bir tür soğuk şokla uyandı. Oda karanlıktı ve rüyada mahremiyet istermiş gibi yatağın kenarında olduğunu fark etti.

Sarsılmış, hafifçe midesi bulanarak döndü ve Roarke'a sokuldu. Roarke'ın kolu uzandı ve onu kendisine doğru çekti. Eve onun sıcaklığıyla çevrelenmiş bir şekilde yeniden uyur gibi yaptı.

***

Sonraki sabah Roarke'a rüyadan bahsetmedi. Bunu yapmalı mıydı ya da yapabilir miydi bilmiyordu. Bunu aklından uzaklaştırmak istiyordu ama sabah ortaya çıkmak için onu zorluyordu.

Roarke'ın sabahının toplantılarla dolu olması kolaylık sağladı, böylece çok az bir konuşmayla onu atlatıp evden çıkabilirdi.

Roarke onu çok iyi ve kolayca okuyabiliyordu –bu yeteneği Eve'i hem meraklandırıyor hem de rahatsız ediyordu- ve henüz hatırladıklarını araştırmaya hazır değildi.

Annesi hem bir fahişe hem de uyuşturucu bağımlısıydı ve yaptığı çocuğu hiç istememişti. İstememekten daha fazlasıydı. Ondan nefret etmiş ve iğrenmişti.

Ne fark eder, diye sordu Eve şehir merkezine doğru arabasıyla giderken. Babası bir canavardı. Annesinin de böyle olduğunu bilmek daha mı kötüydü? Hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Arabasını park etti ve ofisine doğru çıktı. Polis merkezinin yoğunluğunda attığı her adımda biraz daha kendisi

gibi hissediyordu. Rozetinin cebinde olduğunu bilmesi gibi silahının ağırlığı da onu rahatlatıyordu.

Roarke bir keresinde bunlara semboller demişti ve öyleydiler. Şu anda ve eskiden kim olduğunun sembolleri.

Sabah vardiyası başlarken nezarethanenin içinden geçti. Yardımcısı otomattan aldığı kahvenin son yudumunu içerken onun bölmesine doğru saptı.

"Thomas A. Breen," diye başladı Eve ve Doğu Village'daki adresi ezberinden söyledi. "Onunla temasa geç ve mümkün olan en yakın tarihte bir görüşme ayarla. Biz ona gideceğiz."

"Evet efendim. Zor bir gece miydi?" Eve'in sessizliği karşısında Peabody omuz silkti. "Sadece çok uyumamış gibi görünüyorsunuz, hepsi bu. Ben de uyumadım. Sınav çalışmalarını hızlandırdım. Yakında olacak."

"Sen 8mm'lik bir tabanca istiyorsun, rozeti almak istemiyorsun. Görüşmeyi ayarla. Sonra Fortney ile başlayıp listedekileri araştıracağız." Yürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra geri döndü. "Daha fazla çalışabilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum ama simülasyonları gerçekten beceremiyordum. Dün gece iki tanesini mıhladım. İşte o zaman ilk kez altından kalkabileceğimi hissettim."

"Güzel." Eve başparmaklarını ceplerine sokup parmaklarıyla tempo tuttu. "Güzel," diye tekrarladı ve Gregg ile ilgili son gelişmeler hakkında laboratuvarın başının etini yemek için ofisine doğru ilerledi.

Tıbbi araştırma raporunun üzerinden geçerken Mankafa ile ağız dalaşına girmek onu daha neşeli bir ruh haline soktu. Morris, Wooton üzerinde kullanılan silahların cerrahi sınıflandırılması üzerinde çalışıyordu. Uyuşturucu

testi kadının sisteminde kimyasal bir şey olmadığını doğruluyordu.

Kadın uyuşturucu kullanmadığı için onun eski tedarikçisini bulmaya çalışmak için zaman harcaması bir öncelik değildi.

Çin Mahallesi ve etrafındaki alandaki görüşmeler bir kere daha sıfıra yakın bir sonuç vermişti.

***

"Gregg'in üzerinde sperm izi yok," dedi Eve, Peabody'ye Village'taki adrese doğru giderlerken. "Tıbbi araştırmacılar kadının sadece süpürgenin sapıyla tecavüze uğradığını ve ters ilişkide bulunulduğunu belirtiyor. Olay yerinde kadının, aile üyelerinin ve temize çıkan iki komşununkinden başka parmak izi yok. Saç telleri insan yapımı. Mankafa peruk ve sahte bıyık diye düşünüyor ama kesin olduğunu söylemeye hazır değil."

"O zaman kimliğini gizlediğini düşünüyoruz."

"Mahalle civarındaysa. Gözünü onun üzerinde tutmak zorundaydı, diyelim ki birkaç hafta boyunca. Kadının pazar rutinini öğrenmek için. Ama onu nasıl seçti? Lanet olası bir şapkadan mı çıktı? O lisanslı eskortu, sonra da bu kadını nasıl seçti?"

"Belki de bir bağlantı vardır. Alış veriş yaptıkları, yemek yedikleri, iş yaptıkları bir yer. Bir doktor, bir banka."

"Mümkün, senin araştırman için iyi bir taraf. Ben ilk olarak sahaya bakmaya daha istekliyim. Mahalle. Önce ortamı seçiyor, sonra kişiyi ve ardından oyuna başlıyor."

"Mahalleden demişken, burası gerçekten hoş." Peabody gölgeli kaldırımlara, geniş evlere, pencerelerin önünde

kutulara ya da saksılara dikilmiş çiçeklere baktı. "Bir gün ben de böyle bir şey isteyebilirim. Bilirsin, yerleşip bir aile kurmaya karar verdiğimde. Siz hiç bunu düşündünüz mü? Çocuklar falan."

Eve rüyasında kendisine bakan nefret dolu gözleri düşündü. "Hayır."

"Tonlarca zaman var. Belki de altı ya da yedi sene sonra diye düşünüyorum. Aynı evde yaşamaktan fazlasına söz vermem için kesinlikle McNab'in uzun bir test sürüşüne ihtiyacı olacak. Hey, gözünüz bile seğirmedi."

"Çünkü seni dinlemiyorum."

"Eminim," diye mırıldandı Peabody, Eve kaldırımın kenarına park ederken. "Benimle sınava çalışırken gerçekten harikaydı. Beni destekleyen birinin olması fark yaratıyor. Bunu benim için istiyor, çünkü ben istiyorum. Bu gerçekten sağlam bir şey."

"McNab çoğunlukla bir geri zekâlı gibi davranıyor ama sana âşık."

"Dallas!" Peabody oturduğu yerde o kadar hızla döndü ki araba hafifçe sarsıldı. "A ile başlayan kelimeyi McNab ile aynı cümlede kullandın. Hem de gönüllü olarak."

"Sadece kapa çeneni."

"Memnuniyetle." Peabody yüzünde bir gülümsemeyle şapkasını düzeltti. "Sessizlik içinde bunun tadını çıkaracağım."

***

Eve'in birden çok ailenin kalabileceği kadar büyük olduğunu fark ettiği üç katlı eve ulaşmak için sokakta yürüdüler. Eğer Breen'in parası bu kadar pahalı ve kaliteli bir

yere yetiyorsa, katiller hakkında yazmak belli ki kârlı bir şeydi.

Ana girişin yassı taşlarla döşenmiş birkaç basamağını çıktı ve adamın, tüm güvenlik sistemini ön kapının iki yanındaki camlı panellerin ardından durmasına izin verecek kadar kendini güvende hissettiğini fark etti.

Adamın karısı ve iki yaşında bir de oğlu vardı, Eve bunu kısaca yaptığı özgeçmiş taramasından biliyordu. Breen evde kalan ebeveyn olarak devletten profesyonel babalık yardımı alırken, eşi *Outré* isimli moda gazetesinde başkan yardımcısı ve yazı işleri müdürü olarak dolgun bir maaş alıyordu.

Güzel, düzenli bir hayat, diye düşündü Eve ve zili çalıp taranması için rozetini kaldırdı.

Breen kapıyı kendisi açtı, oğlu ise ata biner gibi omuzlarında oturuyordu. Çocuk Breen'in sarı saçlarını bir atın dizginlerini tutar gibi tutmuştu.

"Hadi ileri!" diye bağırdı çocuk ve babasını tekmeledi.

"Sadece buraya kadar ortak." Breen elleriyle çocuğun ayak bileklerini kavradı, adam ya oğlunu güvenli bir şekilde tutmak için ya da kollarında çürükler oluşmasını önlemek için böyle yapıyor, diye düşündü Eve. "Teğmen Dallas?"

"Doğru. Benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için minnettarım Bay Breen."

"Sorun değil. Her zaman polislerle konuşmaktan memnun olurum ve sizin işlerinizi takip ettim. Sonunda New York'taki cinayetlerle ilgili bir kitap yazmayı umuyorum ve siz benim başlıca kaynaklarımdan biri olacaksınız."

"Bu konuda Merkez'deki halkla ilişkiler bölümüyle konuşmak zorunda kalacaksınız. İçeri girebilir miyiz?"

"Ah, tabii ki. Üzgünüm."

Adam geriye doğru bir adım attı. Otuzlu yaşlardaydı, güçlü ve hafif yapılı bir vücudu vardı. Kollarının şeklinden, Eve onun bütün gün bilgisayar başında oturduğundan şüpheliydi. Güzel bir yüzü vardı, yumuşak olmayan ama yakışıklı bir yüz.

"Ateşleyici!" diye bağırdı Eve'in ceketinin altındakini görünce. "Vur onu!"

Breen kahkaha attı ve oğlunu hızlı -ve yumuşak- bir hareketle omzundan indirirken onun sevinçle ciyaklamasına neden oldu. "Jed biraz kana susamış. Aileden gelen bir özellik. Droidin onunla ilgilenmesini sağlayacağım sonra konuşabiliriz."

"Droid olmaz!" Çocuğun meleksi ifadesi bir anda allak bullak oldu. "Babamla kalacağım!"

"Sadece kısa bir süre için şampiyon, sonra dışarı parka gideceğiz." Birlikte merdivenlerden yukarı çıkarken kıkırdayana kadar çocuğu gıdıkladı.

"Bir erkeğin bir çocukla bu şekilde ilgilenmesini ve bundan zevk almasını görmek güzel bir şey," diye yorumda bulundu Peabody.

"Evet. Başarılı bir erkeğin, annesi her gün bir şirkette yönetici olarak meşgulken profesyonel baba ödeneği alıp çocuğuyla ilgilenmek hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Bazı erkekler buna içerler. Bazıları küçük hanımın baskıcı olduğunu düşünebilir. Kendi annesi de böyleymiş - Breen'in annesi bir nörologmuş ve babası da profesyonel ebeveyn olma yolundan gitmiş. Bilirsin," diye ekledi Eve merdivenlere doğru bakarken, "bazı erkekler bu ortam yüzünden kadınlara karşı biraz içerleyebilir."

"Bu gerçekten cinsiyetçi bir görüş."

"Evet. Bazı insanlar öyledir."

Peabody kaşlarını çatıp merdivenlere baktı. "Bazı beyinler az önce şahit olduğumuz gibi güzel ve tatlı bir görüntüyü zihninin içinde bir cinayet nedenine çevirebiliyor."

"Bu sadece doğuştan yetenekli olduğum konulardan biri Peabody."

Bölüm 9

Breen, onları mutfağın hemen dışındaki geniş ofise aldı. Arka tarafa bakan iki büyük penceresi vardı ve buradan, etrafı alçak bir duvarla çevrelenmiş düzenli bahçe avlusu görülebiliyordu. Duvarın arkasında yapraklarla dolu ağaçlar vardı. Bu manzaraya, şehrin içinden değil sessiz bir banliyöden bakıyor olabilirdiniz.

Biri avluya, birkaç şezlongla birlikte içinde çiçekler olan saksılar koymuştu. Şık, mavi beyaz bir şemsiyenin gölgesi altında küçük bir masa bulunuyordu.

Yan taraflarında, korkunç bir araç kazası olmuş gibi etrafa dağılmış renkli plastik yolcular ve büyük plastik kamyonlar vardı.

Neden çocuklar her zaman oyuncakları birbiriyle çarpıştırır, diye merak etti Eve. Belki de bu bir tür ilkel mağara adamı içgüdüsüydü, eğer işler yolunda giderse bunu üzerinden atarak büyüyor ya da en azından yetişkinlikte bu hislerini bastırıyorlardı.

Çalışma alanından getirdiği döner sandalyesinde oturan Jed'in babası oldukça medeni görünüyordu. Ama yine de hayatının çoğunu herhangi bir yıkıcı içgüdüsünü bastırmayan insanlar hakkında yazarak kazanıyordu.

"Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seri katillerle ilgili çok fazla araştırma yapmışsınız," diye başladı Eve.

"Çoğunlukla tarihi kişiler. Ama günümüzden birileriyle de birkaç görüşme yaptım."

"Neden Bay Breen?"

"Tom. Neden?" Adam bir an için şaşırmış göründü. "Bu büyüleyici bir şey. Siz bu türle yakın ve kişisel ilişkiler kurmuşsunuz. Siz onları büyüleyici bulmuyor musunuz?"

"Bunun kullanacağım kelime olduğundan emin değilim."

Adam öne doğru eğildi. "Ama onları neyin bugün oldukları insanlar haline getirdiğini merak ediyor olmalısınız, değil mi? Onları geri kalanımızdan ayıran ne? Daha fazla bir şey mi yoksa daha az bir şey mi? Öldürmek için mi doğuyorlar, yoksa bu içlerinde gelişen bir şey mi? Onları bu hale getiren tek bir olay mı yoksa olaylar dizisi mi? Ve gerçekten cevap her zaman aynı olmuyor, büyüleyici olan da bu. Bir erkek çocukluğunu yoksulluk ve tacizle geçiriyor." İşaret parmaklarını birbirine vuruyordu. "Sonra da toplumun verimli bir bireyi haline geliyor. Bir banka müdürü, sadık bir koca, iyi bir baba, vefalı bir arkadaş. Hafta sonları golf oynuyor ve her gece köpeğini gezdiriyor. Geçmişini daha iyi, daha yüksek bir yere gelmek için bir sıçrama tahtası olarak kullanıyor, öyle değil mi?"

"Ve bir başkası da o pisliğin içine dalmak için bunu bir bahane olarak kullanıyor. Evet, anladım. Neden pislik hakkında yazıyorsunuz?"

Adam yeniden arkasına yaslandı. "Tamam, size katili ve içinde yürüdüğü pisliğin topluma nasıl ve neden öngörü

sağladığı hakkında bir sürü gevezelik yapabilirim. Anlayış, bilgi ve korkunun karşısında güç. Bunlar doğru olurdu," diye ekledi hızlı ve çocuksu gülümsemesiyle. "Ama başka bir seviyede, bu sadece eğlenceli. Çocukluğumdan beri bunun içindeyim. Karındeşen Jack benim için önemliydi. Onun hakkındaki her şeyi okudum, yapılmış her videoyu izledim, internet sitelerinde gezindim ve o zamanlar onun izini süren bir polis olduğuma dair hikâyeler uydurdum. Bu sırada ilgi alanımı genişlettim, profil çıkarma ve türlerini, yöntemleri ve evrelerini inceledim - bilirsiniz tuzak kurma, avlanma ve cinayet."

Adam omuz silkti. "Polis olacağımı, kötü adamları kovalayacağımı düşündüğüm bir aşamaya geldim. Ama o dönemi aştım. Psikolojiye girmeyi düşündüm ama bana uymuyordu. Gerçekten yapmak istediğim şey yazmaktı ve iyi olduğum şey buydu. Bu yüzden de hayatım boyunca ilgilendiğim şey hakkında yazıyorum."

"Bazı yazarların yazdıkları konu hakkında deney yapma ihtiyacı duyduklarını duydum. Kelimelere dökmeden önce pratik yaptıklarını."

Breen'in yüzü keyifle aydınlandı. "Yani, benim araştırma adına dışarı çıkıp sokaktaki birkaç lisanslı eskortu bıçaklayıp bıçaklamadığımı mı soruyorsunuz?" Kahkaha attı ama sonra Eve onu izlemeye devam edince, kahkahası duvara çarpan bir dalga gibi kesildi.

Birkaç kere gözlerini kırpıştırdı, sonra duyulabilir bir şekilde yutkundu. "Lanet olsun, gerçekten soruyorsunuz. Ben bir şüpheli miyim?" Yüzündeki sağlıklı renk solarak yerini solgun ve parlak bir renge bıraktı. "Gerçekten mi?"

"Eylül ayının ikisinde gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında nerede olduğunuzu bilmek isterim."

"Evdeydim, muhtemelen. Ben..." İki elini de kaldırdı, başının iki yanını ovuşturdu. "Bir saniye aklım karıştı. Ben bir şeyler danışmak istediğinizi düşünmüştüm. Bundan oldukça emindim. Ah... Buradaydım. Jule'un -Julietta, eşim- geç vakitte bir toplantısı vardı ve saat ona kadar eve gelmedi. Çok yorgundu ve doğruca yatağa gitti. Jed varken evin sessiz olduğu tek zaman gece yarısı oluyor. Saat bire kadar çalıştım, belki biraz daha. Disk kayıtlarımı kontrol edebilirim."

Çalışma yerindeki çekmeceleri açtı, çekmecelerin altını üstüne getirmeye başladı. "Ben, ah, Tanrım, evdeki erkek rutinini yaptım. Yatmadan önce her şeyin üzerinden geçtim. Güvenliği kontrol ettim, her şeyin kilitli olduğundan emin oldum. Jed'e baktım. Hepsi bu."

"Peki ya pazar sabahı?"

"Bu pazar mı?" Adam etrafına bakındı. "Eşim Jed ile birlikte kalktı."

Breen duraksadı ve Eve değişimi görebiliyordu. Şok geri çekiliyor ve bir cinayet şüphelisi olarak değerlendirilmenin verdiği ilgi, haz ve hatta gurur onun yerini alıyordu.

"Çoğu pazar günü geç kalkarım ve benim yerime eşim bakar. O Jed'le benim kadar vakit geçirme fırsatı bulamıyor. Onu parka götürdü. Erken çıkarlar ve eğer hava iyi olursa kahvaltıyı dışarıda yaparlar. Jed bunu seviyor. Bense öğlene kadar kalkmadım. Pazar ne vardı? Sizi takip edemiyorum..."

Ama sonra anladı. Eve adamın kafasında her şeyin yerli yerine oturduğunu görebiliyordu. "Pazar günü dairesinde boğulmuş olarak bulunan kadın. Yalnız yaşayan, orta yaşlı kadın. Cinsel saldırı ve boğulma."

Artık gözlerini kısmıştı, yüzünün rengi geri gelmişti. "Basındaki haberler baştan savmaydı ama boğulma ve cinsel saldırı Karındeşen Jack türünde değildi. Daha yaşlı bir kadın, kendi dairesinde, bu da Karındeşen Jack'e uymuyor. Bağlantı ne?"

Eve'in bakışları altında sandalyede öne geldi. "Dinleyin, eğer bir katil olsaydım zaten biliyor olurdum. Eğer sadece seri katiller hakkında bir uzmansam, bana bazı detayları vermeniz size yardımcı olmamı sağlayabilir. Her iki türlü de kaybedeceğiniz ne var ki?"

Eve çoktan ona ne söyleyeceğine ve ne söylemeyeceğine karar vermişti ama bir süre daha onun gözlerine baktı. "Kurbanın sabahlığının kuşağı cinayet silahı olarak kullanılmıştı ve çenesinin altında fiyonk yapılmıştı."

"Boston Sapığı. Bu onun imzasıydı." Breen parmaklarını şaklattı ve masasının üzerindeki diskleriyle dosyalarını karıştırmaya başladı. "Onun hakkında kayda değer notlarım var. Vay be. Ünlü olanları taklit eden iki katiliniz mi var? Ekip çalışması, Leopold ve Loeb gibi mi? Ya da..." Duraksadı, derin bir nefes aldı. "İki katil değil bir katil. Yarattığı kahramanlar listesindeki kişilerin işlerini yavaş yavaş gerçekleştiren bir katil. Beni aramanızın nedeni bu. Hakkında yazdığım insanların benim kahramanlarım olup olmadığını ve işimle hayatımı birbirine karıştırıp karıştırmadığımı merak ediyorsunuz. Onlardan biri olmak isteyip istemediğimi."

Ayağa kalktı, Eve'e göre sinirden çok enerjiyle volta atmaya başladı. "Bu inanılmaz. Muhtemelen kitaplarımı okumuştur. Bu biraz ürkütücü ama garip şekilde havalı da. DeSalvo, DeSalvo. O Karındeşen Jack'ten farklı bir tip,"

diye mırıldandı Breen. "Mavi yakalı, aile adamı, hüzünlü bir ahmak. Jack ise muhtemelen eğitimliydi ve üst sınıfın bir üyesiydi."

"Eğer size verdiğim bilgi basına sızarsa bunun nereden geldiğini bileceğim." Eve, Breen yürümeyi bırakıp dönüp bakana kadar sustu. "Hayatınızı cehenneme çeviririm."

"Bunu neden basına verip ilk olarak başka birinin bu konuda yazmasına izin vereyim ki?" Adam yeniden oturdu. "Bunun her yerinde en çok satanlar listesinde bir numara yazıyor. Kulağa duygusuz geliyor olabilir ama benim de işimde sizin kadar objektif olmak gerekiyor. Elimden geldiğince size yardım edeceğim. Karındeşen Jack bunu başlattığından beri, her bir büyük ve birkaç tane de ufak seri katil hakkında biriktirdiğim dağ kadar araştırma verim var. Bunların hepsini sizinle paylaşacağım ve ücretinden vazgeçip sivil bir danışman olarak size katılacağım. Bu iş bittiğinde de hepsini yazacağım."

"Bunu düşüneceğim." Eve ayağa kalktı ve masasının üzerindeki dağınıklığın altında, bir kutu krem rengi yazı kâğıdı gördü.

"Pahalı yazı kâğıtları," diye yorumda bulundu, kutuyu almak için masaya doğru giderken.

"Hmm? Ah, evet birini etkilemek istediğim zaman bunları kullanıyorum."

"Öyle mi?" Eve'in gözleri lazer gibi onunkilere bakıyordu. "En son kimi etkilemek istediniz?"

"Lanet olsun, bilmiyorum. Sanırım birkaç hafta önce, yayıncıma babamın teşekkür notu dediği türde bir mektup yazmak için kullandım. Bir akşam yemeği partisi için teşekkür etmek adınaydı. Neden?"

"Nereden buldunuz kâğıdı?"

"Jule satın almış olmalı. Hayır, bekleyin." Ayağa kalktı, Eve'in elinden kutuyu alırken şaşırmış gibi görünüyordu. "Bu doğru değil. Bu bir hediyeydi. Tabii, şimdi hatırlıyorum. Bir hayran mektubuyla birlikte yayıncımdan geldi. Okuyucular her zaman bana bir şeyler gönderirler."

"Bir okuyucudan gelen bir hatıra, hem de yaklaşık beş yüz dolar değerinde, öyle mi?"

"Şaka yapıyorsunuz. Beş yüz mü? Vay be!" Artık kutuyu yeniden masanın üzerine koyarken Eve'i daha dikkatli izliyordu. "Bununla ilgili daha dikkatli olmalıyım."

"Bu kâğıdın bir örneğini istiyorum Bay Breen. Soruşturduğum her iki cinayette bırakılan türe de uyuyor."

"Bu lanet olası derecede garip." Kendini koltuğa bırakarak oturdu. "Alın." Gür saçlarının arasından elini geçirirken, birden fazla duygu yüzünden geçiyor gibiydi. "Beni tanıyor. Benim yazdıklarımı okuyor. Lanet olası notta ne yazıyordu? Hatırlayamıyorum, sadece çalışmalarımı ve dikkatimi nasıl takdir ettiğini ya da öyle bir şey, bir de benim bu konuya karşı olan coşkumu."

"Not sizde mi?"

"Hayır, onu saklamadım. Postaların bazılarını şahsen cevaplıyorum, bunu yapması için bir droidim var. Eğer normal postayla gelmişse, cevap verdikten sonra kâğıdı geri dönüşüme gönderiyoruz. Benim çalışmalarımı kullanıyor, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Bu korkunç ve aynı zamanda onur verici."

Eve kâğıtlardan ve zarflardan birini Peabody'ye kanıt torbasına koyması için uzattı. "Ben sizin yerinizde olsam onur duymazdım Bay Breen. Bu bir araştırma ya da elektronik kitaptaki kelimeler değil."

"Artık ben de bunun bir parçasıyım. Bu sefer sadece gözlemci değilim ama hakkında yazacağım bir şeyin parçasıyım."

Eve onun korkmaktan çok memnun olduğunu görüyordu.

"Yakın zamanda onu durdurmayı planlıyorum Bay Breen. İşler istediğim gibi giderse, bir kitap yazacak pek bir şeyiniz olmayacak."

"Onun hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," dedi Peabody dışarı çıktıklarında. Arkasını dönüp evi inceledi ve yakışıklı Breen'in güzel oğlunu omuzlarına almasını, oyun oynamak için parka götürmesini gözünde canlandırdı. "O kâğıt birdenbire ortaya çıktı. Onu saklamaya çalışmadı."

"Eğer biz bulmazsak, heyecanı nerede?"

"Bunu anlıyorum ve adamın tüm bu koşuşturmadan hoşlandığını da görebiliyorum. Ama anlattıkları makul görünüyor, özellikle de katil onun yazdıklarını okuduysa."

"Kâğıdın nereden geldiğini kanıtlayamıyor ve bunun izini sürmek için zaman harcamak zorundayız. Dahası bu onu heyecanlandırdı."

"Sanırım onu bu tür şeyler heyecanlandırıyor. İşi pek de sağlıklı olmayan tarafta."

"Bizimki de öyle."

Şaşıran Peabody, Eve ile birlikte arabaya doğru yürüdü. "Ondan hoşlandınız mı?"

"Henüz karar vermedim. Eğer iddia ettiğinden daha fazlası değilse onunla bir sorunum yok. İnsanlar cinayetten hoşlanır Peabody. En azından hakkında gevezelik etmekten hoşlanırlar. Bunun hakkında bir şeyler okumaktan ve

bir şeyler duymak için akşam haberlerini izlemekten. Onlara çok yakında olmadığı sürece. Artık bir arenada iki erkeğin birbirlerine vurmasını izlemek için para vermiyoruz ama o kana susamışlık hâlâ içimizde. Hâlâ bundan zevk alıyoruz. Soyut anlamda. Çünkü bu güven verici bir şey. Birileri ölü ama biz değiliz."

Sıcakta arabaya binerken, Dallas'taki o buz gibi odanın köşesine sıkıştığını ve eskiden babası olan o kanlı artığa baktığını yeniden hatırladı.

"Bunu gördüğünde her zaman bu şekilde hissedemezsin."

"Bunu sen yapamazsın," dedi Eve arabayı çalıştırırken. "Ama bazıları yapabilir. Tüm polisler sadece kahraman olmaları gerektiği için öyle değildirler. Ayrıca tüm babalar da sırf küçük oğullarını omuzlarında gezdirdikleri için iyi baba değillerdir. Ondan hoşlanayım ya da hoşlanmayayım, suç işlendiği sırada orada olmadığına dair bir şahidi yok, mesleği ve o kâğıda sahip olması onu da şüpheliler listesine dâhil ediyor. Thomas A. Breen hakkında çok dikkatli bir araştırma yapalım. Karısını da araştıralım. Bugün onunla konuşmamızda ne duyduk Peabody?"

"Sizi anlamıyorum."

"Bize karısının o akşam geç bir saatte toplantıdan geldiğini söyledi. Yatmaya gitmiş. Adam çalışmış ve sonra uyumuş. Kadın çocuğu parka götürmüş. Ama hiç biz dediğini duymadım. Karım ve ben, Jule ve ben. Ben, karım ve Jed. Duymadığımız şey buydu. Ve sence bundan nasıl bir izlenim edinmeliyim?"

"Evliliklerinin iyi gitmediğini, Breen ile karısı arasında sürtüşme ya da ilgisizlik olduğunu düşünüyorsun. Evet,

bunu anlıyorum ama iki kariyerin yürümeye yeni başlayan bir çocuk etrafında nasıl dönebildiğini de anlıyorum."

"Belki de. Ama o kadar güçlü değilsen birlikte olmanın da bir anlamı olmaz, değil mi? Onun gibi yakışıklı bir adam bu tür bir rutinden sinirlenmeye başlayabilir. Özellikle de bunu kendi çocukluğunun tekrarı olarak görüyorsa. Otuz küsur yaşında bir adam aynaya bakıp babasının kendisine baktığını görmek istemez. Thomas A. Breen'i yakından araştıracağız," diye tekrarladı. "Ve ne gördüğümüze bakacağız."

***

Eve bir sonraki durağının Fortney olmasına karar verdi. Ama artık onunla farklı bir şekilde oynamanın zamanı gelmişti. "İkinci cinayet hakkında Fortney'i dürtmek istiyorum ve ilkinin üzerinden de yeniden geçeceğiz. Şahidi varmış, saçmalık. İnsanlar bana yalan söylediğinde aksileştiğim için pek cana yakın davranmayacağım."

"Doğanız gereği neşenin ve iyi niyetin bir sembolü olduğunuz için efendim, biraz zorlanacaksınız."

"Bu aracın içindeki alaycılığın bariz kokusunu alıyorum."

"Dezenfekte ederiz."

"Ama neyse ki ben neşenin ve iyi niyetin sembolüyüm ve bu sefer burnunu sürtmeyeceğim. Fortney ile yaptığım birkaç dakikalık düşmanca bir konuşma yapacağım ve cep linkime hemen bir çağrı gelecek."

"Her yönden beni şaşkınlığa uğrattığınız için, bu kazandığınız ani psişik yeteneğiniz de beni şaşırtmadı."

"Rahatsız olacağım ama bu konuşmayı yine de yapacağım, sen de bu arada sorguyu yapacaksın."

"Peki kimin arayacağını da biliyor musunuz... Ne? Ben mi?"

Bu, diye düşündü Eve, yüzündeki o küstah küçük sırıtmayı sildi. "Bunu iyi bir polis olarak yapacaksın. Sabırlı, bir şekilde deneyimsiz ve çekingen ast rütbeli bir polis. Bunu oyna ve el yordamıyla ilerle."

"Efendim. Dallas. Ben zaten sabırlı, bir şekilde deneyimsiz ve çekingen ast rütbeli bir polisim. Bunu oynamama ve el yordamıyla ilerliyormuş gibi yapmama gerek yok."

"Kullan bunu," dedi Eve basitçe. "İşine yaramasını sağla. Onun seni yönettiğini düşünmesine izin ver. Benden emir alan üniformalı bir kız görecek. Yedek oyuncu. Senin aslında neden yapıldığını görmeyecek."

Ben neden yapıldığımı bilmiyorum, diye düşündü Peabody, ama derin bir nefes aldı. "Nasıl işe yarayacağını görebiliyorum."

"İşe yaramasını sağla," dedi Eve yeniden ve cep linkinin zamanlayıcısını ayarlamak için ofis binasının dışına park etti.

***

Eve zorbalık ederek Leo Fortney'nin ofisine girdi ve doğru atmosferi oluşturdu. Bunu yaparken zevk aldığını kendisine itiraf etti. Bir video yapımcısıyla olan holo konferansın ortasına izinsiz daldığında kasılarak yürüdü.

"Küçük konferansını yeniden planlamak isteyeceksin Leo," dedi ona. "Ya da Hollywood'u buradaki konuşmamıza dâhil edebilirsin."

"Bu şekilde zorla içeri girmeye hakkınız yok."

Eve herkesin görmesi için hızla rozetini çıkardı. "Bahse var mısın?"

Fortney'in yüzünün rengi mora yaklaşmıştı. "Üzgünüm Thad. Bu... Rahatsızlıkla ilgilenmem gerek. Asistanımın bu toplantıyı size uygun zamanda ayarlamasını sağlayacağım."

Thad iki ince kaşını soru sorar gibi kaldırmaktan başka bir şey yapamadan holo konferansı kapattı.

"Bu türden bir tuzağa müsamaha göstermek zorunda değilim!" O gün adamın mor saçları geriye doğru taranmıştı ve kollarını havaya kaldırırken, düz at kuyruğu kamçı gibi hareket ediyordu. "Avukatımı arıyorum ve üstünüzün sizi azarladığını göreceğim."

"Bunu yap. Ve biz de bunu Merkez'de, bana, avukatına ve üstüme neden o gece nerede olduğuna dair yalan söylediğini açıklarken hallederiz."

Eve adama doğru ilerledi ve parmağını onun göğsüne doğru uzattı. "Bir cinayet soruşturması sırasında, soruşturmanın başındaki kişiye yalan söylemek sana pek bir şey kazandırmaz Leo."

"Eğer bir tür suçu ört bas ettiğimi ima edebileceğinizi düşünüyorsanız- "

"Hiçbir şey ima etmiyorum." Eve konuşurken onun yüzüne yaklaştı ve bundan zevk aldı. "Bunu dosdoğru söylüyorum. Geçim kaynağın sana destek olmadı dostum. İddia ettiğin gibi o gece onunla birlikte yatmaya gitmemişsin. O yatağa tek başına gitmiş ve senin de bir noktada ona katıldığını varsayıyor. Varsaymak hiçbir şey ifade etmez. O yüzden bu işe baştan başlayalım. Senin mekânında ya da benimkinde, benim için fark etmez."

"Bu ne cüret!" Artık adamın yüzündeki tüm renk uçmuştu. "Eğer burada durup iki tane lezbiyen kaltak polis

tarafından hakarete uğrayacağını ve sevdiğim kadına hakaret etmenizi- "

"Bu konuda ne yapacaksın? Beni de öldürecek misin? Tıpkı Jacie Wooton ve Lois Gregg'i öldürdüğün gibi? Bunun daha zor olduğunu anlayacaksın. Ben bitkin bir lisanslı eskort ya da altmış yaşında bir kadın değilim."

Artık adamın sesi, yetişkinliğe girmek üzere olan erkek bir çocuğunki gibi çatlıyordu. "Lanet olsun, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Kaldıramıyorsun, öyle değil mi Leo?" Eve vurmak istemesine rağmen, ona dokunmamaya dikkat ediyordu. "Onu bağladığında ve savunmasız olduğunda bile kaldıramıyorsun."

"Benden uzaklaş. Sen delisin." Adam artık masasının arkasında dans eder gibi hareketler yaparken, gözleri korkuyla parlıyordu. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Eğer bana 2 Eylül gecesinde ve 5 Eylül sabahında nerede olduğunu söylemezsen, ne kadar deli olduğumu göreceksin. Bana bir daha zırvalarından anlat Leo," dedi Eve ellerini masanın üzerine sertçe yerleştirerek. "O zaman ne kadar deli olduğumu görürsün."

Tam o sırada cep linki bipledi ve Eve sertçe cihazı cebinden çıkardı. "Sadece yazılı mesaj," dedi sertçe. Mesajı okuyormuş gibi bir süre bekledi. "Lanet olsun." Bunu mırıldanır gibi söyledi ve sonra Peabody'ye çıkıştı. "Bu pislikten gerekli bilgileri al. Şuna bakmam lazım ve harcayacak zamanım yok. Beş dakika Leo," dedi kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden. "Sonra ikinci tur için geri döneceğim."

Kapı Eve'in arkasından kapandığında adam kendini koltuğa bıraktı. "O kadın bir tehlike. Bana vuracaktı."

"Efendim, yanıldığınıza eminim." Peabody hâlâ menteşeleri titreyen kapıya doğru emin olmayan bir bakış attı. "Teğmenim... Zor birkaç gün geçirdik Bay Fortney ve Teğmen Dallas çok büyük bir baskı altında. Gözü kararddığı için üzgünüm. Size biraz su getirebilir miyim?"

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim." Adam bir elini alnına bastırdı. "Sadece sakinleşmem gerek. Bana bu şekilde davranılmasına alışkın değilim."

"O çok renkli biridir aslında." Adam bakışlarını kaldırdığında Peabody hafifçe gülümsemeye çalıştı. "O geri gelmeden bu işi açıklığa kavuşturacağımıza eminim. Daha önce verdiğiniz ifadede bazı çelişkiler vardı efendim. Bazen bir şeyleri anımsamaya çalışırken tarihleri karıştırmanız ya da kafanızın karışması kolay olur."

"Evet, tabii ki öyle," dedi adam açık bir şekilde rahatlayarak. "Kesinlikle bir cinayet konusunda sorgulanmayı beklemiyordum. Tanrı aşkına."

"Bunu anlıyorum. Ayrıca bana, eğer Bayan Wooton ya da Bayan Gregg'i öldürmüş olsaydınız kendinize sağlam bir şahit bulabilecekmişsiniz gibi geliyor. Belli ki zeki bir adamsınız."

"Teşekkürler Memur..."

"Peabody efendim. Eğer not defterimi çıkarabilirsem, söz konusu zamanlar için neler hatırladığınızı bir araya toplayabiliriz." Adama anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Oturabilir miyim?"

"Evet, evet. O kadın benim terbiyemi kaybetmeme neden oldu. Onunla çalışmaya nasıl dayandığını anlayamıyorum."

"Aslında onun için çalışıyorum efendim. Eğitimi görüyorum."

"Anlıyorum." Fortney rahatlıyordu, Peabody bunu görebiliyordu. Tıpkı aslandan kaçıp karşısında küçük bir kedi yavrusu bulduğunu düşündüğü için ne kadar eğlendiğini görebildiği gibi. "Uzun süredir mi polissin?"

"Çok uzun süredir değil. Çoğunlukla amirimin idari işlerini yaparım. Teğmen evrak işlerinden nefret eder." Peabody gözlerini devirmeye başladı, kendini bunu yaparken yakalamış gibi davrandı ve zorla kızardı.

Fortney kahkaha attı. "Sırrın bende güvende. Yine de senin gibi çekici bir kadının bu kadar zor bir işte ne yaptığını merak ediyorum."

"Bu işte erkeklerin sayısı hâlâ kadınlardan fazla," dediğini duydu kendisinin ve dudaklarının flört eder gibi kıvrıldığını hissetti. "Bu oldukça güçlü bir teşvik olabiliyor. Bu arada sizin işlerinize ne kadar hayran olduğumu söylemek istiyorum. Müzikallerin büyük bir hayranıyım ve siz de muhteşem işlerde yer aldınız. Benim gibi biri için çok heyecanlı görünüyor."

"Parlak dönemleri oluyor. Belki de sana tiyatroyu ve gerçek aksiyonun yaşandığı kulisi gezdirmemi istersin."

"Bu gerçekten..." Peabody nefesi kesilmiş gibi cümleyi yarıda kesti. "Buna bayılırım." Yeniden kapıya doğru bir bakış attı. "Böyle bir şey yapmamam gerekiyor. Bir şey söylemezsiniz değil mi?"

Fortney eliyle dudaklarının fermuarını çekermiş gibi yapıp Peabody'nin kıkırdamasına neden oldu.

"Sadece o dönmeden şu yanlış anlamaların bazılarını çözsem iyi olur, yoksa Teğmen benim derimi yüzer."

"Tatlım, gerçekten benim birini öldürdüğüme inanıyor olamazsın."

"Ah, hayır Bay Fortney ama Teğmen..."

Fortney masasından kalkıp etrafından dolandı ve köşesine oturdu. "Teğmen ile ilgilenmiyorum. Gerçek şu ki Pepper ve ben... Şey, bizim ilişkimizin kötüye gittiğini söyleyebilirsin. Şu noktada sadece iş ortaklarıyız, toplum içinde birlikte görünüyoruz. Bu oyun için bu kadar çok çalışırken hiçbir şeyin ona zarar vermesini istemiyorum. Onun için hâlâ fazlasıyla çok duygu ve saygı besliyorum, bizim... Bizim aramızda olanlar eskisi gibi olmasa bile."

Peabody'ye yavru köpek bakışıyla baktı ve Peabody de en anlayışlı bakışlarından biriyle karşılık verdi. Aslında şöyle düşünüyordu: Geri zekâlı. O kadar çaylak mı görünüyorum? "Sizin için inanılmaz zor olmalı."

"Gösteri dünyası perdenin her iki tarafında da talepkar bir metrestir. O akşam hakkında neredeyse doğru söyledim. Sadece Pepper ile neredeyse hiç konuşmadığımızı ve tiyatrodan döndüğünde birbirimizle iletişime geçmediğimizi söylemedim. O akşamı da diğer pek çok geceyi geçirdiğim gibi geçirdim. Yalnız."

"Yani nerede olduğunuza şahitlik edecek hiç kimse yok mu?"

"Korkarım doğrudan şahit olan biri yok, ama Pepper ile birlikte tüm gece aynı evdeydik. Sadece yalnız gecelerden biriydi ve dürüst olmak gerekirse artık birbirlerine benziyorlar. Merak ediyorum da belki sen ve ben birlikte bir akşam yemeği yiyebiliriz?"

"Hmm..."

"Baş başa," diye ekledi adam. "Pepper ile bu oyunu devam ettirirken, güzel bir kadınla yemek yerken görülemem. Dedikodular onu incitir ve o çok çabuk sinirlenir. Oyuna odaklanması gerekiyor ve buna saygı göstermek zorundayım."

"Bu çok..." Peabody'nin kafasından geçen tüm kelimeler pohpohlayıcıydı ama başka bir alternatifi kullandı. "Çok cesurca. Gerçekten isterim eğer mesai dışında zaman ayırabilirsem. Bu cinayetler yüzünden Teğmen 7 gün 24 saat çalışıyor. Ve o çalıştığında ben de çalışırım."

"Cinayetler." Bir an için adam samimi bir şekilde kafası karışmış gibi göründü. "Tüm bu iş Gregg denilen kişiyle ilgili değil mi? Başka bir fahişe mi öldürülmüş?"

"Başka bir saldırı daha oldu," diye toparladı Peabody. "Pazar sabahı saat sekiz ile öğle saatleri arasında nerede olduğunuzu söylerseniz bana çok yardımcı olmuş olursunuz. Bu yeterli olur ve ben de Teğmen Dallas'la işleri yoluna koyarım, böylece o da sizi daha fazla rahatsız etmez."

Peabody yapmacık bir şekilde sırıtmaya çalıştı ama bunun en iyi görüntülerinden biri olduğunu düşünmüyordu.

"Pazar sabahı mı? Canım istediği kadar uyudum. Pazar günleri kendimi şımartırım. Pepper erken kalkıp çıkmış olmalı. Dans dersi vardı, hiç kaçırmaz. Hafif bir kahvaltı yaptım, pazar gazetelerine baktım. Öğlene kadar giyindiğimden bile emin değilim."

"Ve yine yalnız mıydınız?"

Adamın yüzünde hüzünlü, çarpık bir gülümseme belirdi. "Korkarım öyle. Pepper dersin ardından doğruca tiyatroya gitmiş olmalı. Pazar matinesi. Kulübe gittim ama saat birden önce değildi. Yüzmek, buhar banyosu yapmak ve masaj yaptırmak için." Ellerini kaldırdı, sonra düşmelerine izin verdi. "Korkarım o gün ilgi çekici hiçbir şey yapmadım. Eğerarkadaşım olsaydı. Biri... Sevimli biri... Boş günlerimizde kırlarda sakince arabayla gezerdik, çekici küçük bir otelde öğle yemeğinde şampanya içmek için dururduk ve pazar gününü çok daha eğlenceli bir şekilde

geçirirdik. Ama şu anda elimde, çalışmaktan, kuruntulardan ve yalnızlıktan başka hiçbir şey yok."

"Bana kulübün ismini söyleyebilir misiniz? O zaman Teğmen Dallas'a sağlam bir şey verebilirim."

"Madison'daki Gold Key'i kullanıyorum."

"Teşekkürler." Peabody ayağa kalktı. "Onu uzaklaştırabilir miyim bakacağım."

Fortney, Peabody'nin elini tuttu ve dudaklarına götürürken gözlerine baktı. "Akşam yemeği?"

"Kulağa harika geliyor. Boş olacağımı öğrendiğim anda sana haber vereceğim." Peabody son bir kez kızarabildiğini umdu. "Leo," dedi utangaç bir şekilde.

Hızla dışarı çıkıp, Eve'in cep linkiyle durduğu yere gitti. "Henüz rolümden çıkamam," diye rapor verdi Peabody. "Adamlarından birine burada ne olduğunu sorabilir, bu yüzden rahatsız olmuş ve şüpheli görünmelisiniz, hatta her an canıma okuyabilecekmişsiniz gibi."

"Güzel. O zaman ben de rolden çıkmamalıyım ki zaten her gün bu rolü oynuyorum."

"Adam tam bir pislik ve her iki cinayet için de sağlam bir tanığı yok. Bu kadar alçak birini bizim adamımız olarak görmem zor ama sağlam tanığı yok."

Peabody ayakkabılarına baktı, parlaklıklarını inceledi ve beden dilinin itaatkâr göründüğünü umdu. "Aynı zamanda Pepper'ı da aldatıyor, bence düzenli bir şekilde. Bana asıldı ve bunu doğal bir ritimle yapıyor gibi görünüyordu."

"Sen de ona asıldın mı?"

"Devam ettirecek kadar ama resmi bir soruşturmada azarlanacağım kadar çok değil. Belki de artık sert adımlarla asansöre gidebilirsiniz. Saf ve itaatkâr görünmek gittikçe daha zor oluyor."

Eve dediğini yaptı ve Peabody kapılar kapanmadan zar zor içeri gireceği bir zamanlamayla asansöre bindi. "Bunun iyi bir deneme olduğunu düşünüyorum."

"İyi olan şey kalçamın olduğundan daha büyük olmaması. Wooton cinayeti gecesindeki hikâyesini değiştiriyor. Artık Pepper ile kendisinin sadece iş ortağı olduğunu söylüyor ve oyun sırasında olumsuz tanıtım olmaması için böyle davrandıklarını bahane olarak öne sürüyor. Yine de o akşam ve pazar sabahı evde olduğunu iddia etti. Tek başına. Tam bir Yalnız Adam."

"Ne tür bir geri zekâlı kadın böyle bir saçmalığa inanır?" diye merak etti Eve.

"Pek çoğu diyebilirim." Peabody omuzlarını silkti. "Aslında kötü değildi. Ama çok hızlı ve belliydi. Her neyse, pazar günü saat bir civarında Madison'daki Gold Key'e gittiğini iddia ediyor. Ben oradaki kızlardan en azından biriyle ilişkisi var diyorum. Lisanslı eskortlar onun tarzı değil. Saçmalayarak ve palavra atarak bunu elde edebilecekken para verecek türde biri değil. Ve bence artık sadece iş ortakları olmaları Pepper için yeni bir haber olacak. Aynı zamanda kadınları bir tür olarak düşünmediğini de söyleyebilirim."

Devam et Peabody, diye düşündü Eve ve yardımcısı anlatmayı sürdürürken sırtını asansörün duvarına yasladı.

"Onları düşünüyor, çünkü muhtemelen az çok çekici olan her kadını becerdiğini hayal ediyor. Ama onlardan hoşlanmıyor. Size o kadın deyip durdu. Sizden hiç isminizle ya da rütbenizi kullanarak bahsetmedi. Dahası söyleyişinde fazlasıyla tutku vardı."

"İyi iş çıkardın."

"Gerçekten kullanışlı bir şey bulabildim mi bilmiyo-

rum. Ama şimdi düşünüyorum da onun cinayetleri işlediğini hayal edebiliyorum."

"Onun sevgilisine yalan söylediğini buldun ve eğer aktif olarak aldatıyorsa -ki muhtemelen öyle- o zaman yalan söylemeye açık demektir. Onun iki cinayeti de işleyecek fırsatı olduğunu buldun. Yani o bir yalancı ve hilekâr. Bu onu bir katil yapmaz ama her iki cinayet yerinde de bulunan kâğıda erişimi var ve kadınlara karşı belli bir tutum içinde. Bu bir gün için hiç fena değil."

***

Carmichael Smith stüdyodaydı -Yeni L.A.'de- bu nedenle o gün için onu pas geçmeye karar verdi. Niles Renquist'in etrafının bürokrasi ile çevrili olduğunu fark etmişti, bu nedenle kısa yoldan gidip karısıyla görüşmeye karar verdi.

Renquist'lerin New York'taki evleri, Breen'in yukarı kısımdaki aile mahallesine ya da Carmichael'ın son moda çatı katına benzemiyordu. Rengi solmuş tuğlalar ve yüksek pencereleriyle tamamen itibar ve sade zarafet yansıtıyordu.

Summerset'inkini andıran bir üniforma giyen hizmetçi tarafından kayda değer bir isteksizlikle ve kınamayla içeri alındıkları giriş salonu krem ve şarap renklerindeydi ve cilalanmış antikaların hafif parıltısını taşıyordu.

Kristal bir vazodaki beyaz ve şarap rengindeki zambaklar merdiven boşluğundaki dar bir masanın üzerinde havaya kokularını salıyordu. Bunların yanında, Eve'in boş evler ve kiliselerle özdeşleştirdiği yankılı, derin bir sessizlik vardı.

"Bir müzeye benziyor," dedi Peabody ağzının kenarın-

la. "Siz ve Roarke'ın da oldukça havalı, zengin insanlara özel şeyleriniz var ama bu farklı. Sizin evinizde insanların yaşadığını hissedebiliyorsun."

Eve cevap veremeden, ahşabın üzerinde bir kadının ayak sesleri duyuldu. Burada da insanlar yaşıyor, diye düşündü Eve, ama içinde bu insanların çok farklı türde olduğuna dair bir his vardı.

Onlara doğru yürüyen kadın, bu ev kadar güzel, itibarlı ve zarifti. Saçları yumuşak bir sarı tonundaydı ve özenle küt kesilmişti. Solgun yüzüne rağmen yanaklarında ve dudaklarında hafif bir gül pembesi vardı. Bu kadın, diye düşündü Eve, baştan aşağı güneş kremi sürmeden evden çıkmıyor. Üzerinde bol bir pantolon, insanı öldürecek kadar yüksek topuklu ayakkabılar ve hafif parlak bir bluz vardı - hepsi de krem rengindeydi.

"Teğmen Dallas." Sesinde kaliteli bir İngiliz aksanı vardı ve uzattığı eli serindi.

"Pamela Renquist. Üzgünüm ama kısa süre içinde misafirlerimin gelmesini bekliyorum. Eğer sekreterimle görüşmüş olsaydınız, eminim daha uygun bir zamanda bir görüşme ayarlayabilirdik."

"O zaman bu uygunsuzluğu oldukça kısa tutmaya çalışacağım."

"Eğer bu kırtasiye malzemeleriyle ilgiliyse, sekreterimle konuşarak zamanınızı daha iyi değerlendirebilirsiniz. Toplu yazışmalarımla o ilgilenir."

"Kırtasiye malzemesi satın aldınız mı Bayan Renquist?"

"Oldukça muhtemel." Kadının yüzü hiç değişmedi, Eve'in aşağılayıcı bulduğu saf bir nezaketle konuşurken yüzündeki kibar ve memnun ifade sabit kaldı. "Londra'dayken alışveriş yapmaktan zevk alırım ama her ufak

alışverişin listesini nadiren tutarım. Kesinlikle bu kâğıtlar bizde ve satın alanın ben, Niles ya da asistanlarımızdan birinin olmasının pek bir önemi yok. Eşimin sizinle bu konuda görüştüğünü sanıyordum."

"Evet. Cinayet soruşturmasında kayda değer bir tekrarlanma ve örtüşme söz konusu. Bana sizin ve eşinizin o gece nerede- "

"Bu talihsiz cinayetin işlendiği gece tam olarak Niles'ın size olduğumuzu söylediği yerdeydik." Ses tonu duygusuz ve kibirli bir hale gelmişti. "Eşim çok meşgul biri Teğmen ve bu konuyla ilgili zaten size zaman ayırdığını biliyorum. Onun size söylediklerine ekleyecek hiçbir şeyim yok ve misafir bekliyorum."

O kadar hızlı değil tatlım. "Henüz eşinizle ikinci cinayet hakkında konuşmadım. Bana pazar sabahı, saat sekiz ile öğle saatleri arasında ikinizin de nerede olduğunuzu söylemenizi rica ediyorum."

Kadın koridora indiğinden beri ilk kez telaşlanmış gibi göründü. Bir anlık bir şeydi, sadece o kremsi cildinde hafif bir renklenme olmuş ve gül rengi dudaklarının etrafında minik bir somurtma belirmişti. Sonra yeniden sabit ve solgun bir hale geldi.

"Bunu oldukça yorucu buluyorum Teğmen."

"Evet, ben de. Ama işte buradayız. Pazar günü diyorduk Bayan Renquist."

Pamela biçimli burun deliklerinden sertçe nefes aldı. "Sabah on buçukta pazar kahvaltısına gittik. Bundan önce eşim, ajandası izin verirse her pazar sabahı saat dokuz ile on arasında yaptığı gibi, dinlenme tankımızda bir saat geçirdi. O bunu yaparken ben de pazar sabahı bir saatlik egzersiz için evimizin sağlık merkezinde ona katıldım. Saat

on bir buçukta, kahvaltıdan sonra, kızım dadısıyla müzeye gittiğinde eşimle ben de arkadaşlarımızla maç yapmak için kulübe gitmeye hazırlandık. Bu sizin için yeterince detaylı mı Teğmen?"

Teğmen kelimesini, bir başka kadının kaltak demesi gibi söylemişti. Eve bu konuda kadının yetenekli olduğunu söylemek zorundaydı. "Siz ve eşiniz pazar sabahı saat sekizden öğle saatlerine kadar evdeydiniz."

"Tıpkı söylediğim gibi."

"Anneciğim."

İkisi de dönüp, merdivenlerdeki -altın rengi, pembe ve beyaz renklerdeki bir pasta kadar güzel- kız çocuğuna baktılar. Yirmi beş yaşlarında, siyah saçları sıkıca ensesinde toplanmış bir kadının elini tutuyordu.

"Şimdi olmaz Rose. Konuşmayı bölmek nezaketsizliktir. Sophia, Rose'u yeniden üst kata çıkar. Misafirler geldiğinde size haber veririm." Kızıyla, bakıcısıyla konuştuğu aynı nazik ve mesafeli tonda konuşuyordu.

"Tamam hanımefendi."

Kadın, kızın elini hafifçe çekiştirdi ve Eve çocuğun itaatkârca üst kata doğru çıkmadan önce az da olsa karşı çıktığını gördü.

"Eğer başka bir şey yoksa Teğmen, benimle ya da eşimle ofislerimiz kanalıyla randevu almak zorundasınız." Kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Umarım yakın zamanda aradığınızı bulursunuz ve böylece bunları unutup hiç olmamış gibi davranabiliriz."

"Eminim Jacie Wooton ve Lois Gregg de tam olarak aynı şeyi hissediyorlardır. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Bölüm 10

Eve, gelininin yardımıyla Lois Gregg'in hayatının günlük rutininin ayrıntılı planını belirledi.

Leah Gregg sıkışık mutfağındaki sıkışık köşesinde onlara buzlu çay ikram etti. Eve onun kendini meşgul etmeye çalıştığını görebiliyordu. Dahası Eve, eşinin annesini savunmak isteyen bir kadın görüyordu.

"Biz yakındık. Aslında Lois bana kendi annemden daha yakındı. Benim annem üvey babamla birlikte Denver'da yaşıyor. Bazı sorunlarımız var." Bunu söylerken gülümsedi, sonra büyük sorunlar olduğunu gösterecek şekilde dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü buruşturdu. "Ama Lois en iyisiydi. Bazı arkadaşlarım kocalarının aileleriyle sorunlar yaşıyorlar. Gereksiz tavsiyeler, iğneli sözler, müdahale."

Omuzlarını silkti ve dar servis masasında Eve'in karşısına oturdu. Sonra Eve'in sol elindeki yüzüğe bakıp başını salladı. "Siz de evlisiniz, yani bunun nasıl olabileceğini bilirsiniz. Özellikle de erkeklerin anneleri küçük bebeklerini bırakmak istemezler."

Eve yorum içermeyen bir ses çıkardı. Hayır, bunun nasıl olduğunu bilmiyorum demenin bir anlamı yoktu.

Kocasının annesi bebeğini uzun, çok uzun zaman önce bırakmaya zorlanmıştı.

"Ama Lois bunların hiçbirini bana yapmadı. Çocuklarını sevmediği için değil. Sadece her şeyi nasıl dengede tutacağını biliyordu. O eğlenceliydi, akıllıydı ve kendine ait bir hayatı vardı. Çocuklarını seviyordu, torunlarını seviyordu. Beni seviyordu." Leah uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. "Jeff ve kız kardeşi, aslında hepimiz bundan çok etkilendik. O çok genç ve sağlıklıydı, hayat dolu ve aktifti. Sanırım sonsuza kadar yaşamasını beklediğiniz türde bir kadındı. Onu bu şekilde kaybetmek çok acımasızca. Ama şey..." Bir nefes daha aldı. "Sanırım mesleğinizde, siz de bunu biliyorsunuzdur."

"Bunun zor olduğunu biliyorum Bayan Gregg ve bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Lois'e bunu yapan pisliği bulmanıza yardım etmek için her şeyi yaparım. Ve bunda ciddiyim."

Eve onun ciddi olduğunu görebiliyordu. "Onunla sık konuşuyordunuz diye anlıyorum."

"Haftada iki ya da üç kere. Sık sık bir araya geliyorduk; pazar akşam yemekleri, alışverişler, kızlar günü. Biz arkadaştık Teğmen. Lois ve ben... Sanırım bunu yeni anladım, o benim en yakın arkadaşımdı. Ah, lanet olsun."

Aniden sustu, gidip kâğıt mendil aldı. "Kendimi kaybetmeyeceğim, bunun ona, Jeff'e ya da çocuklara bir yardımı dokunmaz. Bana sadece bir saniye verin."

"Acele etmeyin."

"Yarın onun için bir anma töreni düzenliyoruz. Resmi ya da üzücü bir şey istemezdi. Eskiden bu konuda dalga geçerdi. 'Benim zamanım geldiğinde,' derdi, 'siz güzel,

zevkli bir anma töreni düzenleyin ama bunu kısa tutun. Sonra şampanyaları patlatın ve bir parti verin. Benim hayatımı kutlayın.' Yapmak istediğimiz şey de bu, öyle yapacağız çünkü o bu şekilde yapılmasını istedi. Ama yine de şimdi olmaması gerekiyordu. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bunu nasıl atlatacağımızı bilmiyorum. Sanırım zamanla yavaş yavaş olacak."

Leah oturup yeniden nefes aldı. "Tamam. Ona yapılan şeyi biliyorum. Jeff bana anlattı. Söylememeye çalıştı ama dağıldı ve her şey ağzından dökülüverdi, bu nedenle ona yapılanları biliyorum. Bana karşı hassas davranmak zorunda değilsiniz."

"Sizi çok sevmiş olmalı." Peabody ilk kez konuşmuştu ve bu yorum Leah'nın gözlerinin yeniden yaşlarla dolmasına neden oldu.

"Teşekkürler. Pekâlâ, ne yapabilirim?"

"Bir yüzük takıyormuş, sol elinin üçüncü parmağına."

"Evet, Sam ile hiçbir zaman resmen evlenmemiş olsalar da bunu alyansı olarak görüyordu. Sam onun hayatının aşkıydı. O birkaç yıl önce bir kazada öldü ama Lois verdiği yüzüğü takmaya devam etti."

"Tarif edebilir misiniz?"

"Tabii. Altın bir şerit, üzerinde minik safirler vardı. Beş minik safir taş vardı, çünkü bunu ona beşinci yıldönümlerinde vermişti. Çok klasik ve basit. Lois gösterişli mücevherlerden hoşlanmazdı."

Leah bir an duraksadı ve Eve onun anladığını fark etti. "Onun yüzüğünü mü almış? Lanet olası aşağılık herif. O yüzük Lois için önemliydi."

"Katilin yüzüğü almış olduğu gerçeği onu bulmamıza

ve kimliğini belirlememize yardımcı olabilir. Yüzüğü ve katili bulduğumuzda, yüzüğü bir şekilde teşhis edebilmelisiniz. Bu bizim davamızı oluşturmamıza yardımcı olacak."

"Tamam. Teşekkürler. Şu anda bunu onu yakalayıp kapatmanın bir yolu olarak düşüneceğim. Umarım bunun yardımı olur."

"Ne kadar sıradan olursa olsun, herhangi bir şeyden bahsetti mi?" diye sordu Eve. "Biriyle buluştuğundan, mahallede takılan birini gördüğünden?"

"Hayır." Mutfaktaki linki bipledi ve Leah onu duymazdan geldi.

"Cevap verebilirsiniz," dedi Eve ona. "Bekleyebiliriz."

"Hayır, başsağlığı dilemek isteyen biridir. Onu tanıyan herkes arıyor. Şu anda bu daha önemli."

Eve başını yana eğdi. "Memur Peabody haklı. Sizi çok sevmiş olmalı."

"Bununla benim ilgilenmemi isterdi, tıpkı onun ilgileneceği şekilde. Bu nedenle de yapacağım."

"O zaman dikkatli düşünün. Son birkaç hafta içinde tanıştığı ya da görüştüğü birinden bahsetti mi?"

"Arkadaş canlısı biriydi, markette sıra beklerken yabancılarla konuşurdu ya da metroda insanlarla muhabbet ederdi. Bu nedenle olağandışı bir şey olmadığı sürece böyle şeylerden bahsetmezdi."

"Bana onun gideceği yerlerden, gittiği yollardan bahsedin. Günlük işler gibi şeylerden. Tekrarlanan alışkanlıklardan, onu takip eden birinin pazar sabahı evde yalnız olduğunu bilmek için kullanabileceği şeylerden bahsediyorum."

"Tamam." Eve not alırken Leah, Lois'in temel rutinini kaba hatlarıyla tarif etmeye başladı.

Aktif olsa da basit bir hayattı. Haftada üç kere spor dersine gidiyor, iki haftada bir salonda bir seansa katılıyor, cuma günleri market alışverişini yapıyor, perşembe akşamları arkadaşlarıyla yemek yemek, video izlemek ya da oyun oynamak için dışarı çıkıyor, pazartesi akşamüstleri bölgedeki bakım evinde gönüllü olarak çalışıyor, salı, çarşamba ve cumartesi günleri bir butikte yarı zamanlı olarak çalışıyordu.

"Arada bir birileriyle yemeğe çıkardı," diye ekledi Leah. "Ama son zamanlarda olmamıştı ve ciddi şeyler değillerdi. Dediğim gibi, onun hayatının aşkı Sam'di. Eğer biriyle görüşse sıradan dahi olsa bundan haberimiz olurdu."

"Dükkândaki müşterilerle mi? Erkeklerle?"

"Tabii, dükkâna gelip kendilerini eşleri ya da kız arkadaşları için bir şey bakarken onun merhametine bırakan erkeklerden bahsederdi. Son zamanlarda bir şey olmamıştı, bahsettiği bir şey yoktu. Bekleyin."

Sırtı bir anda çelik gibi doğruldu. "Bekleyin. Alışveriş yaparken bir adamın ona çarptığından bahsetmişti. Birkaç hafta önce. Adamın domatesler ya da onun gibi bir şeyin arasında kaybolmuş gibi göründüğünü söylemişti."

Leah hafızasını tazelemek ister gibi şakaklarını ovdu. "Adamın sebze ve meyve seçmesine yardım etmiş, tam da ondan beklenecek türden bir şey. Onun yalnız bir baba olduğundan, küçük oğluyla New York'a taşındığından bahsetmişti. Adam gündüz bakıcı bulmak konusunda endişeleniyormuş, Lois de kendisinin de gönüllü olarak çalıştığı Çocuk Zamanı bakımevinden bahsetmiş ve ona tüm bil-

gileri vermiş. Lois, Lois olduğundan kişisel bilgilerini de vermiş. Onun hoş görünen yalnız bir erkek ve endişeli bir baba olduğundan bahsetmişti. Adamın Çocuk Zamanı ile iletişime geçmesini umuyordu, böylece onu orada çalışan bir kadına ayarlayabilecekti. Tanrım, isminin ne olduğunu söylemişti? Ed, Earl, hayır, hayır, Al. İsmi buydu."

"Al," diye tekrarladı Eve ve bunun kendisine tokat gibi çarptığını hissetti.

"Onun, kendisine yolun yarısına kadar eşlik ettiğini, torbalarını taşıdığını söylemişti. Birkaç blok boyunca çocuklardan bahsettiklerini anlattı. Pek dikkat etmemiştim, bu onun her zaman yaptığı şeylerdendi. Lois'i tanıyorsam eğer çocuklardan bahsettilerse, o da kendi çocuklarından yani bizden bahsetmiştir. Muhtemelen pazar akşamüstleri nasıl bir araya geldiğimizden ve bunu dört gözle beklediğini anlatmıştır. Çocukları tek başına büyütmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden söz etmiştir."

"Size onun nasıl göründüğünü söyledi mi?"

"Sadece onun yakışıklı bir çocuk olduğunu söyledi. Bunun hiçbir anlamı yok. Lanet olsun! O kırk yaşından küçük her erkeğe çocuk derdi, o yüzden bunun hiçbir yardımı olmaz."

Evet olur, diye düşündü Eve. İçgüdülerinin söylediği gibi, Elliot Hawthorne'u listeden eliyordu.

"O doğuştan bir anneydi, o yüzden bu adamın domates seçmekle ilgili sorun yaşadığını gördüyse, otomatik olarak ona yardım etmek için onun yanına gitmiş ve sorunlarını çözmeye çalışmıştır. Güneyli," dedi Leah heyecanlanarak. "Söylediği şey buydu. Yakışıklı Güneyli bir çocuk demişti."

***

"O bir mücevherdi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?"

Lois Gregg'in haftalık alışverişini yaptığı aile marketinin sahibi Rico Vincetti gözyaşlarını kırmızı bandanasıyla sildi, sonra bandanayı bol haki rengi şortunun arka cebine tıktı.

"Bunu hep duyuyorum," dedi Eve. "Buraya düzenli olarak gelirmiş."

"Her cuma. Bazen başka zamanlarda da gelir birkaç bir şey alırdı ama her cuma sabahı burada olurdu. Bana ailemi sorar, fiyatlar hakkında beni eleştirirdi ama aksi bir şekilde değil," dedi hızla. "Arkadaşça. Bazı insanlar buraya gelir tek bir kelime bile etmezler ama Bayan Gregg öyle değildi. O pisliği bulursam..." Müstehcen bir el işareti yaptı. "*Finito*."

"O kısmı bana bırakabilirsiniz. Etrafta takılan, onu izliyormuş gibi görünen birini fark ettiniz mi?"

"Müşterilerimi rahatsız eden birini görürsem, düzenli müşterilerimden olmasa bile dışarı atarım." Başparmağıyla omzunun üzerinden, hakemin bir oyuncuyu dışarı atmasına benzer bir işaret yaptı. "On beş yıldır buradayım. Burası benim mekânım."

"Birkaç hafta önce bir adam varmış. Bayan Gregg onun ürün seçmesine yardım etmiş ve sohbet etmeye başlamışlar."

"Tam onun yapacağı bir şey." Adam bir kere daha bandanayı çıkardı.

"Adam onunla birlikte çıkıp torbalarını taşımış. Yakışıklı bir adammış, muhtemelen kırk yaşının altında."

"Bayan Gregg buradayken her zaman birileriyle konu-

şurdu. Bir düşüneyim." Adam parmaklarını saman gibi kır saçlarının arasından geçirip yüzünü buruşturdu. "Evet, birkaç cuma önce o adamı kanatları altına aldı, onun için güzel üzümler, biraz domates, bir tane marul, kırmızı turplar, havuç ve yarım kilo şeftali seçti."

"Satın aldıkları kadarıyla bu adam hakkında bana bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

Vincenti ilk defa tebessüm etti. "Çok fazla bir şey söyleyemem. Bayan Gregg onu yanında getirdi -Bayan Gregg'i kontrol ederim- ve bana şöyle söyledi: 'Şimdi Bay Vincenti, buraya yalnız başına geldiğinde benim yeni arkadaşım Al'e iyi bakmanızı istiyorum. O sizin en iyi ürünlerinize ihtiyacı olan küçük bir çocuk.' Ben de ona, 'En iyisinden başka yok zaten,' gibi bir cevap verdim. Adamın bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Çok gülümsüyordu. Şimdi düşünüyorum da başında bir şapka vardı. Ve güneş gözlükleri. Bu sıcakta herkes şapka ve güneş gözlükleri takıyor."

"Uzun ya da kısa mıydı?"

"Ah, Tanrı beni kahretsin." Artık bandanayla terden ıslanmış yüzünü siliyordu. "Benden uzundu ama lanet olsun kim değil ki? Benim boyum bir altmış beş. Yoğunduk ve pek dikkat etmiyordum. Her zaman olduğu gibi tüm konuşmayı Bayan Gregg yapıyordu. Benden, sonraki hafta için biraz şeftali ayırmamı istedi. Bir sonraki pazar kızına New Jersey'ye gidecekti, tüm aile toplanacaktı ve kızı sevdiği için ona biraz şeftali götürmek istiyordu."

"Onları almak için geldi mi?"

"Tabii, geçen Cuma günü. İki buçuk kilo. Onun için şeftalileri küçük bir sepete koydum ve şeftalileri sepetle

eve götürmesine izin verdim, çünkü o iyi bir müşterimizdi."

"Onunla birlikte gelen adam, o bir daha geri geldi mi?"

"Onu bir daha görmedim. Ben çarşamba günleri gelmiyorum, o gün golf oynamaktan hoşlanırım. Bu yüzden o gün gelmiş ve bunu bilmiyor olabilirim. Ama başka herhangi bir gün geldiyse ben burada oluyorum. Sizce katil o mu? Sizce Bayan Gregg'i öldüren manyak o mu?"

"Sadece araştırıyoruz Bay Vincenti. Yardımınız için minnettarım."

"Eğer daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, ben buradayım. O bir mücevherdi."

***

"Onun katil olabileceğini düşünüyorsunuz," dedi Peabody, mahallede yürüyüp Leah'nın onlar için belirlediği rotayı takip ederken.

"Onun kendisini, cinayet için planladığı yönteme uygun olarak Al -Albert DeSalvo- ismiyle insanlara tanıtıp ukalalık yaptığını düşünüyorum. Onun, kadını tanımak için markete gidip şaşkın yalnız baba rolünü oynamasının oldukça akıllıca olduğu fikrindeyim. Kurbanın yaş grubunda bir kadın bulmak için saha araştırması yapıp onu seçti, onun rutinini takip edip ismini öğrendi ve sonra hakkındaki bilgileri kontrol edip onun çocuk bakımı merkezinde gönüllü olarak çalıştığını öğrendi."

Nasıl araştırma yapacağını biliyordu, diye düşündü Eve. Zamanını nasıl değerlendirip bilgileri alacağını biliyordu ve harekete geçmeden önce bunları sindirmişti.

"Günlük bakım merkezinde gönüllü olarak çalışıyor ve

çocuklarla ilgileniyor bu kadın, bu yüzden adam ilk kez karşılaşmalarında ona bir çocuğu olduğunu söylüyor."

Eve mahalleyi inceleyerek başıyla onaylıyordu. Akıllıcaydı. Basitti. "Market temasta bulunmak için iyi bir yer. Kadından tavsiye istiyor, ona günlük bakıma ihtiyaç duyan çocuğu hakkında bir hikâye anlatıyor. Kadınla neredeyse evine kadar yürüyor. Tüm yol boyunca değil. Bunu yapmak zorunda değil, çünkü kadının nerede yaşadığını biliyor. Tıpkı pazar günkü planlarını bildiği gibi. Bir sonraki pazar değil ondan sonraki pazar, böylece onu izlemek, her şeyi düzenlemek, planlamak ve beklentiden zevk almak için yeterince zamanı olacak."

Eve köşede durup insanların yanlarından geçmesini izledi, bu insanların çoğu göz teması kurmaktan kaçınan yerli New Yorklulardı. Turistik bir semtte olmadığını fark etti. İnsanlar burada yaşıyor ve çalışıyor, işlerini yürütüyorlardı.

"Ama Bayan Gregg onunla birlikte dolanmış," dedi Eve sesli şekilde. "Onunla birlikte gezinmiş, muhabbet etmiş ve hayatının zararsız gibi görünen detaylarını vermiş. Kızı için şeftaliler varmış ama pazar günü evde bir sepet şeftali yoktu. Adam onları almış. Döngüye uygun olacak şekilde alacağı yenilebilir bir hatıra. Kadına yaptıklarından sonra, elinde bir sepet meyveyle onun evinden çıkmış. Bahse girerim bundan keyif almıştır, sulu bir lokma almaktan gerçekten zevk duymuştur."

Eve başparmaklarını ceplerine sokarak durdu, zihninin içinde gördükleri üzerine o kadar odaklanmıştı ki duruşuyla silahının göründüğünün ve insanların kendisine ürkek bakışlar attığının farkında bile değildi. "Ama bu bir hataydı, aptalca kibirli bir hata. İnsanlar elinde bir alet

kutusu ile bir binadan çıkan bir adamı fark etmeyebilirler ama belki, sadece belki elinde bir alet çantası ve bir sepet meyveyle çıkan bir adamı fark edebilirler."

Sokakta karşıya geçti, bir sonraki köşede durdu ve bulunduğu yeri değerlendirdi. "Otomatlar pazar günü o kadar erken bir saatte çalışmaz, burada değil. Ama gazete stantları, kahve dükkânları, sandviççiler açık olur. Oradakilerle görüşülmesini istiyorum. Birinin üzerinde tamirci kıyafeti, elinde alet çantası ve lanet olası bir meyve sepeti taşıyan bir adamı fark edip etmediğini öğrenmek istiyorum."

"Evet efendim. Teğmenim, sadece sizin çalışmanızı izlemenin benim için gerçekten bir zevk olduğunu söylemek istiyorum."

"Nereye varmak istiyorsun Peabody?"

"Hayır, ciddiyim, sizi izlemek, gördüklerinizi ve bunları nasıl gördüğünüzü izlemek bir eğitim. Ama siz söyleyince fark ettim ki gerçekten sıcak. Belki de günün bu saatinde çalıştıkları için oradaki otomattan içecek bir şeyler alabiliriz. Burada Batı'nın Kötü Cadısı gibiyim."

"Bir ne?"

"Bilirsiniz, hani Oz Büyücüsü'ndeki gibi... Ben eriyorum da."

Hafifçe somurtan Eve, cebinden bozuk para çıkardı. "Bana bir kutu kola al ve soğuk olmazsa oraya gidip onun canını yakacağımı söyle."

Peabody yürüyerek uzaklaşırken Eve köşede duruyor ve hayal gücü hızla çalışıyordu. Bayan Gregg'i burada bıraktı, diye düşündü. Büyük ihtimalle burada, Bayan Gregg'in evinden birkaç blok ötede. Köşeden ayrılmak zorundaydı, en mantıklısı buydu. Muhtemelen ona yakınlarda

bir yerde yaşadığını, hayatını kazanmak için ne yaptığını söylemiş, çocuğu hakkında küçük hikâyeler anlatmıştı. Hepsi yalandı, tabii aradıkları adam oysa.

Ve içindeki polisin her bir hücresi öyle olduğunu söylüyordu.

Güneyli, diye düşündü. Kurbana Güney'den geldiğini söylemiş miydi? Büyük ihtimalle. Bir aksan kullanmıştı ya da aksanı vardı. Kullandı, diye karar verdi. Sadece bir başka küçük süs.

Peabody içecekler, patates kızartması ve bir sebze kebabıyla geldi. "Size bol tuzlu patates kızartması aldım, böylece benim kebabımla alay etmezsiniz."

"Hâlâ bir kebapla alay edebilirim. Her zaman bir çubuğun üzerindeki sebzelerle alay etmişimdir." Ama patates kızartmasına daldı. "Bu tarafa doğru gideceğiz, kıyafet dükkânına bakacağız. Belki orayı da ziyaret etmiştir."

***

Butikte çalışan iki tezgâhtar vardı ve Eve, Lois'in ismini söylediğinde ikisi de ağlamaya başladılar. İçlerinden biri kapıya gitti ve KAPALI tabelasını astı.

"Sadece kabullenemiyorum. Sürekli onun içeri girmesini ve bize korkunç bir şaka yaptığını söylemesini bekliyorum." Bir tazının esnek bedenine sahip uzun boylu tezgâhtar, daha genç olan kadın elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırarak ağlarken onun sırtına hafifçe vurdu. "Bugün dükkânı kapatacaktım ama kendi başımıza ne yapacağımızı bilemedim."

"Burası sizin mi?" diye sordu Eve.

"Evet. Lois on yıldır benim için çalışıyordu. O çalışan-

lara ve müşterilere karşı harikaydı, ürünler hakkında bilgiliydi. Eğer isteseydi burayı tek başına yönetebilirdi. Onu çok özleyeceğim."

"Benim için bir anne gibiydi." Hıçkıran kadın başını kaldırdı. "Ekim ayında evleniyorum ve bana çok yardım ediyordu. Plan yaparken çok iyi vakit geçiriyorduk ve şimdi o düğünde olmayacak."

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama size bazı sorular sormam gerek."

"Yardım etmek istiyoruz. Öyle değil mi Addy?"

"Her şeyi yaparız." Kadın hıçkırıklarını kontrol altına aldı. "Kesinlikle her şeyi."

Eve onlara sıradan sorular sordu ve konuyu Vincenti'nin tarif ettiği adama getirdi.

"Yakınlarda buraya öyle birinin geldiğini hatırlamıyorum. Ya sen Addy?"

"Hayır, en azından tek gelmedi. Genelde erkek müşterilerimiz eşleriyle ya da kız arkadaşlarıyla gelir. Ama son birkaç haftada hiç böyle biri gelmedi. Ben çalışırken Lois'in yardım ettiği ya da konuştuğu öyle biri olmadı."

"Peki ya içeri girip onu soran biri?"

"Geçen hafta, hayır bir hafta önce bir adam vardı. Hatırlıyor musun Myra? Harika bir takım elbisesi ve elinde Mark Cross bir evrak çantası vardı."

"Evet, hatırlıyorum. Lois'in bir önceki ay eşine aldığı hediyeler konusunda ona yardımcı olduğunu ve eşi çok beğendiğinden teşekkür etmek amacıyla uğradığını söylemişti."

"Nasıl görünüyordu?"

"Hmm. Otuzlu yaşların sonlarında, uzun boylu ve sağ-

lam yapılıydı. Düzgün küçük bir keçi sakalı ve uzun, kahverengi, dalgalı saçları vardı. Arkadan bağlanmıştı. Güneş gözlüklerini hiç çıkarmadı."

"Prada marka, Avrupalı tarzı," diye ekledi Addy. "Nişanlıma doğum günü için bir güneş gözlüğü almıştım. Çok pahalılar. Adam para kokuyordu ve Kuzeyli aksanı vardı. Onu aksesuarlara doğru yönlendirmeye çalıştım, çünkü bir servet ödeyebilecek gibi görünüyordu ve bizim de dehşet el çantalarımız var ama oltaya gelmedi. Sadece Bayan Gregg'e teşekkürlerini ve iyi dileklerini iletmemizi söyledi. Ben de o gün çalışmadığı için üzgün olduğumu, çünkü duysa çok mutlu olacağını söyledim. Eğer yeniden uğramak isterse onun salı, çarşamba ve cumartesi günleri burada olduğunu söyledim ve onun çalışma saatlerini verdim... Aman Tanrım." Yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu. "Yaptığım yanlış mıydı?"

"Hayır. Bunlar sadece rutin sorular. Başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. adam bir daha bu taraflara uğrarsa yeniden gelmeye çalışacağını söyledi ve gitti. Ben bunun ne kadar hoş olduğunu düşündüm, çünkü müşteriler genellikle böyle şeyleri umursamazlar. Hele erkekler hiç."

***

Leah'nın listesini izlediler ve her noktada, birazcık farklı tarif edilse de bir adamın gelip Lois Gregg'i soruşturduğunu hatırlayan birini buldular.

"Onu gizlice takip etmiş," dedi Eve. "Bilgi toplayıp, zamanını değerlendirmiş. Zaten bunun için birkaç haftası varmış. İlk olarak Wooton'u indirecekti ve o kolaydı.

O seviyede bir lisanslı eskortu seçmek için etrafta gezinip onu izlemek yeterlidir. Onu yalnız yakalamak konusunda endişelenmen gerekmez, çünkü zaten onun işi bu ama Lois için, ilk olarak taklit ettiği cinayete uyması için onun evinde olması şarttı. Onun evde olması, yalnız olması ve kimseyi beklemiyor olması gerekiyordu."

"Oldukça fazla zamanı vardı," diye belirtti Peabody. "Cuma günü markete gitmesi gerekiyordu, butiğe, bakım merkezine, spor salonuna - tüm iş günlerinde ve düzenli çalışma saatlerinde. Katil kulağa dokuz beş çalışan biri gibi gelmiyor."

"Hayır ve eğer listemize geri dönecek olursak, listedeki herkes böyle bir esnekliğe sahip."

Baxter ve Trueheart'ı mahalle görüşmelerini yapması için seçmişti ve her an elinde meyve sepetiyle katili gördüğünü söyleyen birini buldukları yönünde bir telefon bekliyordu.

Bu arada ilerlemek zorundaydı. Katil iki kere öldürmüştü ve Eve onun bir sonraki kurbanını çoktan seçtiğine neredeyse emindi.

Peabody'yi, Breen ve karısı hakkında daha derin bir araştırma yapması için bıraktı ve Mira'nın kendisine danışmanlık vermesi için ona yalvarmaya ya da rüşvet vermeye gitti.

Beklemek zorundaydı ve ofisin dışında volta atarken kendisine bu taklitçinin sonraki sefer kimi taklit edeceğini sordu.

Şimdiye kadar kötü şöhretleriyle nam salmış ölü iki seri katili seçmişti ve Eve bu modele bağlı kalacağını düşünüyordu. Yaşayan birini seçmeyecek, diye düşündü. Karında-

şen Jack hiçbir zaman bulunamamıştı ve DeSalvo hapistevken ölmüştü. Yani yakalama ve hapsetme tamamdı. Bu da geriye kurbanlarını yok eden, saklayan ya da yiyenleri dışarıda bıraksa bile çok geniş bir liste demekti.

Mira'nın kapısına delici gözlerle bakıp düşünce gücüyle açılmasını emrederken iletişim aracı çaldı.

"Dallas."

"Baxter. Sanırım senin için bir şahit bulduk Dallas. Komşu binadan biri, kiliseye gidiyormuş ve şehir bakım üniforması giymiş -en azından şahit buna inanıyordu- bir adamın elinde alet çantası ve meyve sepeti ile çıktığını görmüş."

"Zaman dilimi doğru mu?"

"Tam olarak doğru. Şahidimiz Gregg'i de tanıyormuş. Şehir merkezine gelmek ve soruşturmanın başındaki kişiyle şahsen görüşmek konusunda ısrar ediyor."

"Onu getirin."

"Geri dönüyoruz. Dinlenme odasında görüşürüz."

"Benim ofisim- "

"Dinlenme odası," diye ısrar etti. "Aramızdan bazıları henüz öğle yemeği yemedi."

Eve karşı çıkmak için ağzını açtı ve Mira'nın kapısından gelen tıkırtıyı duydu. "Tamam. Bir toplantıdayım. İşim biter bitmez oraya geleceğim."

Mira'nın asistanı doktorun sadece on dakika vakti olduğunu tekrarlayamadan önce Mira dışarı çıkıp eliyle Eve'e içeri gelmesini işaret etti.

"Zaman bulmana sevindim. Mevcut verilerin hepsini okudum."

"Elimde daha fazlası var," dedi Eve ona.

"Soğuk bir şeyler içmeliyim. Burası yeterince serin," dedi Mira mini buzdolabına doğru giderken. "Ama sadece dışarısının nasıl olduğunu bilmek bile kendimi sıcak hissetmeme neden oluyor. Zihin gerçeklerin üzerinde."

Bir meyve suyu kutusu çıkarıp iki bardağı doldurdu. "Senin kafeinle beslendiğini biliyorum ama bu senin için daha iyi."

"Teşekkürler. İki kurban farklı tipler. Hem de çok farklı."

"Evet." Mira oturdu.

"İlki, uyuşturucu bağımlılığından kurtulmaya çalışan bir lisanslı eskort, yakalanıp tutuklanarak sokak düzeyine düşmüş. Hayatını bu şekilde yaşamaya mahkûm biri, arkadaşları, ailesi ya da destek grubu yok ama bu kendi seçimi gibi görünüyor. Katil onun kim olduğuyla değil, ne olduğuyla ilgilenmiş. Çin Mahallesi'nin berbat bir bölümünde çalışan bir sokak fahişesi. Ama ikincisinde hem kim hem de ne olduğu önemliydi."

"Bana ikinciyi anlat."

"Bekâr bir kadın, güzel bir mahallede tek başına yaşıyor. Çocuklarını büyütmüş ve onlarla yakın bağları var. Topluluğu içinde aktif biri, cana yakın, herkes ondan hoşlanıyor. Bence katilin anladığından daha fazla seviliyormuş, çünkü katil bunu kavrayamamış."

"Katilin kendinden başka kimseye karşı beslediği güçlü duyguları yok, bu nedenle hisseden kişilerle ilişki kuramıyor. Bu çemberi anlamıyor." Mira başıyla onayladı. "Önemli olan kurbanın durumuydu - yalnız yaşaması, yaşı, mahallesi ve çabuk bulunacak olduğu gerçeği. Onu kadına çeken buydu."

"Ama bu bir hataydı, çünkü kurbanın ilişkide olduğu herkesin üzerinde bir etkisi vardı. İnsanlar ondan hoşlanıyor, onu seviyorlardı ve polisle işbirliği yapmak için sadece istekli değillerdi, aynı zamanda buna hevesliydiler. Wooton gibi unutulmayacak, hem de hiçbir zaman. Konuştuğum herkesin onun hakkında söyleyecek özel bir şeyi vardı, kişisel ve olumlu bir şeyler. Bu insanların senin için söyleyeceklerini düşündüğüm gibi bir şey, sen..." Eve ne söylediğini fark etti, öksürdü ama artık çok geçti. "Tanrım, bu kulağa ürkütücü geldi. Demek istediğim- "

"Gelmedi." Mira başını yana eğdi, yüzü aydınlanmıştı. "Bunu duymak çok güzel. Neden böyle söyledin?"

Eve kesinlikle bunu söylememiş olmayı diliyordu ama o anda sıkışıp kalmıştı. "Sadece..." Meyve suyunu tek yudumda kafasına dikip içti. "Ben... Daha önce Gregg'in geliniyle görüştüm ve bana, kızının senin hakkında konuşmasını hatırlattı, hepsi bu. Aralarında bir ilişki vardı. Eksiksiz bir bağ. Dahası, buna benzer bir şeyi marketteki adamdan, beraber çalıştığı insanlardan, herkesten aldım. Bu kadın arkasında izini bırakmış. Sen de öylesin. Olay şu ki katil insanların ona yardım etmek için bir araya geleceğini düşünmemiş. Onu savunacaklarını."

"Haklısın. Katil olayın büyük hikâye olmasını bekliyordu. Yani kendisi asıl hikâye olacaktı. Kadın, katil için uygun olmasının ötesinde önemsiz biriydi. İlk kurban hayatını seks yoluyla kazansa bile ikinci kurban da cinsel açıdan vahşi bir saldırıya uğramıştı ve bu cinayetler cinsel bir saldırı değil, bir cinsiyete karşı öfke belirtisiydi. Kadınlara karşı. Bu eylem katili güçlü kılıyor ve kurbanlarını ise bir hiç haline getiriyordu."

"Gregg'i gizlice takip etmiş," dedi Eve ve Mira'yı o yöne doğru yönlendirdi.

"Çok dikkatli. Her iki cinayet de dağınık olmasına rağmen, yöntemlerinde çok titiz. Hazırlıkları titizlikle yapılmış, tıpkı taklitleri gibi. Başarılı olduğu her seferde öldürdüğü kadınlardan daha güçlü olduğunu kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda taklit ettiği erkekten de güçlü olduğunu kanıtlıyor. Bir şablona bağlı kalmak zorunda değil ya da kendisine öyle söylüyor, çünkü elbette takip ettiği bir şablon var. Kendisinin herhangi türde cinayet işleyebilecek ve bundan kurtulabilecek kapasitede olduğunu düşünüyor. Seni kurnazlıkla alt ediyor - seçtiği kadını, karşısında oynayacağı ve bilerek seçtiği kadını. Sana her not bıraktığında, senin ondan daha az olduğunu kanıtlayarak seni, yani bir kadını yeniyor."

"Notlar, onlar katilin sesi değil. Söylediğin diğer şeylere uymuyorlar. Daha geniş kapsamlı ve esprililer. Ama katil değil."

"Bir başka kılık değiştirme," diye katıldı Mira. "Bir başka kişilik."

"Notlarda sesinin farklı çıkmasını sağlıyor, tıpkı Bayan Gregg'i gizlice takip ederken konuştuğu herkese yaptığı gibi. Yine Bay Çok Yönlü."

"Kim olduğunun saptanmaması, etiketlenmemek, sınıflandırılmamak onun için önemli. Yetişme çağında büyük ihtimalle bir kadın otorite tarafından bu hale getirilmiş. Bu otoritenin onu zorladığı hayalini devam ettiriyor olabilir ama artık o konumda kendisini görüyor. Katilin asıl öldürdüğü annesi Eve. Wooton onun fahişe olan annesiydi ve şimdi de Lois Gregg ile onu besleyen annesini

öldürdü. Bundan sonra kimi taklit edecekse, kurban onun zihninde annesinin bir başka versiyonu olacak."

"Bilgisayarda olasılıkları taradım ama bundan sonra kimi taklit edeceğine dair seçenekleri azaltsam bile, onu öldürmeden önce bunun beni bir sonraki kurbana nasıl götüreceğini bilmiyorum."

"Hazırlanması, yeni yüzünü ve yöntemini tasarlaması için zamana ihtiyacı olacak."

"Çok fazla değil," diye cevap verdi Eve. "Çok zamana ihtiyacı olmayacak, çünkü zaten her şeyi hesaplamış. Buna geçen hafta başlamadı."

"Oldukça doğru. Yıllar önce başlamış olmalı. Bu ihtiyacının bir kısmı çocukluğunda ortaya çıkmıştır. Küçük hayvanlara işkence edip öldürmek, gizli zorbalık, cinsel fonksiyon bozukluğunu içeren tipik bir karakter. Eğer ailesi ya da onunla ilgilenenler fark etmiş ve endişelenmişse bir tür terapi ya da danışmanlık hizmeti görmüş olabilir."

"Peki ya bilmiyorlar ya da ilgilenmemişlerse?"

"Ne olursa olsun biz onun ihtiyaçlarının ve eylemlerinin artacağını biliyoruz. Çıkardığım profilden ve görgü şahitlerinin sözlerinden otuzlarının sonlarında olduğunu anlıyoruz. Katil bu yaşta ya da Jacie Wooton ile öldürmeye başlamadı. Başkaları da olacaktır. Onları bulacaksın," dedi Mira, "ve onlar katile giden bir yol oluşturacaklar."

"Evet, onları bulacağım. Teşekkürler." Eve ayağa kalktı. "Yoğun olduğunu biliyorum ve benim de gelecek bir şahidim var." Yeniden konuşmaya başlayacaktı ama sonra konuyu değiştirdi. "Şey, pazar günkü davet için teşekkürler. O şekilde ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"İkinizi misafir etmek çok güzeldi." Mira da ayağa kalk-

tı. "Umarım bana aklındakinin ne olduğunu söylersin. Bana seni neyin rahatsız ettiğini söylemediğin ya da bunu görmeme izin verdiğin bir zaman vardı. Artık bunu aştığımızı düşünüyordum."

"On dakikam doldu."

"Eve." Bu sessiz kelime ile Mira elini onun elinin üzerine koydu.

"Bir rüya gördüm." Hep bunu bekliyormuş gibi kelimeler dudaklarından dökülmeye başladı. "Rüya gibi bir şey. Annem hakkında."

"Otur." Mira masasına geri döndü, asistanını aradı. "Burada on dakikaya daha ihtiyacım var," dedi ve asistanı cevap veremeden kapat düğmesine bastı.

"Seni meşgul etmek istemiyorum. Çok önemli bir şey değildi. Bir kâbus değildi. Tam olarak."

"Şu ana kadar annenle ilgili gerçek hiçbir hatıran yoktu."

"Hayır. Sadece daha önce bir kere onun sesini duyduğumu hatırladım, bana bağırdığını ve benden şikâyet ettiğini. Ama bu sefer onu gördüm. Yüzümü ondan almışım. Gözlerimi ondan almışım. Lanet olsun."

Eve oturmuş avuçlarını gözlerine bastırıyordu. "Neden böyle? Lanet olsun."

"Gen havuzu Eve. Göz renginin bir anlamı olacağını düşünmeyecek kadar zekisin."

"Bilimin canı cehenneme, nefret ediyorum. Bu kadar. Onun o gözlerle bana bakışını gördüm. Benden nefret ediyordu, çok içten gelen bir nefret. Bunu anlamıyorum, sadece anlamıyorum. Ben... Ben çocukların yaşlarını tahmin etmekte iyi değilimdir. Üç, belki dört. Ama benden

hayatı boyunca nefret ettiği bir düşmanıymışım gibi nefret ediyordu."

Mira bunun üzerinden gitmek, bunu açmak istiyordu. Annesini. Ama doğru yolun bu olmadığını biliyordu. "Ve bu seni incitti."

"Aslında sanırım merak ettim." Eve nefes aldı ve sertçe dışarı verdi. "Her ne kadar bilsem de sanırım babamın beni bir noktada ondan koparıp koparmadığını merak ettim. Belki onu fena pataklamış ve beni alıp gitmişti. Onun uyuşturucu kullandığını bilmeme rağmen, annemin bana karşı bazı duygular besleyip beslemediğini merak ettim. Demek istediğim birini dokuz ay içinde taşıyorsan, onun için bir şeyler hissetmen gerekir."

"Evet, gerekir." Mira yumuşak bir şekilde konuşuyordu. "Bazı insanlar sevme becerisine sahip değildir. Bunu sen de biliyorsun."

"Pek çok insandan daha iyi biliyorum. Bir hayalim varmış ve paramparça olana kadar böyle bir hayalim olduğunu bile bilmiyordum. Annem beni kolluyor, benim için endişeleniyordu. Bu kadar zaman boyunca beni bulmaya çalışıyordu... Çünkü her şeyin altında beni seviyordu. Ama sevmiyormuş. Bana baktığında gözlerinde nefretten başka bir şey yoktu."

"Onun nefret ettiği kişinin sen olmadığını biliyorsun, çünkü o seni hiç tanımadı. Gerçek anlamda tanımadı. Ve onun duygulardan yoksun olması senin suçun değildi. Bu onun eksikliğiydi. Sen zor bir kadınsın Eve."

Eve küçük bir kahkaha attı. "Evet. Yani?"

"Zor bir kadın, genellikle yıpratıcı, karamsar, talepkar ve sabırsız."

"Yakın zamanda iyi taraflarıma gelecek misin?"

"O kadar çok vaktim yok." Mira gülümsedi, onun alışkanlığı haline gelmiş alaycılığını duyduğuna memnun olmuştu. "Ama senin kusurların, bazılarının kusur olarak göreceği şeyler, seni tanıyanların seni sevmesine, sana saygı ve hayranlık duymasına engel değil. Bana ne hatırladığını söyle."

Eve nefesini verdi ve bir polis raporunda olduğu gibi sakin bir tarafsızlık ve detaylara verdiği dikkatle hatırladıklarını anlatmaya başladı.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Demek istediğim hangi şehirde olduğumuzu. Ama annemin para ve uyuşturucu için fahişelik yaptığını ve bunun babam için önemli olmadığını biliyorum. Benden kurtulmak istediğini biliyorum ama bu babam için sorun oluyor, çünkü benim için başka planları var. Yatırımı için."

"Onlar senin ebeveynlerin değildi."

"Efendim?"

"Seni dünyaya getirdiler - sadece yumurta ve sperm. O kadın seni bedeninde üretti ve zamanı geldiğinde seni bedeninden çıkardı. Ama onlar senin ebeveynlerin değildi. Arada fark var. Bir fark olduğunu biliyorsun."

"Sanırım biliyorum."

"Sen onlardan gelmedin. Sen onların üstesinden geldin. Bu da başka bir fark. Asistanım kapımı kırmadan ve ajandasını mahvettiğim için beni cezalandırmadan önce son bir şey söyleyeyim. Sen de hiçbirimizin sayamayacağı kadar fazla insanın hayatı üzerinde bir iz, bir etki bıraktın. Aynaya ve kendi gözlerinin içine baktığında bunu hatırla."

Bölüm 11

Eve yürüyerek dinlenme odasına girdiğinde Baxter herhangi bir yiyecek otomatından ya da yemek tezgâhından gelmiş bir yiyecekten daha güzel kokan ve taze görünen muazzam büyüklükte bir sandviçi yiyordu.

Sivil ve çok lezzetli görünüyordu.

Kare masada onun yanında oturan tatlı yüzlü Trueheart, önündeki tavuklu yeşil salata üzerinde temiz bir iş çıkarıyordu. Karşılarında yüzlerce yılın şafak ve akşam karanlığını görmüş gibi görünen kadının yüzü onlara bakarken iyi niyetle parlıyordu.

"İşte böyle," dedi tiz bir sesle, "bu bir makineden alacağınız şeylerden daha güzel değil mi?"

"Hmm," diye cevap verdi Baxter ağzındaki ekmek ve et karışımının arasından, bunun coşkulu bir şekilde ona katıldığını belirten bir cevap olduğu belliydi.

Ondan daha genç, neredeyse salatası kadar taze olan ve ağzı neredeyse Baxter kadar dolu olan Trueheart, Eve'i görünce gıcırdatarak sandalyesini geri çekti. "Teğmenim." Sandviçine hayranlıkla bakan Baxter'ın dikkatini çekmeye çalıştı.

Baxter yutkundu. "Lanet olsun Trueheart, yalakalığı ben bunları sindirdikten sonraya sakla. Dallas, bu harika ve muhteşem Bayan Elsa Parksy. Bayan Parksy bu da Teğmen Dallas, görmek istediğiniz gibi soruşturmanın başındaki kişi."

"Buraya geldiğiniz için teşekkürler Bayan Parksy."

"Bu benim görevim, öyle değil mi? Bir vatandaş olarak demiyorum bunu. Lois benim ihtiyacım olduğu zaman benimle ilgilendi, şimdi ben de elimden geldiği kadar onunla ilgileneceğim. Otur canım. Öğle yemeği yedin mi?"

Eve sandviçe, sonra salataya baktı ve oldukça boş olan midesinde dolanan kıskançlığı görmezden geldi. "Evet hanımefendi."

"Bu çocuklara fazladan yapacağımı söyledim. Bir makineden çıkan yiyeceklerle beslenmeye devam edemezsiniz. Bu doğal değil. Dedektif Baxter, o sandviçin bir kısmını bu kıza ver. O çok zayıf."

"Ben iyiyim, gerçekten. Dedektif Baxter bana pazar sabahı Bayan Gregg'in dairesinden çıkan bir adam gördüğünüzü söyledi."

"Gördüm. Daha önce polisle konuşmadım, çünkü kiliseden sonra doğruca oğluma gittim ve gece orada kaldım. Bu sabaha kadar da eve dönmedim. Tabii dün haberlerde Lois'e olanları duydum."

Kuru üzüm gibi buruşmuş yüzündeki sayısız kırışıklık, Eve'in hüzün olarak değerlendirdiği bir duyguyla hareketlendi.

"Hiç bu kadar üzülmemiştim. Toprağı bol olsun Fred'im, 2035 yılında Üç Numaralı Tren'in altında kaldığında bile. O iyi bir kadın ve iyi bir komşuydu."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum. Bize bu gördüğünüz adam hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Ona çok az dikkat ettim. Gözlerim hâlâ oldukça iyi durumda. Mart ayında onları düzelttirdim. Ancak zihinsel olarak adama pek dikkat etmiyordum."

Farkında olmadan, kocaman bir çantadan bez mendiller çıkardı ve onları Baxter'a uzattı.

"Teşekkür ederim Bayan Parksy," dedi Baxter mütevazı ve saygılı bir ses tonuyla.

"Sen iyi bir çocuksun." Onun eline hafifçe vurduktan sonra dikkatini yeniden Eve'e verdi. "Nerede kalmıştım? Ah, evet. Torunumu beklemek için dışarı çıkıyordum. Her pazar sabah dokuz on beşte beni kiliseye götürmek için gelir. Sen kiliseye gidiyor musun?"

Bayan Parksy'nin gözleri hızla parladı ve bu Eve'in gerçeği söylemekle bir yalan uydurmak arasında kalmasına neden oldu.

"Evet hanımefendi," diye konuştu Trueheart ciddi bir yüz ifadesiyle. "Pazar günleri şehir merkezine inebilirsem, St. Pat'teki ayine gitmeyi seviyorum. Diğer türlü şehrin aşağısındaki Our Lady of the Sorrows kilisesine gidiyorum."

"Katoliksin, değil mi?"

"Evet hanımefendi."

"Tamam, sorun değil." Bu onun suçu değilmiş gibi hafifçe polis memurunun eline vurdu.

"Adamı Bayan Gregg'in binasından çıkarken gördünüz," diye hatırlattı Eve.

"Gördüğümü söyledim, değil mi? Ben ön kapımdan çıkıp karşıya geçtikten sadece bir dakika sonra dışarı çıktı.

Üzerinde gri bir üniforma vardı ve siyah bir alet çantası taşıyordu. Diğer elinde plastik mavi bir sepet vardı, aşağı markettekilere benzer bir sepet. İçinde ne olduğunu göremedim, çünkü karşı taraftaydı ve ben de adama bakmıyordum."

"Bana onun nasıl göründüğünü söyleyebilir misiniz?"

"Sadece tamirci gibi görünüyordu. Beyaz biri, belki de melez. Güneş parladığı için söylemek zor. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Otuz, kırk, elli, altmış, bir yüzyılı geride bıraktığınızda aralarında bir fark olmuyor ki ben de benimkini on yedi sene önce mart ayında geride bıraktım. Ama en iyi tahmin olarak otuz ya da kırk diyebilirim."

"Tebrikler Bayan Parksy," dedi Trueheart ve ona gülümsedi.

"Sen çok genç bir adamsın. O adamınsa kafasında bir şapka vardı, üniforma şapkası ve güneş gözlükleri vardı. Koyu renk gözlükler. Benim de gözümde gözlüklerim vardı. Saat erken olmasına rağmen güneş alev alev yanıyordu. O beni gördü. Elbette ki gözlerini göremiyordum ama o beni gördü, bana kocaman gülümsedi ve hafifçe eğilerek selam verdi. Ben bu tavrı küstahça bulup burun kıvırdım ve başımı diğer yana çevirdim, çünkü küstahlıktan hiç hoşlanmam. Şimdi bunun için üzülüyorum. Keşke onu biraz daha izleseydim."

"Hangi yöne doğru gitti?"

"Ah, doğuya doğru gitti. Adım atarken yaylanıyordu, tıpkı yaptığı işten memnun bir adam gibi. Bir adam bir kadını öldürmüşken kapıdan öylesine çıkıp gidebilmesi bir sorun, büyük bir sorun. Kendimi kötü hissederken Lois benim için birçok kez markete gitmiş ve neşemi yerine

getirmek için bana çiçekler getirmişti. Her zaman sohbet edecek birkaç dakikası olurdu. Keşke o adamı gördüğümde, onun ne yaptığını biliyor olsaydım. Torunum bir-iki dakika sonra arabasıyla geldi. Her zaman dakiktir. Ona arabayı o katil pisliğin üzerine sürmesini söylerdim. Tanrı şahidim olsun ki bunu yapardım."

Eve, kadının verebileceği her şeyi kendisine verdiğinden emin olana kadar Bayan Parksy üzerinde çalıştı, sonra onu Trueheart'a emanet edip ondan kadını evine kadar bırakmasını istedi.

"Baxter burada bir dakikaya daha ihtiyacım var." Elini ceplerine sokup bir şey aradı ve tüm bozukluklarını daha önce Peabody'ye verdiğini hatırladı. "Bir kutu kolaya yetecek kadar bozukluğun var mı?"

"Rozet numaranın sorunu ne? Limitini mi aştın?"

Eve ona tiksinir gibi baktı. "Rozet numaramı girdiğimde, makine bana felaket davranıyor. Bizim bölümdeki makineler benden nefret ediyor, kişisel kan davası güdüyorlar. Ve birbirleriyle konuşuyorlar Baxter. İletişim kurmadıklarını düşünme."

Baxter uzun bir süre boyunca ona baktı. "Bir tatile ihtiyacın var."

"Sadece kolaya ihtiyacım var. Bir borç senedine imza atmamı mı istiyorsun?"

Baxter makineye doğru yürüdü, rozet numarasını girdi ve kutu içecek siparişi verdi.

İYİ AKŞAMLAR. KUTU KOLA SİPARİŞİ VERDİNİZ. BUZ GİBİ! GÜVENLİ VE VERİMLİ BİR GÜN GEÇİRİN VE AMBALAJINI GERİ DÖNÜŞÜME ATMAYI UNUTMAYIN!

Baxter kutuyu delikten alıp geri döndü ve Eve'e verdi. "Benden olsun."

"Teşekkürler. Dinle, işlerinin biriktiğini biliyorum. Görüşmelere zaman ayırdığın için minnettarım."

"Sadece raporuna koy, bunu kullanabilirim."

Eve başıyla kapıya doğru bir işaret yaptı, böylece hem yürüyüp hem konuşabileceklerdi. "Trueheart iyi görünüyor. Yeterince sağlam mı?"

"Doktor onun fiziksel olarak hazır olduğunu söyledi. Çocuk bir at kadar sağlıklı. Ruh doktoru da onun iyi olduğunu söyledi."

"Değerlendirmeleri okudum Baxter. Ben sana soruyorum."

"Gerçek şu ki birkaç hafta önce onun başına gelen -neredeyse gelecek olan- şey beni ondan daha fazla sarstı. O sağlam Dallas. Sana söylemeliyim, daha önce hiç yanıma çaylak almayı ve bir eğitimci şapkası takmayı düşünmemiştim ama o bir hediye."

İlerlerken, Baxter başını iki yana salladı. "Çocuk işi seviyor. Lanet olsun, çocuk işin ta kendisi, senden başka tanıdığım kimse böyle değil. Her devriyeye can atarak çıkıyor. Sana söylüyorum, benim lanet olası günümü kurtarıyor."

Tatmin olan Eve koridordaki yürüyen yol üzerinde onunla birlikte ilerledi.

"Eğitimden bahsetmişken," diye devam etti Baxter, "Peabody'nin birkaç gün içinde dedektiflik sınavına gireceğini duydum."

"Duyduğun şeyde yanlış bir şey yok."

"Gergin misin anne?"

Eve ona kötü bir bakış attı. "Çok komik. Neden gergin olayım ki?"

Baxter sırıtmaya başladığında, ikisi de yüksek sesli bir ulumayı duyarak döndüler. Kelepçe takılmış zayıf bir adam kendisine eşlik eden üniformalı polislerin elinden kurtuldu, bir tanesini kasıklarına attığı iyi bir tekme ile dizlerinin üzerine düşürdü ve yürüyen yolda gözleri deli gibi açılmış, salyalar saçarak ileri doğru atıldı.

Kutu kola silah tutan elinde olduğu için Eve onu fırlattı. Kutu adamın alnına tok bir sesle çarptı. Bu adamın canını yakmaktan çok onu şaşırttı, böylece doğrulup başını öne doğru eğdi ve bir koçbaşı gibi Eve'e saldırdı.

Eve kenara çekilecek zamanı ancak buldu. Dizini sert bir şekilde kaldırıp adamın çenesine vurdu. Çirkin bir çatırtı sesi çıktı, Eve adamın çenesinin kırıldığını ya da kendi dizinin kıkırdağının yer değiştirdiğini düşündü.

Sonunda adam kalçasının üzerine sert bir şekilde düştü ve hemen iki üniformalı biri sivil kıyafetli polis tarafından sıkıca tutuldu.

Baxter tabancasını yeniden kılıfına soktu, yerdeki itiş kakışa bakıp başını kaşıdı. "Sana yeni bir kola almamı ister misin Dallas?" Eve'in içeceğinden kalanlar yerde kahverengi bir gölcük oluşturmuştu.

"Lanet olsun. Bu pislikten kim sorumlu?"

"Ben efendim." Üniformalı polislerden biri sendeleyerek ayağa kalktı. Nefesi kesilmişti, alt dudağı kanıyordu. "Onu götürüyordum- "

"Memur neden tutuklunuzu kontrol edemediniz?"

"Ben kontrol edildiğini düşünüyordum Teğmenim. O-"

"Belli ki yanlış düşünmüşsün. Görünüşe göre, prosedürler konusunda kendini yenilemelisin."

Tutuklu sıçrıyor, tekmeler savuruyordu ve bir kadın gibi çığlıklar atmaya başladı. Tutuklu kontrolü için uygun prosedürü göstermek için Eve dizindeki sancıyı görmezden gelerek çömeldi. Çığlık atan adamı uzun, koyu renk saçlarından yakaladı ve deli gibi bakan gözler kendi gözlerine odaklanana kadar çekti.

"Kapa çeneni. Eğer çeneni kapatmazsan ve karşı koymayı hemen bırakmazsan, senin dilini ağzından çıkarıp boynunun etrafına dolar ve seni bununla boğarım."

Eve adamın gözlerinden bir tür kimyasal madde etkisinde olduğunu görebiliyordu ama tehdidi anlamıştı ya da belki de Eve'in söylediğinde ciddi olduğu konusunda onu uyaran ses tonuydu.

Adam yerde büzüldüğünde, Eve ayağa kalktı ve üniformalı polise soğuk bir bakış attı. "Bugünkü misafirimizin ödül paketine polise karşı koymak ve saldırmayı da ekleyin. Dosyasını yollamadan önce raporunu görmek istiyorum Memur..." Kasıtlı bir şekilde bakışlarını aşağı indirdi ve memurun yaka kartına baktı. "Cullin."

"Evet efendim."

Tutukluyu kaldırıp sürükleyerek götürmek için birkaç polis gerekti.

Baxter, Eve'e yeni bir kutu kola uzattı. "Sanırım bunu hak ettin."

"Çok haklısın," dedi sertçe ve topallayarak cinayet bölümüne doğru ilerledi.

***

Eve kendi raporunu yazdı ve kendi eliyle Komutan Whitney'e götürdü. Whitney eliyle ona bir sandalye gösterdi ve Eve de ağrıyan dizinin üzerine basmadığı için minnettar olarak sandalyeye oturdu.

"Basın olsun olmasın, yeniden avlanacak. Kurbanları planlayarak seçiyor ve bu zaman alır. Basına gelince, soruşturmanın başı olarak onları birkaç açıklamayla besledim. İlk cinayet üzerine odaklanıyorlar. Dairesinde tecavüze uğrayıp öldürülen altmış bir yaşındaki bir kadından daha gösterişli sonuçta. İçlerinden biri iki cinayet arasındaki bağlantıyı bulana kadar bu konuda bize çok baskı yapmayacaklardır. Eninde sonunda bu bağlantıyı kuracaklar, özellikle de bir daha öldürürse ama hâlâ biraz zamanımız var."

"Basını yanlış mı yönlendiriyorsun?"

"Hayır efendim. Sadece onları yönlendirmiyorum. Kayırma konusundaki herhangi bir söylentiyi engellemek için ifademi Nadine Furst yerine, 75. Kanal'daki Quinton Post'a verdim. Çocuk zeki ama hâlâ biraz acemi. Nadine dişlerini ona geçirdiğinde bağlantıyı kuracaktır. O zamana kadar sorulmayan şeylere cevap vermek zorunda değilim."

"Yeterince iyi."

"Bir başka açıdan efendim, katilin iddialarının aksine basının ilgisini fazlasıyla önemsediğini düşünmüyorum. Bu sefer değil. Benim dikkatimi çekmek istiyor ve çekti de. Doktor Mira'nın çıkardığı profil onun kadınların üzerinde baskı kurma ve onları yok etme ihtiyacını doğruluyor. Kadın otorite figürü onun baş düşmanı. Bu da beni seçmesinin nedeni."

"Sen bir hedef misin?"

"Ben öyle düşünmüyorum, tabii çizdiği şablona bağlı kaldığı sürece."

Whitney homurdandı, sonra parmaklarını birleştirdi. "Bu arada bana hakkında şikâyetler geldi ve bundan haberin olmalı."

"Efendim?"

"Biri Leo Fortney'den, taciz edildiğini söyleyip duruyor. Sana ve bölüme karşı dava açmakla tehdit ediyor beni. Bir diğer şikâyet Niles Renquist'in ofisinden geldi... Bir diplomatın eşinin New York polisi tarafından sorguya çekilmesinden dolayı duydukları rahatsızlık konusunda gözdağı veriyorlar. Üçüncü şikâyeti ise bu soruşturmada adı geçtiği için şöhretinin zarar görme olasılığı nedeniyle atıp tutan Carmichael Smith'in temsilcisi yaptı. Ne demişti? Müvekkili rozeti olan hissiz, rahatsız edici bir fıstık tarafından taciz edilmiş."

"Bu ben olmalıyım. Leo Fortney ilk sorgulama sırasında yanlış bilgi verdi. Ama sonra yardımcım tarafından yapılan sorgu sırasında hikâyesini bir şekilde değiştirdi ve burnuma kötü kokular geliyor. Hem Niles Renquist hem de eşine sorular soruldu, sorguya çekilmediler. Her ikisi de işbirliği yapmış olsa da açık sözlü değillerdi. Carmichael'a gelirsek, eğer biri soruşturmamda yer aldığını basına sızdırıyorsa bu sadece kendisidir."

"Bu soruşturma sırasında bu kişilerin her birini takip etmek amacındasın sanırım?"

"Evet efendim, öyle."

"Tamam." Komutan tatmin olarak başıyla onayladı. "Şikâyetlerle sorunum yok ama dikkatli ol Dallas. Bu insanların her birinin kendilerine göre kayda değer güçleri var ve hepsi basını nasıl yönlendireceklerini biliyorlar."

"Eğer içlerinden biri katilse davamı oluştururum. İstedikleri kadar basını yönlendirebilirler ama suçluysalar içeri atılırlar."

"O zaman onları dikkatli bir şekilde paketle."

Çıkmasına izin verilen Eve ayağa kalktı ve o dışarı çıkarken Whitney tek kaşını kaldırdı. "Bacağının sorunu ne?"

"Sadece dizim," dedi Eve, dışarı çıkarken topallamamayı unuttuğu için rahatsız olmuştu. Hafifçe gülümsedi. "Aptalca bir olayla karşılaştım," dedi ve kapıyı ardından kapattı.

Amaçladığından daha geç çıkmıştı ve trafiğe yakalandı. Trafikle uğraşmak yerine Eve bekledi, bu süreyi düşünerek, notlarını gözden geçirerek ve biraz daha düşünerek değerlendirdi.

Elinde şüpheliler vardı ama yeterli kanıtı yoktu. Elinde her iki cinayeti de ören iplikler vardı. Notlar, bir sürü hem de.

Elinde bir DNA, izini sürebileceği bir kanıt ve katilin kurbanları tanıdığına dair geçerli bir kanıt yoktu. Şahit ifadeleri, belirsiz yaşta ve renkte, beyaz ya da belki de melez bir adamı tarif ediyordu. Farklı aksanlar kullanmış, diye düşündü. Yoksa sesi ayırt edici miydi?

Renquist'in İngiliz aksam vardı ve Carmichael ise sesiyle ünlüydü.

Mümkün.

Ama yine de Fortney basın ve halk ile yeterince sık ilişkiye giriyordu. Birinin onun sesini tanıyabileceğini varsaymış olabilirdi.

Ya da yine sadece egodan dolayı olabilirdi ve bu da içlerinden herhangi biri için geçerliydi. Ben o kadar önemliyim ki eğer kılık değiştirmezsem herkes beni tanır.

Kadın otorite figürünü ara, dedi kendi kendine. İşin temeli ve kilit noktası buydu.

Arabadan eve doğru giderken ceketini çıkardı. Hava ağır ve biraz elektrikliydi. Belki de bir fırtına geliyordu. Yağmurun zararı olmaz, diye düşündü ve ceketini tırabzanın üzerine attı. Ama bir fırtına katilini içeride tutup avlanmasını engelleyebilirdi.

Eve işe geri dönmeden önce kendi avına yöneldi, başka bir adamın izini sürecekti.

Evdeki konum paneli Roarke'ın mutfağın dışındaki arka avluda olduğunu söyledi. Evin içi ferah ve serinken, olabilecek her türlü aktivite için olanak sağlarken bu kötü havada neden dışarıda olduğunu anlayamadı.

Eve uzun yolu yürüdü, mutfaktan çıktı ve onu buldu. Sonra dili tutulmuş halde kalakaldı.

"Ah, buradasın. Başlayabiliriz."

Roarke'ın üzerinde kot pantolon -bu evdeyken her zaman giydiği kıyafeti değildi- ve beyaz bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı ve biraz terlemişti ki bu Eve'e çekici gelmişti. Gerçek şuydu ki üzerindeki kıyafet ne olursa olsun Eve'e ya da herhangi bir kadına çekici gelirdi.

Ama o anda onun yanındaki muazzam, parlak gümüş rengi makine Eve'in daha çok ilgisini çekmişti.

"O şey de ne?"

"Bir açık hava pişirme ünitesi."

Eve, silahının hâlâ üzerinde olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde dikkatle yaklaştı. "Bir barbekü gibi mi?"

"O ve daha fazlası." Roarke güzel elleriyle, bir erkeğin âşık olduğu kadına dokunduğu gibi cihazın kapağını okşadı. "Muhteşem, öyle değil mi? Sadece bir saat önce geldi."

Cihaz çok büyüktü ve parlayan dış yüzeyinden yansıyan güneş gözleri kör edebilirdi. Eve her iki tarafında çıkıntılar olduğu için birden fazla kapağı ve ana birimin altında kapaklı bir bölüm daha olduğunu fark etti.

Üzerinde sayısız tuş ve kol vardı. Eve dudaklarını ıslattı. "Hmm. Bu Mira'ların kullandığına benzemiyor."

"Daha yeni bir model." Roarke ana kapağı açtı ve bir başka parlak yüzeyi gözler önüne serdi. Bu defa altında gümüş küplerin olduğu parlak çubuklar vardı ve yan yüzeyinde yekpare bir metal bulunuyordu. "En son çıkan modeli almamam için bir neden yoktu."

"Gerçekten büyük. Neredeyse içinde yaşayabilirsin."

"Birkaç denemeden sonra, sanırım kendi barbekümüzü yapabiliriz. Belki birkaç hafta sonu sonra."

"Pratik derken, onu kullanmak için bir yere götürmeyi kast etmediğini sanıyorum." Eve cihazın büyük tekerleklerinden birine hızla, sınarcasına bir tekme attı.

"Tamamen kontrol altında." Roarke çömeldi, kapılarından birini açtı. "Buzdolabı bölmesi. Bu şişlere geçireceğimiz bifteklerimiz, patateslerimiz ve bazı sebzelerimiz var."

"Öyle mi yapacağız?"

"Sadece onları buraya dolduruyoruz." Roarke bunu varsayıyordu. "Ve bunu vaftiz etmek için bir şişe şampanya. Ama ben şişeyi üzerine boşaltmak yerine içeceğimizi düşünüyorum."

"Bu kısmı destekleyebilirim. Hiç biftek pişirdin mi?"

Roarke şampanyayı açarken ona mahzun bir bakış attı. "Kullanma kılavuzunu okudum ve Mira'ların bunu nasıl yaptığını izledim. Çözülmesi o kadar da zor bir şey değil Eve. Et ve ısıyla ilgili."

"Tamam." Eve onun uzattığı kadehi aldı. "Önce ne yapıyorsun?"

"Şunu açıyorum, sonra da kullanma kılavuzundaki yazana göre ilk olarak patatesleri koyuyorum. En uzun sürede onlar pişiyor. Onlar pişerken biz de gölgede oturacağız."

Roarke'ın bu metal canavarı açmasıyla Eve'in dikkatli bir şekilde geriye bir adım atması bir oldu. "Pekâlâ, ben gölgede oturma kısmına geçiyorum."

Roarke'ı seviyordu ve makine alev alırsa, onu korumak için öne sıçramaya hazırlandı. Roarke'ın iki patatesi ızgaranın küçük bölümüne yerleştirmesini, kontrol düğmeleri ile oynamasını izledi.

Yaptığı her neyse makinenin üzerindeki kırmızı ışık bir göz gibi parlamaya başladı. Kapağı hafifçe vurarak kapatmasından bunun Roarke'ı memnun ettiği belliydi, sonra alt kısımdan kraker ve peynir olan küçük bir tepsi çıkardı.

Eve itiraf etmeliydi ki çıplak ayakları ve ciddi bir işle uğraşırken hep yaptığı gibi arkadan toplanmış saçlarıyla tepsiyi tutarak avluyu geçerken Roarke oldukça sevimli görünüyordu.

Eve ona sırıttı, ağzına küp şeklinde kesilmiş bir peynir attı. "Bunların hepsini sen mi hazırladın?"

"Evet. Çok da tatmin olmuş hissettim." Roarke bacaklarını uzatıp şampanyasını yudumladı. "Bundan önce neden mutfakta bir şeylerle uğraşmadığımı bilmiyorum."

Masanın üzerindeki şemsiye, güneşin son ışıklarını engelliyordu ve şampanya buz gibiydi. Uzun bir günün ardından hiç de fena değil, diye karar verdi Eve. "Peki, patateslerin olduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Bir zamanlayıcı var. Aynı zamanda çatal batırabileceğimizi de söylüyor."

"Neden?"

"Pişip pişmediğini anlamak için. Dizine ne yaptın?"

Hiçbir şeyi kaçırmıyor, diye düşündü Eve. "Üniformalı salağın teki bir pisliği elinden kaçırdı. Ben de yürüyen yolda o pisliğin beni yere düşürmek konusundaki cesaretini kırmak için dizimi kullandım. Şimdi adam çenesinin yeri değiştiği ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiği için ağlıyor."

"Çeneye diz. Mantıklı. Nasıl sarsıntı geçirmiş?"

"Kafasına attığım kola kutusu yüzünden olduğunu söylüyor ama numara yapıyor. Sanırım birkaç polis üzerine atladığında oldu."

"Ona kola kutusu fırlattın."

"Elimin altındaydı."

"Sevgilim." Roarke onun boştaki elini öptü. "Her zaman beceriklisin."

"Öyle olabilir ama evrak işlerine zaman harcamak zorunda kaldım. Memur Cullin bugün için pişman olacak."

"Şüphesiz."

Roarke biraz daha şampanya doldurdu ve gölgede içtiler. Gök gürültüsünün uzaktan gelen sesini duyduğunda Eve kaşlarını kaldırdı ve barbeküye doğru baktı. "Üzerine yağmur yağabilir."

"Daha zamanı var. Isıyı biraz artırıp şimdi biftekleri koyacağım."

On beş dakika sonra Eve şampanyasını yudumluyor ve barbekünün köşesinden çıkan minik alevleri izliyordu. Bunlar ilk alevler olmadığı için artık panik olmuyordu.

Bunun yerine Roarke'ın yeni oyuncağıyla oynamasını, iki dilde küfretmesini ve sinirle bakmasını izliyordu.

Çatalı batırdığında patateslerin kabuklarının kararmış, içinin ise taş gibi sert oldukları ortaya çıkmıştı. Şişe geçirilmiş sebzeler kurumuş ve iki kere alev almıştı.

Bifteklerin bir tarafı ıslak ve gri, diğer tarafları ise siyahtı.

"Bu doğru değil," diye homurdandı Roarke. "Makine bozuk olmalı."

Bifteklerden birine çatal batırıp kaldırdı ve kaşlarını çatıp baktı. "Bu orta az pişmiş gibi görünmüyor."

Süzülen yağ damlayıp bir kere daha alev çıkmasına neden olunca, yeniden çubukların üzerine bıraktı.

Daha fazla alev çıktı ve makine daha önce birkaç kere yaptığı gibi bir uyarı verdi:

AKTİF ATEŞ TAVSİYE EDİLMEZ VE ÖNERİLMEZ. LÜTFEN OTUZ SANİYE İÇİNDE YENİDEN PROGRAMLAYIN YA DA BU BİRİM KILAVUZDA AÇIKLANILDIĞI GİBİ GÜVENLİK MODUNA GEÇECEK VE KAPANACAKTIR.

"Kahretsin, seni lanet olası kaltak, kaç kere yeniden programlanman gerekiyor?"

Eve bir yudum daha şampanya aldı ve kaltak kelimesinin erkek sesiyle konuşmaya programlanmış bir makine için uygun olmadığından bahsetmemeye karar verdi.

Erkekler, diye gözlemde bulundu, alışkanlık olarak küfrettikleri canlı olmayan objelere aşağılayıcı kadın sıfatlarıyla hitap ediyorlardı. Lanet olsun, kendisi de aynı şeyi yapıyordu.

Gökyüzünde birkaç şimşek parladı ve gök gürültüsü uzun, tehditkâr bir homurtuyla yankılandı. Eve giderek artan rüzgârdaki ilk yağmur damlasını hissetti.

Roarke hâlâ barbeküye bakarken, Eve kurtarmak için şampanya şişesini aldı. "Ben pizza diye düşünüyorum," dedi ve eve doğru yürümeye başladı.

"Sadece bir arıza." Roarke kalan yemekleri kazıyarak makinenin çöp öğütücü bölümüne döktü. "Bu iş bitmedi," diye homurdandı ve Eve'in ardından içeri girdi. "Yarın bir daha bakacağım."

"Bilirsin..." Eve, kendi görüşüne göre yemek pişirmenin en mantıklı yolu olan OtoAşçı'nın yanına gitti. "Senin de arada biz ölümlüler gibi bir şeyleri beceremediğini görmek bir anlamda hoş oluyor. Cansız nesneler üzerinde çalışıp ter döküp, sinirlenmen ve küfretmen. Ki ben o dışarıda duran şeyin canlı olmadığı konusunda ikna olmuş değilim."

"Şüphesiz bir fabrika hatası." Ama Roarke artık sırıtıyordu. "Yarın bakarım."

"Bahse girerim bakacaksın. Burada yemek ister misin?"

"Olur. Summerset yarın eve döneceği için bundan sonra mutfakta pek yemek yeme şansımız olmayacak."

Eve kadehi havada, olduğu yerde donakaldı. "Yarın mı? Bu doğru olamaz. Sadece beş dakika önce gitti."

"Yarın öğlen geliyor." Roarke onun yanına gitti ve çenesindeki çukura parmağını koydu. "Beş dakikadan oldukça fazla oldu."

"Uzatmasını sağla. Ona dünyayı gezmesi gerektiğini söyle. Bir kayıkla, kürek çekerek gidenlerden biriyle. Ona iyi gelecektir."

"Ona daha fazla zaman önerdim. Eve gelmeye hazır."

"Tamam, ben hazır değilim." Eve kollarını havaya kaldırdı.

Roarke sadece gülümsedi, ona doğru eğildi ve bir çocukmuş gibi onun alnını öptü.

Eve oflayarak nefesini verdi. "Tamam o zaman. Tamam. Ama şimdi mutfakta, yerde sevişmek zorundayız."

"Anlayamadım?"

"Bu benim yapılacaklar listemdeydi ve henüz yapamadık, bu yüzden şimdi yapmak zorundayız. Pizza bekleyebilir."

"Bir yapılacaklar listen mi var?"

"Kendiliğinden ve kontrolsüz olması gerekiyordu ama elimizdekiyle yetinmek zorundayız."

Eve şampanya kadehini kafasına dikip kenara koydu.

"Haydi, soyun dostum."

"Seks için yapılacaklar listesi mi?" Roarke eğlenerek, büyülenmiş bir şekilde onun silahını tezgâhın üzerine bırakıp botlarını çözmesini izledi. "Geçen hafta yemek masasının üzerinde ve yerde sevişmemiz de listenle ilgili miydi?"

"Evet." Eve botlarından birini çıkarıp kenara fırlattı.

"Listeyi göreyim." Roarke elini uzatıp parmaklarını yavaşça hareket ettirdi.

İkinci botunu çıkarmak için eğilmiş olan Eve başını kaldırdı. "Bu zihninde yaptığın türden bir şey." Hafifçe başına vurdu. "Hepsi burada. Soyunmuyorsun."

"Zihnini seviyorum."

"Evet, tamam, haydi şu küçük işi halledelim sonra- "

Roarke onu yakalayıp mutfak tezgâhına oturttuğunda cümlesi yarım kaldı. Onun başını iki elinin arasında olan Roarke hızla dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve delice öpmeye başladı.

"Bu senin için yeterince hazırlıksız oldu mu?" diye sordu Roarke, Eve nefes almaya çalışırken.

"Olabilir-" Roarke hızla onun gömleğini yırtıp açtığında kelimeler boğazında kaldı.

"Peki, kontrolsüz kısmı için bu nasıldı?"

Dudakları yoğun bir saldırı altındayken Eve'in yorumda bulunması zordu. Roarke, onun gömleğinden geri kalanları el bileklerine kadar sıyırdı. Eve ellerini hareket ettiremiyordu ve Roarke hırpalanmış gömleğe bir ip gibi asıldığında heyecan dalgasına içgüdüsel bir panik de eşlik etmeye başladı.

Artık elleri arkasındaydı ve kanı kulaklarında uğuldu-yordu. Derin nefes alamıyordu. İçtiği şampanya başını döndürmeye başlamıştı ve bacağının üst kısmındaki kaslar titreşiyordu.

"Ellerim," diyebildi.

"Henüz değil." Roarke onun için deliriyordu. Hayatını Eve'i bekleyerek geçirmiş gibiydi. Onun bedenini, kokusunu, tadını ve dokunuşunu.

Roarke onun teniyle ziyafet çekiyordu, kalbi göğüslerinin o güzel kabartısında onun ağzının altında hızla atıyordu. Roarke dilini, dişlerini kullanırken Eve yeniden inleyip titredi ve onun kendisini kaybettiğini anladı.

Kendini bırak. Roarke'ı onun kendisini bırakmasından daha fazla tahrik eden bir şey yoktu.

Eve hâlâ nefes alamıyordu ama artık umurunda değildi. Duyduğu hisler içinde fırtınalar kopuyordu, buna basit bir zevk demek için fazla acımasız ve karanlıktı.

Roarke'ın kendisini almasına izin verdi ve konuşabilseydi daha fazlasını alması için yalvarırdı. Roarke pantolo-

nunu hızla kalçasından aşağı indirdiğinde bacaklarını ona açtı. Ve o eller, o muhteşem eller onu çılgınlığa sürükledi.

Orgazm yoğun bir sıcaklıkla içinde parlarken Eve yüksek sesle bağırdı.

Başı yorgun bir şekilde Roarke'ın omzuna düştü ve sadece, "Daha," diyebildi.

"Her zaman." Roarke'ın dudakları saçlarının, yanaklarının ve sonra yeniden dudaklarının üzerindeydi. "Her zaman."

Roarke sarılınca Eve'in elleri boşta kaldı ve sonunda erkeğine sarıldı. Eve bacaklarını onun beline dolayıp nefes nefese konuşmaya çalıştı. "Yerde değiliz."

"İneceğiz." Roarke onun omzunu, boğazını hafifçe ısırdı ve Eve'i yememek için kendini nasıl tutacağını merak etti.

Roarke onu tezgâhtan kaldırdı, dudakları yeniden birbirine geçip kalpleri birbirlerinin üzerinde atarken onu kucakladı. Eve'in elleri onun tişörtünün altında geziniyor, kısa tırnaklarını sırtına geçiriyordu.

Sonra tişörtünü çekip çıkardı ve dişlerini Roarke'ın omzuna geçirdi. "Tanrım, bedenin. Benim, benim, benim."

Yerdeydiler, birbirlerinin kıyafetlerini çekiştiriyor ve ciğerlerine hava çekmeye çalışıyorlardı. Eve bacaklarını onun etrafına doladığında Roarke onun içine gömüldü.

Sıcak, acımasızca sıcaktı, Eve onu içine hapsetti. Bedenini daha fazlası için yükseltti ve Roarke'ı kendisini takip etmesi için aşağı sürüklüyordu. Roarke'ın elleri ıslak sırtında gezindi sonra kalçasında durdu. İçine boşalırken kalçalarını kavradı.

Bölüm 12

Terli bir yığın halinde yerde yatıyorlardı. Eve'in boğazı susuzluktan deli gibi yanıyordu ve nasıl yutkunacağından tam olarak emin değildi. Sadece nefes alıp vermek bile tüm enerjisini tüketiyordu.

Roarke'ın parmaklarını parmaklarında hissetti ve onun kendine gelme konusunda daha başarılı olduğunu anladı.

"Yapılacaklar listende başka bir şey kaldı mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır." Eve hızla nefes alıp veriyordu. "Bununla bitmiş oldu."

"Tanrıya şükürler olsun."

"Yarın öğlen olmadan önce yerden kalkmamız gerek," diye uyardı Eve.

"Sanırım daha önce olmak zorunda. Açlıktan ölüyorum."

Eve bunu düşündü. "Ben de. Sanırım maço tavrını takınıp beni taşımayacaksın."

"Sanmıyorum. Sen beni taşırsın diye umuyordum."

"Tamam." Bir dakika boyunca daha orada yattılar. "Belki bunu birlikte deneyebiliriz."

"O zaman üçe kadar saydığımda." Roarke üçe kadar saydı. Üçe geldiğinde birbirlerini çekerek oturur pozisyona geçtiler ve bir süre sırıtarak orada oturdular.

"Bu gerçekten güzeldi. Benim fikrim," diye hatırlattı Eve ona.

"Rekorlar kitabına geçecek türdendi. Ayağa kalkmaya çalışsak iyi olacak."

"Tamam, ama acele etmeyelim."

Sendeleyerek ayağa kalktılar, hafifçe sallanıyorlardı ama sonra sarhoşmuş gibi birbirlerine tutundular.

"Vay be. O mangalla savaşını izlerken biraz yoruldum diyecektim ama yanılmışım. Beni sen yordun. Minnettarım."

"O zevk bana ait." Roarke başını onun başına yasladı. "Sadece kan dolaşımın yeniden başlayana kadar bir dakika daha dur."

"Senin kanın doğrudan aletine gitme eğiliminde ama benim pizzaya ihtiyacım var. Ve bir duşa," diye fark etti Eve. "Bir duş ve sonra pizza, çünkü dostum berbat haldeyiz."

"Tamam. Şu kıyafetlerden geriye kalanları alalım."

Eve bez parçası haline gelmiş gömleğini, eskiden iç çamaşırı olan kumaş parçasını ve diğer eşyalarını buldu. Birlikte kanıtları mutfaktan dışarı çıkardılar.

"Ve duşta beni yeniden sıkıştıracağını düşünme bile. İşimiz bitti."

Roarke onu duşta sıkıştırdı ama sadece Eve bundan bahsettiği için.

Yatak odasının oturma alanında pizza yediler. Eve üçüncü dilimi yerken, midesindeki boşluğun yeniden dolduğunu düşündü.

"Bugün ne yaptın?" diye sordu Roarke'a.

"Ne hakkında?"

Eve başını yana eğdi. "Arada sırada, senin yaptığın şeyler hakkında da konuşmak istiyorum. Bana senin sadece güzel bir seks objesi olmadığını hatırlatıyor."

"Ah, anlıyorum. Toplantılarım vardı." Eve gözlerini dikip ona bakmaya devam ederken omuzlarını kaldırdı. "Çoğunlukla, ne yaptığımı açıkladığım zaman gözlerinde o boş bakış beliriyor ya da uyuyakalıyorsun."

"Öyle olmuyor. Şey, tamam, boş bakış belki olabilir ama hiç uyuyakalmadım."

"Borsacımla bir toplantım vardı. Günlük piyasa trendlerini tartıştık ve- "

"Her detaya ihtiyacım yok. Borsacıyla toplantı, menkul kıymetler vs. vs. Tamam. Başka?"

Roarke'ın dudakları seğirdi. "Olympus Resort ile ilgili bir konferans. Açılmaya hazır iki yeni alan var. Polis ve güvenlik gücünü genişletiyorum. Şef Angelo selamlarını gönderdi."

"Sen de selam söyle. Orada bir sorun var mı?"

"Büyük bir sorun yok." Sucuklu pizzasını yutmak için şampanya içti. "Darcia, onu ziyaret edip etmeyeceğimizi merak ediyor."

"Bir daha kendimden geçip zorla bir uzay aracına taşınacak durumda olduğumda." Eve parmaklarındaki pizza sosunu yaladı. "Başka?"

"Şirket içi çalışan toplantısı, birkaç güvenlik kontrolü. Rutin şeyler. Yeni Zelanda'da almayı düşündüğüm bir koyun çiftliğinin ön hazırlık çalışmaları."

"Koyun mu? Mee-mee?"

"Koyun, yün, kuzu pirzola ve diğer yan ürünler." Roarke ona bir mendil uzattığında bu Eve'e Bayan Parksy'yi hatırlattı. "Projelerine katılmamı isteyen birkaç yatırımcı ve onların temsilcileriyle uzun bir öğle yemeği yedim. New Jersey'de muazzam bir eğlence merkezi hakkındaydı."

"Bunu yapacak mısın?"

"Şüpheliyim. Ama onları dinlemek ve onların ısmarladığı yemeği yemek eğlenceliydi. Bu senin için yeterli mi?"

"Bu sadece öğle yemeğine kadar olan bölüm mü?"

"Evet, doğru."

"Sen çok meşgul bir adamsın. Tüm bunlarla buradan, New York'tan ilgilenmek senin için daha zor olmuyor mu?"

"Ben hâlâ sık sık seyahat ediyorum."

"Eskiden olduğu gibi değil."

"Eskiden benim için daha çekici bir şeydi. Kendisini mutfakta yere mıhlamamı isteyen bir karım olmadan önce."

Eve gülümsedi, ama Roarke onu çok iyi tanıyordu. "Seni rahatsız eden ne Eve?"

Eve neredeyse ona rüyasından, annesiyle ilgili anısından bahsedecekti ama vazgeçti. Anne konusu henüz onun için hassastı. Bunun yerine işi kullandı. Bu bir kaçınma değildi, işi onu rahatsız ediyordu.

"İçgüdülerim katilin kim olduğunu biliyor, onu ilk gördüğümden beri biliyorum. Ama onu göremiyorum, bu yüzden kesin olarak bilemiyorum. Zihnimin içinde biliyorum. O değişiyor ve yine değişecek, o yüzden onu göremiyorum. Ne görünüşünü ne de zihnini. Çünkü onlar da değişiyor. Yaptığı işte iyi, çünkü o değişiyor ve taklit

ettiği karaktere bürünüyor. Onu durdurabilir miyim bilmiyorum."

"Onun da umduğu şey bu değil mi? Farklı kişiliklere bürünerek, farklı bir yöntemle, farklı bir kurbanla senin sinirlerini bozmak?"

"Şimdiye kadar görevini başarıyla tamamladı. Ben onu, diyelim ki giydiği pelerininden ayırmaya çalışıyorum. Onu olduğu gibi görmeye çabalıyorum, böylece içgüdülerimin doğru olup olmadığını anlayabileceğim. Böylece içgüdülerimle kanıta ulaşıp onu tutuklayabileceğim."

"Peki, ne görüyorsun?"

"Kibir, zekâ, öfke. Odaklanma. Mükemmel bir şekilde odaklanıyor. Sanırım korku da var. Kendi yöntemiyle yapmak yerine başkalarını taklit etmesinin nedeni korku mu diye merak ediyorum. Ama neden korkuyor?"

"Yakalanmaktan mı?"

"Başarısızlıktan. Bence sebebi başarısızlık. Ve belki de kökleri kadın otorite figüründe olan bir başarısızlık."

"Bence onu kendine inandığından daha net bir şekilde görüyorsun."

"Ben kurbanları görüyorum," diye devam etti Eve. "Çoktan öldürdüğü ikisini ve bir sonrakinin gölgesini. Onun kim olacağını ya da onu nerede ve nasıl seçeceğini bilmiyorum. Ve eğer bunu bulamazsam, ben onu yakalayamadan o kadını yakalayacak."

Eve'in iştahı kaçmıştı, artık mutlu hissetmiyordu. "Sen meşgul bir adamsın Roarke," dedi. "Tabağında çok fazla iş var."

"Tabağımın boş olmasını tercih ederim. Sen de öyle."

"Şüpheli listeme bakmam gerek. Bu kadın otorite fi-

gürünü bulmam lazım, çünkü onu bulduğumda, katili de bulacağım. Yardıma ihtiyacım olabilir."

Roarke onun elini tuttu ve sıktı. "Bunun için uygun olabilirim."

***

Başlamanın en pratik yolu, diye düşündü Eve, alfabetik olarak taramak. Ve hâlâ gururunu biraz incitse de Roarke'ın bilgisayarı yönetmesine izin vermek.

Bir barbekü tarafından yenilmiş olabilirdi ama bilgisayarda o bir kraldı.

"Breen ile başlayacağız," dedi Eve. "Thomas A. Breen ve eşi hakkında mahremiyet kanunlarını çiğnemeden elde edebileceğimiz her şeyi istiyorum."

Roarke bilgisayar masasının sandalyesine otururken ona acı dolu bir bakış attı. "Peki bunun neresi eğlenceli?"

"Temiz kal, akıllı çocuk."

"Tamam o zaman kahve istiyorum. Ve kurabiye."

"Kurabiye mi?"

"Evet." Kedi masaya sıçrayarak başını Roarke'ın elini sürttü. "Orada bir kurabiye zulan var. Bir tane istiyorum."

Eve ellerini beline koydu. "Bir zulam olduğunu nereden biliyorsun?"

Roarke kediyi okşadı ve gülümsedi. "Biri seni denetlemediğinde çoğunlukla bir şeyler yemeyi unutuyorsun ve hatırladığın zaman da şekerli bir şeyler istiyorsun."

Eve 'denetlenme' yorumuna karşı çıkacaktı ama başka bir önceliği vardı. Gözlerini kısıp Roarke'ın yanına gitti ve baş şüphelisine bakar gibi ona dikkatle baktı. "Merkez'deki ofisime gizlice girip şeker zulamdan bir şeyler almıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Kendi şekerlemelerimi alabilirim."

"Yalan söylüyor olabilirsin," dedi Eve az sonra. "Çok hilekârsın."

"Duştayken de öyle söyledin."

"Ha-ha. Ama seni ofisin etrafında dolaşıp şeker zulanı patlatırken hayal edemiyorum."

"Şeker bulmamın çok daha uygun yolları var. Pekâlâ, kahvem nerede?"

"Tamam, tamam. Thomas A. Breen."

Eve evdeki ofisin mutfağına gitti, kedinin bir dilim pizza yemiş olmasına rağmen bacaklarına süründüğünü hissetti. Bir demlik kahve programladı, kupaları indirdi ve sonra -ofise doğru dikkatlice bir bakış atarak- küçük servis dolabına gitti ve elini kedi mamalarının arkasına sokarak, üç kat parça çikolatalı kurabiye poşetine uzandı.

Roarke için bir tane çıkarırken, kendisine de bir tane almaya karar verdi. Sonra, lanet olsun, diye düşündü, Roarke ona yardım ediyordu. Zulada ne kaldıysa bitireceklerdi.

Tatlı kokusunu alan Galahad, mırlama ve sürtünme moduna girdi. Eve bir kâsenin içine bir avuç kedi bisküvisi boşaltttı, bir tepsinin üzerine kahve ve kurabiye koyarken kedinin bisküvilerin üzerine atılmasını izledi.

"Senin zaten ana hatlarına sahip olduğunu düşünsem de ilk veriler geldi," dedi Roarke. "Daha fazlası da geliyor. Neden Breen'i araştırıyorsun?"

"İlk olarak, bir soruşturma sırasında görüşme yaptığım herkesi araştırmak standart prosedürdür." Eve tepsiyi bıraktı. "Daha derine iniyorum, çünkü o adam dikkatimi çekti. Tam olarak neden bilmiyorum."

Roarke'ın standart verileri yansıtmış olduğu duvardaki

ekranın yanına doğru yürüdü. "Thomas Aquinas Breen, otuz üç yaşında, evli, iki yaşında bir çocuğu var, erkek. Yazar ve profesyonel baba. Rapor edilen düzgün bir geliri var. İyi para kazanıyor ve daha da iyisini yapacak gibi görünüyor. Bir kere uyuşturucu -Zoner- kullanmaktan yakalanmış, yirmi bir yaşındayken. Üniversitedeyken esrar içiyormuş, şaşırtıcı bir şey değil. New York doğumlu, NYU mezunu, güzel sanatlar ve kriminoloji -bundan hoşlandım- ve yaratıcı yazarlık konusunda lisansüstü eğitim. Hayatını dergilere makaleler, kısa hikâyeler yazarak kazanıyor ve bugüne kadar kurgusal olmayan iki kitabı var ve ikisi de çok satanlar listesine girmiş. Beş yıldır evli, iki ebeveyni de Florida'da yaşıyor."

"Kulağa normal geliyor."

"Evet." Ama öyle değildi, diye düşündü Eve. Sunulduğu kadar güzel bir resim değildi. "Güzel bir mahallede güzel bir evi var. Çok satan ikinci kitabından önce böyle bir şey almaya gücü yetmezdi ama karısının çok güçlü bir işi var, evliliklerinin ikinci yılından beri burada yaşadıklarına göre gelirlerini birleştirdiklerini varsayabiliriz. Adam çocukla ilgileniyor, kadın da para kazanıyor."

Roarke bir kurabiyenin tadına baktı. Çikolatanın tadı ağzında patladığında karısının neden tatlıya düşkün olduğunu anladı. "Benzer yaşamları olan çalışanlarım var."

"Sadece uygun olmayan bir şeyler var, hepsi bu. Tam olarak söylemesi zor. Sonra bu adamın gününü cinayet hakkında düşünerek, bunun hakkında bir şeyler okuyarak ve hayal ederek geçirdiğini ekle."

"Gerçekten mi?" Roarke ikisi için de kahve doldurdu. "Kim cinayete bu kadar çok zaman ve enerji harcar ki?"

"Sesindeki alaycılığı duyuyorum. Aradaki fark şu ki, bir polis cinayeti tiksindirici bulur. Bu adam cinayetten heyecanlanıyor. Büyülenme ile denemek arasında çok büyük bir uçurum yoktur. Onun yeterli eğitimi, esnek bir ajandası, bilgisi ve bu heyecanın, bu cinayetlerin basını büyük ölçüde etkilediğinde kitaplarının satışlarını artıracağını düşünürsen geçerli nedeni de var. Karısı moda sektöründe üst düzey bir yönetici ve bahse girerim o da tanıtımın değerini biliyordur."

Ekranı incelerken Eve topuklarının üzerinde öne arkaya sallanıyordu. "Ayrıca onda istediğim kâğıttan var. Onun bir hayranından, hatırlayamadığı bir hayranından bir hediye olduğunu iddia ediyor. Bunu kanıtlamamın ya da çürütmemin imkânı yok. Yine de kâğıdı onun ya da karısının satın aldığını bulursam ilginç olacaktır. Çok ilginç."

"Bu mahremiyet sınırlarını biraz ihlal ederek bu konuda ne bulacağıma bakabilirim."

Bu akıl çelici bir teklifti ama Eve başını iki yana salladı. "O ya da eşi tarafından alınmamış. En azından bizim bulduğumuz kayıtlara göre. Bu açıyı zorlamak mahremiyeti ihlal etmekten daha fazlası anlamına gelir. Şimdilik biyografisine bağlı kalacağız."

"Mızıkçı."

"Onda kâğıt var ve bu kadarı yeterli. Kağıt onda ve benim görmeme izin verdi. Şimdilik bu kadarı yeterince ilginç."

"Eğer adamın oysa karısı bilmez miydi?"

"Kadın tam bir geri zekâlı değilse, bana da bilir gibi geliyor. Ama özgeçmişine baktığımda bana pek aptalmış gibi gelmedi. Julietta Gates, aynı yaşta, bir başka NYU mezu-

nu. Bahse girerim üniversitede tanışmışlardır. Moda ve halkla ilişkiler, çift ana dal. Kadın kendi yolunu belirlemiş ve bu yolda ilerlemiş. Doğum yaptığında kısa bir ara vermiş, sonra işe geri dönmüş. İki sene önceye kadar adamın kazandığının iki katını kazanıyormuş, hâlâ yıllık olarak öyle ama daha düzenli bir şekilde. Mali durumlarının nasıl bir düzende olduğunu merak ediyorum."

"Ne arıyorsun?"

"Şovu kim yönetiyor? Para güçtür, öyle değil mi? O evde kararları kadının verdiğine bahse girerim."

"Eğer kriter buysa, burada kontrolün olması gerektiği kadar bende olmadığını hissediyorum."

"Senin için çok kötü, çünkü paran umurumda bile değil. Ama bahse girerim Tom onun parasını umursuyordur." Eve adamı, evi ve çocuğu yeniden aklında canlandırdı. "Kendi mesleğinde bir kademe daha yükselene kadar o güzel evi geçindirmek, çocuğu istediği şekilde yetiştirmek için kadının parasına ihtiyacı var. Çocuk için güzel kıyafetler, güzel oyuncaklar, oğluyla atçılık oynayıp parka götürmesi için çocuk bakıcısı bir droid."

"Ve iyi bir baba olması onu bir cinayet zanlısı yapıyor. Seni takip edebildiğim kadarıyla, bu bizi oldukça alaycı bir çift yapıyor."

Eve, ona omzunun üzerinden baktı. Alaycı ya da değil, diye düşündü, çiftiz. "Kadından asla eşi ya da aile üçgeninin bir köşesi olarak bahsetmedi. Adamın ve çocuğun eşyalarını etrafta görebiliyorsun. Oyuncaklar, ayakkabılar gibi şeyler ama kadına ait hiçbir şey yoktu. İlginç, hepsi bu. Adamın ebeveyn verilerini getir."

Eve verileri tarayıp daha önceden bildiklerinin arasın-

daki boşlukları doldurdu. "Burada da anne sürünün lideri. Önemli bir kariyeri var, asıl parayı kazanan kişi. Babası profesyonel baba olmak için işinden istifa etmiş. Bak kadın başkanlık da dahil olmak üzere Uluslararası Kadın Koalisyonu'nda görevli olarak çalışmış ve Feminist Ses dergisinde editörü olarak görev almış. Adam Kent Devlet Üniversitesi'ne giderken kadın bir NYU mezunu. Evet, bu ilginç. Yani Breen kadının baskın olduğu bir ortamda büyümüş, bu ortamda kadının güçlü fikirleri ve politik bir eğilimi varken, babası bebek bezlerini falan değiştiriyormuş. Annesi onu kendi okuduğu okula gitmeye zorladı ve Breen de onun onayını almak için bunu yaptı. Eş olarak da bir başka güçlü kişilik seçti ve kendisi tarihsel olarak kadınlara verilen besleyip büyütme görevini üstlenirken karısı dünyasını kontrol edecekti.

"Bu da onu sarhoş bir psikopat yapmaz ama yine de değerlendirilmesi gereken bir şey. Buradaki verileri kopyala, dosyala ve Merkez'deki birime gönder."

Roarke bunu yaparken gülümsedi. "Görünüşe göre ben de güçlü bir kişilik seçmişim. Bu benimle ilgili ne anlatıyor merak ediyorum."

"Lütfen," diye ekledi Eve, kurabiyeleri hatırlayıp bir tane almak için giderken. "Yarın Julietta Gates ile yüz yüze görüşeceğim. Bu arada, Leo Fortney'ye geçelim."

Fortney otuz sekiz yaşındaydı, iki evliliği, iki boşanması olmuştu ve hiç çocuğu yoktu. Roarke'ın kısa süreli çalışmasının sonucu olarak, Eve onun ilk karısının porno sektöründe küçük çaplı bir video yıldızı olduğunu anladı. Evlilikleri bir yıldan kısa bir süre sürmüştü. İkinci evliliğiyse başarılı bir tiyatro temsilcisi ile olmuştu.

"O konu biraz konuşulmuş," diye ekledi Roarke. "Basında ilginç haberler çıkmış. Onları istiyor musun yoksa sadece önemli kısımları mı vereyim?"

"Önemli kısımlarla başla."

"Belli ki Leo çok kötü bir çocukmuş." Roarke kendi ekranından okurken kahvesini yudumladı. "Kelime anlamıyla pantolonu aşağıdayken Yeni L.A.'de bir otelde iki zengin genç yıldızla yakalanmış. Dedikodulara göre iki çıplak gelinlik çağında -ki bu şekilde yazılmış- yıldızın yanında ayrıca bol miktarda kimyasal güçlendiriciler ve cinsel oyuncaklar da varmış. Belli ki bu tür başka şeylerden de kuşkulanan karısı onun peşine bir özel dedektif takmış. Boşanma sırasında her şeyini kaybetmiş talihsiz Leo ve onunla olup deneyimleri hakkında basına konuşmaktan memnun olan birkaç kadın yüzünden halkın önemli ölçüde dalga geçmesine katlanmak zorunda kalmış. Burada yazılanlardan biri şöyle söylüyor: 'O ereksiyon halinde gezer ama genellikle zirveye ulaşamadan tükenirdi.' Of."

"Cinsel olarak ayrım gözetmeyen, ilişkisini devam ettirmeyi beceremeyen ve halka açık bir şekilde bir kadın tarafından utandırılan biri. Birkaç cinsel saldırı ve teşhir suçu bulunan biri. Bunu sevdim. Ayrıca onun finansal durumuna bak. İçeri girerse istediği hayat tarzını sürdürmesinin imkânı yok. Onu bu halde tutması için bir kadına -ki şu anda bu Pepper Franklin- ihtiyacı var."

"Ondan hoşlanmadın," diye homurdandı Roarke okumaya devam ederken. "Pepper daha iyisini hak ediyor."

"Peabody'ye asıldı."

Roarke bakışlarını kaldırdı, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. "Ondan gerçekten hoşlanmıyorum artık. Sana da asıldı mı?"

"Hayır. Benden korkuyor."

"O zaman en azından tamamen beyinsiz değilmiş."

"Güzel ama aptal kızları yatağa atmaktan hoşlanan -Peabody böyle bir kız rolü yaptı- ve güçlü kadınları kendisine bakması için kullanıp sonra onları aldatan, egodan başı dönmüş bir yalancı. Eğitimli ve nasıl gösterişli bir hale bürüneceğini biliyor. Pahalı yazı kağıtları da dahil olmak üzere güzel bir hayattan hoşlanıyor, taklit etmekten zevk alacak kadar sahte ve dramatik, ayrıca ihtiyacı olan özgürlüğe de sahip. Onun ebeveynleri, aile geçmişi hakkında elimizde ne var?"

"Ekranda. Annesinin bir oyuncu olduğunu görebilirsin. Çoğunlukla yan ve karakter rolleri. Aslında onun çalışmalarını biliyorum. O iyi ve hâlâ meşgul. Leo beş kocasının ikincisinden dünyaya gelmiş. Epey yoğun olduğunu söyleyebilirim. Demek ki üvey kardeşleri var. Babası tiyatrolarda aracılık yapan biri. Leo gibi. Projeleri bir araya getiren biri. Hmm. Al bakalım. Burada da bazı dedikodu kırıntıları var." Roarke ilk bölümü hızla tarıyor ve arıyordu. "Ebeveynleri ayrıldığında adamımız altı yaşındaymış, ikisi de evlilikleri sırasında ve sonrasında herkesin gözünün önünde ilişkiler yaşamışlar. Aynı zamanda annesi babası tarafından fiziksel olarak suistimale uğradığını iddia etmiş. Ama babası da aynı şeyi annesi için söylemiş. Burada okuduğum ufak tefek şeylere göre, ev bir savaş alanı gibiymiş."

"Yani zorlu bir çocukluk ve potansiyel ebeveyn ihmalini de ekle. Annesi kamuya mal olmuş bir kişi ki bu da onu güçlü kılıyor. Muhtemelen evde çalışanlar vardı, değil mi? Hizmetçiler, bahçıvanlar, tüm gün çocuğa bakan bir bakıcı. Benim için Renquist'leri araştırırken Leo'ya çocukken kimin baktığını da bulabilirsin."

"O zaman bir kurabiye daha yiyeceğim."

Eve ona doğru baktı, alaycı bir yorum yapmaya hazırdı. Ama Roarke'ın parlak gözleri ekrana odaklanmış masanın başında oturan hali, Eve'in kalbinin teklemesine neden oldu.

Gülünç, bu çok gülünçtü. Roarke'ın nasıl göründüğünü biliyordu, yine de bir şekilde onu altüst edebiliyordu.

Roarke onun baktığını hissetmiş olmalı ki başını çevirdi ve onun gözlerine baktı. Elinde bir kurabiye olan saçma bir şekilde yakışıklı bir adam. "Hak ettiğimi düşünüyorum."

Eve'in zihni boşalmıştı. "Ne?"

"Kurabiye," dedi Roarke ve bir ısırık aldı. Sonra başını yana eğdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Utanan Eve, yeniden döndü ve kalbine sakinleşmesini emretti. Bir sonrakine geçmenin zamanı geldi, dedi kendisine.

Niles Renquist, diye düşündü. Kendini beğenmiş, burnu havada pislik. Ama bu sadece kişisel görüşüydü. Gerçeklerin zamanı geldi.

Yarı Londralı yarı Kuzey Amerikalı sosyetik bir ailede, Londra'da doğmuştu. Annesi sayesinde kralın dördüncü göbekten kuzeniydi ve babası sayesinde tonlarca parası vardı. Babası Lord Renquist, Parlamento üyesi ve sağlam bir muhafazakârdı. Avustralya'da ikinci kocası ile yaşayan küçük bir kız kardeşi vardı.

Renquist tam bir İngiliz eğitimi görmüştü. Stonebridge Okulu'ndan Eton'a, Eton'dan Edinburg Üniversitesi'ne. İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde iki sene boyunca yüzbaşı rütbesiyle hizmet etmişti. Akıcı bir şekilde İtalyanca

ve Fransızca konuşuyordu, otuz yaşında Pamela Elizabeth Dysert ile evlendiği sene diplomatik sınıfa dahil olmuştu.

Kadının da benzer bir altyapısı ve eğitimi vardı. İyi konuma sahip ebeveynler, İsviçre'deki bir yatılı okulda altı yılı da içeren üst düzey bir eğitim. Tek çocuktu ve kayda değer miktarda parası vardı.

Onlar, diye düşündü Eve, o sınıftan insanların iyi bir eşleşme diyecekleri türden bir çiftti.

Eve, Pamela Renquist'i sorgularken merdivenlerdeki küçük kızı hatırladı. Pembe ve altın renklerindeki oyuncak bebek Rose, boyun eğmeden önce bakıcısına karşı koyan küçük kız.

Hayır, bakıcı değil. Pamela ona dadı demişti. Bu tür insanların her şey için kullandıkları şık bir kelimeleri oluyordu.

Büyürken Renquist'in de bir dadısı var mıydı?

Onun gündüz ajandası diğerlerininki kadar esnek değildi. Ama birkaç saati boş bırakmasını istediğinde asistanı ya da yöneticisi onu sorgulayabilir miydi? Renquist'in ekrandaki kimlik fotoğrafını inceledi ve bundan şüphe duydu.

Adamın ve karısının hiçbir sabıka kaydı yoktu. Breen ve Fortney'deki gibi küçük hatalar bile yoktu. Sadece mükemmel bir resim, tamamen cilalanmış ve parlak.

Eve buna inanmıyordu.

Otuz yaşına kadar evlenmemiş, diye düşündü. Eğer "ölene kadar" yolunu seçiyorsanız, mantıklı bir yaştı. Ayrıca, siyasi hırsları olan bir adam, bir eş ve çocuk paketi ile birlikte daha başarılı olurdu. Ama bekâret yemini etmediyse, evliliğinden önce başka ilişkileri olmuştu muhakkak.

Ve belki de evliliğinden sonra da.

Şimdiki dadıyla konuşması iyi olabilirdi. Aile dinamiklerini, aile yanında yaşayan bir yardımcıdan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Eve daha fazla kahve almaya gitti. "Carmichael Smith hakkındaki verileri verebilirsin."

"Ondan önce Fortney'nin dadısı hakkındaki verileri istiyor musun?"

"Şimdiden buldun mu?"

"Ne diyebilirim ki? Kurabiyelerimi hak ediyorum."

"İlk önce Fortney, akıllı çocuk. Sırayla devam edelim."

"Zor, çünkü görünüşe göre birkaç çocuk bakıcısı kullanılmış. Annesi onları sakız gibi çiğneyip atmış gibi görünüyor. Bebek bakıcıları, dadılar, her neyse. On yıldan kısa süre içinde toplam yedi kişi. Hiçbiri işte iki yıldan fazla kalmamış, ortalamaları altı ay."

"Ciddi bir etki bırakmak için yeterince uzun bir süre gibi gelmedi. Bu konuda benim düşüncem otorite figürünün anne olduğu yönünde."

"Ve bu verilere göre annesinin kışkırtıcı biri olduğunu düşünebilirsin. Eski çalışanlarından üçü ona karşı dava açmış. Hepsi mahkemeye gitmeden çözümlenmiş."

"Anneye daha yakından bakacağım." Eve bunları zihninden geçirirken, ekranın önünde ileri geri yürüyordu. "Leo'nun oyuncu olan bir annesi var ve şu andaki sevgilisi de aynı meslekte. Oyuncularla muhatap, onların üzerinde kontrol sahibi oluyor ve bana göre onlar tarafından kontrol edilen bir mesleğe giriyor. Bu bir şeyler söylüyor. Katil rol yapıyor. Bir rolü sahipleniyor ve orijinal olandan daha iyi, daha ustalıkla oynamasını sağlayacak şeyler yapıyor. Bu verilerle olasılık programını çalıştırdığımda Leo'nun çıkma ihtimali yüksek olacaktır."

Eve bunu değerlendirdi. "Bir başka açıya geçmeden önce listeye devam edelim. Bana Renquist'in dadısını bul ya da İngiltere'de buna ne diyorlarsa."

"Roberta Janet Gable," dedi Roarke ve gülümsedi. "Aynı anda birden çok iş yapıyorum."

"Genellikle öyle yapıyorsun," diye cevap verdi Eve ve sonra ekrandaki görüntüye baktı. "Off." Eve dalga geçerek titredi. "Korkutucu."

"Bu güncel hali. Renquist'in annesi için çalışırken muhtemelen daha gençti." Roarke bunu beklediğini bildiği için kadının daha önceki bir fotoğrafını ekrana yansıttı. "Ama yine de korkutucu."

"Bence de." Eve bölünmüş ekrandaki çökük gözlere ve gülümsemeyen ince yüze baktı. Gençliğinde saçları kahverengi, şu an ise griydi ve her iki fotoğrafta da sıkıca geriye doğru toplanmıştı. Gençlik fotoğrafındaki ağzının etrafındaki parantez şeklindeki çizgiler, kadın yaşlandıkça daha derinleşip onaylamaz oluklar haline gelmişti.

"Bahse girerim kimse ona hayatı boyunca Bobbie dememiştir," diye yorumda bulundu Eve. Hesaplamaya çalışırken, Roarke konuştuğunda minnettar oldu.

"İşe Renquist iki yaşındayken başlamış ve on dört yaşına gelene kadar devam etmiş. Stonebridge'e giderken yatılı kalmamış, okula gidip geliyormuş. On dört yaşında Eton'a gitmiş ve artık bir dadının hizmetine ihtiyacı kalmamış. 'Bana sakın Bobbie deme' Roberta bu görevi aldığında yirmi sekiz yaşında ve bir başka özel bakıcılık görevi için onlardan ayrıldığında kırk yaşında olmalı. Artık altmış dört yaşında ve kısa süre önce emekli olmuş. Hiç evlenmemiş ya da kendine ait bir çocuğu olmamış."

"Çimdik atan birine benziyor," diye yorumda bulundu Eve. "Devley yurdundaki bakıcılardan biri sürekli çimdik atardı. Tüm yeterlilik belgelerine sahipti ama o kaltak ben on yaşındayken kollarımı morluklarla süslerdi. Boston'da doğmuştu ve emekli olduğunda oraya geri döndü. Evet, bu 'kızını dövmeyen dizini döver' tarzında saçma laflar eden birinin yüzü."

"Pembe yanaklı çocuklara vermek için cebinde bonbon taşıyan, altın kalpli ama talihsiz bir görünüme sahip bir kadın olabilir."

"Çimdik atan birine benziyor," dedi Eve yeniden ve masanın köşesine oturdu. "Finansal olarak sağlam. Bahse girerim bozukluklarını biriktirmiş ve onları bonbon almak için israf etmemiştir. Bu arada bonbon ne ki?"

Roarke, Eve'in on yaşında ve kolları berelerle kaplı halini düşünüyordu. "Sana biraz alırım. Onları seveceksin."

"Büyük ihtimalle. Bence onunla konuşup Renquest'in erken çocukluk dönemindeki eğitimi hakkında ne söyleyeceğine bakacağız. Şu sinir bozucu Bay Smith'e bakalım."

"Gel, kucağıma otur."

Eve kötü bir şekilde bakmaya çalıştı ama Roberta Gable'ın yüz ifadesinin yanına bile yaklaşamadı. "İş sırasında oynaşmak ya da sevişmek yok."

"Mutfak zemininde oynaşıp, duşta sevişiğimiz için bence bu aktiviteyi rafa kaldırabiliriz. Gel, kucağıma otur." Roarke ikna edici bir şekilde gülümsedi. "Çok yalnızım."

Eve oturdu ve onun dudakları saçlarına değdiğinde fazla yumuşamamaya çalıştı.

"Carmichael Smith," dedi Roarke ama hâlâ Eve'in şu anda savunduğu sistemin merhametine kalmış olduğu zamanları, çocukluğunu düşünüyordu. Dahası her şeyden

çok, ona zamanında mahrum kaldıklarını fazlasıyla vermek istiyordu. Özellikle de sevgiyi.

"Otuz birmiş, haydi oradan. Yaşını düzenlemek için birilerinin avuçlarını yaladığına bahse girerim. Savannah'da doğmuş ama çocukluğunun bir kısmını İngiltere'de geçirmiş. Kardeşi yok ve annesi profesyonel anne olmayı tercih etmiş, Carmichael'ın on sekizinci doğum gününe kadar. Gizli çocuk hapishane kaydı var, burada ve yurt dışında. Yüksek harcamalara ve alışkanlıklara sahip."

"Ebeveynleri boşanmış, babası yeniden evlenmiş ve Devon'a taşınmış. İngiltere, değil mi?"

"Son baktığımda öyleydi."

"Yetişkinken sabıka kaydı yok ama bahse girerim bir şeyler vardır. Para ödeyip değiştirilmiş ya da silinmiş bir şeyler. Görünüşe göre birkaç rehabilitasyon merkezinde zaman geçirmiş. Annesine daha yakından bakalım."

"Suzanne Smith. Elli iki yaşında. Smith doğduğunda gençmiş," diye yorumda bulundu Roarke. "Ve neredeyse iki sene sonra evlenmiş. Çekici bir kadın."

"Evet, biraz annesine benziyor. Hey, şuraya bir bak. Annesinin bir süre için lisanslı eskort ruhsatı varmış. Sokak düzeyi. Sonra kendisine bir bordro almış."

Merakı uyanan Eve ayağa kalkmaya başladı ama Roarke kollarını onun beline doladı. "Eğer buradan ekranı göremiyorsan, sesli veriyi açabilirim."

"Gözlerimle ilgili bir sorun yok. Görünüşe göre biraz dolandırıcılık yapmış, uyuşturucu ile yakalanmış ve küçük bir sahtekârlık girişiminde bulunmuş. Hepsi için dava açılmış," diye ekledi. "Hiç hapse girmemiş. Bahse girerim başkasının üzerine atmıştır. Üst düzey için başvurduktan sonra lisansını tutmaya devam etmiş ama geliri olmadığını

iddia etmiş. Sadece kayıt dışı tutmuş o kadar. Hâlâ çalışıyormuş. Eğer fahişelik yapmıyorsa, lisansın harcını neden ödesin ki? Yani, Carmichael'in cinsel eğitimi biraz erken ve uygulamalı olarak başlamış."

Eve bunu değerlendirdi, kendisini senaryoya dahil etti. "Onun tıbbi raporlarına bakayım," dedi. "Mümkün olabildiğince geriye dönük."

"Şimdi kanunlara karşı gelebilir miyim?"

Eve tereddüt etti ama içgüdüleri mırıldanıp duruyordu. "Mümkün olduğunca minimumda tut."

Roarke onun kalçasına hafifçe vurarak, çalışabilmesi için ayağa kalkmasını işaret etti. Roarke çalışırken, Eve de kahvenin sonunu fincanlarına doldurdu.

"Bebekken standart muayeneler ve aşılar," dedi Roarke. "Yaklaşık iki yaşındayken kazaya eğilimli bir hale gelmiş gibi görünüyor."

"Evet, anlıyorum." Eve çeşitli sağlık merkezlerindeki, çeşitli doktorların verdiği raporları gözleriyle taradı. Dikişler, ufak çatlaklar, bir tane ciddi yanık. Çıkık bir omuz, kırık bir parmak.

"Annesi onu dövüyormuş," dedi Eve. "Suistimal boşanmanın ardından da devam etmiş, ta ki ergenlik çağına gelip kadının bu riske giremeyeceği kadar büyüyene kadar. Yani, kadın otorite figürü annesiymiş. Amerika'da oraya buraya taşınmış, İngiltere'de biraz zaman geçirmiş. Ve onun varlıklarına karşılık kazandığı gelire bir bak Roarke."

"İlki tamamen sıfırken, ikincisi oldukça yüksek."

"Evet. Ben küçük oğlunu sömürdüğünü söylerdim. Adamın böyle bir duruma içerleyeceği kesin. Belki de öldürecek kadar."

Bölüm 13

Eve'in vardiyasına evdeki ofisinde başlamak için çok mantıklı nedenleri vardı. Sessizdi. Elbette Merkez'e kıyasla bu şehirdeki her yer sessizdi.

Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Cinayet panosunu da açmak istiyordu, böylece ona bakabilir ve odada olduğu zamanlarda çalışabilirdi.

Ayrıca doğruca şehir merkezine gitmek yerine evde oyalanmasının birinci nedeni Summerset'in dönecek olmasıydı. Öğleden önce uzakta olacaktı ama evden çıkıp döndüğünde Summerset'in evi yeniden ele geçirmiş olacağı gerçeği nedeniyle biraz düşünmek istiyordu.

Bu nedenle de panosunu kurdu, oturup ayaklarını masasına dayadı. Ve kahvesini içerken panoyu inceledi.

Olay yeri fotoğrafları vardı - Çin Mahallesi'ndeki ara sokak, Gregg'in yatak odası. Haritalar ve olay yerinde bırakılmış notlar vardı. Kurbanların cinayetten önceki ve sonraki fotoğrafları. Eve onlarla birlikte, asıl seri katillerin işlediği cinayetlerin orijinal olay yerlerinin kopyalarını da raptiyeyle tutturmuştu. Whitechapel ile Boston'da o zamanlar işlenmiş cinayetlerin kendi kurbanlarına en yakın olanları.

Katil de bunları inceledi, diye düşündü Eve. Bu eski fotoğraflara baktı, bu eski raporları okudu.

Şimdiyse başkalarını inceliyordu. Kendisini yeniliyor, bir sonraki eylemine hazırlanıyordu.

Elinde laboratuvar, tıbbi araştırma ve kanalizasyon tarayıcılarının raporları vardı. Şahitlerin, yakın akrabaların, şüphelilerin, komşuların ifadeleri. Zaman çizelgesi vardı. Kendi notları, raporları ve artık son listesinde kalanlar hakkında dağ gibi veriler de yer alıyordu.

Bunların hepsinin üzerinden yeniden geçecek ve daha fazla ayak işi, daha fazla görüşme yapacaktı. Daha derine, daha geniş bir şekilde kazarak ilerleyecekti. Ama bir sonrakinde katile yenilecekti. İçgüdüleri ona katilin kendisini kısa vadede yeneceğini ve Eve onu yakalamadan önce birinin daha öleceğini söylüyordu.

Katil hatalar yapacaktı. Eve kahvesini yudumladı ve gözlerini dikip panoya baktı. Bıraktığı notlar bir hataydı. Bu gurur ve bir tür neşeydi. Beni fark et! Benim ne kadar zeki olduğumu, ne kadar mükemmel bir damak tadım olduğunu gör!

Ama kâğıdın izi sürülebilirdi, ona takip edeceği bir isim listesi vermişti.

Şeftali sepeti bir başka hataydı. Bu kendini beğenmişlikti. Gaddarca öldürdüğüm kadını arkamda bırakıp öylesine çıkabilir ve güzel, olgun bir şeftali yiyebilirim.

Başka hatalar da olabilirdi. Eve onları bulana kadar her şeyi paramparça edecekti. Katil başka hatalar da yapacaktı, çünkü ne kadar zeki olursa olsun kendini beğenmiş biriydi.

Ayak seslerini duyduğunda açık kapıya doğru baktı, kaşları çatıldı.

"Selam," dedi Feeney içeri girerken. Güzelce ütülenmiş gömleği Eve'e karısının bunu dolaptan alıp ona verdiğini söylüyordu. Eski ayakkabıları ise, Bayan Feeney ona iyi bir çift ayakkabı vermeden önce onun kaçıp evden çıktığını söylüyordu.

Muhtemelen saçlarını taramıştı ama daha şimdiden turuncu ve gümüş rengi saçları tel samanlar gibi kıvrılmaya başlamıştı. Çenesinde küçük bir çentik vardı, çünkü Feeney bir erkeğin ustura kullanmadan doğru düzgün tıraş olamayacağını iddia ediyordu.

"Mesajını aldım," dedi.

"Saat geçti, bu yüzden sesli mesaj bıraktım. Sabah yolunu değiştirip buraya gelmeni kast etmemiştim."

"Eğer orada çörek yoksa boşa geldim demektir."

"Muhtemelen vardır. Eğer burada yoksa başka yerdedirler."

Bunu bir davet olarak kabul eden Feeney mutfağa doğru yürüdü. Menüye göz attı, kendisini memnun eden bir şey bularak onaylar bir şekilde homurdandı ve düğmeye bastı.

İçeri elinde atıştırmalık bir tabak ve bir kahve fincanıyla girdi. "Peki," dedi ve Eve gibi panoyu inceleyerek oturdu. "İkide iki yaptı."

"Evet ve ben sıfırdayım. Duvara birkaç kere vurdu ve bir daha vurduğunda, basın kokuyu alacaktır. 'Ölümcül Taklitçi New York'u Sinsice İzliyor!' 'Bukalemun Katil Polisi Şaşkına Çevirdi!' manşetleri görür gibiyim. Bu saçmalıkları seviyorlar."

Feeney yanağını kaşıdı, pastasından biraz daha yedi. "Halk da seviyor. Hasta pislikler."

"Elimde pek çok veri, pek çok bakış açısı var. Olay şu ki bir yolu seçiyorum ama önüme altı tane daha çıkıyor. Daha fazla iş gücü için Whitney'i zorlayabilirim ama nasıl olduğunu bilirsin. Dikkat çekmemeye çalışıyorum ve bütçeyi ancak bu kadar esnetebiliyorum. Olay duyulduğunda ve insanlar çığlık atmaya başladığında, politika işin içine girecek ve o zaman bütçeyi biraz daha esnetebileceğim."

"Elektronik Dedektiflik Bölümü'nde daha fazla işgücü ve daha fazla fon var," diye tamamladı.

"Bu konuda EDB'nin desteğine ihtiyacım yok. Araştırmalar standart, para gerektiren bir şey yok. Derinlemesine inceleyeceğim linkler ya da güvenlik yok. Ama..."

"Benim çocuklar pratik yapmaya bayılırlar." Feeney ne olursa olsunlar, dedektiflerine ve droidlerine 'çocuklar' derdi.

"Buna minnettar olurum. Beni görüşmelerden ve saha çalışmasından kurtarmış olur. Dün gece düşünmeye başladım, katilimiz dikkatli ve hassas. Kurban fotoğraflarına bak - eski olanlara ve onun yaptıklarına. Konumlandırma, temel vücut yapıları ve kurbanların renkleri, cinayet yöntemi. Her şey. Bunlar güzel taklitler, dikkatli taklitler. Peki, nasıl bu kadar iyi olabilirsin?"

Feeney tabağını bitirdi, kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Pratik yaparsın. Bunu taratacağım ve karşımıza bir şey çıkacak mı bir bakacağım."

"Kesin bir şey çıkmayacaktır," dedi Eve minnettarlıkla. "İlk cinayet için yaptım ama kesin sonuç yok. Ama taramayı yaptığımda sadece bir tarzda işlenmiş cinayetleri arıyordum. Artık elimizde iki tarz var ve potansiyel başka tarzlar da. Kesin bir eşleşme bulmamamız için çok dikkatli

davranıyor - cinayeti o tarzda işlemiş ama daha sonra değiştirmiş olabilir."

"Kusursuz olana kadar gururla sergilemek istememiştir," dedi Feeney başıyla onaylayarak.

"Evet. Kesin olarak cesetlerden kurtulmuştur. Onları gömmüştür, çöplüğe atmıştır. Ama o bir çocuk değil. Yirmi yaşında değil. Bir yetişkin ve öldürmeye Wooton ile başlamadı. Bir süredir bu işin içinde."

"Her iki tarz için ve onun yapabileceğini düşündüğün herhangi başka bir tarz için araştırma yapacağım."

"Listemdeki herkes seyahat ediyor ama içlerinden birini daha incelemedim," dedi Eve Breen'i düşünerek. "Amerika, özellikle de Avrupa. Geziyor ve iyi geziyorlar. Birinci sınıf. Eğer katil bu listemdeyse, dünya onun lanet olası oyun alanı demektir."

"Bana dosyaları gönder."

"Teşekkürler. Sana söylemeliyim, listemde bazı hassas isimler var. Elimizde bir diplomat, eğlence sektöründen bir ünlü, adını duyurmakta olan bir yazar ve çok ünlü bir oyuncuyla takılan dallama bir eğlence sektörü simsarı var. Hepsi şimdiden polis tacizi nedeniyle şikâyette bulunmuşlar. Daha fazlası da olacak."

Feeney sırıttı. "İşte bu kulağa eğlenceli gibi gelmeye başladı." Ayağa kalktı, boş fincanını kenara koydu ve ellerini ovuşturdu. "Haydi, başlayalım."

***

Feeney çıktıktan sonra Eve dosyaları düzenledi ve onun EDB'deki bilgisayarına gönderdi, bunu kısa bir hatırlatıcı notla komutana bildirdi. Bilgisayarda son kez olasılıkları

değerlendirdi, bazı simülasyonlarla oynadı ama bunlar sadece zihninin çalışması için yapılmış egzersizlerden fazla bir şey değildi.

İşi bittiğinde bilgisayar ile birlikte katilinin taklit edeceği bir sonraki seri katil listesini hazırlamıştı.

Eve bir ortak ile çalışan ya da erkekleri hedef alan katilleri elemişti. Cesetleri saklayan ya da yok edenleri. Ve kötü şöhretleri öldükten sonra bile devam eden katillerin de altını çizmişti.

Evdeki droidlerden biri kapıya geldiğinde Peabody'nin nerede olduğunu merak ediyordu.

Droidler her zaman onu ürkütürdü. Roarke onları nadiren kullanıyordu ve Eve de onları evin içinde nadiren görüyordu. Aslında Summerset'i, robot çalışanlara tercih ettiğini itiraf etmek yerine her türden korkunç işkenceye dayanabilirdi.

"Sizi böldüğüm için beni affedin Teğmen Dallas."

Droid boğuk sesi olan bir dişiydi. Düzgün siyah üniforması, bir porno yıldızına rakip olarak yapıldığını gizlemek konusunda hiçbir işe yaramıyordu.

Kocasının zevkle ve kasıtlı olarak bu büyük göğüslü sarışın droidi çalıştırdığını anlaması için dedektif olmasına gerek yoktu. Roarke, Eve'in bu droidi Summerset'le karşılaştıracağını elbette biliyordu.

"Sorun ne?"

"Kapıda bir ziyaretçi var. Bayan Pepper Franklin isimli biri sizinle konuşmak istiyor. Müsait misiniz?"

"Elbette. Beni onu ziyaret etmekten kurtarmış oldu. Yalnız mı?"

"Özel bir araba içinde şoförüyle geldi. Ama yanında bir arkadaşı yok."

Fortney'i evde bırakmış, diye düşündü Eve. "Onu içeri al."

"Onu buraya getireyim mi?"

"Hayır, onu öndeki oturma odasına al."

"İçecek soğuk bir şeyler almak ister misiniz?"

"Sana haber veririm."

"Teşekkürler Teğmen."

Robot odadan çıktığında Eve bir an için parmaklarıyla masada tempo tuttu. Kendi ofisini, Roarke'inkiyle birleştiren kapıya baktı. Muhtemelen kocası dışarıda, bütün gün her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Bu da bu ziyaretin sosyal kısmını minimumda tutacaktı.

Kasıtlı şekilde silahının koşumunu taktı, ceketini sandalyenin arkasına astığı yerde bıraktı. Pepper'a iş üzerinde olduğunu göstermenin çok da güç algılanmayacak bir yolu, diye düşündü.

Sonra kahvesini bitirdi, birkaç dakika daha oturup bir şarkı mırıldandı.

Oturma odasına indiğinde Pepper onu bekliyordu.

Oyuncu kadın kusursuz bir tarzda giyinmişti. Kısa mavi pantolonuna uyan ince mavi bir atletin üzerinde hareketli, beyaz bir bluz vardı. Eve'in ayaklarının ağrımasına neden olacak kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve altın gibi parlayan saçlarını karmaşık bir şekilde toplamıştı.

Eve odanın içinde yürürken kadının kokusunu aldı, ferah ve çiçeksi bir şeydi.

"Beni kabul ettiğiniz için minnettarım." Pepper profesyonel gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. "Hem de bu kadar erken bir vakitte."

"Cinayet masasındanım. Sizin gününüz biterken be-

nimki başlıyor." Pepper'ın boş bir şekilde bakması üzerine Eve omuz silkti. "Üzgünüm. Küçük bir polis şakası. Sizin için ne yapabilirim?"

"Roarke evde değil diye anlıyorum?"

"Hayır. Onu görmek istiyorsanız, onu şehir merkezinde yakalayabilirsiniz."

"Hayır. Hayır, aslında ben sizi yalnız görmeyi umuyordum. Oturabilir miyiz?"

"Tabii ki." Eve eliyle bir koltuğu işaret edip kendisi de başka bir koltuğa oturdu.

Pepper ellerini koltuğun kollarına koydu, odaya göz atarken içini çekti. "Burası gördüğüm en olağanüstü evlerden biri olarak kalmaya devam ediyor. Harika bir stili var ama Roarke'ın olduğundan zaten öyle olması gerekiyor."

"Yağmur almıyor."

Pepper kahkaha attı. "Ben buraya gelmeyeli oldukça uzun zaman oldu ama beni içeri alan evde çalışan iddialı bir droid değil, heybetli erkek bir uşaktı diye hatırlıyorum."

"Summerset. O tatilde. Bugün ilerleyen saatlerde dönecek." Tabii eğer haydutlar tarafından kaçırılıp fidye için tutulmazsa. Ya da çıplak gezmekten hoşlanan bir kıza deli gibi âşık olup Borneo'ya taşınmaya karar vermezse.

"Summerset. Evet, elbette."

"Buraya onu görmeye de gelmediniz."

"Hayır." Pepper başıyla onayladı. "Benim buraya gelme nedenim kadın kadına olacak bir şey. Dün Leo'yu yeniden gördüğünüzü biliyorum. Bu konuda çok rahatsız olmuştu, kendisini takip ediliyor ve ona karşı kişisel bir düşmanlığınız varmış gibi hissediyor."

"Benim ona karşı kişisel bir düşmanlığım yok. Eğer katil o olsa bile bu kişisel bir şey olmazdı. İnsanları takip etmek benim işim."

"Belki de öyledir. Ama burada kişisel bir bağlantı var. Benim vasıtamla. Roarke üzerinden. Bu konuyu dürüst bir şekilde sizinle konuşmak istedim."

"Buyurun," diye onu konuşmaya davet etti Eve.

Pepper koltukta biraz daha dik oturuyordu, ellerini düzgün bir şekilde kucağına koymuştu. "Eminim siz de biliyorsunuzdur ki Roarke ile benim bir zamanlar bir ilişkimiz olmuştu. Bu konuda kendinizi ne kadar rahatsız ve öfkeli hissettiğinizi kesinlikle anlayabiliyorum. Ama bu birkaç sene önce, sizinle tanışmadan önceydi. Ne kadar anlaşılabilir olsa da sizin Leo'ya karşı olan tavrınızı etkileyebilecek, herhangi bir rahatsızlık ya da kırgınlığa sebep olmaktan nefret ediyorum."

Eve sessizliğin bir süre devam etmesine izin verdi. "Bakalım bunu doğru anlamış mıyım? Siz bundan birkaç sene önce Roarke ile çıplak bir şekilde yuvarlandığınız için kişisel olarak sinirlenip sinirlenmediğimi ve bu konuda sinirli olduğum için şu anda çıplak yuvarlandığınız adama zorluk çıkarıp çıkarmadığımı merak ediyorsunuz."

Pepper ağzını açtı, yeniden kapadı ve sonra konuşmadan önce dikkatle boğazını temizledi. "Kısa ve öz olarak öyle."

"Bu konuda sizi rahatlatmama izin verin Bayan Franklin. Roarke'ın yattığı her kadına kişisel olarak sinirleniyor olsaydım, hayatımı daimi bir rahatsızlık içinde geçiriyor olurdum. Siz pek çok kadından sadece birisiniz." Eve sol elini kaldırdı, başparmağıyla alyansına vurdu. "Ben tek olanım. Siz beni endişelendirmiyorsunuz."

Bir an için Pepper gözlerini dikip ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra çok yavaş bir şekilde gözlerini kırptı ve dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu çok akla uygun Teğmen. Ve aynı zamanda bana karşılık vermenin de çok akıllıca bir yolu."

"Evet, ben de öyle düşündüm."

"Ama her koşulda- "

"Başka bir durum var. Biz Roarke ile tanıştığımızda ikimiz de yetişkindik. Daha önce olanlar bana hiçbir şey ifade etmiyor. Ve eğer ufak tefek kıskançlıkların işimi engellemesine ya da etkilemesine izin verseydim, rozetimi hak etmiyor olurdum. Ben rozetimi hak ediyorum."

"Eminim ediyorsunuzdur," diye cevap verdi Pepper. "Aynı Roarke'ı hak ettiğinize emin olduğum gibi. O tıpkı bu ev gibi tanıdığım en büyüleyici erkek, renklerle, stille ve sürprizlerle dolu. Ama beni sevmedi ve hiç seviyormuş gibi yapmadı."

"Ve Leo, o sizi seviyor mu?"

"Leo mu? Onun bana ihtiyacı var. Ve bu kadarı yeterli."

"Şunu söylemek zorundayım ki mütevazı davranıyorsunuz."

"Bunu söylemeniz çok hoş. Ama ben paha biçilmez bir ödül değilim Teğmen. Ben bencil ve talepkarım." Hafif, eğlenirmiş gibi bir kahkaha attı. "Ve böyle olmayı seviyorum. İhtiyacım olduğunda bana kendi zamanımın ve alanımın verilmesini bekliyorum. Hayatımdaki herhangi bir erkeğin işimin birinci öncelik olduğunu anlaması gerekiyor. Eğer bunu anlıyorsa ve sadıksa, bana ihtiyacı olması yeterli. Leo zayıf biri, bunu biliyorum," diye devam etti zarif bir şekilde omuz silkerek. "Belki de zayıf bir erkeğe

ihtiyacım vardır. Belki de Roarke ile birkaç haftadan daha fazla birlikte olamamamın sebebi budur. Leo bana uyuyor. Ve zayıf olması Teğmen, onun aradığımız adam olamaması için bir neden daha oluyor."

"İkinizin de endişelenmesi gereken bir şey yok. İlk görüşmemiz sırasında yalan söyledi. Biri bana yalan söylediğinde, nedenini merak ederim."

Kadının yüzü yumuşadı, bir şekilde Eve'e sevecen gelmişti. "Onu korkutmuşsunuz. Bu doğal, öyle değil mi? Yani birinin polis tarafından sorgulandığında korkması? Özellikle de bir cinayetle ilgili olarak."

"Siz korkmadınız."

Pepper nefesini verdi. "Tamam. Leo'nun ara sıra gerçeği söylemekle ilgili sorunları oluyor ama o hiçbir zaman birini incitmez. Gerçek anlamda değil."

"Bana pazar sabahı onun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Pepper dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve doğruca Eve'in gözlerine baktı. "Söyleyemem. Size sadece bana nerede olduğunu söylediğini söyleyebilirim ve o bunu size zaten söylemiş. Teğmen bir katille birlikte yaşıyor, onunla birlikte uyuyor ve onunla yakın bir ilişki yaşıyor olsam sizce bunu bilmez miydim?"

"Bunu söyleyemem. O eğer bundan temiz bir şekilde kurtulmak istiyorsa, benimle dürüstçe konuşmakla başlayabilir. Ama gerçekle ilgili bir sorunu olduğu sürece... Ben de onu araştırmaya devam edeceğim."

"Onunla konuşacağım." Pepper ayağa kalktı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Eve onunla birlikte kapıya kadar gitti ve

kapıyı açtığında bekleyen arabayı gördü. Peabody yürüyerek gelirken oflayıp puflıyordu.

"Memur... Onun adı neydi?"

"Peabody."

"Ah, evet. Memur Peabody daha şimdiden zor bir sabah geçirmiş gibi görünüyor. Dün geceki fırtına havayı biraz serinletti ama yeterince değil. Hiç yeterli değil."

"New York'ta yazın son nefesi. Başka ne bekleyebilirsiniz ki?"

"Bana Londra'da kalmayı öğretmesini." Pepper elini uzattı. "Yine de Roarke ile birlikte oyununa gelmenizi çok isterim. Sadece benimle temasa geçin ve ben de yerleri ayarlarım."

"Benim için işler biraz hafiflesin, sana haber vereceğiz."

Eve şoförün dışarı çıkıp küçük limuzinin arka kapısını açmasını izledi ve nefes nefese, ter içinde kalan Peabody hızla merdivenleri çıkana kadar bekledi.

"Efendim. Üzgünüm. Uyuyakalmışım, metro... Arızalandı. Sizinle temasa geçmeliydim ama- "

"Kalp krizi geçirip yere düşmeden önce içeri gir."

"Sanırım biraz susuz kaldım." Peabody'nin yüzü ıstakoz kadar kırmızıydı ve yüzünden ter damlacıkları süzülüyordu. "Bir dakika izin isteyebilir miyim? Yüzüme su çarpmam lazım."

"Git. Tanrım, bir dahakine taksi tut!" diye seslendi Eve ceketini ve o gün ihtiyacı olan şeyleri almak için koşarak üst kata çıkarken.

Mutfaktan iki şişe su aldı ve tuvaletten çıkarken Peabody'yi karşıladı. Yardımcısının yüzünün rengi normale dönmüş, üniforması düzeltilmiş ve saçları yeniden düzgünce toplanmıştı.

"Teşekkürler." Peabody suyu aldı. "Uyuyakalmaktan nefret ediyorum. Geç saate kadar çalıştım."

"Sana çok fazla çalışmamanı söylemedim mi? Sınava tükenmiş bir halde girersen sana hiçbir faydası dokunmaz."

"Sadece birkaç saatti. McNab ile daire baktığımız zamanı telafi etmek istedim. Pepper Franklin ile bir görüşmemiz olduğunu bilmiyordum."

"Yoktu. Fortney'i savunmak için uğramış." Eve kapıdan dışarı çıktı ve garaja doğru yöneldi. Droidlerden birine arabasını ön taraf getirmesini söylemeyi düşünememişti. Summerset bunu kendisinden istemeden yapardı. Gerçek şuydu ki bunun kendi aklına gelmeyen ama onun asla aklından çıkmayan bir şey olması Eve'i hep rahatsız etmişti.

"Tamam, en azından aklımı kaçırmıyorum," diyebildi Peabody, ona yetişmek için hızla yürürken. "Şu anda olup biten çok fazla şey var. Tanrım, Dallas, biz kira sözleşmesi imzaladık. Güzel bir yer. Ortak ofis olarak kullanabileceğimiz fazladan bir odası var ve Merkez'e yakın. Eski binamızda, böylece Mavis ve Leonardo ile komşu olabileceğiz, bu harika ve Roarke'ın bize bunu ayarlaması gerçekten inanılmaz ama..."

"Ama ne?"

"McNab ile bir kira sözleşmesi imzaladım. Bu çok büyük bir şey. Otuz gün içinde aynı eve çıkacağız."

Eve garajın kodunu girdi, kapıların açılmasını bekledi. "Sizin zaten aynı evde yaşadığınızı düşünüyordum."

"Evet ama resmi değildi. Gerçekten resmi değildi. Sadece çoğunlukla bende kalıyordu. Bu gerçek bir şey. Çok heyecanlıyım." Peabody heyecanla elini karnına bastırdı.

"Eve döner dönmez çalışmaya başladım, sonra bundan dolayı da çok heyecanlandım. Bu heyecan yüzünden uyuyamadım ve bana bunu neden yaptığımı hatırlatması için McNab'in üstüne atladım ve bu da biraz zaman aldı, çünkü bilirsiniz, çok heyecanlıydım- "

"Bu kısmı duymak istemiyorum."

"Tamam. Şey, oldukça geç saate kadar sakinleşemedim ve o kadar halsiz kalmış olmalıyım ki tam olarak uyanmadan önce çalar saati durdurmuşum. Son hatırladığım şey bir saat geç kaldığım."

"Eğer bir saat geç kalktıysan, neden sadece..." Bileğindeki saate baktı. "On beş dakika geç kaldın?"

"Normalde sabah yaptığım şeylerin bir kısmını atladım. Metro arıza yapana kadar sorun yoktu. Bu benim geç kalmama neden oldu ve şimdi yeniden heyecanlandım."

"Bunu atlatmak için benim üzerime atlamayı unutabilirsin. Bak Peabody, eğer şimdiye kadar bu sınava hazır değilsen artık hazır olamazsın."

"Bu beni sakinleştirmek konusunda pek yardımcı olmuyor." Eve kapılardan dışarı çıkarken, Peabody pencereden dışarı bakıp düşüncelere daldı. "Dibe vurmak istemiyorum. Kendimi, sizi utandırmak istemiyorum."

"Kapa çeneni, beni geriyorsun. Kimseyi utandırmayacaksın. Elinden gelenin en iyisini yapacaksın ve bu da yeterli olacak. Şimdi kendini toparla, böylece ben de Smith'le yeniden konuşmadan önce seni kısaca bilgilendirebilirim."

Dinlerken kendi notlarını alan Peabody, başını iki yana salladı. "Bunların hiçbiri biyografik verilerin arasında ya da resmi olmayan hayran sayfalarında yok. Anlamıyorum.

Adam tam olarak tanıtımın peşinden koşan bir tazı gibi ve insanların kalplerinin en hassas yerine dokunmaktan hoşlanıyor. Peki o zaman neden kendisine kötü davranılan bir evden geldiğini, bunu atlattığını ve sevginin gücüne, ça-ça-çaya inanmasının üzerine oynamıyor?"

"Ça-ça-ça mı?" diye tekrar etti Eve. "Birkaç sebep düşünebiliyorum. İlk olarak, onun imajına uymuyor. O-kadar-havalıyım-ki türde güçlü, yakışıklı, romantik erkek. Yoksul sınıftan gelen bir lisanslı eskortun -ve hâlâ oğlundan para tırtıklayan- fiziksel olarak suistimale uğramış oğlu buna pek uymuyor."

"Bunu anlıyorum ama bu açıdan oyunu devam ettirip yang* albümlerini yok satabilirsin."

"Yang. Bu ça-ça-ça ile gider mi?" diye merak etti Eve. "Tamam, evet, bu bazı kadınların onun için üzülmesine, ona saygı duymasına ve hatta albümünü satmasına neden olabilir. Ama onun istediği bu değil."

"Ne istiyor?" diye sordu Peabody noktaları birbirlerine bağlamaya başlamış olsa bile.

"Para değil. O sadece işe yarayan bir yan ürün. Övülmek, kahraman gibi kendisine tapınılmasını ve fantezi istiyor. Genç hayranlarıyla sevişiyor, çünkü muhtemelen onlar daha az eleştiriyorlardır ve yaşlı kadınların gözüne girmeye çalışıyor, çünkü onlar daha affedici oluyorlar."

"Ayrıca etrafını kadın çalışanlarla dolduruyor, çünkü kadınlar tarafından kendisine bakılmasına ihtiyaç duyuyor, çünkü eskiden ona bakması gereken kadın kendisine bakmamış."

"Bana öyle geliyor." Eve bir köşeyi döndü ve yolcu

*Dualistik Çin felsefesinde erkek öğe. (Ç.N.)

gruplarını yavaşça götüren büyük bir otobüsün önüne geçti. "Halkın gözündeki imajı bir şeylerin üstesinden gelmek zorunda kalmak değil, sadece var olmak üzerine kurulu. Hayallerinin erkeği, annesinin bir erkekle yattıktan sonra dövdüğü biri değildir. Ya da onun hayallerde olmasını beklediği erkek böyle biri değil mi demeliydim? Kendisine bir imaj oluşturmuş ve ona bağlı kalmak zorunda."

"Yani teorik olarak, her şeyi saklamanın baskısı, hissettiği içerleme ve şiddet döngüsü onun patlamasına neden olabilir. Ve patlarken, kendisini suistimal eden kişinin iki parçasını öldürmüş oluyor. Lisanslı eskort ve anne."

"İşte şimdi düşünüyorsun."

Bu bir tür simülasyon gibi, diye düşündü Peabody. Biraz yavaştı ama doğru yolu bulduğunu umuyordu. "Birkaç sebep dediniz. Diğeri ne?"

"Diğeri onun bunu sadece gömmek, saklamak istemesi. Bu, şu an yaşadığı hayat ile ilişkili değil - kendisine söylediği şey bu. Ama yanılıyor, her zaman bütünün bir parçasıdır ama bu özel bir şey. Ayrıca toplum tarafından bunun konuşulmasını istememesi de bir şey."

Peabody, Eve'in yüzüne baktı ama onun yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bu nedenle tüm yaşadığı travma ve gördüğü şiddete rağmen, suistimalden kurtulmuş ve kendisine güzel bir hayat kurmuş olabilir."

"Onun için üzülüyorsun."

"Evet, belki de. Bir albümünü satın alacak kadar değil," diye ekledi Peabody kıkırdayarak. "Ama belki biraz. İncinmeyi o istememiş, özellikle de onu en çok koruyup kollaması gereken kişi tarafından. Böyle davranan bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Be-

nimkiler... Şey, ailemle tanıştınız. Annem bir bakışla kulaklarımızı çekebilir ama hiçbir zaman bize zarar vermez. Ayrıca benim ebeveynlerim şiddet karşıtı birer Free Ager olabilirler ama bize zarar vermeye çalışan herhangi birini parçalarlardı. Benim bildiğim şey bu," diye ekledi Peabody. "Ama benim bildiklerim bundan ibaret değil, çünkü diğer tarafı da gördüm. Size transfer edilmeden önce uğraştığım aile içi şiddet dosyaları, üniforma içinde sokaklarda olmak ve cinayet bölümüne geldiğimden beri üzerinde çalıştığım şeyler."

"Hiçbir şey bir polisin kafasındaki Amerikan aile imajını ilk birkaç aile içi şiddet vakasından daha hızlı bir şekilde silemez."

"Devriyede olmanın en iyi sebeplerinden biri," diye kabul etti Peabody bunu hissederek. "Demek istediğim, bunun nasıl olabileceğini gördüm ve en çok çocuklar için zor oluyor."

"Her şey en çok çocuklar için zor olur. Bazıları bunun üstesinden gelir, altından kalkar, içinden geçer. Diğerleri ise bunu yapmaz. Ve Smith hakkındaki bir başka teori de kadınlarca pohpohlanmasının hayatının bir kısmını beslemesi -ve bundan zevk alması- olabilir. Bu arada onları fahişeler ve kaltaklar olarak değerlendiriyor - ve onları düşünebileceği en acımasız ve en abartılı şekilde öldürüyor."

"Sanırım bu oldukça uygun bir teori."

"Her koşulda, geçmişini yüzüne vurmamdan hoşlanmayacaktır. Bu yüzden hazır ol."

Eve'in bu sözünü dikkate alan Peabody, arabadan Smith'in ön kapısına doğru yürürken elini şok cihazının üzerine koydu. "O kadar hazır olmana gerek yok Peabody. Önce iyi davranmaya çalışalım."

Aynı kadın tarafından içeri alınıp, aynı müzikle evde yürüdüler. En azından Eve aynı müzik olduğunu düşünüyordu. Adamın söylediği her şarkıda aynı şeker hücumu söz konusuyken, diye merak etti Eve, insan birini diğerinden nasıl ayırabilir?

Yer minderleri ve tüylü beyaz kedinin olduğu odaya doğru yönlendirilmeden önce Eve elini kadının kolunun üzerine koydu. "Burada gerçek koltuklar olan bir yer var mı?"

Li'nin ağzı onaylamaz bir şekilde aşağı kıvrıldı ama başını salladı. "Tabii. Bu taraftan lütfen."

Onları soluk altın renginde geniş koltukların ve şeffaf camdan masaların olduğu bir odaya aldı. Masalardan birinde, düz beyaz taşların üzerine mavi suların aktığı minik bir fiskiye vardı. Bir başka masanın üzerinde, Eve'in yanında duran minik tırmıkla çizgilerin çizilmiş olduğu beyaz kumla dolu beyaz bir kutu vardı.

Perdeler kapalıydı ama odaya girdiklerinde masaların kenarları aydınlandı.

"Lütfen rahatınıza bakın." Li eliyle koltukları gösterdi. "Carmichael bir dakika içinde sizinle birlikte olacak."

Onu duymazdan gelen Eve oradaki keyif ekranını inceledi. Bu ekranda, yumuşak pastel renkler damlayarak birbirine karışıyor, pembeler eriyerek mavilere, maviler altın rengine, altın rengi ise yeniden pembeye dönüşüyordu. Arka planda Smith alçak sesle bir şarkı söylüyordu.

"Daha şimdiden kusmak istiyorum," diye homurdandı Eve. "Onu Merkez'e, her şeyin normal olduğu yere gelmesi için zorlamalıydım."

"Bir serserinin çenesini yerinden oynattığınızı duy-

dum." Peabody'nin yüzü ifadesizdi. "Bazı insanlar bunu günlük işler arasında normal olarak değerlendirmiyor."

"Bazı insanlar hiçbir şey bilmiyor." Smith içeri girerken Eve arkasını döndü.

"İkinizi de yeniden gördüğüme memnun oldum." Smith koltukları göstermek için eliyle bir hareket yaptı. Bu beyaz gömleğinin geniş kollarının kanat gibi çırpınmasına neden oldu. "Serin ve limonlu bir şeyler alacağız. Umarım hoşunuza gider."

Çalışanlardan biri uzun cam masanın üzerine bir tepsi koyarken, koltuklardan birine oturdu. "Bana sizin benimle temasa geçmeye çalıştığınız söylendi," diye devam etti sürahideki sıvıyı bardaklara doldururken. "Neden olduğunu hayal edemiyorum ama müsait olmadığım için özür dilemeliyim."

"Temsilciniz amirimi aramış," dedi Eve. "Dolayısıyla bir fikriniz olduğunu hayal ediyorum."

"Bir başka özür geliyor." Bardaklardan tekini aldı ve güzel ellerinin arasında tuttu. "Avukatım fazla korumacıdır ki bu da doğal olarak onun işi. Sırf basının böyle korkunç bir konuda sizinle konuştuğumu duyma ihtimali bile onu endişelendiriyor. Size bunu tamamen gizli tutacağınız konusunda güvendiğimi söyledim ama..." Zarif şekilde omuz silkti ve içeceğini yudumladı.

"Ben reklam aramıyorum, bir katili arıyorum."

"Burada bir katil bulamayacaksınız. Burası bir barış ve huzur mekânı."

"Barış ve huzur." Eve onun yüzünü izlerken başıyla onayladı. "Sanırım bu tip şeyler sizin için önemli."

"Çok önemli, tıpkı herkes için olması gerektiği gibi. Bu

dünya bir tuval ve üzerine harika bir güzellik resmedilmiş. Yapmamız gereken tek şey bakmak."

"Barış, huzur ve güzellik, bunlara sahip olmadan büyümüş biri için çok daha önemlidir. Çocukken sistemli ve düzenli olarak suistimal edilmiş bir erkek için. Hırpalanmış ve dayak yemiş. Bu konuda sessiz kalması için annenize para mı veriyorsunuz, yoksa sadece onu uzakta mı tutuyorsunuz?"

Smith'in elindeki bardak parçalandı ve avucunun içinden bir çizgi gibi ilerleyen kan yere damladı.

Bölüm 14

Yere düşen cam parçalarının sesi, Eve'e göre Smith'in kayıttan çalan cıvıltısından çok daha ilgi çekiciydi.

Eve, tüm negatif enerji yüzünü çarpıtmışken hayranlarından herhangi birinin Smith'i tanıyacağından şüpheliydi. Kanlı eliyle hâlâ parçalanmış bardağı sıkıca tutuyordu.

Smith'in zorlukla aldığı nefesleri duyabiliyordu, Eve ise yavaşça nefes alıp veriyordu ve kendisine yönelik herhangi bir saldırıya hazırdı.

Ama Smith sadece başını geriye attı ve büyük bir köpek gibi uluyarak Li'ye seslendi.

Li çıplak ayaklarıyla koşarak geldi, şeffaf sabahlığının etekleri arkasında dalgalanıyordu.

"Ah, Carmichael! Ah, seni zavallı şey. Sen kanıyorsun. Doktoru çağırayım mı? Ambulansı çağırayım mı?" Li hızlı bir şekilde kendi yanaklarına vuruyordu.

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken, Smith kanayan elini uzattı. "Bir şey yap."

"Tanrım." Eve ileri doğru bir adım attı, onun yaralı elini aldı ve bakmak için çevirdi. "Bir havlu, biraz su, antiseptik ve bandaj getir. Ambulans çağıracak kadar derin değil."

"Ama onun elleri, güzel elleri. Carmichael bir sanatçı."

"Evet, tamam, o avucunda kesik olan bir sanatçı. Peabody? Mendilin var mı?"

"İşte burada Teğmenim."

Li muhtemelen bir estetik cerrah çağırmak için koşarak uzaklaşırken Eve mendille kesiği sardı.

"Otur Carmichael. Hafif bir çizikten başka bir şeyin yok."

"Hiç hakkınız yok, benim evime gelip beni bu şekilde üzmeye hiç hakkınız yok. Hakkınız yok, ahlakınız da yok. Buraya gelip dengeyi bozamazsınız. Beni tehdit edemezsiniz."

"Seni tehdit ettiğimi hatırlamıyorum ve bu konularda hafızam oldukça iyidir. Memur Peabody, Bay Smith'i tehdit ettim mi?"

"Hayır efendim, etmediniz."

"Düzenli ve ayrıcalıklı bir hayat sürdüğüm için benim karanlık köşeleri bilmediğimi düşünüyorsun." Artık adamın dudakları kıvrılmıştı ve yaralı elini gevşek bir yumruk gibi kalbinin üzerinde tutuyordu. "Benden para koparmak, seni hiç ilgilendirmeyen konularda sessiz kalmak için ödeme yapmamı istiyorsun. Senin gibi kadınlar her zaman kendilerine para ödenmesini ister."

"Benim gibi kadınlar mı?"

"Erkeklerden daha iyi olduğunuzu düşünürsünüz. Oyunlarınızı ve cinselliğinizi onları kontrol etmek, onları tamamen sömürmek için kullanırsınız. Siz hayvandan başka bir şey değilsiniz. Kaltaklar ve sürtükler. Siz şunu hak ediyorsunuz..."

"Neyi hak ediyoruz?" diye hatırlattı Eve, onun yüzün-

de sükûnet ve öfkenin savaşmasını izlerken Carmichael kendisini durdurdu. "Acı çekmeyi, ölmeyi, bedelini ödemeyi mi?"

"Bana bir şeyler söyletemeyeceksin." Adam yeniden kendisini koltuğa bıraktı, yaralı elini bileğinden tutmuş rahatlaması için sallıyordu.

Li elinde tüylü, beyaz bir havlu, bir şişe su ve kanlı bir savaşın ardından bütün bölüğün yaralarını sarmaya yetecek kadar çok bandajla koşarak içeri girdi.

"Yardımcım yarayla ilgilensin," dedi Eve ona. "Li muhtemelen işleri berbat edecek ve bunu yaparken canını da oldukça acıtacak."

Smith kısaca başıyla onayladı, başını Peabody'den ve kandan başka bir yöne çevirdi.

"Li, lütfen şimdi dışarı çık. Kapıyı kapat."

"Ama Carmichael..."

"Senin gitmeni istiyorum."

Li onun ses tonundaki sertlik karşılığında gözlerini kırpıştırdı ve kaçtı.

"Nasıl öğrendiniz?" diye sordu adam.

"Bir şeyler öğrenmek benim işim," dedi Eve.

"Bu beni mahvedebilir, biliyorsun. İzleyicilerim bu tür şeyler hakkında bir şeyler bilmek istemiyor... Çirkin, çekici olmayan şeyleri istemiyorlar. Bana güzellik, romantik fanteziler için geliyorlar, gerçeğin çirkinliği için değil."

"Sizin kitlenizle ya da herhangi bir bilgiyi kamuoyuna duyurmakla ilgilenmiyorum, elbette benim davamla ilgili değilse. Sana söyledim reklam yapmakla ilgilenmiyorum."

"Herkes ilgilenir," dedi sertçe.

"Ne istersen onu düşün, bu benim burada olma nede-

nimi değiştirmiyor. Annen lisanlı bir eskorttu. Sana kötü davranıyordu."

"Evet."

"Ona destek oluyorsun, finansal olarak."

"Ona göz kulak olunduğu, benden ve hayatımdan uzak durduğu sürece. Ortaya çıkmasının, hikâyesini satmasının ona kısa sürede para kazandıracağını ama altın yumurtlayan tavuğu öldürmek anlamına geleceğini bilecek kadar akıllı. Eğer benim gelirim azalırsa, onunki de azalır. İlk ödemeyi yapmadan önce bunu ona çok dikkatli bir şekilde açıkladım."

"Annen ile olan ilişkin düşmanca."

"Bizim bir ilişkimiz yok. Bu bağlantı hakkında düşünmemeyi tercih ediyorum. Benim chi meditasyon dengemi bozuyor."

"Jacie Wooton, bir lisanslı eskorttu."

"Kim?"

"Wooton. Çin Mahallesi'nde öldürülen kadın."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok." Artık kendisini biraz daha toparladığı için sarılmış elini sallayarak bunları geçiştirir gibi bir hareket yaptı. "Ayrıca dünyanın daha karanlık kısımlarıyla uğraşmamayı seçtim."

"Pazar günü ikinci bir kadın öldürüldü. Yetişkin bir erkeğin annesi."

Smith, Eve'e bir bakış fırlattı ve bu bakışta biraz korku vardı. "Bunun da benimle bir ilgisi yok. Ben şiddetin içinden geçip hayatta kaldım. Şiddeti devam ettirmiyorum."

"Suistimal mağdurları genellikle kötülük eğilimli olurlar. Çocukken dayak yiyen insanlar genellikle şiddet eğilimli yetişkinler olurlar. Bir kadın seni incitmiş, üze-

rinizde kontrol ve otorite sahibi olan bir kadın sen onu durduramayacak kadar savunmasızken sana zarar vermiş. Bu acıyı, bu aşağılamayı, korku içinde yaşadığın onca yılı ona nasıl ödetiyorsun?"

"Ödetmiyorum! Asla ödemeyecek. Onun gibi tipler asla ödemezler. O yine ve yine kazanır. Ona para gönderdiğim her seferinde yeniden kazanıyor." Artık yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Kazanıyor, çünkü sen orada durmuş onu zorla yeniden kafamın içine sokuyorsun. Benim hayatım bir hayal değil çünkü bu hayatı ben yaptım. Ben yarattım. Senin bu hayatın içine girip parçalamana, kirletmene izin vermeyeceğim."

Eve'in midesi anlayışla buruluyordu. O kelimeler ve bu kelimelerin arkasındaki tutku, kendinin de olabilirdi. "Burada ve Londra'da bile evin var."

"Evet, evet, evet! Ne olmuş?" Smith elini çekti ve Peabody'nin şiddetle tutmasına baktı. Sonra bakışları kanlı beze kayınca yüzü kemik kadar beyaz oldu.

"Gidin buradan. Sadece çıkıp gidemez misiniz?"

"Bana pazar sabahı nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum. Her şeyi nasıl hatırlayabilirim? Benimle ilgilenmek için çalışan insanlar var. Benimle ilgilenmeleri için onlara yetkiyi ben verdim. Zevk veriyorum. Zevk alıyorum. Bunu hak ediyorum."

"Pazar sabahı Carmichael, sabah sekiz ile öğle arasında."

"Burada. Tam burada. Uyuyordum, meditasyon yapıyordum, zehirlerden arınıyordum. Stresle yaşayamıyorum. Sessiz zamana ihtiyacım oluyor."

"Yalnız mıydın?"

"Ben hiçbir zaman yalnız değilim. O her dolabın içinde, her yatağın altında, saldırmak için yan odada bekliyor. Onu kilitledim ama bu beklemediği anlamına gelmiyor."

Ona bakarken Eve'in canı yanıyordu. Onun kelimelerini anladığı için canı yanıyordu. "Pazar sabahı evden ayrıldın mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Lois Gregg'i tanıyor muydun?"

"Ben çok fazla insan tanırım. Çok fazla kadın. Beni severler. Kadınlar beni seviyor, çünkü mükemmelim. Çünkü onları tehdit etmiyorum. Çünkü hepsinin tehdit altında olduğunu bildiğimi bilmiyorlar."

"Lois Gregg'i öldürdün mü?"

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok. Şimdi avukatlarımı arayacağım. Evimden gitmenizi istiyorum. Li!" Smith ayağa kalkarken yaralı elini sırtına koydu, biraz sallandı. Dikkatli şekilde yana, kanla kirlenmiş havludan uzağa doğru bir adım attı."

"Li onları gönder," diye emir verdi yardımcısı koşarak yeniden odaya girerken. "Onların gitmesini sağla. Şimdi yatmam gerekiyor. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sessiz odama ihtiyacım var."

"Geçti, geçti." Li mırıldanarak kolunu onun beline doladı, ağırlığını üzerine aldı. "Her şeyle ben ilgileneceğim, sen endişelenme. Zavallı bebeğim. Sen endişelenme." Smith'i odadan çıkarırken omzunun üzerinden Eve'e kötü bir bakış attı. "Döndüğümde gitmiş olmanızı istiyorum. Eğer gitmezseniz amiriniz bunu öğrenecek."

Eve dudaklarını büzdü ve Smith'i götürürken mırıldanan Li'nin giderek duyulmaz hale gelen sesini dinledi.

"Adamın ciddi sorunları var," diye yorumda bulundu Peabody.

"Evet. Meditasyonla, şifalı bitki içecekleriyle ve zihni uyuşturan müzikle bunların üzerini örtebileceğini düşünüyor." Eve omuz silkti. "Belki de yapabiliyordur ama kana bakamıyor," diye ekledi, havluyu incelerken. "Kan görmek midesini bulandırıyor. Eğer kan mideni bulandırıyorsa, o iki kadına yapılanları gerçekleştirmesi zor. Ama yine de kendi kanını görmek onun üzerinde böyle bir etki yapıyor olabilir."

Evden çıkarlarken Eve saate baktı. "İşimiz biraz erken bitti."

"Öyle mi?" Peabody hemen neşeyle dikleşti. "O zaman belki bir seyyar yemek arabasına ya da 7/24'e uğrayabiliriz. Kahvaltı edemedim de."

"Bu kadar erken değil." Peabody'nin yüzü düştüğünde Eve içini çekti. "Benim şu tekmelenmiş yavru köpek bakışından nefret ettiğimi biliyorsun. Önce hangisinin önünden geçersek. Ayrıca alışveriş yapmak için sadece bir dakikan olacak ve bu süreye bana kahve almak da dahil."

"Anlaştık."

Bir seyyar yiyecek arabasının önünden geçtiler ve Peabody, Eve'in tadının kokusundan daha iyi olduğunu tahmin ettiği yumurtalı bir dürüm aldı. Kahve fena değildi ama ortalamaydı. "Gidip Breen'in karısıyla konuşacağız. Ajandasında yer bulmak için telefon ettiğimde güçlük çıkardılar, bu nedenle ben de bu işi yedek kuvvetlere bıraktım."

Peabody'nin cevabı yumurtayla dolu bir mırıldanma oldu. Yutkundu. "Randevuları benim ayarlamam gerekiyor."

"Molanı böldüğüm için söylenecek misin?"

"Hayır." Ama yüzündeki somurtmayı silmek için uğraşmak zorunda kaldı. "Hayatımda olanlar yüzünden görevlerimi yerine getiremediğimi düşünmenizi istemem."

"Eğer yaptığın iş hakkında bir şikâyetim olursa Peabody, ilk öğrenen sen olursun."

"Şüphesiz," diye homurdandı Peabody ve portakal aromalı enerji içeceğinden bir yudum aldı. "Yedek kuvvetler dediniz?"

"Julietta moda işinde. Ben de moda sektöründe önlerde olan birini tanıyorum. Leonardo'nun sevgilisinden telefon alınca, Bayan Gates'in ajandası mucizevî bir şekilde boşaldı."

"Mavis'i görevlendirmişsiniz. Muhteşem."

"Bu bir kızlar gezisi değil Peabody, bir cinayet soruşturması."

"Umut ışığı efendim. Ben umut ışıklarını severim." Peabody, yumurtalı dürümünden bir ısırığı sulandırılmış portakallı içeceğiyle yuttu. "Mavis'e komşu olacağımızı söylemek için sabırsızlanıyorum. En azından bebeği olana kadar. Sanırım daha büyük bir yer isteyeceklerdir."

"Neden? Bir bebek ne kadar yer kaplayabilir ki?"

"Çok yer kaplayan bebek değil, eşyaları. Beşik olacak, altını değiştirme masası olacak, aktivite merkezi olacak, bebek bezi ünitesi olacak- "

"Her neyse. Tanrım." Sadece düşünmek bile Eve'in kendini garip hissetmesine neden oluyordu.

"Mavis'i kullanmak gerçekten akıllıcaydı."

"Benim de parlak dönemlerim oluyor."

"Tabii ki onlara sadece Bayan Roarke olduğunuzu söyleyebilirdiniz ve önünüzde eğilirlerdi."

"Benim önümde eğilmelerini istemiyorum, sadece lanet olası bir görüşme istiyorum. Ve bana Bayan Roarke deme."

"Sadece lafın gelişiydi." Neşelenen Peabody dürümünden kalanı bitirdi. "Of, ruh halinizi düzeltmek için güzel bir kahvaltıdan iyisi olamaz. McNab ile aynı eve çıkmak çok da önemli bir şey değil. Bu sadece ilişkinin gelişimindeki bir başka adım, değil mi?"

"Ben nereden bilebilirim?"

Peabody titizlikle parmaklarını silmek için bir ıslak mendil çıkardı ve zihnine Smith'in evinde bıraktığı mendilin yerine yenisini koymasını not etti. "Pekâlâ, siz Roarke'ın yanına taşındığınızda tüm bu gerginliği ve midenizin düğüm düğüm olduğunu hissetmediniz."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Öyle mi oldu?" Peabody başını sertçe koltuğa bıraktı. "Bu gerçekten harika. Kendimi çok daha iyi hissetmeme neden oldu bu. Eğer siz erkeklerin tanrısı ile o saraya taşındığınızda altüst olduysanız, benim McNab ile bir daireye taşınmak konusunda çılgına dönmemde bir sorun yok demektir. Her şey yolunda."

"Artık bu zorlu ikilemi çözdüğümüze göre, belki de davaya odaklanabiliriz."

"Sadece bir sorum daha var. Bunu ne zaman atlattınız? Demek istediğim, Roarke ve onunla aynı yerde yaşama hakkında kendinizi ne zaman normal hissetmeye başladınız?"

"Bu olduğunda sana haber veririm."

"Vay be. Bu..." Peabody bunu düşündü ve yüzünde hülyalı bir gülümseme belirdi. "Bu çok hoş."

"Lütfen canımı yakmadan önce çeneni kapa."

"Dallas, lütfen dedin. Yumuşuyorsun."

"Aşağılamalar," diye homurdandı Eve. "Tek elde edebildiğim aşağılamalar. Bayan Roarke, çok hoş, yumuşamak. Kafanı popona soktuğumda ne kadar yumuşadığını göreceğiz."

"Ve işte geri döndü," diye duyurdu Peabody ve hoşnut bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

***

Mavis'e her zaman güvenebilirsin, diye düşündü Eve. Bir iyilik için, bir kahkaha için, bir omuz için. Ve hepsinden fazlası tam bir şaşkınlık için.

Dört aylık hamile olmak onun enerjisini düşürmemiş ya da modada risk alma eğilimini etkilememişti. En azından Eve bunların risk olduğunu düşünüyordu, çünkü kimse ama gerçekten hiç kimse Mavis Freestone gibi görünmüyordu.

Saçlarını yazın pastel renklerine boyamıştı, tepesinde yılanlara benzeyen ve aralarında mavi, pembe ve yeşil renklerinin parladığı bukleler halinde toplamıştı. Saçları, Eve'in minik çiçeklerle süslü olduğunu düşündüğü eflatun tokalarla tutturulmuştu ama yakından baktığında bunların embriyo pozisyonundaki çıplak bebekler olduğunu fark etti.

Altın ve gümüşten birer düzine zincir kulaklarından sarkıyordu. Her zincirin üzerinde, her hareket ettiğinde birbirine çarpıp çınlayan renkli ziller vardı. Bu da sürekli çınladıkları anlamına geliyordu.

Minik bedeninin üzerinde, her ikisi de beyaz bir masa peçetesi boyunca bir etek ve bol, kolsuz bir bluz vardı, da-

hası her ikisinin üzerinde de saçlarının tonlarında soru işaretleri bulunuyordu. Tek bantlı ayakkabılar giymişti, kalın tabanları ve hantal topuklarında da her adımda çınlayan minik ziller vardı. Ayak tırnaklarını ise gökkuşağındaki her renge boyanmıştı.

Mavis için bu iş kıyafetiydi.

"Bu kesinlikle mükemmel ötesi olacak," diye iddia etti Mavis. "*Outré* inanılmazdır. Tatlı ayıcığımla tanışmadan önce o stilimin kutsal kitabıydı. Hâlâ her ay bir karıştırırım ama artık kıyafetler hakkında düşünmem gerekmiyor. Leonardo bu işin son noktası."

"O kadınla beş dakikaya ihtiyacım var."

"Orası kesin Dallas. Eğer link üzerinden kıçımı öpebilse, kalçamda ruj lekeleri olurdu. Sadece izle."

Geniş lobiyi geçtiler. Beyaz, kırmızı ve siyah renklerinde keskin geometrik şekillerden oluşuyordu. Ortadaki veri masasından dışarı doğru yayılan ve butiklere, şık bir kafeye ve bir ev dekorasyon merkezine giden yollar vardı.

Bunların arasında, üzerlerindeki ekranlarda Plüton üzerindeki bir akıl hastası tarafından tasarlanmış olabilecek kıyafetler içindeki mankenlerin podyumda yürüdüğü duvarlar vardı.

"Sonbahar moda gösterileri," dedi Mavis ona. "New York, Milan, Paris ve Londra." Ciyakladı ve eliyle gösterdi. "Bunu görüyor musun? Bu benim ayıcığımın tasarımı. Kimse onun yanına bile yaklaşamaz."

Eve, altın rengi tüylerle süslü cilde yapışan kırmızı bantları ve uçlarında beyaz ışıkların parladığı şeffaf eteği inceledi.

Nasıl tartışabilirdi ki?

Mavis veri merkezinden, bir adamın bir sıra parlak kır-

mızı asansörü koruduğu güvenlik noktasına doğru sert adımlarla ilerledi. "Mavis Freestone, Julietta Gates'i görmek istiyorum."

"Evet, Bayan Freestone, sağ tarafta otuza çıkacaksınız. Biri sizi karşılayacak." Güvenliğin eli Eve ve Peabody'yi durdurmak için kalktı. "Otuzuncu kat için sadece Bayan Freestone'un izni var."

"Benim yalnız seyahat ettiğimi düşünmüyorsunuz, öyle değil mi?" dedi Mavis buz gibi bir ses tonuyla, Eve söylenmeye başlayamadan önce. "Eğer benim arkadaşlarım hoş karşılanmıyorsa, ben de karşılanmıyorum demektir."

"Özür dilerim Bayan Freestone. Üst kattan onay almam gerekiyor."

"Çabuk." Mavis minik burnunu havaya kaldırdı. "Ben çok meşgul bir kadınım."

Güvenlik onay alırken ayağını yere vuruyor ve yirmi saniyede bir tırnaklarını inceler gibi yapıyordu.

"Siz ve arkadaşlarınız otuzuncu kata çıkabilirsiniz. Sabrınız için teşekkür ederim."

Bindikleri asansörün kapıları kapanana kadar Mavis diva duruşunu korudu. "Adam buz gibi! Bunu bir kaşıkla yiyebilirim. 'Siz ve arkadaşlarınız otuzuncu kata çıkabilirsiniz.' Bu çok ukalaca değil mi?" Hızlı bir kalça kıvırma dansı yaptı, sonra eliyle karnının üzerine hafifçe vurdu. "Bu arada adama vuracağını düşündüğüm için arkadaş dedim."

"Ben de bunu düşünüyordum."

"Bebeği şiddet gösterilerinden uzak tutuyorum. Fazla televizyon bile seyretmiyorum. Bebeklerin gelişimi için dinginlik ve pozitif enerjinin ne kadar iyi olduğunu duydum."

Eve biraz kaygılanarak Mavis'in göbeğine baktı. Oradaki şey bunları duyabiliyor muydu? "Sen etraftayken kimseye vurmamaya çalışacağım."

"Bu iyi olur." Kapılar açılırken, Mavis yüzündeki ışıldayan gülümsemeyi sildi. Onları bekleyen kadına doğru kaşlarını kaldırdı.

"Bayan Freestone, sizinle tanışmak bir zevk. Sizin ve elbette ki Leonardo'nun çok büyük bir hayranıyım."

"Elbette." Mavis elini uzattı.

"Eğer benimle birlikte gelirseniz, Bayan Gates sizi görmek için sabırsızlanıyor."

"İşte buna eminim," dedi Mavis, bir başka büyük lobinin içinden geçerlerken ağzının kenarıyla.

Bu lobide, şeffaf bölmeler meşgul robotlarla doluydu. Kulaklıklar ve klavyeler, diğer markaların moda gösterilerini izleyen ve onlara fark atmaya çalışan bir ekip tarafından kullanılıyordu.

Alan yine bölümler şeklinde yayılmıştı ve ilerde, *Outré*'nin imzası olan ve Eve'in kan kırmızısı renginde diyebileceği çift kanatlı bir kapı vardı.

Onlara eşlik eden kadın, bir bandaj kadar dar bir etek ve neşter kadar sivri topuklu ayakkabıların üzerinde aceleyle onların yanında ilerliyordu. Soldaki kapının ortasındaki bir düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra, canlı, sabırsız bir ses sertçe cevap verdi: "Evet."

"Bayan Freestone size görmek için burada Bayan Gates."

Cevap olarak kapılar içe doğru açılıp mahremiyet panelleriyle çevrili muazzam bir ofisi gözler önüne serdi.

Siyah-beyaz teması burada da devam ediyordu. Siyah

halı, beyaz duvarlar, çok büyük beyaz bir çalışma alanı. Geniş koltuklar ince siyah-beyaz çizgilerle kaplıydı.

Kırmızı renk ise uzun siyah bir vazonun içindeki kıpkırmızı güllerden ve Julietta'nın etkileyici vücudunu sarmalayan keskin, güçlü iş takımında yer alıyordu.

Kadın uzun ve kıvrımlıydı, bal rengi sarı saçları, elmas şeklindeki yüzünün etrafında basit bir şekilde dağılmıştı. Keskin elmacık kemikleri, keskin bir çenesi, keskin bir burnu ve güzel olmak için fazla ince dudakları vardı. Ama gözleri, koyu, çok koyu renk gözleri dikkati bu küçük hatadan uzaklaştırıyordu.

Kapılar açılırken kadın elini uzatarak yüzünde memnun bir ifadeyle odada onlara doğru ilerledi. "Mavis Freestone, ne büyük bir zevk. Benimle temasa geçtiğinize çok memnun oldum. Çok uzun zamandır sizinle tanışmayı bekliyordum! Elbette Leonardo'yu uzun zamandır tanıyorum. O çok tatlı bir insandır."

"O kesinlikle benim tatlım."

"Lütfen, oturun. Size ne ikram edebilirim? Belki soğuk kahve?"

"Bugünlerde kafeini bırakmaya çalışıyorum." Ayakta duran Mavis yavaşça karnına vurdu.

"Evet, tabii ki. Tebrikler. Ne zaman geliyor?"

"Şubat."

"Ne kadar güzel bir Sevgililer Günü hediyesi." Kadın, Eve ve Peabody'yi görmezden gelerek Mavis'i bir koltuğa yönlendirdi. "Ayaklarınızı kaldırın ve serin, köpüklü bir içecek alalım."

"Çok isteriz. Dallas, bir içecek için zamanın var mı?"

"Bayan Gates yoğun ajandasında yer açabildiğine göre, ben de zaman ayırabilirim." Bir elini Mavis'in koltuğunun

arkasına koyan Eve başını yana eğdi. "Sorularını çok zamanınızı almayacaktır."

"Korkarım anlamıyorum."

"Teğmen Dallas, NYPGT." Eve rozetini çıkardı. "Yardımcım, Memur Peabody. Artık herkes birbirini tanıdığına ve hepimiz rahatladığımıza göre, belki bazı sorulara cevap verebilirsiniz."

"Tekrarlıyorum" -Julietta emretme pozisyonuna geçmek için masasının etrafında yürüdü- "dediğim gibi anlamıyorum. Bayan Freestone'u görmeyi kabul ettim. Senin hakkında, fotoğraflı bir baş makale yazısı yapmayı çok istiyoruz."

"Tabii ki, bunun hakkında konuşabiliriz. Dallas'ın işi bittikten sonra. Dallas ile ben çok eski arkadaşız," dedi Mavis son derece samimi bir gülümsemeyle. "O bana seninle bir görüşme ayarlamak konusunda sorun yaşadığını söylediğinde, bunun sadece bir iletişim sorunu olduğundan ve senin zaman ayıracağından emin olduğumu söyledim. Şehrimizin polis kuvvetleri benim ve Leonardo için gerçekten önemli bir konu."

"Zekice," dedi Julietta.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Julietta otururken Eve ise ayakta kaldı. "Eğer rahat değilseniz, eminim Mavis işimiz bitene kadar dışarıda beklemekten rahatsız olmaz."

"Buna gerek yok." Julietta arkasına yaslandı, sandalyesinde döndü. "Tom ile zaten konuşmuşsunuz. Ben buna ne ekleyebilirim bilmiyorum. Ben onun işine karışmam ve o da benim işime karışmaz."

"Peki ya birbirinizin hayatına?"

Kadın kibar bir şekilde, "Aklınızda hayatımızın hangi bölümü var?" dedi.

"En son ne zaman Londra'daydınız?"

"Londra mı?" Alnı kırıştı. "Bunun ne ile ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Sadece cevap verin."

"İş için birkaç hafta önce oradaydım." Julietta kaşlarının arasında hâlâ rahatsız olduğunu gösteren kırışıklıklar varken, cep ajandasını açıp tarihi girdi. "8, 9 ve 10 Temmuz."

"Yalnız mıydınız?"

Ajandasını bırakmadan önce gözlerinden bir parıltı geçti. "Evet, neden?"

"Eşiniz de sizinle gelir mi?"

"Nisan ayında birlikte gittik. Tom bu deneyimin Jed için eğlenceli olacağını düşündü. Benim işim vardı ve o da bazı araştırmalar yapmak istiyordu. Aile tatili için iki gün fazladan kaldık."

"Herhangi bir hatıra eşyası satın aldınız mı?"

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Sanırım Avrupa'ya düzenli bir şekilde gidiyorsunuz," dedi Eve izlediği yolu değiştirerek. "İşiniz için."

"Evet. Moda gösterileri, organizasyonlar ve Avrupa'daki ofislerimizdeki meslektaşlarımızla buluşmak için. Bunun Tom'un sizin soruşturmanıza yardımcı olmasıyla ne ilgisi var?"

"Bu benim soruşturmamın bir parçası."

"Ben anlamıyorum-" Cep linki çaldığında cümlesini yarıda kesti. "Pardon, bu benim özel hattım. Buna bakmak zorundayım."

Telefonu özel konuma aldı, küçük bir kulaklık taktı ve Eve'in telefonun ekranını görmeyeceği bir açıyla çevirdi.

"Julietta Gates. Evet." Ses tonu sıcak bir hal aldı ve faz-

lasıyla-ince-dudakları gülümserken yukarı kıvrıldı. "Kesinlikle. Ajandamda kayıtlı. Saat birde. Hı-hı. Evet, şu anda bir toplantıdayım." Linkin diğer tarafındaki kişiyi dinlerken uzun bir sessizlik oldu ve Eve onun yanaklarının hafifçe kızarmasını izledi. "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Evet, yapacağım. Güle güle."

Julietta telefonu kapattı, kulaklığı çıkardı. "Üzgünüm, akşamüstü olan bir toplantı hakkında. Şimdi-"

"Bana pazar sabahı nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Ah, Tanrı aşkına." Kadın nefesini verdi. "Pazar günleri Tom'un uyumasına izin veririm ve sonra Jed'i parka ya da diğer aktivitelere götürürüm. Mavis benden bunu yapmamı istediği için işbirliği yapmaya çalışıyorum Teğmen, ama bunu oldukça rahatsız edici bulmaktayım."

"İşimiz neredeyse bitti. Peki ya 2 Eylül akşamı gece yarısı ile sabaha karşı üç arasında?"

Julietta yeniden ajandasını açıp tarihi girdi. Eve yine onun yüzünde hafif bir değişiklik olduğunu gördü. "Bir iş arkadaşımla toplantım vardı. Eve tam olarak ne zaman döndüğümü söyleyemem, çünkü bunu not etmedim ama saat dokuzdan sonra olmalı, belki ona geliyordu. Yorgundum, Tom çalıştığı için doğruca yatmaya gittim."

"Yani, eşiniz tüm gece evdeydi."

"Neden olmasın ki? Çalışıyordu. Bir ilaç aldım ve yatmaya gittim. Ona da söyledim ve Jed olduğu için evden çıkamazdı. Tom kendini tamamen Jed'e adamış durumda ve biraz da fazla korumacı. Neler oluyor?"

"Şimdilik bu kadar. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Bunu bilmeye hakkım olduğunu-"

"Eğer hâlâ istiyorsan, o makale hakkında konuşabiliriz." Mavis ayağa fırladı. "Ama önce bir dakikaya ihtiyacım var."

Eve ile birlikte ofisten hızla çıktı ve sonra sesini fısıltı seviyesine indirdi. "Ece? O birini falan mı öldürdü?"

"Şüpheliyim. Onun yaptığını düşündüğüm en kötü şey, cep linkinden kim aradıysa onunla kocasını aldatıyor olması."

"Öyle mi? Aldatıyor mu? Nereden biliyorsun?"

"Pek çok şey bunu gösteriyor. Bak, eğer onunla uğraşmak istemiyorsan, benimle ve Peabody ile buradan ayrılabilirsin. Seni eve bırakırız."

"Hayır, bu havalı bir şey. *Outré*'de bir makale benim rüyamdı. Ve albüm satışlarımı da artıracaktır. Leonardo'nun işi için de fena olmaz. Hepimizin işine yarar. İyi iş başardık, değil mi?"

"İyi iş başardık."

"Gece ya da gündüz, gündüz ya da gece. Hey, Vignette ya da Vidal hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onlar ne?"

"Bebeğim. Kız olursa Vignette, erkek olursa Vidal. İkisi de Fransızca. Fransızca isimler deniyoruz ve Fifi'yi istemedim. Demek istediğim, kim çocuğuna Fifi ismini koyar ki?"

Eve, kimin çocuğuna Vignette ismini koyacağını da bilmiyordu ama çekimser bir şekilde gülümsedi.

"Biri ona Viggy," diyecek dedi Peabody. "Ki bu da piggy* ile kafiyeli oluyor, bu yüzden ona okulda Viggy Piggy diyecekler."

Mavis dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Öyle mi

*Piggy: Domuzcuk.

düşünüyorsun? Vignette'i unuttuk gitti." Göbeğini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Başka bir şey bulmak için hâlâ zamanımız var. Sizinle daha sonra görüşürüz." Yeniden Julietta'nın ofisine doğru yöneldi.

"İzlenimlerin Peabody?" diye sordu Eve arabaya giderlerken.

"Mavis harika görünüyor ve Vignette ya da Vidal'dan daha iyi bir isim bulacaktır."

"Julietta Gates hakkında seni moron."

"Biliyorum, sadece sizi rahatsız etmek istedim," diye ekledi Eve baktığında. "Gösteriyi yönetmeye alışmış ve bu hoşuna da gidiyor. Şık olmaktan çok güçlü olmak için giyiniyor. Hırslı. Onun yaşında bulunduğu konumda olmak için böyle olması gerekiyor. Bana biraz soğukkanlı gibi geldi. Çocuğundan bahsederken mesafeliydi. Evlilik dışı ilişkisini iyi yakaladınız. Ben kaçırmıştım. Sonra siz söylediğinizde ve kafamda olanları yeniden canlandırdığımda, tam oradaydı. Sesinin, beden dilinin değişimi çok barizdi."

"Ayrıca yüzünün kızarmasından, telefonun diğer ucundaki kişinin saat birde oynayacakları oyunların bir kaçından bahsettiğini de söyleyebilirim. Bunu doğrulamak istiyorum, belki ilerde onu sıkıştırmak zorunda kalırız diye."

"Takip altına mı alacağız?"

"Hayır, küçük konuşmamıza bu kadar yakınken onun ikimizden birinden şüphelenmesi riskine girmek istemiyorum. Bakalım Baxter bunu kaldırabilecek mi? Julietta'nın çocuğu yaşındaki bir çocuk ne kadar çok konuşur?"

"Onun yaşındayken çenelerini nadiren kapatırlar. Yakın aileleri dışında kimse onları pek anlayamaz ama bu onların susmasına sebep olmaz."

"Pazar günü sevgilisiyle buluşmuş, bunu bir kenara ko-

yabiliriz. Ve çocuk da onunla birlikteymiş. Bunu babacığına yetiştirmiş olamaz mı?"

"Muhtemelen çocuğa bunun bir sır olduğunu söylemiştir."

"Hah." Bu Eve için yabancı bir alandı, bu nedenle Peabody'nin sözüne güvenmek zorundaydı. "Çocuklar sır tutar mı?"

"Hayır, ama kadın bana çocuğunu çok iyi tanıyan bir tip gibi gelmedi. Ve çocuk da babasıyla oldukça yakın görünüyor. Bana göre kadın duymayacak bir yere gidene kadar sırrı sakladı, sonra da söyledi. Babacığım, ben, annem ve Yedek Amca salıncakta oynadık ama bu bir sır."

Eve bunu kafasının içinde oynattı ve başıyla onayladı. "Ve bunun ilk kez olduğundan da şüpheliyim. Babacık neler olduğunu biliyor ama bu onu rahatsız etmiyor mu? Biraz olsun canı sıkılmıyor mu? Burada oturmuş, evde kalıp çocuğa göz kulak oluyor, evi çekip çeviriyor ve bu sırada kadın başka bir adamla şehirde -ve Avrupa'da- gezip duruyor. Oğlu yanındayken, başka bir adamla oynuyor. Evet, bu gerçekten sinir bozucu bir şey."

"Anne ve fahişe," dedi yeniden arabaya bindiklerinde. "Buna geri dönüp duruyoruz. Her iki cinayet için de evden çıkması onun için sorun olmazdı ve kâğıdı da Londra'ya ilkbaharda yaptığı seyahat sırasında -nakit ödeyerek- satın almış olabilir. Lanet olsun, gerçekten bir hayranından gelmiş bir hediye de olabilir. Ve o da bunun senaryoya uyduğuna karar vermiştir. Orijinal katiller kadar cinayet prototiplerini de biliyor."

"İmkânlar, sebep, fırsat."

"Evet, Thomas A. az önce listemizin en tepesine sıçradı."

Bölüm 15

İletişim cihazı çaldığında Eve Baxter'la konuşmasını henüz bitirmişti. Whitney'in yüzü ekranı kaplıyordu.

"Seni on kırk beşte görecek. Bunu başar."

"Evet efendim. Teşekkürler."

Peabody, Eve'in tatmin olmuş gülümsemesini inceledi. "Bir kereliğine on beş dakika geç kalıyorum ve her şeyi kaçırdım mı?"

"Bana Renquist'in dadısı Sophia DiCarlo hakkında bilgi bul ve ben de Birleşmiş Milletler'e giderken yolda sana anlatırım."

"Yeniden Renquist'i görmeye gidiyoruz ve hapis cezası riski mi alıyoruz?"

"Oraya özür dilemek, yaltaklanmak ve bolca tükürdüğümüzü yalamak için gidiyoruz."

"Siz bunların nasıl yapılacağını bilmezsiniz." Peabody hüzünlü görünüyordu. "Hapse gireceğiz."

"Sadece bilgileri bul. Eğer nasıl özür dileneceğini, yaltaklanılacağını ve tükürdüğümü yalayacağımı bilmiyorsam, nedeni bunu yapmam çok nadiren uygun olduğu içindir. İlk kez yanılacaksın."

Sessizlik devam ettiğinde Eve ona baktı. "Ukala bir yorumda bulunmayacak mısın?"

"Büyükannem biri hakkında olumlu bir şey söyleyemiyorsan, çeneni kapalı tut der."

"Evet, sanki onu hep dinlermişsin gibi. Renquist sinirlenmiş, karısı sinirlenmiş ve soruşturmayı engelleyecek konumdalar. Kimse bürokratik zorluk çıkarmayı bir politikacı kadar iyi bilemez. Ve onlar hakkındaki izlenimim şatafatlı pislikler olduğundan, 'Ben sadece bir devlet memuruyum ve binaen kalın kafalıyım,' martavalının içeri girmemi sağlayacağını düşündüm."

"Binaen dediniz."

"Şatafatlıya çok yakışıyor."

"Sophia DiCarlo, yirmi altı yaşında, bekâr. Yeşil pasaportu ve çalışma izni olan bir İtalyan vatandaşı. Ebeveynleri ve iki kardeşi Roma'da. Ah, ebeveynleri hizmetçi olarak çalışıyor, işverenleri Angela Dysert. Bahse girerim, Bayan Şatafatlı Pislik ile olan ilişkileri budur. Sophia son altı yıldır Renquist'ler için çocuk bakıcısı olarak çalışıyor. Sabıka kaydı yok."

"Tamam, Renquist'lerin kızı okula gidecek kadar büyük, öyle değil mi?"

"Daha kapsamlı giriş izni olmadan reşit olmayanların verilerine ulaşmak hassas bir durum Dallas, özellikle de başka milletten olanlar için."

"Ne kadarını bulabiliyorsan o kadarını al."

Eve arabayla şehirde ilerlerken, Peabody çalışmaya başladı. Başlarının üzerinde puslu gökyüzü, reklam balonları ve turistik tramvaylar yavaş bir şekilde hareket ediyordu. Arabanın içindeki az da olsa serinliğin içinde, Eve zihnin-

de yaltaklanma pratiği yapıyordu. Kendisine bunun herkesin iyiliği için olduğunu söylemesine rağmen yine de içine dert oluyordu.

"Çocuğun özeline erişimi engellemişler. Bu standart bir şey," dedi Peabody. "Özellikle de üst sınıf aileler için. Çocuk kaçıranların ya da ahlaksız tiplerin çocuğun hakkında bir şeyler bilmesini istemezsin. İzin olmadan hiçbir şey alamayacaksın."

"İzin isteyemem. Renquist'lerin onları araştırdığını bilmelerini istemiyorum. Önemli değil. Dadı bir ara çocuğu dışarı çıkaracak ya da daha iyisi kendi başına dışarı çıkacak. Kadının bir izin günü olmalı."

BM'ye yaklaşırken Eve düşüncelerini rafa kaldırdı ve birkaç güvenlik kontrolünden geçmeye hazırlandı.

Renquist'in ofisine ulaşmaları yirmi dakika sürdü. Yardımcısı onları karşıladı ve beklemelerini söyledi.

Eve, Renquist'in onları fazladan yirmi dakika daha bekletmesinin kontrolün kimde olduğunu göstermesinin bir yolu olduğunu anladı.

"Lütfen kısa tutun," dedi Renquist hemen. "Bu yoğun günde size sadece amiriniz direkt talepte bulunduğu için zaman ayırıyorum. Çoktan benim ve eşimin zamanını çaldınız."

"Evet efendim. Sizi ve Bayan Renquist'i rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Soruşturmamı ilerletme hevesiyle çok ileri gittim. Umarım siz ya da Bayan Renquist bunu kişisel almamışsınızdır ya da bunun bölüme yansımasına izin vermezsiniz."

Renquist tek kaşını kaldırdı, gözlerindeki şaşkınlık -ve tatmin- açıkça görülebiliyordu. "Bir cinayet soruşturma-

sında bir şüpheli olmak benim için alışılmış bir şey değil ve bu olanı kişisel almam da söz konusu değil."

"Sizin şüpheli olduğunuz gibi bir izlenim bıraktığıma çok pişmanım. Soruşturma prosedürlerine göre, olabilecek herhangi ya da tüm bağlantıların peşinden gitmem gerekiyor. Ben..." Eve biraz beceriksizce de olsa düşünürmüş gibi yapmaya çalıştı ve kızarabilmeyi diledi. "Ben sadece yeniden özür dileyebilirim efendim ve size dürüstçe söylemem gerekirse, bu davayı açıklığa kavuşturamadığım için duyduğum hayal kırıklığı, hem size hem de Bayan Renquist'e olan karşı tutumumu nezaketten uzaklaştırmış olabilir. Aslında, ben sadece sizin isimlerinizi bu soruşturmadaki herhangi bir listeden silmenin yollarını arıyorum. Bayan Renquist ile olan görüşmem ne kadar tatsız olsa da bu cinayetler sırasında sizin nerede olduğunuzu onaylamama hizmet etmiş oldu."

"Eşim bu konunun evimizde, hem de misafirlerimiz gelmek üzereyken açılmasından çok rahatsız olmuş."

"Bunu anlıyorum. Bu uygunsuz durum için yeniden özür dilerim." Seni aşağılık.

"Eşyalarım arasında bir tür yazı kâğıdı olduğu için ismimin neden bir listede yer aldığını anlayamıyorum."

Eve bakışlarını aşağı indirdi. "Elimdeki tek ipucu bu. Katil bu notlarla benimle dalga geçiyor. Bu çok sinir bozucu bir şey. Ama bu benim eşinizi evinizde rahatsız etmem için bir bahane olamaz. Lütfen özürlerimi Bayan Renquist'e de iletin."

Renquist artık zayıf bir şekilde gülümsüyordu. "Bunu yapacağım. Ama Teğmen, eğer üstleriniz bu konuda ısrar etmeseydi, sizin burada olmayacağınız ve bu özrü dilemeyeceğiniz gibi bir izlenim edindim."

Eve bakışlarını kaldırdı, onun gözlerine baktı ve bu sözleri biraz içerlemiş görünmeye çalıştı. "İşimi bildiğim en iyi şekilde yapıyordum. Çıkarlarıma göre davranmaktan pek anlamam. Ben sadece bir polisim. Ve emirleri uygularım Bay Renquist."

Renquist başıyla onayladı. "Emirleri uygulayan birine saygı duyabilirim ve işini yapmak için duyduğun isteğin, bir şekilde hafifçe yoldan çıkarak yargılarını biraz bulandırmasını anlayabilirim. Umarım sizi çok sert azarlamamışlardır."

"Yaptığım şeylerin gerektirdiğinden fazla değil."

"Ve bu soruşturmanın başında hâlâ siz mi varsınız?"

"Evet efendim, öyle."

"O zaman size bu konuda bol şans diliyorum." Renquist kalktı ve elini uzattı. "Ve umarım bundan sorumlu olan kişiyi hızla belirleyip tutuklarsınız."

"Teşekkür ederim." Eve onun elini tuttu ve sıkarken gözlerine baktı. "Çok yakın zamanda şahsen onu kafese tıkmayı planlıyorum."

Renquist başını yana eğdi. "Bu kendine güven mi Teğmen yoksa kibir mi?"

"Hangisi işe yararsa. Efendim, zamanınız ve anlayışınız için tekrar teşekkür ederim."

***

"Sözümü geri alıyorum," dedi Peabody binadan çıktıklarında. "Siz bu konuda iyisiniz. İçinde biraz gücenme olan hüsran dolu bir özür. İşini yapmaya çalışan ve üstleri tarafından haksızlığa uğramış bir polis. Tükürdüğünü yalamak için zorlanmış ve bunu sabırlı bir şekilde yutan biri. Bunu gerçekten iyi sattınız."

"O kadar değil. O adam bölüm üzerindeki baskıyı gerçekten artırabilirdi. Hem siyasette hem de basında bağlantıları var. Kimse bana özür dilememi emretmedi ama kimse bunu yaptığım için üzülmeyecek de. Lanet olası politikacılar."

"Rütbeniz yükseldiğinde, bunu ara sıra yapmak zorundasınız."

Eve belli belirsiz omuz silkti ve yeniden arabasına bindi. "Bundan hoşlanmak zorunda değilim. Ondan da hoşlanmak zorunda değilim. Aslında, bu adamı her gördüğümde ondan biraz daha az hoşlanıyorum."

"Bunun nedeni o küçümseyen tavrı," diye açıkladı Peabody. "Küçümseyici birinden hoşlanmak gerçekten zor ve onunki de ortalamanın epey üstünde." Geri dönüp gösterişli beyaz binaya, parlayan kuleye, dalgalanan bayraklara baktı. "Sanırım her gün diplomatlar, büyükelçiler ve devlet başkanları ile muhatap olmak küçümseyen bir tavra sahip olmayı gerekli kılıyor."

"Diplomatların, büyükelçilerin ve devlet başkanlarının insanları temsil etmesi gerekiyor ki bu da onları bizden farklı yapmıyor. Renquist küçümseyen tavrını alıp bir tarafına sokabilir."

Eve arabayı beyaz duvarlar ve bayraklardan uzağa, şehrin kalbine doğru sürdü. "Eğer katil o çıkarsa hiç üzülmem. Bu pisliği şahsen ben hapse tıkacağım. Bunda ciddiyim. Ve bunu yaptığımda Renquist'in o küçümseyen yüzünü demir parmaklıkların diğer tarafında görmek benim için hiç sorun olmaz."

***

Eve, Merkez'e gittiğinde masasını temizlemeye koyul-

du ve düşüncelerinin gelişmesine izin verdi. Muhabirlerden gelen bir düzine mesajı ve talebi basınla ilişkilere yönlendirdi, böylece hepsini mutlulukla unuttu. Basına konuşmak zorunda olduğunu biliyordu ama o anda bunu düşünmek zorunda değildi. Olabildiğince evrak işlerine gömüldü ve sonra birkaç telefon görüşmesi yaptı.

Notlarını çıkardı, bir ritim, bir tekrar, kelimelerin kullanımı, listesindeki insanların konuşma şekillerine uyacak herhangi bir şey arayarak bırakılan notları yeniden okudu.

Bu katilin sesi değildi. Bilinçli olarak onun sesi değildi. Bilerek sesini gizliyor, taklit ediyor ve o hale geliyordu. Notları yazarken kim haline geliyordu?

Masa linki çaldı ve Eve muhabirlerden kaçınmak için arayanın isminin ekranda belirmesini bekledi. Ekranda Feeney, Yüzbaşı Ryan, EDD yazdığını görünce cevap verdi.

"Hızlı çalışıyorsun," dedi Eve.

"Evlat, ben lanet olası bir roketim. Senin adamın hakkında bir şey buldum. Dava eski bir dava. Kurban elli üç yaşında bir kadın. Okul öğretmeni. Kız kardeşi tarafından dairesinde boğulmuş halde bulunmuş. Önce birkaç gün boyunca evde kalmış. Bir heykelle tecavüze uğramış, katil bunu aynı zamanda kadının kafasına vurmak için de kullanmış. Siz kadınların giydiği külotlu çorapla boğulmuş. Katil çenesinin altında fiyonk yapmış."

"Bingo. Dava ne kadar eski ve nerede olmuş?"

"Geçen sene haziran ayında, Boston'da. Sana tüm detayları göndereceğim. Bunda bir not yok ama kadının kafasına ve yüzüne heykelcikle oldukça sağlam vurmuş. Tıbbi danışman raporu, katil onu boğduğunda kadının zaten ölmek üzere olduğunu söylüyor."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir."

"Olabilir. Benim merak etmeme neden olacak kadar çok özelliği olan bir tane daha buldum. Altı ay önce Boston, Yeni Los Angeles yakınlarında. Ama bu bir gecekonduda olmuş, bu nedenle uymuyor. Ama biri kadını yatağında öldürmüş, bir beysbol sopasıyla tecavüz etmiş ve onu kendi eşarbıyla boğmadan önce kafasına bununla vurmuş. Bu olayda da bir fiyonk var, benim ilgimi çeken bu oldu."

"Gecekondu kolay bir hedef. Ulaşması zor değil ve kimse pek fazla umursamaz. Tekniğini mükemmelleştirmek için iyi bir yer olurdu."

"Ben de öyle düşünüyorum. Sana bulduklarımı göndereceğim. Beden kesme üzerine bir şey bulamadım. Eski güzel Amerika'da oldukça fazla yaralama ve kesme davası var ama hiçbir şey senin adama uymuyor. Araştırmayı uluslararası düzeyde genişleteceğim."

"Teşekkürler Feeney. Yakında tatile çıkacaksın değil mi?"

Feeney'in yüzü düştü. "Karım bunu bir hafta yapmak için dırdır edip duruyor. Lanet olası evin her yerinde kahrolası tatil broşürleri var. Bir sahil evi falan kiralayıp, tüm aileyi götürmeyi düşünüyor. Çocuklar, torunlar."

"Peki ya Bimini?"

"Kim?"

"Orası bir yer Feeney."

"Alı. Bimini. Ne olmuş Bimini'ye?"

"Roarke'ın orada bir yeri var, büyük bir ev ve çalışanlar da var. Sahil, şelale falan filan. Onunla konuşabilirim, tüm aileni onun uçaklarından biriyle oraya götürebilirsin. İlgini çeker mi?"

"Tanrım, eve gidip karıma tüm sürüyü bir hafta için Bimini'ye götüreceğimizi söylersem dizleri üstüne düşüverir. Lanet olsun, evet ilgimi çeker ama sana bunu yaptığım için karşılığında bir şey yapman gerekmiyor."

"Bir şey yapmıyorum. O yer boş duruyor. Roarke bir süre önce Peabody ve McNab için bir şeyler ayarladı, bu yüzden ben de sana ayarlayabileceğimi düşündüm. Özellikle de ben şehir dışında çalıştığımda senden işlere göz kulak olmanı isteyeceğim için."

"Kulağa anlaşmanın iyi tarafından ben yararlanıyorum gibi geliyor. Veriler yolda."

Eve gelen bilgileri okudu ve kulaklarında o küçük çınlamayı hissetti.

Polislere özgü bir çınlama. Aradıkları katilin çalışmalarına bakıyordu. Pratik vuruşları. Kendi imzası olmayı hak eden türde bir şey değil, diye düşündü, itibarına eklememeyi tercih ettiği, sadece stil ve yetenek oluşturma çalışmaları.

Daha pasaklı, daha az dikkatli davranmış olmalıydı. Hatalar olacaktı ve dava rafa kaldırılmış olsa da Eve hâlâ bunların gölgesini bulabilirdi.

Bunu Whitney'e sunmaya götürmeden önce verileri düzenlemek için biraz zaman harcadı.

Elinin altında amirinin devam et emriyle cinayet bölümüne doğru yola çıktığında, bir sonraki adımını çoktan zihninde tasarlamıştı. Ofisin içinden rüzgâr gibi geçti ve Baxter'a seslenip ona eliyle benimle gel işareti yaptı.

"Peki, onun kocası dışında yattığı adamı buldun mu?"

"Kocasından başka bir adamla yatmıyor."

Eve'in içindeki o his hâlâ devam ediyordu. "Yatmak zo-

runda. Lanet olsun Baxter, kadının her yerinde kocaman harflerle sadakatsiz yazıyordu. Neredeyse seksin kokusunu alabilecektim."

"Lütfen, sertleşmeme neden olacaksın. Senin kahvenden biraz içeceğim ve sakinleşeceğim."

"Eğer onu takip etmediysen-"

"Onu takip ettim." Muazzam büyüklükte bir kupa, iki şeker ve krema programladı. Kahvesini aldı, aldığı ilk yudumla yaşadığı şaşkınlığın tadını çıkarmak için dosya dolabına yaslandı. "Lanet olsun, bu gerçekten kahve. Takip demişken, sarışının harika bir kalçası var."

"Sertleşmiş aletini ve boş beynini alıp ofisimden çık. Kocasından başka biriyle yatıyor."

"Yatmadığını söyledim mi?" Baxter gülümsedi, kahvesinden bir yudum daha alırken, kupanın üzerinden Eve'e doğru kaşlarını oynattı. "Sadece aleti olan biriyle değil."

"O... Ah. Bak, bak, bak, işte bu ilginç." Eve masasının köşesine oturdu. "Başka biri var, üstelik bu biri bir kadın. Bir erkek için gerçekten sinir bozucu olmalı."

"Ve o kadın mükemmeldi. Uzun boylu, ince, siyah ve güzel. Ayak parmaklarından başlayıp kafasına kadar yalamak isteyeceğin türden. Benim bakış açıma göre tam bir israf - türünün iki üstün örneği birbirlerinin bedenleri üzerinde kayıyor. Tabi bunu düşünmek eğlenceli. Bununla ilgilenirken iyi vakit geçirdim ve bu işi bana verdiğin için teşekkürler."

"Sen hasta bir sapıksın."

"Ve bununla gurur duyuyorum."

"Peki bana bir rapor verene kadar lezbiyen fantezilerini erteleyebileceğini düşünüyor musun?"

"Fanteziyi zaten kurdum ama bir sonrakini erteleyebilirim. Senin kız saat on iki kırk beşte ofisinden çıktı ve bir taksiye bindi. Şehrin üst kısmında Park'ta Silby Oteli'ne gitti. Doğruca lobiye ilerledi, sevgilisi onu orada bekliyordu. Daha sonra cazibem, yeteneklerim ve resepsiyonda çalışan adama verdiğim ellilik sayesinde bu ateşli sevgilinin adının Serena Unger olduğu ortaya çıktı."

"Elli mi? Lanet olsun Baxter."

"Hey, mekân pahalı olunca rüşvet de artıyor. Unger önceden otele giriş yapmıştı. İkisi de asansöre bindiler ve asansörün duvarları beni çok memnun edecek şekilde camdan yapılmıştı. Bu şekilde on dördüncü kata çıkarken onların hararetli ve ıslak bir şekilde öpüşmelerini izlemek için keskin gözlem yeteneklerimi kullanabildim. 1405 numaralı odaya girdiler ve saat öğleden sonra ikiye kadar şahit olamadığıma çok üzüldüğüm aktivitelerde bulundular. Saat öğleden sonra ikide Julietta Gates odadan ve otelden ayrılıp başka bir taksiye bindi. İşyerine, tatmin olmuş olduğuna inandığım bir gülümseme ile geri döndü."

"Unger için tarama yaptın mı?"

"Öğle tatili kaçamağını beklerken, Trueheart'a yaptırdım. Kadın bir moda tasarımcısı. Otuz iki yaşında, bekâr. Sabıka kaydı yok. Şu anda Mirandi'nin ikinci markasında çalışıyor. Merkezleri New York'ta."

"Soru: Kadının seni başka bir kadınla aldatıyor. Bu bir erkekle aldatmasından iyi midir kötü müdür?"

"Ah, daha kötü. Seni aldatıyor olması zaten kötü ama bunu aleti olmayan biriyle yapması, senin takımın hakkında çok fazla düşünmediği anlamına gelir. Bir erkek olursa, belki mantıklı bir açıklama yapmaya çalışabilirsin. Bilirsin,

adam kadından faydalanıyor ya da kadın bir an zayıflık gösterdi gibi."

"Faydalanıyor demek." Eve surat astı. "Erkekler gerçekten üzücü ve basit varlıklar."

"Lütfen, bir erkeğin kandırmalara ihtiyacı vardır. Her neyse, etek giyen birinin peşinden ve senin sahip olmadığın bir şeyin peşinden gidiyor. Bu bir erkeği iki kat kaybeden yapar."

"Evet, ben de böyle düşünüyorum. Bu kadınlara karşı gerçekten kötü duygular beslemene neden olur. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Julietta'nın bu kadınla ilişkisinin ne kadar zamandır sürdüğünü bulalım."

Baxter boş kupasını yanına koydu ve ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Lütfen, lütfen, lütfen, benim yapmama izin ver. Eğlenceli işler hiç bana gelmiyor."

"Bunun ustaca yapılmasına ihtiyacım var."

"Ustaca benim göbek adım."

"Senin göbek adının Azgın Köpek olduğunu sanıyordum."

"O benim ilk göbek adım," dedi biraz onurlu bir şekilde. "Haydi ama Dallas, ne dersin?"

"Unger'ın çevresinde dolanıyormuş gibi yap. Oteldeki çalışanlarla konuş ve rüşvetleri minimumda tut. Etrafa ellilikler saçmaya devam edersen bütçeyi aşarız. Onun komşularıyla konuş. Çalıştığı yerde etrafı kokla. Bundan haberi olursa ürkecektir, o yüzden bakıp görme işini mantıklı bir şekilde sessiz tut. Ustaca ve fark ettirmeden Baxter, ciddiyim. Benim şehir dışına çıkmanı gerekiyor. Eğer şansım yaver giderse, yarın dönmüş olurum. Eğer olmazsa bir gün daha sürebilir."

"Bunu benim becerikli ellerime bırakabilirsin. Ah, bu arada elli doları istemeyeceğim," dedi Baxter dışarı çıkarken. "İzlediğim gösterinin bileti için değecek bir ücretti."

Bunu halledecektir, diye düşündü Eve. Aynı anda hem Boston'da olup hem de New York'ta Serena Unger'ı araştıramazdı. Baxter bu açı üzerinde çalışabilirdi, Feeney benzer suçlara bakabilirdi ve o arada kendisi de diğer potansiyel ipuçlarının izini sürebilirdi.

Görünüşe göre farkında olmadan bir ekip oluşturmuştu.

Şimdi, diye düşündü, ekibe bir üye daha ekleyecekti. Ve ustaca davranma sırası kendisine gelmişti.

İlk denemesinde Roarke'a ulaşmayı beklemiyordu ama ulu toplantılar tanrısı bir mola vermeye karar vermiş olmalıydı. Sekreteri onu içeri alırken, kibarca onun bir iş yemeğinden yeni döndüğünü belirtti.

"Peki, ne yedin?" diye sordu Eve kocası geldiğinde.

"Şefin salatası. Peki ya sen?"

"Bir dakika içinde bir şeyler yiyeceğim. Boston'da işin var mı?"

"Olabilir. Neden?"

"Oraya gitmem gerek, belki West Coast'ın dışına. Bir şeyler kontrol etmem gerekiyor. Peabody'yi yanıma almak istemiyorum. Yarından sonraki gün sınava girecek. Burada kalması gerekiyor ve ayrıca onu sınava gireceği zamanda geri döneceğimden emin değilim. Senin benimle gelmek isteyebileceğini düşündüm."

"İsteyebilirim. Ne zaman?"

"Mümkün olan en kısa zamanda."

"Bu Summerset'in dönüşünden kaçmak için yaptığın bir manevra olamaz, değil mi?"

"Hayır, ama o da var. Bak, istiyor musun istemiyor musun?"

"Programımda bazı değişiklikler yapmam gerekecek." Roarke diğer tarafa döndü ve Eve onun parmaklarının küçük klavye üzerinde dans ettiğini gördü. "Benim... İki saate ihtiyacım var."

"Benim için uygun." Şimdi de sıra işin beceri gerektiren kısmına gelmişti. "Akşamüstü saat beşte Newark ulaşım merkezinde buluşuruz. Oradan bir servise bineriz."

"Toplu taşıma? Hem de akşamüstü saat beşte. Hiç sanmıyorum."

Eve onun bu alaycı halini seviyordu. "Zamanlamayı değiştiremeyiz," dedi.

"Konaklama ve ulaşım hizmetleri değiştirebilir. Benim araçlarımdan birini alırız."

Ki bu tam olarak Eve'in onun söylemesini beklediği şeydi. Şükürler olsun. İstediği en son şey bir ter kutusuna sıkışıp kaçınılmaz gecikmelerle ve kötü hijyenle uğraşmak zorunda kalmaktı. Ama oyunu nasıl oynayacağını biliyordu ve sahte bir ciddiyetle kocasına kaşlarını çattı.

"Bak dostum, bu polis işi. Sadece yolculuk sırasında bana eşlik edeceksin ve şehir dışı sevişme gibi bir olasılığın var."

"Tüm sevişmeler benim için değerli ama ulaşım yöntemi anlaşmayı bozuyor. Buradaki işleri hallettiğimde gelip seni alırım. Ve bana karşı çıkarsan sadece benim geç kalmama neden olursun." Roarke kolundaki saati kontrol etti. "Yola çıktığımda sana haber veririm." Sonra görüşmeyi sonlandırdı.

Bu, diye düşündü Eve, mükemmel gitti.

***

Saat beşten biraz sonra, Roarke'ın özel ulaşım aracında rahatça oturmuş çilek yiyor ve hoş kokulu serin aracın içinde notlarını inceliyordu. Yolda ilerlerken sıkış tepiş toplu taşıma araçlarını hızla geride bırakmışlardı.

"Roberta Gable görüşmesine gelebilirsin," dedi Roarke'a. "Ama sonra senden ayrılmak zorundayım. Boston polisinin başındaki kişiyle konuştum ve benimle buluşacak ama bu konuda biraz aksilendi. Eğer yanımda bir sivil getirirsem, daha da aksilenecektir."

"Beni meşgul edecek bir şey bulabileceğime inanıyorum." Roarke araç bilgisayarlarından birini kullanıyordu ve başını kaldırmadı.

"Bulacağını düşünmüştüm, aynı zamanda bu yolculuğun hızlı ve öfkeli olacağını da biliyordum. Teşekkürler."

"İlk fırsatta bunun karşılığını bir şehir dışı sevişmesiyle almayı bekliyorum."

"Sen ucuz bir randevusun Roarke."

Roarke gülümsedi ama çalışmaya devam etti. "Bunu göreceğiz. Ah, bu arada benim aracıma binmek konusundaki göstermelik itirazın yeterince canlı değildi. Bir sonraki sefer biraz daha çaba gösterebilirsin."

Eve bir çileği ısırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Ve cep linkinin çalmasıyla bu konuşmadan kurtulmuş oldu. "Dallas."

"Selam, birkaç şeye daha rastladım. Yoldayken bunu bilmek istersin diye düşündüm." Feeney'nin gözleri kısıldı. "Sen çilek mi yiyorsun?"

"Belki." Eve zorlukla yutkundu. "Öğle yemeği yiyemedim. Peki, neyin var?"

"İlki bizim adam için pis, hatta belki çok pis. Bir lisanslı eskortun parçalanmış bedeni. Kadın, yirmi sekiz yaşında, cesedi sudan çıkarılmış. Seine Nehri'nden. Neşeli bir Parisli. Üç yıl önce haziran ayında. Parçalara bölünmüş, karaciğeri ve böbrekleri kayıp. Kadının boğazını kesmiş ve kollarında kendini savunurken olmuş birkaç kesik var. Bir kanıt bulunamayacak kadar uzun süre nehirde kalmış, tabii eğer herhangi bir kanıt varsa. Soruşturma çıkmaz yola girmiş, dava dosyası hâlâ açık."

"Herhangi bir şüpheli var mıymış?"

"Soruşturmayı yürüten kişi, elindeki son şüpheliye kadar zorlamış ama başarıya ulaşamamış. Çalışanlarına sert davranmakla tanınan işverenini de sıkıştırmış ama o da fos çıkmış."

"Tamam. Başka ne var?"

"İki yıl önce Londra'da, Whitechapel bölgesinde Karındeşen Jack tarzında bir cinayet. Kafayı bulmuş bir lisanslı eskort, uyuşturucu testlerinde gözden kaçmış. Otuz altı yaşındaymış, aynı işi yapan iki ev arkadaşı varmış. Bunun için ayrılıp barıştığı erkek arkadaşını suçlamışlar ama adamın başka yerde olduğunu kanıtlayan sağlam bir şahidi varmış. Bana temiz gibi geldi."

"Nasıl ölmüş?"

"Boğazı kesilmiş. Kadının cinsel organlarının üzerinde çalışmış ve bu organlar olay yerinde bulunamamış. Ayrıca kadını da kesmiş. Göğüslerinin, her iki elinin de avucunun içinde kesikler var. Soruşturmayı yapan kişi bunu şehvet cinayeti olarak incelemiş. Ama burada tıbbi araştırmacıların ilginç bir notu vardı ve kontrol ettiğimde bizim adam olabileceğini düşündüm. Göğüslerde ve avuçlarda-

ki kesikler sonradan yapılmış. Bu cinayette bir tutku yok. Kurbanı, siyah pelerini ve şık bir şapkası olan bir adamla giderken gördüğünü söyleyen bir şahit var. Zoner kullandığı için şahidin kafası iyiymiş ve soruşturmayı yöneten kişi onun ifadesine pek inanmamış."

"Katilimizin tarzına uyuyor," dedi Eve ona. "Boğduğu kurban için DeSalvo gibi giyinmişti, tamiratçı kıyafeti vardı. Neden Karındeşen Jack için de bir kostüm seçmesin? Teşekkürler Feeney. Dosyaları benim ofisteki ve evdeki birimlerime gönder. Yirmi dört saat içinde geri dönmeyi umuyorum."

"Yaptım. Araştırmalarımı gezegen dışına taşıyacağım. Beni gerçekten kendine bağladı."

Eve arkasına yaslandı, gözlerini dikip tavana baktı.

"Londra'ya mı Paris'e mi gidiyoruz?" diye sordu Roarke.

"Uluslararası bürokrasiyi aşmak için harcayacağım enerjiye ve zamana değer mi diye düşünmüyorum. Soruşturmanın başındaki kişilerle konuşup bunları birbirlerine bağlamaya çalışacağım."

"Eğer fikrini değiştirirsen, fazladan bir gün sorun olmaz."

Eve katilin nerelerde bulunduğunu ve ilk çalışmalarını görmek istiyordu. Ama başını iki yana salladı. "O New York'ta. Benim de New York'ta olmam gerekiyor. Uzun zamandır pratik yapıyordu," dedi kendi kendine. "Yeteneklerinin farkında. Artık daha kısa aralıklarla cinayet işleyebilmesinin nedeni bu. Tüm o hazırlanma aşaması ve araştırmalar bitmiş. Artık beklemek zorunda değil, çünkü zaten yeteri kadar beklemiş."

"Pratik yapmış ya da yapmamış olsun, bu hız onun işini baştan savma yapmasına neden olacaktır," dedi Roarke. "Titiz olabilir, yeteneklerini geliştirmiş olabilir ama dikkatli olamayacak kadar fazla hızlı hareket ediyor."

"Bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum. Ortalığı dağıtıp, işi berbat ettiğinde onu yakalayacağız. Adamımızı yakaladığımızda ve çözülmesini başardığımızda daha da fazlası olduğunu göreceğiz. Daha iyi olana kadar sakladığı ya da yok ettiği başka cesetler. Cesetleri gururla bulunması için bırakana kadar öldürdükleri. Ama başlarda yaptığı hatalar, bunların kendisini utandırmasını istemiyor. Duygusal nedeni bu. Diğer neden ise biraz uygulamaya yönelik. Sıçramasını yapana kadar çok fazla dikkat çekmek istemiyordu."

"Ben de kendime göre bazı araştırmalar yaptım." Roarke çalışma birimini yana çevirdi. "Mart 2012 ile Mayıs 2013 arasındaki on beş ay içinde, Peter Brent isimli bir adam Chicago şehrinde yedi polis memurunu öldürmüş. Polisliğe alınmak için psikiyatri testlerini geçemeyen Brent, yarı askeri bir gruba katılmış ve burada o zamanlar sivillere yasaklanmış uzun menzilli ateşleyiciyi nasıl kullanacağını öğrenmiş."

"Brent'i biliyorum. Çatılarda olmaktan hoşlanıyordu. Bir çatıda çömeliyor, bir polisin menziline girmesini bekliyor ve onu kafasından vurarak öldürüyordu. Onu yakalamak elli kişilik bir özel kuvvet takımının bir seneden fazla zamanını aldı."

Onun ne demek istediğini anlayan Eve, öne doğru eğilip Roarke'ın elini tuttu. "Brent kadınları öldürmüyordu, o polisleri öldürüyordu. Bu insanlar, kendi giyemediği

üniformayı giydiği sürece gerisi onun için önemli değildi. Bu prototip için profile uymuyor."

"Ölen yedi polisten beşi kadındı. Ve öldürmeyi denediği ama beceremediği emniyet amiri de. Beni küçümseme Teğmen," dedi sakin bir tonda. "Sen Brent'i düşündün ve benim gibi olasılık hesaplamasını yaptın. Onun Brent'i taklit edip seni hedef almasının yüzde seksen sekiz nokta altı olasılığı olduğunu biliyorsun."

"Benim peşimden gelmeyecek," diye ısrar etti Eve. Henüz değil, diye düşündü. Tam olarak henüz değil. "Benim onun peşinden gitmemi istiyor, böylece kendisini daha önemli, daha başarılı ve daha tatmin olmuş hissedecek. Beni dışarıda bırakmak ona aynı heyecanı vermeyecektir."

"Seni son vuruş için saklıyor."

Gerçeği gizlemenin bir anlamı yoktu, en azından Roarke'tan. "Bunun uzun vadeli hedefi olduğunu düşünüyorum. Ama sana söz verebilirim ki iş o noktaya gelemeyecek."

Eve onun elini tuttu, parmaklarını parmaklarına doladı. "Bu sözü tutmanı sağlayacağım."

Bölüm 16

Eve, Roberta Gable ile yaptığı görüşmeye Roarke'ın da gelmesine karar verdi. Onun da bir izlenim edineceğini düşündü. Eski çocuk bakıcısı, görüşmenin yirmi dakikadan fazla sürmemesi şartıyla Eve ile görüşmeyi kabul etmişti.

"Bu konuda çok istekli değildi," dedi Eve Roarke'a Gable'ın evi olan küçük apartmana yaklaştıklarında. "Özellikle de saat altı buçuk gibi orada olacağımızı söylediğimde. Akşam yemeğini tam olarak saat yedide yiyormuş ve bana buna saygı göstermemi söyledi."

"Belirli bir yaşa gelmiş insanlar bazı rutinler geliştirme eğilimi gösteriyorlar."

"Ve bana Bayan Dallas dedi. Tekrar tekrar."

Roarke samimi bir şekilde kolunu onun omzuna attı. "Ondan çoktan nefret ediyorsun."

"Ediyorum. Gerçekten ediyorum. Ama iş iştir. İş sırasında sarılmak yok," diye ekledi.

"Bunu unutup duruyorum." Yine de Roarke kolunu çekmeden önce onun omzunu hafifçe sıktı.

Eve güvenlik kısmına yaklaşıp ismini verdi, rozetini

gösterdi ve ne için geldiğini söyledi. O kadar çabuk içeri alındı ki Gable'ın kendisini beklediğini varsaydı.

"Seni iş arkadaşımı olarak tanıtacağım," dedi Eve küçük bekleme salonuna girerlerken. Roarke'ın muhteşem yüzüne, zarif takım elbisesine ve muhtemelen Gable'ın aylık kirasından daha fazla tutan ayakkabılarına bir bakış atması Eve'in iç çekmesine neden oldu. "Ve kadın kör ya da bunak değilse buna inanmayacaktır ama deneyeceğiz."

"Polislerin iyi giyinemeyeceğini varsaymak kesinlikle önyargı içeriyor."

"Gömleğin benim silahımdan daha pahalı," diye azarladı Eve. "Bu yüzden içeri girdiğimizde hem gömleğini hem de ağzını kapalı tutup, sert ve ciddi görüneceksin."

"Ben de attığın sessiz, sevgi dolu bakışlara güveniyordum."

"İkinci kat." Merdivenlerden çıktılar ve her iki tarafta iki kapısı olan küçük bir hole girdiler.

Mutlak sessizlik, Eve'e binanın kusursuz bir ses yalıtımı olduğunu ya da buradaki herkesin ölmüş olduğunu söylüyordu.

Eve 2B'nin yanındaki zile bastı.

"Bayan Dallas?"

Hoparlörden gelen sesle Roarke dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi ve sorumluluğunu bilerek kapıya baktı.

"Evet, Bayan Gable."

"Kimliğinizi görmek istiyorum. Gözetleme deliğine doğru tutun."

Eve denileni yaptıktan sonra uzun bir sessizlik oldu. "Düzgün gibi görünüyor. Yanınızda bir adam var. Sizinle birlikte bir adam olacağını söylememiştiniz."

"İş arkadaşımı Bayan Gable. İçeri girebilir miyiz lütfen? Sizin fazla zamanınızı almak istemiyorum."

"Pekâlâ."

Eve'in çeşitli kilitlerin açıldığını varsaydığı bir süre boyunca beklediler. Roberta Gable kapıyı açtı ve kaşlarını çattı.

Kadın kimliğindeki korkunç fotoğrafta kesinlikle daha iyi görünüyordu. İnce yüzünde, Eve'in sadece hayatın yumuşak alanlarından kaçınmaktan değil, aynı zamanda küçümsemekten oluştuğunu düşündüğü sert köşeler vardı. Ağzının etrafındaki oluklar, surat asmasının her zamanki hali olduğunu gösteriyordu. Saçları o kadar sıkıca geriye doğru toplanmıştı ki sadece bakınca bile Eve'in başını ağrıtıyordu.

Üzerinde, saçları gibi gri kıyafetler vardı - kemikli bedenini buruşmuş bir gömlek ve etek sarıyordu. Ayakkabıları siyah ve kalın tabanlıydı, bağcıkları ise hassas düğümlerle bağlanmıştı.

"Seni tanıyorum," dedi kadın Roarke'a ve burnundan o kadar büyük bir nefes aldı ki burun delikleri görünür biçimde açıldı. "Sen bir polis memuru değilsin."

"Hayır hanımefendi."

"Polis olarak sıklıkla sivil danışmanlardan faydalanırız," diye araya girdi Eve. "Eğer bu prosedür hakkında sorularınız varsa, New York'taki amirimi arayabilirsiniz. Siz doğrulayana kadar dışarıda bekleyebiliriz."

"Buna gerek yok." Kadın onların içeri girmesi için geri çekildi. Mekân fazlasıyla temiz ve basitti. Eve'in genellikle yalnız yaşayan yaşlı kadınlardan beklediği süslü şeylerin hiçbiri yoktu.

Ne yastık ne de toz toplayıcı, ne çerçeveli fotoğraf ne de

çiçek vardı. Bir kanepe, bir sandalye, iki masa ve iki lamba vardı. Yüksek güvenlikli bir hapishanedeki bir hücrenin olabileceği kadar ruhsuz ve bir o kadar sıcaktı.

Eve insanın bu duvarların arasında Carmichael Smith'in tatlı sesini ve şarkılarını duyamayacağından emindi.

"Kanepeye oturabilirsiniz. Yemek saatine bu kadar yakın olduğumuz için size içecek bir şey teklif etmeyeceğim."

Kadın sandalyeye oturdu, sırtı bir demir çubuk kadar düzdü ve dizleri birbirine o kadar bastırılmıştı ki yapıştırılmış olabilirlerdi. Ellerini kucağında birleştirdi.

"Benimle, daha önce çalıştığım işlerden biri hakkında görüşmek istediğinizi söylediniz ama bir isim vermeyi reddettiniz. Bunu oldukça kaba buldum Bayan Dallas."

"Ben de cinayeti oldukça kaba buluyorum ve soruşturduğum şey bu."

"Küstahlığın bir anlamı yok. Eğer saygılı davranamayacaksanız bu görüşme bitmiştir."

"Saygı iki yönlü ilerleyen bir yoldur. Benim ismim Teğmen Dallas."

Gable'ın dudakları içe doğru katlandı ama başını bunu kabul ettiğini gösterecek şekilde eğdi. "Çok güzel. Teğmen Dallas. Bu rütbeye gelebildiğinize göre sizin mesleğiniz için biraz yeterliliğe ve sağduyuya sahip olduğunuzu varsayıyorum. Eğer kısa ve öz bir şekilde neden benimle konuşmak için geldiğinizi açıklarsanız, bunu sonuçlandırıp kendi işlerimize dönebiliriz."

"Sorularım son derece özel olacak. Bu nedenle sizden sonraki günlerde bu konuda ketum olmanızı rica ediyorum."

"Hayatımın çoğunda önemli aileler arasında yaşadım. Ketum kelimesinin anlamını bilirim."

"Bu ailelerden birinin bir oğlu vardı. Niles Renquist."

Gable'ın kaşları havaya kalktı, bu gösterdiği ilk samimi ifadeydi. "Eğer New York'tan buraya bana Renquist'leri sormak için geldiyseniz, hem benim hem de kendi zamanınızı boşa harcıyorsunuz demektir. Ve benim zamanım değerli."

"Eminim New York'a resmi bir görüşme yapmaya gelecek kadar değerlidir." Bu tehdidi boş laftan ibaretti. Hiçbir yargıç ona elinde bu kadar az şey varken bir sivili bir eyaletten diğerine getirecek izni vermezdi. Ama işlerinin zorlaşacağı düşüncesi genellikle işbirliğinde bulunmaları için yeterli olurdu.

"Beni, sıradan bir suçlu gibi New York'a getirtebileceğinize inanmıyorum." Sinirlendikçe Gable'ın yanakları daha fazla kızarıyordu. "Avukatımın böylesi keyfi bir hareketi engelleyeceği konusunda şüphem yok."

"Belki de. Eğer bu sorunla, zaman kaybıyla ve harcamalarla uğraşmak istiyorsanız durmayın onunla temasa geçin. Sonunda kimin kazanacağını göreceğiz."

"Ne yapacağınız ya da tutumunuz beni ilgilendirmiyor."

Gable'ın parmakları bacaklarının üzerinde kıvrıldı, eklemleri bembeyaz olmuştu. Bir çimdik atıcı. Eve bundan emindi.

"Bunu sıklıkla duyuyorum. Cinayet hakkında bir şey beni sinirli biri haline getiriyor. İsterseniz burada ve şimdi, evinizin rahatlığında benimle konuşabilirsiniz Bayan Gable. Ya da bürokratik işlemleri başlatabiliriz. Size kalmış."

Gable'ın sağlam bir bakışı vardı, buz gibi ve gözlerini kırpmadan bakıyordu. Ama on bir senedir görev başında

olan bir polisin dengi olamazdı. "Çok güzel. Sorularınızı sorabilirsiniz. Uygun gördüklerimi cevaplayacağım."

"Niles Renquist sizin gözetiminiz altındayken hiç şiddete meyilli ya da rahatsız edici davranışlarda bulundu mu?"

"Kesinlikle hayır." Bunun düşüncesini bile uzaklaştırır gibi burun kıvırdı. "O iyi bir aileden gelen soylu, genç bir adamdı. Sanırım onun şu andaki pozisyonu ve koşulları da bunu gösteriyor."

"Hâlâ sizinle temasta mı?"

"Doğum gününde çiçekler ve Noel'de bir tebrik kartı alıyorum, tıpkı olması gerektiği gibi."

"Peki, demek ikinizin arasında sevgi dolu bir ilişki vardı."

"Sevgi dolu mu?" Gable'ın yüzü çok rahatsız edici bir koku almış gibi buruştu. "İlgilendiğim çocukların hiçbirinden sevgi istemem ya da beklemem Teğmen Dallas, tıpkı sizin de altınızda çalışanlardan beklemediğiniz gibi."

"Peki, ne beklersiniz ya da beklerdiniz?"

"İtaat, saygı, tertipli ve disiplinli davranışlar."

Eve'e göre bu kulağa bakıcılıktan çok askerlik gibi geliyordu ama başıyla onayladı. "Ve bunları Renquist'ten de aldınız."

"Elbette ki."

"Bedensel cezalar uygular mıydınız?"

"Gerekli olduğunda. Bana ve baktığım çocuklara oldukça iyi hizmet eden yöntemlerim, çocuğun terbiye edilmesine ve suçuna uygun olacak şekilde düzenlenmiştir."

"Hatırladığınız kadarıyla, Niles Renquist'e en çok uyan disiplin eylemleri nelerdi?"

"En iyi yasak cezalarına cevap veriyordu. Teneffüs, top-

lunun içine çıkma, eğlence yasağı gibi. Bu mahrumiyet sırasında tartışabiliyor ya da suratını asabiliyordu ama en sonunda boyun eğiyordu. İlgilendiğim tüm çocuklar gibi o da kabul edilemez davranışların sonuçları olduğunu öğrendi."

"Onun arkadaşları var mıydı?"

"Uygun şekilde seçilmiş oyun arkadaşları ve tanıdıkları vardı."

"Kimin tarafından seçiliyorlardı?"

"Benim ve ebeveynleri tarafından."

"Peki, ya ebeveynleri ile olan ilişkisi?"

"Nasıl olması gerekiyorsa öyleydi. Bu soruların uygun olduklarını düşünmüyorum."

"İşimiz neredeyse bitti. Onun evcil hayvanı var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla ailenin bir köpeği vardı. Küçük bir Teriyer. Küçük Sarah köpeği çok seviyordu ve hayvan kaçtığında neredeyse onu yatıştıramayacaktık."

"Köpek kaçtığında Renquist kaç yaşındaydı?"

"Sanırım on ya da on iki."

"Peki, ya küçük Sarah, Renquist'in kız kardeşi? Bana onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"O örnek bir çocuktu. Aklı başında, sessiz ve iyi huylu. Biraz sakardı ve kâbus görme eğilimi vardı ama bunlar dışında itaatkâr ve iyi huyluydu."

"Sakar derken nasıldı?"

"Kendi ayaklarına takılıp düştüğü ya da nesnelere çarptığı ve orasının burasının yara bere içinde kaldığı bir dönem oldu. Benim tavsiyem üzerine Renquist'ler onun gözlerini kontrol ettirdi ama görüşü mükemmeldi. Sadece koordinasyon eksikliği ve utangaç yapısından dolayıymış. Büyüyünce de bunu atlattı."

"Bunu ne zaman atlattığını söylerdiniz?"

"Sanırım on iki yaşındayken. Pek çok genç kızın kaybettiği yaşta o zarafet kazandı. Ergenlik zor bir dönemdir ama Sarah kendi ergenlik döneminde serpildi."

"Bu sırada o zarafet kazanıp yaralanmayı bırakırken, erkek kardeşi de Eton'a gönderilmişti. Bunu söylemek doğru olur mu?"

"Sanırım olurdu. Şüphesiz Sarah'a yönelttiğim kesintisiz dikkatim de onun daha fazla denge ve güven sahibi olmasına yardımcı oldu. Şimdi eğer hepsi bu kadarsa-"

"Sadece bir şey daha var. Renquist'lerle kaldığınız dönemde kaybolan başka evcil hayvanlar olup olmadığını hatırlıyor musunuz? Mahallede kaçan başka hayvanlar?"

"Diğer insanların evcil hayvanları beni ilgilendirmiyordu. Hatırladığım başka bir şey yok."

***

Kaldırımda dururlarken Eve, "Oradayken beni takip edebildin mi?" diye sordu Roarke'a.

"Yeterince. Renquist'e çocukluğunda kötü davranan, kadın bir otorite figürü olup olmadığını belirlemeye çalışıyordun. Bunun karşılığında onun da kız kardeşini suistimal edip etmediğini. Dahası seri katillerde genellikle görüldüğü gibi evcil hayvanlara işkence edip onları öldürüp öldürmediğini."

"El kitabında olan şeyler," diye ona katıldı Eve. "Ve komik olan kadının noktaları birleştirememesiydi. Bu bana onun ya dikkatsiz ve aptal olduğunu ya da bir şeyler sakladığını ve onun düzenli minik dünyasına girmeyen bir psikopatın yetişmesine yardım ettiğini söylüyor."

"Paranı hangisine koyarsın?"

"İkincisine. Tamam, o çimdik atan biri ama çok daha kötüsü. Evlatlık edinme sisteminde onun gibi pek çok insan vardır. Onun gibiler ilgilendikleri çocuk boyun eğiyor gibi davrandıkları sürece, zihinsel ya da duygusal olarak çocuğa çarpık bir şekilde yaklaştıklarını düşünmezler."

"Sen de boyun eğiyor gibi yaptın mı?"

"Çok fazla değil, ama gerektiği zamanlarda yaptım. Ve bu tür şeyler yaşayıp, normal bir hayatı olan pek çok çocuk biliyorum, hatta çocukların çoğu böyle. Renquist bunlardan biri olabilir. Kız kardeşi gayet sakar biri de olabilir. Ama ben tesadüflerden hoşlanmam. Bunun üzerine düşünmem ve Boston polisiyle buluşmam gerek."

"Seni bırakırım."

"Hayır, bir taksi tutsam ya da metroya binsem daha iyi olur. O adam direksiyonun arkasında seksi bir parçanın olduğu, güzel bir arabadan çıktığımı görürse benden hoşlanmayacaktır."

"Bana seksi parça demenden hoşlandığımı biliyorsun."

"Bazen benim aşk çöreğim oluyorsun."

Roarke boğuk bir kahkaha atabildi. Eve en garip zamanlarda onu şaşırtabiliyordu. "Ve bu ismi hak etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Her neyse, ilgilenmem gereken işlerim var. Neden işin bittiğinde bana haber verip bundan sonra ne olacağını söylemiyorsun?"

"Seksi bir parça için oldukça akıllısın."

Roarke eğildi ve onu hafifçe öptü. "Böyle olmak için eğitildim."

"Kıçımın kenarı."

"Ki bu kesinlikle en güzel parçan. Acele etmene gerek yok," dedi Roarke arabaya binerken. "En azından bir saat kendime ayıracağım."

***

Eve'in korkunç Boston trafiğinde ilerlemesi zaman aldı. Yine de Haggerty'nin polis merkezinin yarım blok ötesindeki barın önüne zamanından önce gelebildi.

Polislerin uğradığı tipik bir mekândı - güzel, üzerinde şık notlar olmayan, ucuz yiyecek ve içecekler. İkili ve dörtlü bölmeler ve barın önünde bolca bar taburesi.

Üniformalı ve üniformasız, vardiyada olmayan ve günün yorgunluğunu atmaya çalışan pek çok polis vardı. Eve içeri girdiğinde dikkatler ona çevrildi, konuşmalara kısa bir süre ara verildi sonra onun türünü anladıklarında devam etti. Polis polisi tanırdı.

Haggarty'nin erken gelmiş olmasını bekliyordu -alanını belirleyecekti- ve bir masada tek başına oturan adam kendisine işaret ettiğinde şaşırmadı.

Güçlü bir bedeni vardı - geniş bir göğüs, geniş omuzlar ve kısa kum rengi saçlarının altında sağlıklı, köşeli bir yüz. Eve ilerlerken Haggarty onu inceledi.

Adamın önünde yarısı bitmiş bir bira vardı.

"Dedektif Yüzbaşı Haggerty?"

"Benim. Teğmen Dallas."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

El sıkıştılar, Eve oturdu.

"Bira ister misin?"

"Olur, teşekkürler."

Eve onun alanında olduğu için birayı ısmarlamasına ve kendisini değerlendirmek için zaman ayırmasına izin verdi.

"Benim kapanmayan davalarımla ilgileniyorsunuz," dedi Haggerty en sonunda.

"Bir kurbanım var. Bir boğulma, obje ile tecavüz dava-

sı. Benzer davaları tarattım ve sizinkine rastladım. Benim teorime göre katil New York'ta işlediği cinayet öncesinde pratik yapıyor, mükemmelleşmeye çalışıyordu."

"Boston'da da baştan savma çalışmıyordu. Ben de öyle."

Eve başıyla onayladı, birasını yudumladı. "Dalga geçmek ya da senin soruşturmanı sorgulamak için burada değilim Haggerty. Yardıma ihtiyacım var. Eğer haklıysam, ikimizin de aradığı adam şu anda New York'ta ve henüz işi bitmedi. Bu nedenle de birbirimize yardım edelim ve onun işini bitirelim."

"Ve madalyayı da sen alırsın."

Eve biraz daha bira içti, midesinin yatışmasını bekledi. "Eğer onu New York'ta ben yakalarsam, madalyayı ben alırım. Bu iş böyle işliyor. Ama patronun, benimle paylaştığın herhangi bir bilgi bu pisliğin tutuklanması ve suçlu bulunmasında bana yol gösterirse bunu bilecek. Ve davanı da kapatacaksın. Şu eski davanı," diye ekledi. "Bu iş bittiğinde, basın çok fazla ilgi gösterecek. Sen de bundan payını alacaksın."

Haggerty, arkasına yaslandı. "Seni oldukça sinirlendirmiş."

"Günüme sinirli bir şekilde başlıyorum. Soruşturmam beni bu pisliğin şimdiye kadar en azından altı kişiyi öldürdüğüne götürüyor. Ben daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum ve kahretsin biliyorum ki daha fazlası olacak."

Haggerty durgunlaştı. "Sakin ol Teğmen. Sadece ağzını arıyordum. Basın azıcık bile umurumda değil. Madalya umurumda bile değil demeyeceğim. Umursamak lanet olası hakkım. Benim kurbanımı, katil boynunun etrafına o fiyongu yapmadan önce deli gibi dövmüştü. Bu yüzden de onu bulmayı çok istiyordum ama hiçbir şey elde ede-

medim. Evet, resmi olarak dava eski ama benim için eski değil." Haggerty birasından büyük bir yudum aldı. "Beni hep rahatsız ediyor ve şans oldukça bunun üzerinde çalışıyorum. Şimdi bana New York'ta bir davan olduğunu ve bunun seni buraya, bana getirdiğini söylüyorsun ve ben de bundan bir parça istiyorum."

Eve onu anladığından kendini sakinleştirdi ve ilk adımı attı. "Benim katilim tarihte adı geçen seri katilleri taklit ediyor. Boston'da cinayet işlemesinin sebebi de- "

"Boston Sapığı mı?" Haggerty dudaklarını büzdü. "Ben de bir süre bunun üzerinde durdum. O davaları inceledim, üzerinde çalışacak açılar aradım. Ortaya hiçbir şey çıkmadı ve bir daha öldürmediği için..."

"Boston'dan önce, Yeni Los Angeles'ta evsiz bir kadını öldürdü ve şimdi de New York'ta yeniden öldürdü. Bu arada Karındeşen Jack'i taklit ederek Paris, Londra ve New York'ta üç lisanslı eskortu daha öldürdü."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hepsi aynı adam. Bendeki iki cinayette bana notlar bıraktı."

"Benimkine benzemiyor," dedi Haggerty. "Tek bir görgü şahidi bile yoktu. Binadaki güvenlik sistemi, tabii eğer buna güvenlik sistemi diyebilirsen, kadını öldürmeden bir gün önce devre dışı bırakılmıştı. Kimse tamir etmek için oraya gitmemişti. Notlarımı çıkarayım."

Eve onun notlarına bakıp kendi notlarını aldı. Eve birasını bitirmeden önce dava dosyalarını değiş tokuş etmeye karar vermişlerdi.

Eve saate baktı ve hesaplamasını yaptı. West Coast'a yaptığı bir aramayla oradaki davanın sorumlusuyla bir görüşme ayarladı. Sonra da Roarke'ı aradı.

Roarke bir barda gibi görünüyordu ama hoş ışıklar, müzik ve Eve'in kristal olduğunu düşündüğü ışıltı, Haggerty'nin takıldığı yerden birkaç gömlek ötesinde bir yer olduğunu söylüyordu.

"Burada takılıp kaldım," dedi Eve ona. "Aracıma gitmek üzereydim. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bir yarım saat daha işimi görür."

"Güzel. Benimle orada buluş. Sen gösterini yapana kadar beni burada meşgul edecek fazlasıyla şey var. Buradan doğruca West Coast'a gitsek senin için sorun olur mu?"

"Ben de kendimi orada meşgul edecek bir şeyler bulacağımdan eminim."

Bundan Eve'in kuşkusu yoktu. Roarke araca gelene kadar, Eve notlarını yeniden gözden geçirmiş ve ekibiyle amiri için olayın Boston bacağı hakkında bir rapor yazıyordu.

Roarke evrak çantasını yanına koydu, hazır olduğunda araca sürmesini söyledi ve sonra ikisine de yemek sipariş etti.

"Basketbol hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu Roarke ona.

"Bence tamam. Beysbolun şiirselliği ve saha oyunlarının sertliği yok ama hızlı ve dramatik. Sen ne yaptın, gününü Celtics'i satın alarak mı geçirdin?"

"Evet, öyle yaptım."

Eve bakışlarını kaldırdı. "Hadi oradan."

"Aslında, bir saatten daha uzun sürdü. Birkaç aydır görüşmelerimiz sürüyordu. Burada olduğumdan son darbeyi vurdum ve işi sonuçlandırdım. Eğlenceli olacağını düşündüm."

"Ben de bir saatimi ılık bira içip cinayet hakkında konuşarak geçirdim ve sen bir basketbol takımı aldın."

"Şimdi hepimiz tüm gücümüzle oynamalıyız."

***

Eve sadece önünde olduğu için yemeğini yedi ve Roarke'ı bilgilendirdi.

"Haggerty detaylı çalışmış. Tam bir Bulldog, sadece fiziksel olarak da değil. Zihni de öyle çalışıyor. Pek çok polisin bunca zamandan sonra yapacağı gibi yapıp davayı bırakmamış. Davayı kurcalayıp durmuş ama bir yere varamamış. Onun neyi gözden kaçırdığını anlamıyorum. Tüm dosyayı gördüğümde bir şey yakalayabilirim ama adımları düzgün bir şekilde uygulamış."

"Peki bu sana nasıl yardımcı oluyor?"

"Katil buradaydı biliyorum. Bundan eminim. Tarihler. Katili buraya kadar geri dönüp izleyebilirim, listemdeki herhangi birinin Boston'da olup olmadığına ya da ilgili tarihlerde nerede olduğunun belli olup olmadığına bakabilirim. Belki, ama sadece belki içlerinden birinin Haggerty'nin kurbanıyla bir bağlantısı olup olmadığına bakabilirim."

"Bulldog olan başka biri daha var," diye yorumda bulundu Roarke. "Tip olarak değil ama kesinlikle zihin olarak. Ulaşım açısını senin için kontrol edebilirim. O tarihlerde listemizdeki isimlerden herhangi birinin toplu ya da özel ulaşım yollarını kullanıp kullanmadığına bakabilirim."

"Bunun için yetkim yok. Şimdilik. Bu yetkiyi alacağım. Bu karışıma Yeni Los Angeles ile Avrupa cinayetlerini katacağım ve bu yetkiyi alacağım. Sınıra çok yaklaşırsam şu andaki şüphelilerimden herhangi biri ya da hepsi o kadar üst düzey ki, bunu mahkemede delillerin bozulması olarak gösterebilir."

"Bu ancak onlar ya da avukatların senin yaklaştığını görürse olur."

Onlar Roarke'ın yaklaştığını göremeyeceklerdi, Eve bunu biliyordu. Hiç kimse göremezdi. "Eğer kanıtı bulmaya yetkin olmazsa, o kanıtı kullanamam." Ama Eve onu listesini daraltacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Potansiyel olarak bir kişinin hayatını kurtarmak için yeterliydi.

"Onu yakalayıp mahkemede kıvranmasına neden olursam ve o kurtulursa, başka birini öldürecektir. Biri onu durdurmadığı sürece durmayacak. Sadece bundan zevk aldığı, buna ihtiyacı olduğu için değil ama aynı zamanda bunun için uzun, çok uzun zamandır çalıştığı için de. Eğer bunu berbat edersem, sadece onun yoluna bir tümsek koymuş olacağım. Eski ritmine döndüğünde ise her kimi öldürürse suçu benim olacak. Ben bununla yaşayamam."

"Tamam. Bunu anlıyorum. Ama Eve, eğer sen onu durduramadan önce başka birini öldürürse, aynı şekilde hissetmeyeceğine dair bana söz ver."

Eve ona baktı. "Keşke bunu yapabilsem," dediği tek şey oldu.

***

Dedektif Sloan bu davayla ilgilendiğinde genç ve istekliydi ama daha yaşlı, daha deneyimli ve davaya daha az ilgi duyan bir ortağı vardı. Eski ortağı emekli olduğu için Sloan, Eve ile buluşmaya yeni ortağı olan kadın polisle gelmişti.

"Soruşturmanın başında olduğum ilk cinayet davasıydı," dedi Sloan Eve'e, sağlık barındaki soğuk meyve sularını içerlerken. Polislerin sık uğradığı yerlerin Yeni Los Angeles versiyonu, diye düşündü Eve.

Mekân ışıl ışıl ve havalıydı, canlı renkler kullanılmıştı

ve ayaklarının üzerinde yaylanan neşeli çalışanlarla doluydu.

Eve, garsonların suratsız olduğu ve size günün özel içeceği olarak Ananas-Papaya Phizz isimli bir içecek sunmak zorunda hissetmediği diğer kıyıda yaşadığı ve çalıştığı için şükretti.

"Trent bu davayı bana bir eğitim egzersizi olarak vermişti," diye ekledi.

"Sana verdi, böylece şişman kıçını masasının sandalyesinden kaldırmak zorunda kalmayacaktı," diye araya girdi ortağı.

Sloan cana yakın bir şekilde gülümsedi. "Bunu yapmış olabilir. Kurban haklarını kaybetmiş kişilerden biriydi. Onun kimliğini belirledikten sonra ailesinin izini sürmeye çalıştım ama kimse cenazeyi alma talebinde bulunmadı. Benimle konuşmak konusunda ikna etmeyi başardığım şahitlerin ifadeleri çelişkiliydi. Bazıları uyuşturucu nedeniyle bozuk ifadeler verseler de çoğunluğu üzerinde gri ya da mavi üniforma olan bir erkeğin -ırkı belli değildi- cinayet saatlerinde binaya girdiğini söylediler. Kurban orada izinsiz oturuyormuş ve binadaki herkes orada yasadışı oturduğu için birbirini görmezden geliyormuş."

"New York'ta kısa süre önce benzer yöntemle işlenmiş bir cinayet var." Yeni ortağın adı Baker'dı ve hem o hem de Sloan güneşten rengi açılmış olan, çekici, sağlıklı insanlardı. Polisten çok bir çift profesyonel sörfçüye benziyorlardı.

Ta ki, diye düşündü Eve, onların gözlerine bakana kadar.

"Biz, ah, sen bizimle temasa geçtikten sonra biraz araştırma yaptık," diye açıkladı Sloan. "Senin aradığın şey ve nedeni hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için."

"Güzel, bu kendimi açıklamaya çalışacağım zamandan tasarruf etmemi sağlar. Hatta bana yardım edebilir. Bana dava dosyalarının kopyalarını verip benimle soruşturmanızın adımlarını paylaşabilirsiniz."

"Bunu yapabilirim ve isterim de. Soruşturmanın başında olduğum ilk davamdı o," diye ekledi Sloan. "Kesinlikle bu davayı kapatmak isterim."

"Biz kapatmak isteriz," diye düzeltti Baker. "Trent yirmi beşinci yılını dolduruyor ve hayatının geri kalanını balık tutarak geçirmeyi planlıyor. O buna dahil değil."

"Yeterince adil," dedi Eve.

Eve bu sefer işi bittiğinde Roarke'ın kendisini almasına izin verdi. Sonuçta papaya suyu içerken görülmekten utanmayan herhangi bir polis, başka bir polis arkadaşını şık üstü açık bir arabaya binerken görünce gözlerini bile kırpamazdı. Eve içindeki notlar ve diskler giderek artan çantasını arka koltuğa attı.

"Olay yerinden geçip oraya bir göz atmak istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

Eve adresi verdi ve Roarke'ın bilgisayarda adres rotasını programlamasını bekledi. "Peki, Dodgers'ı satın aldın mı?"

"Korkarım hayır ama sadece istemen yeterli."

Eve başını geriye yasladı, Roarke arabayı kullanırken düşüncelerin zihninde dolanmasına izin verdi.

"İnsan burada neden yaşar anlayamıyorum," dedi Eve.

"Güzel bir esinti var," diye yorumda bulundu Roarke. "Ayrıca ses ve hava kirliliğiyle kesinlikle iyi savaşmışlar."

"Tüm bu yer bir filmdeymişim gibi hissettiriyor, anlıyorsun değil mi? Ya da hologram programı gibi. Çok fazla şeftali rengi, pembe ve beyaz var. Yüzlerinde mükemmel

gülümsemeler olan çok fazla sağlıklı beden var. Beni ürkütüyor. Yani şehrin ortasında palmiye ağaçlarının sallanmaması gerektiğini düşünüyorum. Bu doğru bir şey değil."

"O zaman bu seni memnun edecek. Görmek istediğin bina uygun şekilde eski ve bakımsız gibi, ayrıca orada oturanlar tatmin edici derecede karanlık görünüyor."

Eve doğruldu, esnemesini bastırdı ve etrafına bakındı.

Sokak lambalarının sadece yarısı çalışıyordu ve binanın kendisi de zifiri karanlıktı. Pencerelerden bazıları demir çubuklarla kapatılmış, diğerlerinde ise karton kullanılmıştı. Gölgelerin içinde birkaç kişi gizlice hareket ediyordu ve Eve bunlardan birinin uyuşturucu için anlaşma yaptığını fark etti.

"Burası daha uygun." Neşelenen Eve arabadan çıktı. "Bu şeyde tam güvenlik var mı?"

"Yüklü." Roarke arabanın üzerini kapattı, kilitleri ve koruyucuları çalıştırdı.

"Onun dairesi üçüncü kattaydı. Burada olduğumuza göre etrafa biraz bakınabilirim."

"İçinde yaşayanların bizi her an bıçaklayabileceği, sopayla dövebileceği ya da vurabileceği bir binanın yakınında etrafa bakınmak her zaman bir zevk olmuştur."

"Senin kendi eğlence anlayışın var, benim de kendi eğlence anlayışım." Eve gözleriyle etrafı taradı, hedefini seçti. "Hey pislik!"

Uzun siyah ceketli, kafası kimyasallarla dolmuş biri sallanarak parmak ucunda yürümeye çalışıyordu.

"Eğer seni kovalamak zorunda kalırsam bu beni sinirlendirecek," diye uyardı Eve. "O zaman muhtemelen kayacağım ve ayağım kıçına çarpacak. Sadece bir soru. Eğer cevap verebilirsen, bir onluk kazanırsın."

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman bir onluk kazanamayacaksın. Ne kadar zamandır burada takılıyorsun?"

"Bir süredir. Kimseyi rahatsız etmiyorum."

"Susie Mannery üçüncü katta boğulduğunda burada mıydın?"

"Lanet olsun. Ben kimseyi öldürmedim. Kimseyi tanımıyorum. Muhtemelen bunu beyaz giyen adam yapmıştır."

"Hangi beyaz giyen adam?"

"Lanet olsun, biliyorsun. Diğer dünyadan gelen adamlar. İstedikleri zaman kendilerini sıçana çevirebiliyorlar ve uyurken insanları öldürüyorlar. Polisler biliyor. Muhtemelen bazıları polistir."

"Doğru. O beyaz giyen adamlar. Toz ol," dedi Eve ona ve binanın içine yöneldi.

"Onluğum nerede?"

"Yanlış cevaplar."

Üçüncü kata çıkana kadar Eve doğru cevapları bulamadı. Mannery'nin odasında biri kalıyordu ama o sırada orada kalan kişi evde değildi. Yerde parçalanmış bir şilte, içi bez parçaları dolu bir kutu ve eski bir sandviç vardı.

Dışarıdaki kimyasaldan kafası yanmış adam gibi, içeride de kimse hiçbir şey görmemişti, hiçbir şey bilmiyordu ve hiçbir şey yapmamıştı.

"Zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi Eve sonunda. "Burası benim bölgem değil. Kimi zorlamam gerektiğini bilmiyorum. Ve bunu yaparsam bana ne faydası dokunacağını da bilmiyorum. Bu şekilde yaşarsan, insanlar senin pes ettiğini düşünürler. Ama Mannery pes etmemişti. Slo-

an bana onun özel eşyalarının bir listesini verdi. Kıyafetleri, zulada sakladığı yiyecekleri ve doldurulmuş bir köpeği varmış. Eğer pes ettiysen yanında bir doldurulmuş köpek taşımazsın. Muhtemelen katil ona saldırdığında kendisinden geçmiş bir haldeymiş ama hâlâ nefes alıyormuş. Ve katilin buna hakkı yoktu."

Roarke onu döndürdü, böylece sıcak ve pis odada birbirlerine baktılar. "Teğmenim yorgunsunuz."

"Ben iyiyim."

Roarke yanağını okşadığında, Eve bir an için gözlerini kapattı. "Evet, yorgunum. Bunun gibi yerleri bilirim. Birkaç kez babamın parası kalmadığında bunun gibi yerlerde kaldık. Lanet olsun, tek bildiğim burada olabilirdim. Hepsini hatırlayamıyorum."

"Bir süre kendini kapatman gerek."

"Yolda biraz uyuyabilirim. Burada kalmamızın bir anlamı yok. Zaten New York'ta daha iyi düşünüyorum."

"O zaman eve gidelim."

"Sanırım şehir dışında sevişme konusunda sözümü tutamadım."

"Bunu hesabına yazarım."

***

Araç ülkenin üzerinde uçarken Eve uykuya daldı ve rüyasında sıçanların beyaz giyen adamlara dönüştüğünü gördü. Kadını uzun beyaz bir eşarpla boğan, çenesinin altında güzel bir fiyonk yapan ve yüzü olmayan adamı.

Bölüm 17

Marlene Cox, haftada üç gece, Riley's Irish Pub'da saat on-iki vardiyasında çalışıyordu. Burası onun dayısının yeriydi ve aslında ismi Waterman'dı ama annesi bir Riley olarak doğduğu için Pete Dayı bunun yeterince yakın olduğuna karar vermişti.

Columbia'daki lisansüstü eğitimini finanse etmesinin iyi bir yoluydu. Bu diplomayı aldıktan sonra bu konuda ne yapacağı ile ilgili planları henüz belirsiz olsa da bahçecilik eğitimi alıyordu. Sadece üniversiteyi seviyordu, bu nedenle de yirmi üç yaşında olmasına rağmen hâlâ öğrenciydi.

Kendisinin de biraz korktuğunu itiraf etmek zorundaydı. Öldürülen ilk kızı tanıyordu. Sadece biraz tanıyordu ama yine de haberlerde beraber okula gittiği bir öğrencinin yüzünü görmek büyük bir şok olmuştu.

Bugüne kadar bir tanıdığı ölmemişti, şiddet uygulanarak öldürülen bir tanıdığı ise hiç olmamıştı. Cinayetin evine yakın yerde işlenmiş olması, fazladan tedbirler alması konusunda ikna olmasına yetmişti.

Ama polis katili yakalamıştı. Aslında katili de biraz tanıyordu. Bu da bir şok olmuştu ama aynı zamanda garip şekilde heyecan vericiydi.

Artık işler sakinleştiği için Marlene çok az tanıdığı kızı ve bir siber kulüpte kısa bir süre muhabbet ettiği katili pek fazla düşünmüyordu. Ailesi, yarı zamanlı işi, okulu arasında hayatı mümkün olduğunca normaldi.

Aslında, o sırada biraz fazla normaldi. Derslerin yeniden zorlaşmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Yeniden tam kapasite çalışmayı, arkadaşlarıyla daha fazla zaman geçirmeyi istiyordu. Ve ara verdiği yaz dönemi sırasında flört etmeye başladığı çocukla biraz daha ciddileşmeyi düşünüyordu.

İki kuzeni ile paylaştığı dairesinin iki blok uzağında metrodan indi. Burası, sessiz sokakları olan ve tanıdık bir mahalle hissi veren -ailesi tarafından onaylanan- iyi bir semtti. Bu kısa yürüyüş onu endişelendirmiyordu. İki yıldan uzun süredir bu yolu kullanıyordu ve şimdiye kadar kimse onu rahatsız etmemişti.

Bazen, üzerine titreyen ailesine kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtlayabilmek için neredeyse birinin rahatsız etmesini dileyecek hale geliyordu.

Köşeyi döndü ve ailesinin yanından kuzenlerinin yanına taşındığında kullandığı şirkete ait kiralanmış küçük bir taşınma kamyoneti gördü.

Bunun birinin yeni bir yere ya da bir yerden taşınması için garip bir zaman olduğunu düşündü ama kamyonete doğru yaklaşırken birkaç gümleme sesi ve nefes nefese bir erkeğin küfrettiğini duydu.

Küçük bir kanepeyi arka tarafa koymak için çabalayan adamı gördü. Sağlam bir vücudu vardı ve adamın arkası ona dönük olmasına rağmen, Marlene bunu başarabilecek kadar genç olduğunu düşündü. Sonra onun sağ kolundaki kalın, beyaz alçıyı gördü.

Adamı omzunu kullanarak kanepeyi sol koluyla kaldırmaya çalışıyordu ama eşyanın ağırlığı ve açısı ona karşı koydu ve kanepenin köşesi tok bir sesle yere çarptı.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun." Beyaz bir mendil çıkarıp yüzünü sildi.

Marlene artık onu görebiliyordu ve onun hoş olduğunu düşündü. Şapkasının altındaki kıvırcık, koyu renk saçları -ki bir erkekte en hoşlandığı saç şekliydi- gömleğinin yakasına doğru dökülüyordu.

Marlene onun yanından geçmeye karar verdi. Hoş olsun ya da olmasın, gecenin bir yarısında sokaktaki yabancı bir erkekle konuşmak akıllıca bir şey değildi. Ama çok acınası durumda görünüyordu - terlemiş, siniri bozulmuş ve biraz da çaresiz.

Marlene'in vicdanı onun duraksamasına neden oldu; New York için duyduğu tedbirli olma ihtiyacı da aralarındaki mesafeyi korumasına. "Buraya mı taşınıyorsun, yoksa buradan çıkıyor musun?"

Nakliyeci sıçradı ve Marlene kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Ve adam dönüp ona baktığında, zaten kızarmış olan yüzü daha da kırmızı bir hale geldi. "Görünüşe göre ikisi de değil. Sanırım bu aptal şeyi burada bırakıp kamyonun içinde yaşayabilirim."

"Kolunu incittin ha?" Merak Marlene'in biraz daha yaklaşmasına neden oldu. "Daha önce hiç böyle bir alçı görmemiştim."

"Evet." Adam elini alçının üzerinde gezdirdi. "İki haftası daha var. Tennessee'de dağ tırmanışında üç yerden kırdım. Aptallık."

Marlene onun sesinden Güneyli olduğunu düşündü ve

biraz daha yaklaştı. "Taşınmak için gecenin oldukça geç bir saatini seçmişsin."

"Şey, eski kız arkadaşım," dedi adam yüzünü buruşturarak, "geceleri çalışıyor. Eğer eşyalarımı istiyorsam, o etrafta değilken almam gerektiğini söyledi. Bir başka kötü kırık," diye ekledi hafif bir gülümsemeyle. "Erkek kardeşimin burada olması gerekiyordu ama geç kaldı. Tipik. Donna geri gelmeden önce bu eşyaları yüklemem gerek ve aracı sabah saat altıya kadar kiraladım."

Çocuk gerçekten hoştu. Marlene'in tipi olan erkeklerden biraz daha olgundu ama adamın genizden gelen sesinden hoşlanmıştı. Ayrıca zor durumdaydı. "Belki bu konuda sana yardım edebilirim."

"Gerçekten mi? Sorun olmaz mı? Buna gerçekten minnettar olurum. Eğer biz bu pisliği kamyona koyabilirsek, belki o sırada Frank gelir. Sanırım diğer eşyaları halledebilirim."

"Sorun değil." Marlene bir adım daha yaklaştı. "Belki sen arka tarafa geçersen, ben de bunu itip seni yönlendirebilirim."

Marlene kaldırıp itmek için elinden geleni yaptı ama kanepe yeniden yere düştü.

"Üzgünüm."

"Sorun değil." Marlene onun bitkin göründüğünü düşünmesine rağmen adam gülümsedi. "Sen ufak tefek bir şeysin, öyle değil mi? Eğer bir dakikan varsa belki diğer türlü de deneyebiliriz. Ben ağırlığı kaldırabilirim. Sırtımı ve omzumu kullanarak. Belki sen buraya çıkıp ben iterken sabit tutabilirsin."

Marlene'in aklındaki uyarı çanları belli belirsiz çalmaya

başlamıştı ama bunu duymazdan geldi. Adam yüzündeki gülümsemeyle ona bakarken Marlene kamyona çıktı.

Homurdanıp erkek kardeşi Frank'e küfrederken, Marlene'e kahkaha attıracak şekilde talimat veriyordu. Kanepe içeri doğru kaymaya başlayınca, Marlene içinde başarının tatminini hissetti.

"Görev başarıyla tamamlandı!"

"Sadece bir dakika daha bekle. Ben..." Adam içeri girdi, sağlam olan koluyla alnını sildi. "Eğer biraz o tarafa doğru itebilirsek."

Adam o karanlık mağara gibi yerde yanına geldiğinde aklındaki uyarı çanı daha yüksek sesle çalmaya başladı ama Marlene onun parmağıyla gösterdiği yere baktı.

Başının yanına aldığı ilk darbeyle sendeledi. Işıkların parladığını gördü, sonra korkunç ve kafa karıştırıcı bir acı duydu.

Sendeledi, ayağıyla kanepenin ayağına takıldı ve sol tarafa doğru kaydı ama bu sayede alçıyla kafasına inecek ikinci darbeden kurtulduğunu bilmiyordu.

Bunun yerine darbeyi omzuna aldı ve sürünerek bu saldırıdan, acıdan kaçmaya çalışırken ağlamaya başladı. Adam onu geriye doğru sürükleyerek çekerken, bir şey -kıyafetlerini, bedenini- yırtıyordu.

Marlene artık göremiyordu, sadece karanlık ve berbat bir şekilde parlayan ışıklar vardı. Ama ağzının içinde kanın, kendi kanının tadını alabiliyordu. Ve zihnindeki çığlıkların arasında, korkunç bir sesle nefes nefese söylenen korkunç şeyleri duyabiliyordu.

Marlene ağlıyordu ve sırtına daha fazla darbe alırken inlemeye dönen küçük vahşi sesler çıkarıyordu. Titreyen

elini cebine soktu ve bilincini kaybetmemek için mücadele ederken, uyuşmuş parmaklarıyla dayısının çalışmaya başladığında ona verdiği hediyeyi kavramaya çalıştı.

Kör bir içgüdüyle bunu adamın sesinin geldiği yöne doğrulttu.

Adam uludu - soyguncular karşı kullanılan spreyin hedefi bulduğunu gösteren garip bir sesti. Cihaza bağlı olan panik sireni acı acı bağırmaya başladı. Hıçkırarak -Marlene kendisinin hıçkırdığını düşünüyordu ama hıçkıran adam da olabilirdi- yeniden sürünmeye çalıştı.

Şiddetli bir şekilde kaburgalarına, çenesine tekme attığında daha fazla acı Marlene'in içinde patladı. Düştüğünü hissetti ve başı şiddetli bir çatırtıyla kaldırıma çarptığında dünya ayaklarının altından kaymaya başladı.

***

Sabaha karşı saat dörtte, Eve kaldırımın üzerindeki kanı inceliyordu. Marlene Cox bir saat önce hastaneye kaldırılmıştı. Bilinci kapalıydı, yaşamasını beklemiyorlardı.

Saldırgan kiralanmış aracı, eşyaları ve kanlar içindeki kurbanını sokakta bırakmıştı.

Eve çömeldi ve eldivenli parmaklarıyla beyaz alçının kırılmış bir parçasını tutup kaldırdı. Kurban saldırganı kaçıracak kadar uzun bir süre ve sertçe mücadele etmişti.

Kanıt olarak mühürlenmiş olan şapka ve peruğu inceledi. Ucuz modeller, diye düşündü Eve. İzini sürmesi zor. Kanepe eski, yıpranmış, kullanılmış görünüyordu. Bit pazarından almış olabileceği bir şey. Ama taşınma kamyoneti ellerindeydi, belki de şansları yaver gidebilirdi.

Ve yirmi üç yaşındaki bir kadın ölüyordu.

Peabody kaldırımda hızla yaklaşırken, Eve bakışlarını kaldırdı. "Teğmenim?"

"Yirmi üç yaşında, kadın," diye başladı Eve. "Kimliği Marlene Cox olarak tanımlandı. Şu binada yaşıyor," dedi eliyle göstererek. "Belli ki işten eve dönüyormuş. Olay yerine gelmeden önce onu kaldırdıkları hastaneyle konuştum. Şu anda ameliyatta, kötü durumdaymış. Başına, yüzüne ve bedenine şiddetli darbeler almış. Saldırgan bunu kullanmış - en azından başlangıç olarak." Eliyle alçı yığınını kaldırdı.

"Bu ne?"

"Alçı. Bir kol alçısı olduğunu söyleyebilirim. Zavallı adam kanepeyi kamyona çıkarmaya ya da kamyondan indirmeye çalışıyordu. Muhtemelen içeri taşımaya. Onun içeri girmesini istemiş olmalı. Kırık bir kolla bunu tam olarak beceremiyor. Zararsız, çaresiz görünüyordu, bu yüzden de kadın ona yardım etti. Muhtemelen çekici görünüyordu. Çok fazla gülümseme ve kur. Sonra kadın içeri girdiğinde ona vurdu. Kadını yere indirmesi, kuvvetten düşürmesi ve şaşırtması gerektiğinden başını hedef alıyor. Ona vurmaya devam ediyor, hem de alçıyı parçalayacak kadar sertçe."

Eve kamyonetin arkasındaki açıklıktan içeri girdi. Göğüs göğse mücadele, küçük bir yer. Bu bir hataydı, diye düşündü Eve. Kendisine kadına vuracak yer bırakmamıştı, eşyalar -kanepe, eşya kutuları- yoluna çıkmıştı.

Güzel bir taklitti, diye karar verdi, ama sahne performansına engel olmuş ve berbat etmişti.

"Yeterince hızlı hareket edemedi," dedi yüksek sesle. "Ya da belki bundan çok fazla zevk alıyordu. Kızın elinde

soyguncular karşı kullanılan spreyden vardı." Eve içinde cep boyu şişe olan mühürlü kanıt torbasını kaldırdı. "Kızın onun yüzüne doğru en azından bir isabetli atış yaptığını ve panik sirenini çaldığını düşünüyorum. Bu nedenle de kaçtı. Görünüşe bakılırsa," diye ekledi başıyla kaldırımdaki kanı işaret ederek, "kurban ya kamyondan dışarı düştü ya da adamı onu dışarı itti. Bana olayı anlatan polis kızın kafasından yayılan kanı gördüğünde onun öldüğünü düşünmüş. Ama nabzı atıyormuş."

"Ted Bundy. Bunun üzerinde çalışıyordum," dedi Peabody. Eve ona baktığında. "Özellikle de seri katilleri kısa listenize aldıktan sonra. O bu yöntemi kullanırdı."

"Evet ve bizim adamımızdan daha başarılı bir şekilde. Bu onu sinirlendirecektir. Kadın ölse bile buna sinirlenecektir. Kamyona bakalım Peabody. Kapıları çalmaları için bazı polisleri görevlendirdim ve ben de kiralık aracın peşine düşmek üzereydim. Bu pislik hakkında lanet olası bir şey bulalım."

***

Eve hastaneye gittiğinde, Marlene hâlâ ameliyattaydı. Ameliyathanenin bekleme salonu insanlarla doluydu. Nöbetçi hemşire şimdiden kurbanın ailesinin hep birlikte orada olduğu konusunda onu uyarmıştı.

Hemen hemen hepsi aynı anda ona doğru dönerken, yüzlerdeki şok, korku, umut, keder ve öfke karışımını gördü.

"Davetsiz geldiğim için üzgünüm. Ben Teğmen Dallas, NYPGT. Peter Waterman ile konuşmam gerekiyor."

"Benim." Koyu renk saçları asker tıraşı yapılmış ve göz-

lerinin altında endişe gölgeleri olan iri yarı, güçlü kuvvetli adam ayağa kalktı.

"Buradan çıkalım Bay Waterman."

Bekleyen kadınlardan birine bir şey fısıldamak için eğildi, sonra koridora doğru Eve'in peşinden gitti.

"Sizi ailenizden uzaklaştırdığım için üzgünüm ama bana verilen bilgiye göre bu sabah evden çıktıktan sonra Bayan Cox ile en son konuşan kişi sizmişsiniz."

"O benim için çalışıyor, bizim için. Benim bir barım var ve Marley, haftada birkaç kere masalara bakıyor."

"Evet efendim, biliyorum. Oradan ne zaman ayrıldı?"

"İkiden hemen sonra. Onun çıkmasına izin verdim, mekânı ben kilitledim. Onun metro istasyonuna yürümesini izledim. Kapıdan birkaç adım uzakta. Metrodan indiğinde sadece iki blok yürüyor. Orası güzel bir mahalle. Benim iki çocuğum onunla yaşıyor. Benim kendi kızlarım da orada yaşıyor."

Bunu söylerken adamın sesi titredi, bu yüzden durmak ve nefes almak zorunda kaldı.

"Erkek kardeşim, onlardan yarım blok ötede oturuyor. Orası iyi bir mahalle. Güvenli. Lanet olsun."

"Burası güzel bir mahalle Bay Waterman." Ve bu küçük bir rahatlatmaydı. "Panik sireni çalınaya başladığında insanlar dışarı çıktılar. İçeri saklanıp bunu görmezden gelmediler. Şimdiden elimizde, ona saldıran adamı kaçarken gören birkaç şahit var. Eğer burası iyi bir mahalle olmasaydı, insanlar pencerelerini açıp yardım etmek için dışarı çıkmasaydı kaçmazdı."

"Tamam." Adam alnını sıvazladı. "Tamam. Teşekkürler. Onların o daireyi bulmalarına ben yardım ettim, anlarsı-

nız. Kız kardeşim, Marley'nin annesi, benden kontrol etmemi istedi."

"Ve siz de ona insanların yardım etmek için dışarı çıktığı bir yer buldunuz. Bay Waterman, bar işleten biri insanları fark eder, değil mi? Bunu hissedersiniz. Belki de kısa süre içinde gelmiş olan birini hissetmişsinizdir."

"İnsanlar başını belaya sokmak için benim mekânıma gelmezler. Tanrı aşkına, biz birlikte şarkı söyleriz. Müdavimlerimiz vardır ve bir de turistler gelir. Birkaç otelle anlaşmam var. Burası orta sınıf bir mahalle barı Çavuş."

"Teğmen."

"Üzgünüm. Bunu Marley'mize kim yapar bilmiyorum. Bunun gibi bir şeyi birinin kızına kim yapar bilmiyorum. Ne tür hasta ruhlu biri bir kızı bu şekilde döver? Bana söyleyebilir misiniz? Ne tür hasta bir pislik böyle bir şey yapabilir?"

"Hayır efendim, size bunu söyleyemem. Size hiç kısa süre önce tanıştığı birinden, mahallenin, alışveriş yaptığı, yemek yediği ya da takıldığı yerlerde birini fark ettiğinden bahsetti mi?"

"Hayır. Bu yazın başında okulda bir çocukla tanıştı. Onun ismini bilmiyorum. Kızlarımdan biri bilebilir." Mendilini çıkarıp burnunu sildi. "Onu yazın aldığı dersleri bırakması için zorladık, çünkü o çocuklar öldürülmüştü. Birkaç hafta önce üniversitede öldürülen o çocuklar. Marley onlardan birini tanıyordu, ilk öldürüleni ve bu onu üzdü. Hepimizi üzdü. Ona soyguncular karşı kullanılan o spreylerden aldım ve cebinde taşımasını söyledim. Öyle de yaptı. O iyi bir kızdır."

"Ve onu kullandı. Bu da onun akıllı ve zorlu biri olduğu

anlamına geliyor. Marley saldırganı geri püskürtmüş Bay Waterman."

"Doktorlar bize bir şey söylemiyor." Bir kadın arkasında konuşunca Eve döndü. Kapıya kadar gelmiş ve orada duruyordu, kendi ağırlığına dayanamayacak gibi açıklığa dayanmıştı. "Bize söylemiyorlar ama ne düşündüklerini anlayabiliyorum. Orada içeride olan benim bebeğim. Benim bebeğim ve onun öleceğini düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar."

"O iyi olacak Sela." Waterman kadını kollarına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Marley iyi olacak."

"Bayan Cox, bana yardımcı olacak herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?"

"Uyandığında size kendisi söyler." Sela'nın sesi erkek kardeşinden daha güçlüydü ve kesinlikle kendinden emin konuşuyordu. "Sonra o herifin peşinden gideceksiniz ve onu hapse tıkacaksınız. Bunu yaptığınız zaman ben de oraya geleceğim ve yüzüne bakıp onu oraya tıkanın benim kızım, benim bebeğim olduğunu söyleyeceğim."

Dallas onları yalnız bıraktı, bir köşe ve bir fincan kahve buldu ve Peabody geri dönüp onunla oturana kadar bekledi.

"Henüz kiralama şirketi konusunda şansımız yaver gitmedi ama McNab ve Feeney bu konuya bakıyorlar."

"Akıllı. Dikkatli," diye yorumda bulundu Eve. "Sahte bir isim ve plaka numarasıyla kiralanmış ve faturası sahte bir adrese gelecek şekilde ödeme yapmış. Kimse onu görmüyor. İzlerini öyle iyi örtmüş ki kamyonun içinde onun bıraktığı peruk ve alçı parçalarından başka bir şey bulamıyoruz."

"Belki de olay yerindeki kanların bir kısmı ona aittir."

Eve başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacak kadar akıllı. Ama sandığı kadar akıllı değil, çünkü Marlene Cox'u ele geçiremedi. İstediği şekilde değil. Ve birileri onu gördü. Birileri onun o kiralık aracın içinde olduğunu ve kızın binasının önüne park ettiğini gördü. Tıpkı insanların onun olay yerinden korkmuş bir tavşan gibi kaçtığını gördüğü gibi."

Eve derin bir nefes ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Taşınma kamyoneti onun sahnesiydi, bu nedenle o konuda dikkatli davrandı. Kızı kamyonetin içinde bulmamızı istiyordu. Ama kaçmak zorundaydı, spreyden dolayı gözleri ve boğazı alev alevken yanar halde... Sığınağına gitti."

Ameliyat kıyafeti içinde koridorda ilerleyen doktora doğru baktı. Onun yüzünde, Sela Cox'un görmüş olduğu şeyi gördü - acı. "Lanet olsun."

Eve ayağa kalktı ve doktorun içeri girip aile ile konuşmasını bekledi.

Kadınlarla erkeklerin ağladığını duydu ve seslerin mırıltılara dönmesini. Doktor dışarı çıktığında Eve onu bekliyordu.

"Dallas." Eve rozetini çıkarıp gösterdi. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ben Doktor Laurence. O sizinle ya da herhangi başka biriyle konuşamaz."

"O, hayatta mı?"

"Ameliyatı nasıl atlattığını bilmiyorum ve onun sabaha kadar hayatta kalacağını sanmıyorum. Ailesinin onunla vedalaşmaları için içeri girmesine izin veriyorum."

"Olay yerindeki tıbbi görevlilerle konuşamadım. Bana onun yaralarından bahsedebilir misiniz?"

Doktor bir otomatın yanına gitti, bir kahve sipariş etti. "Kırık kaburgalar. Size onun tekmelendiğini söyleyebilirim. Çökmüş bir ciğer, incinmiş böbrekler, çıkmış bir omuz, kırık bir dirsek. Bunlar küçük yaralardan bazılarıydı. Kafatası, o farklı bir konu. Hiç haşlanmış bir yumurtayı alıp, kabuğunu kırmak için avucunuzda sert bir yüzeyin üzerinde bastırdınız mı?"

"Evet."

"Onun kafatası da öyle görünüyordu. Tıbbi görevliler ona çabuk ulaşmış ve kahramanca bir iş çıkarmışlar ama onlar gelmeden önce çok fazla kan kaybetmiş. Kafatası parçalanmış Teğmen ve hasar çok fazla. Beyninde kemik kıymıkları vardı. Onun birkaç dakika için bile olsa bilincini geri kazanma ihtimali sıfıra yakın. Onun konuşabilmesi, anlaşılabilir bir düşüncesinin olması, motor fonksiyonlarının çalışır hale gelmesi - böyle bir mucize gerçekleşebilir mi?" Doktor başını iki yana salladı. "Bana adama sprey sıktığı söylendi," diye ekledi.

"Olay yerinde soyguncular karşı kullanılan bir sprey vardı," diye doğruladı Eve. "Siren varmış üzerinde. Kıza ait olduğu belirlendi. Benim düşüncem kızın saldırgana spreyi sıkmayı başardığı yönünde, yoksa o başladığı şeyi bitirirdi. Bahse girerim gözlerine isabet ettirdi."

"Ben haberi yaydım. Acil servise ya da benim ulaşabileceğim herhangi bir birime bu semptomlarla gelen biri olursa, haber verilecek."

"Bu yardımcı olacaktır, teşekkürler. Kızın durumunda herhangi bir değişiklik olursa, benimle temasa geçerseniz minnettar olurum. Peabody? Yanında bir kartvizit var mı?"

"Evet efendim."

"Son bir şey daha," dedi Eve doktor kartı cebine sokarken. "Artık bunu çok fazla kullanmıyorsunuz, öyle değil mi?" Doktora alçı parçasını uzattı.

"Stajyerlik günlerimden beri kullanmadım," dedi parçayı elinde çevirirken. "Yine de yaralanmaya ve sigorta bilgilerine bağlı olarak arada sırada görüyorum. Alçı artık daha fazla kullanılan deri takviyeli ürünlerden daha ucuz. Bir kırığın iyileşmesi uzun sürer ve alçı hem ağır hem de rahatsızdır. Bunu daha çok gelir düzeyi düşük hastalarda görürüz."

"Bunu nereden alabiliriz, yani yapıldığı maddeyi?"

"Sanırım tıbbi malzemeler satan bir şirketten. Muhtemelen bunu, insanların eski ve otantik şeyler istediği üst düzey bir rehabilitasyon merkezinden almıştır."

"Evet, ben de böyle düşünüyordum. Size minnettarım."

"Tıbbi malzemeler mi yoksa inşaat malzemeleri mi?" diye sordu Peabody dışarı çıkarlarken.

"İkisini de istiyorum. Nakit parayla yapılmış alışverişler. Kayıtlara geçecek bir iz bırakmak istemeyecektir. Bu tür bir şey almak için nakit ödeme yapan çok kişi olmadığına bahse girerim. Küçük bir miktar, kişisel kullanım. Aksi durumda teslimat için bir adres vermek zorunda kalırdı. İçeri girdi, bunu satın aldı, nakit ödedi ve dışarı çıktı. Önce inşaat malzemelerini ara," diye karar verdi. "Sokaktaki herhangi bir adam bunu alabilir ve bunu kimse fark etmez. Bu onun ilk seçimi olacaktır."

Eve arabaya girerken saatine baktı. "Bir saat içinde ön bilgilendirme. İşimiz bittiğinde alışverişe gideceğiz."

***

Eve ofisine girdi ve Nadine Furst'ün masasında oturmuş bir fincan kahve ve minik bir kekin tadını çıkardığını görünce mutlu mu yoksa sinirli mi hissetmesi gerektiğine karar veremedi.

"Hemen sert bir şey söyleyip yüzünü asma. Sana çörek getirdim."

"Ne tür?"

"Krema dolgulu, üzeri renkli şekerlerle kaplı." Nadine küçük pastane kutusunu açtı. "Altı tane var, hepsi senin şişko."

"İyi rüşveti severim. Şimdi sandalyemden kalk."

Eve, OtoAşçı'nın yanına yürüdü ve kahve programladı. Arkasını döndüğüne Nadine ziyaretçi sandalyesinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı.

"Başka bir şekilde ifade edeyim. Ofisimden çık."

"Birlikte kahvaltı edebileceğimizi düşünmüştüm." Nadine minik keki dudaklarına götürdü ve bir ısırık aldı. "Dallas, senin adam kayırmama konusundaki duruşunu takdir ediyorum. Ben de geri çekildim. Bunu kabul etmek zorundasın."

"Neden kapıya doğru ilerleyen sırtın yerine üzerindeki bluzdan fırlayan göğüslerini görüyorum?"

"Güzeller, öyle değil mi? Ama konuya dönmek gerekirse, senin duruşuna saygı gösterdim çünkü haklı olduğun bir nokta vardı. Quinton'a bazı bilgiler verdiğini biliyorum ve buna da saygı duyuyorum."

"Bu sabah saygıyla doluyuz." Eve çörekten büyük bir ısırık aldı. "Şimdi güle güle."

"Çocuk bunları birleştirememiş. Özellikle de ben onu

dürttükten sonra belki yapabilir. O parlak ve istekli biri ama henüz bir çaylak. Hâlâ senin görünüşte birbiriyle ilgisi olmayan üç soruşturmanın başında neden olduğunu merak etmedi."

"Şehrimizde suç azgın bir şekilde kol geziyor. Kaçsın ve saklansın. Daha da iyisi, Kansas'a taşınsın. Ve iki cinayet var Nadine. Marlene Cox henüz ölmedi."

"Üzgünüm, bana gelen bilgi ameliyatı atlatamayacağı yönündeydi."

"Atlattı. Zar zor."

"O zaman daha da merak uyandırıcı. Neden gözü pek teğmenimiz bir saldırı ile ilgileniyor?" Kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Ben çeşitli yöntemler uygulayan bir katilimiz olduğunu söylüyorum. Bu son olayda aklıma geldi ve- "

"Cox bu sabaha karşı iki buçuk sırasında saldırıya uğradı. O saatte uyuyor ya da ayın tatlısıyla sevişiyor olman gerekmiyor muydu?"

"Uyuyordum ve yalnız yatağımdan- "

"Saçmalık."

"İsimsiz bir ipucuyla uyandım," diye bitirdi Nadine sinsice gülümseyerek. "Önce merak etmeye başladım, sonra çalışmaya ve sonra kendime bu üç kadının senden başka ne ortak noktaları olduğunu sormaya başladım. Bunun katil olduğuna karar verdim. İlki, belli ki Karındeşen Jack'in bir taklidiydi. Peki, ya diğerleri de daha önceki suçların taklitleriyse?"

"Bunun üzerine yorum yapmayacağım Nadine."

"Albert DeSalvo ve Theodore Bundy."

"Yorum yok."

"Bir yoruma ihtiyacım yok." Nadine öne doğru eğildi. "Yeterince şeyi bir araya getirip yayına bir hikâye ile çıkabilirim, varsayımlarımla."

"O zaman burada ne işin var?"

"Sana onaylama ya da inkâr etme veya bir araya getirdiğim hikâyeyi bekletme şansı veriyorum. Eğer istersen beklerim, çünkü buna ihtiyacın olmasa böyle bir şey yapmazsın."

"Aynı zamanda haklı olmasan böyle bir şey istemeyeceğimi düşünüyorsun ve böylece elinde büyük reytingi olan bir hikâyen olacak."

"Bu da işe yarar. Ama eğer bunu yapmama ihtiyacın varsa, yine de bunu bekletirim. Ve bunu bekletirken, rakiplerime de benim ulaştığım sonuca ulaşma şansını vermiş oluyorum."

Eve onun getirdiği çöreği yerken bunu düşündü. "Bir dakika düşünmem gerek, o yüzden sessiz ol."

Bunun artı ve eksileri var, diye düşündü Eve ve Nadine sessizce oturup kekini yerken hepsini zihninde değerlendirdi.

"Sana bilgi vermeyeceğim. Sana bir ipucu bile vermeyeceğim. Çünkü bana sorulduğunda ki bu bana sorulacak, dürüst bir şekilde bunu yapmadığımı söylemek istiyorum. Senin kaynağının ben olmadığımı söylemek. Senin tahminini onaylamayacağım ya da reddetmeyeceğim ve bu hikâyeyi ortaya çıkardığında söyleyebileceğin tek şey bu olacak. Teğmen Dallas onaylamadı ya da reddetmedi. Ama biz kızlar arasında kalacak kişisel bir yorum yapacağım. O güzel göğüslere sahip olmakla birlikte, keskin bir zekâ da var."

"Bak sen, teşekkür ederim. Ayrıca harika bacaklarım var."

"Şimdi, eğer bu hikâyeyi işliyor olsaydım ki işlemiyorum, bu delinin neden bu kadar az kişiliği, gücü ve hayal gücü olduğunu merak ederdim. İşi yapan başka biri gibi davranmak zorunda. Dahası son seferinde, o kadar büyük bir hata yaptı ki kendisinin yarı cüssesinde bir kız ona zarar verdi ve kaçmak zorunda kaldı."

Eve çöreğin üzerindeki renkli şeker parçalarından birini aldı ve dilinin üzerine koydu. "İddialara göre, soruşturmanın başındaki kişi onun kim olduğunu biliyor ve bu zamana kadar onu tutuklayacak ve onun suçlu bulunmasını sağlayacak kadar kanıt toplamış durumda."

"Öyle misin?"

"Bunu doğrulayamam ya da reddedemem."

"Blöf yapıyorsun."

"Yorum yok."

"Büyük bir blöf Dallas. Eğer bu hikâyeyle ortaya çıkarsam ve sen hızla bir şekilde katili tutuklamazsan, bir pislik gibi görüneceksin."

"Hikâye senin işin. Artık çöreğimi bitirdiğime göre, işime geri dönmek zorundayım."

"Bunu bekletirsem ve işler bu yönde ilerlerse, birebir bir görüşmeyi hak ediyorum demektir."

"Kristal küreme danışır danışmaz bununla ilgileneceğim."

Nadine ayağa kalktı. "Bol şans. Cidden bol şans."

"Evet," diye mırıldandı Eve yalnız kaldığında. "Biraz şansa ihtiyacım var."

Bölüm 18

Bir konferans odası tuttu, dosyalarını getirip panosunu açtı. O bunlarla uğraşırken Peabody içeri girdi.

"Teğmenim bunu benim yapmam gerek. Bunu yapmak benim işim. Neden benim işimi yapmama izin vermiyorsunuz?"

"Sana başka bir iş verdim. Yüzbaşı Feeney ve Dedektif McNab'i toplantı zamanı ve yeri hakkında bilgilendirdin mi?"

"Evet efendim ben- "

"O zaman neden burada değiller?"

"Şey, ben..." Açılan kapı onu kurtardı. "Buradalar."

"O zaman aferin sana. Tamam millet, oturun. Sizi şehir dışında yaptığım görüşmeler konusunda hızla bilgilendireceğim ve neden hedefimizin bugüne kadar en az üç başka yerde yeteneklerini pratik yaparak geliştirdiği sonucuna vardığımı anlatacağım."

Eve konuşmasını bitirdiğinde Peabody'nin getirdiği kahveyi içti. "Söz konusu tarihler için listemdeki kişilerin seyahat durumlarını kontrol etmemizi sağlayacak yetkiyi almak için bastırıyorum. Komutan baskı yapmayı kabul

etti ama listemde etki sahibi bazı isimler olduğu için biraz zaman alacak. Carmichael Smith'i listenin sonuna attım. Benim fikrim onun profile uymayacak kadar dengesiz ve şımartılmış olduğu."

Peabody, notu çan eğrisini sınıftaki diğer herkes için mahveden inek çocuk gibi elini kaldırdı. "Evet?"

"Efendim, Smith'in dengesiz ve şımarık olduğu gerçeği, onu hedefimizden uzaklaştırmaktan çok yakınlaştırıyor olamaz mı?"

"Bu özellikleriyle oyuna dahil olabilir, evet ve onun seyahat durumu da diğerleri ile birlikte kontrol edilecek. Fortney onun önünde ama çok değil. Biz- "

Peabody elini yeniden havaya kaldırınca, Eve kendisinin eğlenme ile rahatsız olma arasında olduğunu fark etti. "Ne?"

"Efendim, üzgünüm. Sadece bir simülasyonda olduğu gibi tüm soru işaretlerini silmeye çalışıyorum. Fortney profile neredeyse mükemmel bir şekilde uymuyor mu? Yetiştirilme tarzı, daha önce kadınlara karşı uyguladığı şiddete dair belgeler, şu anki yaşam tarzı?"

"Evet, çoğunlukla böyle bir pislik olduğu için listeden çıkıyor." Peabody'nin yorum yapıp yapmayacağını görmek için bekledi, yardımcısının bu cevabı sindirmeye çalışırken kaşlarının çatılmasını izledi. "Ben adamımızın bir stili olduğunu düşünüyorum ki zihnimde Renquist ve Breen'in başa baş olmasının nedeni de bu. Bugün Breen'in karısının sevgilisini sıkıştıracağım ve ne elde edeceğimize bakacağız."

"Onun çok ateşli olduğunu duydum," dedi McNab ve Peabody'nin ona buz gibi bir bakış atmasına neden oldu.

"Elbette, benim burada ilgi duyduğum başlıca noktalardan biri de kadının ateşli olması," dedi Eve soğuk bir şekilde. "Bu tutumun, iki hafta içinde iki kadını öldüren ve birine gaddarca saldıran bir adamın kimliğini belirlememiz ve onu tutuklamamız konusunda çok yardımcı olacağına hiç şüphem yok. Devam etmek gerekirse," dedi ve McNab en azından utanmış gibi görünmeye çalıştı. "Siz EDB'dekiler buraya zafer çığlıkları ile gelmediğine göre kiralık araçtan bir şeye ulaşamadığınızı varsayıyorum."

"Bunu neden sen açıklamıyorsun parlak çocuk?" dedi Feeney. "Bakalım kendini kurtarabilecek misin?"

"Kablosuz bir birim kullanmış," diye başladı McNab. "Bunu gizlemekle ya da filtrelemekle uğraşmamış o yüzden izini sürmek oldukça kolay oldu. Sipariş için para aktarımı Renaissance Oteli'nden yapılmış. Bu Park bölgesinde pahalı bir yer. Oranın kapısından girebilmek için en az bir milyon dolarının olması gerekir. Kamyonet dört gün önce, saat on dört otuz altıda sipariş edilmiş."

"Öğle yemeği kalabalığı," diye yorumda bulundu Eve.

"Benim tahminim mekâna sıklıkla gittiği, hızlı para transferini nereden yapacağını bildiği yönünde. Büyük iş yapanların çoğu taşınabilir küçük bilgisayarlarını öğle yemeği toplantılarında yanlarında getirirler. Bu siparişte ya para transferi hazırdı ya da özel bölmelerden birinde ya da hoş bir masada elinde bir kadeh şarapla oturup orada gerçekleştirdi."

"Güzel. Listemizdekilerden herhangi biri sipariş saatinde Renaissance'da öğle yemeği yemiş mi bir bakalım. Akıllıca hareket etmedi," dedi Eve tatmin olmuş bir şekilde başıyla onaylarken. "Kılık değiştirip, siber kafelerden

birini kullanması daha akıllıca olurdu. Kimsenin onu tanımadığı bir yerde. Ama o gösteriş yapmayı seviyor. Oynamayı seviyor, bu nedenle onu ismen tanıdıklarına bahse girebileceğim üst düzey bir otele gidiyor."

"Peabody? Bana alçıdan bahset."

"Brooklyn'de, Newark'ta ve Queens'te son altmış gün içinde az miktarda alçı için nakit parayla satış yapmış inşaat malzemeleri satan dükkânlar buldum. Tıbbi malzemeler satan hiçbir yerde nakit parayla bir şey satılmamış."

"Hiç birinde mi?"

"Hayır efendim. Sadece kredi kartı ödemeleri ya da devamlı işlem yapılan hesaplardan gelen ödeme talimatları. Sonra bir beyin fırtınası yaptım ve sanat malzemeleri satan yerlere de baktım."

"Sanat malzemeleri mi?"

"Evet efendim. Alçıyla heykel yapabilirsiniz ya da başka sanat dalları da alçıdan faydalanabilir. Bunlardan merkezde birkaçında, birkaç tane çevre ilçelerde ve New Jersey'de nakit parayla alışveriş yapıldığını buldum."

"O zaman yoğun olacakmışız gibi görünüyor." Eve bileğindeki saate baktı. "Olay yerinden alınan alçı yeteri kadar uzun zamandır laboratuarda, türü hakkında tam bir eşleşme sağlamış olmalılar. Bakalım Mankafa kazandığı parayı hak edip bize evde yapılma, tıbbi ve sanat için kullanılan alçılar arasında ne fark olduğunu söyleyecek."

Eve, Feeney'ye baktı. "Kendini dışarı çıkacak gibi hissediyor musun?"

"Biraz taze hava fena olmazdı."

"Dışarıda bir şey bulursan haber ver. Oteli almak ister misin?"

"Kravat takmak zorunda olmadığım sürece sorun değil."

"Biz Peabody ile birlikte kadının sevgilisini görmeye giderken, Mankafa'yı biraz zorlayacağız."

"Kadın sana asılabilir," diye yorumda bulundu McNab. "Belki de kadını biz almalıyız. Ah!" Peabody'nin dirseğini geçirdiği yan tarafını tuttu. "Hey, sadece şaka yapıyordum, sen beynini kaybedecek kadar çok çalıştığın için mizah anlayışını kaybetmişsin."

"Senin canına okuduktan sonra gerçekten fazlasıyla kahkaha atacağım."

"Çocuklar, çocuklar." Eve gözünün seğirmeye başladığını hissedebiliyordu. "Bunların hepsini katili yakalayıp, onu odasına götürdükten sonraya saklayalım. Feeney, şu geri zekâlı adamını kontrol et. Peabody, tek bir kelime daha etme."

Yardımcısını kapıya doğru sert bir şekilde itekledi.

Peabody arabayla beş blok gidene kadar kendini tuttu. Eve bunun yeni bir rekor olduğunu düşünüyordu.

"Sadece onun diğer kadınlar hakkında böyle konuşmaması gerektiğini düşünüyorum. Ya da gözünde o parıltıyla onlara bakmaması gerektiğini. Bir kira anlaşması imzaladık."

"Ah, Tanrı aşkına. Senin kira korkun var Peabody. Resmi belge fobisi. Aş bunu."

"Sadece aklıma geldi. İnsan takıntılı davranıyor çünkü bağlanmış durumdasın. Ne kadar süre için, bir yıl mı? Ve tek düşündüğün, peki ya yürümezse? Kim evden taşınacak? Ortak salata kâselerini ve bu tür aptal şeyleri kim alacak diye düşünüyorsun. Ama bu normal, öyle değil mi?"

"Neyin normal olduğunu ben nereden bileyim?"

"Siz evlisiniz."

Ciddi bir şekilde şoke olan Eve, bir trafik ışığında arabayı sertçe durdurdu. "Bu beni normal mi yapıyor? Bu beni sadece evli yapıyor. Bu ülkede ve ötesinde kaç tane evli anormal insan olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sadece Manhattan ilçesinde aşırı alkollü olduğu ve taşkın davranışlar gösterdiği için içeri alınanlara bir bak. Evlilik insanları normal yapmaz. Muhtemelen evliliğin kendisi normal bir şey değil. Bu sadece... Öyle."

"Neden evlendiniz?"

"Ben..." Eve'in zihni boşalmıştı. "Roarke evlenmek istedi." Bunun kulağa ne kadar yavan geldiğini duyunca, koltuğunda kıpırdandı ve gaz pedalına bastı. "Bu sadece bir söz, hepsi bu. Bir söz ve bu sözden dönmemek için elinden geleni yapıyorsun."

"Bir kira sözleşmesi gibi."

"İşte gördün mü?"

"Biliyorsun Dallas, bu neredeyse bilgeceydi."

"Benim bilge biri olduğumu biliyorsun." Eve içini çekti. "Sana bugünkü en iyi kısımdan bahsedeyim. Eğer McNab'in başka kadınlar hakkında düşünmeyi, onlara bakmayı, onlardan bahsetmeyi bırakmasını istiyorsan, o zaman onu bir veterinere götürüp kısırlaştırsan iyi edersin. Hoş bir evcil hayvan olacaktır. Kadınlar en kötüsüdür. Bir erkek üzerinde odaklanırlar. Ah, işte bu o özel kişi, bunu elde etmeliyim. Sonra bunu başarırlar. Sonra da hayatlarının geri kalanını onu nasıl değiştirebileceklerini bulmak için harcarlar. Eğer bunu başarırlarsa, o adam artık onların ilgisini çekmez, neden biliyor musun? Çünkü artık başlangıçtaki o özel kişi değildir."

Peabody birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunun içinde bir yerlerde fazlasıyla sağduyu içeren bir şeyler var."

"Eğer bana normal ve bilge olmamın yanı sıra bir de duyarlı olduğumu da söylersen, karnına bir yumruk atacağım. Ben yanımdaki kişi kadar berbat durumdayım ve bunun böyle olmasından hoşlanıyorum."

"Pek çok yönden Teğmenim, yanınızdaki kişiden çok daha berbat durumdasınız. Sizi siz yapan şey bu."

"Sanırım yine de karnına yumruk atacağım. Bunu ajandama kaydedeyim."

Arabasını çift arabalık yere park etmek için uğraştı, bu onu her zaman neşelendirirdi ama sokak rampasının üzerinde bir yer bulmuştu.

7. Cadde'deki bina sıradan, hatta eski görünüyordu ama güvenliği BM'dekiyle kapışabilirdi.

Eve rozetini gösterdiği, avuç izi ve tarama gerektiren ilk güvenlik noktasından geçti. İkinci kontrol noktasındaki üniformalı güvenlik ne amaçla orada olduğunu sordu ve onu ikinci bir taramadan geçirdi.

Eskimekte olan muşamba zemini ve çıplak bej duvarları olan küçük lobiye göz gezdirdi. "Devlet sırlarını burada mı tutuyorsunuz?"

"Bundan daha önemli şeyleri Teğmen." Güvenlik görevlisi ona kimlik kartını geri verirken yüzünü buruşturdu. "Moda sırlarını. Rakipler bunlara ulaşmak için her lanet şeyi deniyorlar. Çoğunlukla teslimat dolandırıcılıkları, sandviç torbaları ya da pizza kutularıyla tasarım katına çıkmaya çalışıyorlar. Geçen hafta sahte bir yangın müfettişi geldi. Onun da kimliği temizdi ama tarama üzerindeki kayıt cihazını buldu ve onu patakladık."

"Sen polis miydin?"

"Öyleydim." Güvenlik görevlisi Eve'in bunu anlamasına memnun olmuş görünüyordu. "Yirmi beş yılını verdim. Burası daha çok ödüyor, büyük ilkbahar ve sonbahar şovlarından önce de oldukça canlı bir hale gelebiliyor."

"Bahse girerim öyledir. Buradaki tasarımcı Serena Unger'ı tanıyor musun?"

"Bana nasıl göründüğünü tarif ederseniz tanıyabilirim."

"Uzun, ince, siyah. Otuz iki yaşında. Kızıl tutamları olan kısa siyah saçları, keskin bir yüzü, uzun bir burnu var. Kadınlardan hoşlanıyor."

"Evet, bahsettiğiniz kişiyi biliyorum. Karayip aksanı var. Ondan bilgi mi alacaksınız?"

"O başkasından bilgi almamızı sağlayabilir. Onun takıldığı bir kadın var. Yaklaşık aynı yaşlarda. Sarışın, şık görünümlü. Bir seksen boylarında, kıvrımlı, düzgün ve profesyonel. Julietta Gates."

"Birkaç kere buraya gelip kontrolden geçti. Moda yazarı. İkisinin birlikte dışarı çıktıklarını gördüm. Öğle tatilinde, günün sonunda. Bir dakika bekleyin."

Güvenlik bilgisayarına döndü, kayıt dökümünü aradı. "En son, hımm... Benim kayıtlarıma göre sekiz ay içinde, Gates, Unger için on kere gelmiş. Bundan altı ay öncesindeyse altı kere gelmiş. Yani ayda bir kere. Dört ay daha geriye gidersem, sadece iki ziyaret olmuş."

"On sekiz ay." Eve diğer cinayetlerin tarihlerini düşündü. "Teşekkürler."

"Yardım etmekten memnun olurum. İşte." Güvenlik bir çekmeceyi açtı ve iki yaka kartı çıkardı. "Bunları yakanıza takın ve güvenliğin geri kalanından zorlanmadan

geçersiniz. Sağ taraftaki asansörlere bineceksiniz. On beşinci kat."

"Minnettarım."

"Sorun değil. Bazen polisliği özlüyorum. O koşuşturmayı, anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet, anlıyorum."

On beşinci kat, pek çok ofisin ve droidler için bir araya toplanmış bölmelerin olduğu yoğun bir kattı. Unger onları bekletmedi.

"Dakiksiniz. Bunu takdir ediyorum." Masasının arkasından çıkıp elini uzattı. "Günüm çok sıkışık."

"Sizin işinize hemen geri dönmenizi sağlamaya çalışacağız."

Unger kapıyı kapattı, bu Eve'e onun ketum biri olduğunu söylüyordu. Burası köşede bulunan bir ofisti, ki bu da Eve'e onun başarılı olduğunu söylüyordu ve moda posterleri yerine sahil fotoğraflarıyla şık bir şekilde dekore edilmişti.

Unger eliyle iki sandalyeyi gösterdi ve kendisi de masasının arkasındaki sandalyeye oturdu.

"Polisin neden benimle konuşmak istediği konusunda kafamın biraz karıştığını söylemek zorundayım."

Oldukça iyi, diye düşündü Eve. Ama yeteri kadar değildi. Julietta onunla konuşmuştu ve tam olarak neden orada olduklarını biliyordu.

"Gününüz çok sıkışık Bayan Unger, neden rutini uygulayarak zaman kaybedelim ki? Julietta Gates size onunla ve eşiyle konuştuğumuzu söylemiştir. Zeki bir kadına benziyorsunuz, o nedenle de sizin Julietta ile olan ilişkinizi öğrendiğinizi fark etmişsinizdir."

"Özel hayatımı özel tutmaktan hoşlanırım." Unger sandalyesinde döndü, beden dili rahat, sesi soğukkanlı ve sakindi. "Ve benim Julietta ile olan ilişkimin sizin soruşturmanızla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsiniz. Sadece sorulara cevap vermek zorundasınız."

Unger'in mükemmel şekilli kaşları, geniş alnında yükseldi. "Tamam, bu konuya oldukça doğrudan bir giriş oldu."

"Benim günüm de oldukça sıkışık. Julietta Gates ile cinsel bir ilişkiniz var."

"Bizim yakın bir ilişkimiz var ki bu cinsel ilişkiden farklı bir şey."

"Yani öğle tatillerinde Silby'deki otel odanızda sadece oturup sohbet mi ediyorsunuz?"

Bu hakaretle Unger dudaklarını birbirine bastırdı. Tıslayarak nefesini verdi. "Birilerinin beni izlemesinden hoşlanmam."

"Sanırım Thomas Breen de aldatılmaktan pek hoşlanmıyordur. Hepimiz elimizdekilerle yaşamak zorundayız."

Unger derin bir nefes aldı. "Haklısınız. Julietta ile cinselliğin de dahil olduğu yakın bir ilişkimiz var ve o kocasının bundan haberi olmamasını tercih ediyor."

"Bu yakın ilişkiniz ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Profesyonel olarak birbirimizi yaklaşık dört senedir tanıyoruz. İlişkimiz iki sene önce değişmeye başladı ama hemen yakınlaşmadık."

"Bu yaklaşık bir buçuk sene önce olmuş," diye önerdi Eve ve Unger dişlerini sıktı.

"Çok detaycısınız. Çok fazla ortak noktamız vardı ve

birbirimize çekici geliyorduk. Julietta evliliği hakkında huzursuzdu ve hâlâ da öyle. Bu onun ilk ilişkisiydi ve benim de evli bir insanla bu tür bir ilişkiye ilk girişim. Aldatmaktan hoşlanmam."

"Hoşlanmadığınız bir şeyi birkaç senedir yapmak zor olmalı."

"Bu zorlukları ya da heyecanları olmayan bir şey değil. Bunu inkâr etmeyeceğim. İlk başta sadece kendimizi unutuyorduk. Ama her ikimiz de bunun tek seferlik bir şey olmasını beklememize rağmen, duygularımız derinleşti. Seks yapmaktan zevk alıyorum." Unger omuz silkti. "Genel olarak, kadınların yatakta erkeklerden daha heyecan verici olduğunu düşünüyorum. Ama Julietta'da bundan fazlasını buldum. Bir tür eş gibi bir şey."

"Ona âşıksınız."

"Öyleyim. Ona aşığım ve açık olarak beraber olamamamız zor bir şey."

"Kocasını terk etmeyecek."

"Hayır, ederdi. Ama bunu yaparsa onunla birlikte olmayacağımı biliyor."

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Onun bir çocuğu var. Mümkünse her iki ebeveynine de sahip olmayı hak eden bir çocuk. O çocuğun, o masum çocuğun şu an sahip olduğu emniyetten koparılmasının bir parçası olmayacağım. Babasının yerine annesinin beni sevmesi o oğlanın suçu değil. Biz yetişkin ve sorumluluk sahibi insanlarız."

"Ve Julietta bu konuda sizinle aynı fikirde değil."

"Eğer Julietta'nın bir eksiği varsa, o da elinden geldiği kadar iyi bir anne olmaması. O gerektiğini düşündüğüm

kadar kendini çocuğuna adamıyor ya da onun hayatına dahil olmuyor. Ben de bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum ve eşimin de o çocuğu benim kadar istemesini ve benim kadar umursamasını bekliyorum. Bildiğim kadarıyla Thomas Breen mükemmel bir baba ama o oğlanın annesi olamaz. Bunu ancak Julietta yapabilir."

"Ama Thomas bir koca olarak o kadar da iyi değil."

"O benim kocam olmadığı için bunu benim yargılamam doğru ya da adil olmaz. Ama Julietta onu sevmiyor ve ona saygı duymuyor. Onun sıkıcı ve kolay yönlendirilebilir biri olduğunu düşünüyor."

"İki Eylül gecesinde onunla birlikteydiniz."

"Evet, benim dairemde. Kocasına geç saate kadar sürecek bir toplantısı olduğunu söyledi."

"Ve siz onun buna inandığını düşünüyor musunuz?"

"Julietta dikkatlidir. Adam da bildiğini onun yüzüne vurmadı. Öyle olsa bana söylerdi. Dürüst olmak gerekirse Teğmen, Julietta'nın bunu yapmasını istediğini düşünüyorum."

"Peki ondan sonraki pazar günü çocuğu dışarı çıkardığında, siz de onlarla birlikte miydiniz?"

"Onlarla parkta buluştum." Kadının sesi sıcaklık kazandı. "Çocukla zaman geçirmek hoşuma gidiyor."

"O zaman onunla zaman geçirdiniz, üçünüz bir arada."

"Haftada bir kere falan yapıyoruz bunu. Onun kendisini rahat hissetmesi için beni tanımasını istiyorum. Yaşı büyüdüğünde, belki de bir araya gelmenin bir yolunu buluruz."

"Julietta size hiç kocasının şiddet eğilimi olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. İnanın bana, eğer evde şiddet olsaydı çocuğu da alıp evden ayrılması için Julietta'yı zorlardım. Adamın işi garip, rahatsız edici ama her şeyi orada bırakıyormuş gibi görünüyor. Onun Çin Mahallesi'ndeki kadını öldürdüğünden şüpheleniyorsunuz. Teğmen, eğer onun böyle bir şey yapabilecek kapasitesi olduğuna inansaydım, sevgilimi ve oğlunu ondan uzaklaştırırdım. Neye mal olursa olsun."

***

"Evlilik dışı ilişkileri olan insanlarla ilgili sorun ne biliyor musun Peabody?"

"Satın aldıkları o seksi iç çamaşırları neden hiç evde giymediklerini açıklayamamaları mı?"

"O da var. Ama sorun aldanma. Gerçekten bundan yakayı sıyıracaklarını düşünüyorlar. Bazıları bunu kısa bir süre için yapabiliyorlar ama bunu belli eden bir şeyler oluyor. Ofiste geç saate kadar çalışılan pek çok gece ve gizli link mesajının sonunda, bir arkadaşının arkadaşı seni şehir dışında bir yerde eşin olmayan biriyle yemek yerken görür. Dahası eğer eşin komada değilse, bunu hisseder - bir bakış, bir koku, dokunmada bir değişiklik. Serena aptalın teki değil ama kesinlikle Breen'in hiçbir şeyden haberi olmadığına inanıyor."

"Ve siz inanmıyorsunuz."

"Breen biliyor. Karısı bir buçuk yıldır başka bir kadınla oynuyor ve adam biliyor."

"Ama eğer biliyorsa bunu nasıl öylesine görmezden gelebilir, her gün her şey yolundaymış rolü yapabilir? Bu insanı için için yer, delirmesine neden olur... Eğer Roarke başka biriyle takılıyor olsaydı, siz ne yapardınız?"

"Cesetlerini asla bulamazlardı." Eve trafikte arabanın içinde otururken parmaklarıyla direksiyonun üzerinde tempo tutuyordu. "Kadınlar Breen'in mutlu yuvasını bozuyor, ailesini tehdit ediyorlar. Daha da kötüsü, bu onun kendisini aleti yokmuş gibi hissetmesine neden oluyor. Tüm gününü cinayet hakkında yazarak geçiriyorsun. Bundan büyüleniyorsun. Neden bir denemeyesin ki? O kaltaklara patronun kim olduğunu gösterebilirsin. Bence artık onu içeri alıp baskı yapmanın zamanı geldi. Ama önce alçı satan yerlerden bazılarını kontrol edeceğiz."

Peabody el bilgisayarında en yakındaki adresi aradı. "Village Sanat Malzemeleri, 14 Batı Broadway. Teğmenim, Breen ve Renquist'e dikkat ettiğinizi biliyorum ama karşı çıktığım bir yön var ve içten bir şekilde bunun sizi çok sinirlendirmeyeceğini umuyorum. Sizin yumruk attığınızı gördüm ve bu canımı yakar."

"Benimle aynı fikirde olmayan herkese sinirleniyor muyum? Ah, doğru, bunu yapıyorum. Ama bu sefer bir istisna yapacağım."

"Bunun için çok teşekkürler."

"Neden benimle aynı fikirde değilsin?"

"Tamam." Peabody, Eve'e bakabilmek için koltukta döndü. "Ben Fortney'nin aradığımız profile daha fazla uyduğunu düşünüyorum. Onun kadınlara karşı hiç saygısı yok. Kadınlara vuruyor ve kendisinin önemli biri olduğunu göstermenin bir yolu olduğu için yapıyor bunu. Güçlü bir kadın ile takılıyor, çünkü kadın ona özen gösteriyor ama kadın ona ne kadar fazla özen gösterirse buna daha çok içerliyor ve onu daha çok aldatıyor. Onun, aletini içeride tutamadığı için finansal olarak soyup soğana çevirmiş

iki eski eşi var ve Pepper olmadan muhtemelen istediği alanda bir toplantı bile düzenleyemez. Kendisini korumak için görüşme sırasında yalan söyledi. Olay sırasında orada olmadığını söyledi ama ifadesinde bir İsveç peynirindekinden bile fazla delik var ve ayrıca yapmacık biri."

"Bunların hepsi doğru noktalar ve o kadar gururlandım ki neredeyse bir gözyaşı damlası yanağımdan süzülecek."

"Gerçekten mi?"

"Gözyaşı damlası hakkında mı? Hayır. Ama söylediğin tüm bu noktalardan dolayı o da hâlâ listede."

"Ama siz Breen gibi bir adama yoğunlaştığınızda ben bunu anlamıyorum. Çocuğuna çok tatlı davranan bir adam. Karısının ilişkisini biliyorsa, onun karısını ve oğlunu sevdiği için hâlâ dayanması, bunun bitmesini istemesi daha büyük olasılık değil mi? Bu durumla nasıl baş edebileceğini görebiliyorum. Kendisini, karısı başka bir adamla birlikte olmadığı için bunun sayılmayacağına ikna etmiş olabilir. Bir dönemden geçiyor ve bir şeyler deniyor, her neyse."

"Haklı olabilirsin."

"Olabilir miyim?" Cesaret alan Peabody devam etti. "Ve Renquist. O çok burnu havada ya da öyle bir şey. Tüm o pazar-günü-saat-onda-kahvaltı rutini. Ve bir de karısı var. Kadının, evlerinin mahreminde adam onun iç çamaşırlarını denemeye kalkarsa başını başka yöne çevireceğini görebiliyorum ama onun bir psikopatla yaşadığını göremiyorum. Kadın da çok burnu havada biri. Ve bilmek zorundaydı. Kadının o evde olup biten her şeyden haberi olduğunu anlayabiliyorsunuz, bu yüzden mutlaka bir şeyler bilirdi."

"Bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum. O kadından hiçbir şey kaçmaz. Ama bence bir psikopatla güzelce beraber yaşayabilir. Tabii adam onun parkelerine kan damlatmadığı sürece. Renquist'i yetiştiren kadınla tanıştım Peabody. Adam temelde aynı türde bir kadınla evlenmiş, sadece daha üst kalitede ve tarz sahibi biriyle. Ama eğer Fortney'yi düşünüyorsan sana şunu söyleyeceğim. Eğer bu davayı yarından sonraki gün kapatmamış olursak, onu al."

"Onu nereye alayım?"

"Onu zorla Peabody. Onu yönlendir ve ne çıkacak bir bak."

"Bu davayı kapatacağımızı düşünüyorsunuz."

"Yakında. Ama bunu deneyebilirsin."

***

Eve, Marlene Cox'un durumunu görmek için hastaneye gitmeden önce alçı için üç satış yerine baktılar. Eve hastanenin kapısında durması için görevlendirdiği güvenliği tanıdı ve Peabody onun yerini alırken on dakikalık molaya çıkmasını söyledi.

İçeride, makineler kızını bu dünyaya bağlı tutmaya çalışırken, Bayan Cox yatağın yanına oturmuş yüksek sesle bir kitap okuyordu.

Sela bakışlarını kaldırdı ve kitabı yanına koymadan önce kaldığı sayfayı işaretledi. "Komadaki insanlar genellikle sesleri, insan seslerini duyabilir ve bunlara tepki verirler. Bu açamadığımız bir perdenin arkasında olmak gibi bir şeymiş."

"Evet hanımefendi."

"Sırayla içimizden biri ona okuyor." Bayan Cox uzandı, Marlene'nin üzerini örten çarşafı düzeltti. "Dün gece bir disk koyduk. Jane Eyre. Marlene'nin favorilerinden biridir. Siz okudunuz mu?"

"Hayır."

"Muhteşem bir hikâyedir. Sevgi, hayatta kalma, zafer ve kefaret. Bugün kitabı getirdim. Kitabı benim okuduğumu duymanın onu rahatlatacağını düşünüyorum."

"Eminim haklısınızdır."

"Siz onun çoktan gittiğini düşünüyorsunuz. Bize karşı çok nazik olsalar da buradakiler bile öyle düşünüyor. Onun gittiğini düşünüyorlar. Ama ben öyle olmadığını biliyorum."

"Bunu söylemek bana düşmez Bayan Cox."

"Mucizelere inanır mısınız... Üzgünüm, isminizi unuttum."

"Ben Dallas. Teğmen Dallas."

"Mucizelere inanır mısınız Teğmen Dallas?"

"Bu konuda pek düşünmedim."

"Ben onlara inanıyorum."

Eve yatağın yanına geldi ve aşağı doğru baktı. Marlene'in yüzü renksizdi. Göğsü onun yerine nefes alan makinenin ritmiyle hafifçe inip kalkıyordu. Eve onun her yerinde ölümü görüyordu.

"Bayan Cox, adam ona tecavüz etmiş olabilirdi. Ona acımasızca zarar vermiş olabilirdi. Bu sırada kızınızın acıyı, korkuyu ve çaresizliği hissetmesini sağlamak için bilincini kaybetmesin diye elinden gelen her şeyi yapabilirdi. Bundan zevk alarak ona işkence etmek için zaman ayırabilirdi. Kamyonette... Onun üzerinde kullanabileceği bazı aletler vardı."

"Bunu, Marlene mücadele ettiği ve bundan kaçtığı için bilmemi istiyorsunuz. Kızım o adamın kendisine o korkunç şeyleri yapmasını engelledi ve bu da bir tür mucize." Hıçkırığını engellemeye çalışırken sesi titredi. "Tamam, bir mucizenin olduğu bir yerde, başka bir mucize de olabilir. Marlene o perdeyi açabildiği zaman, size onun kim olduğunu söyleyecek. Bize muhtemelen sabaha kadar hayatta kalamayacağını söylediler. Şimdi ise öğleni geçti. Bana onun işinin bittiğini düşünüyorsanız, bugün buraya neden geldiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Eve konuşmaya başladı ama sonra başını iki yana salladı ve yeniden Marlene'e baktı. "Size bunun rutin uygulama olduğunu söyleyecektim. Ama gerçek şu ki Bayan Cox, artık o bana da ait. Benim için bu böyle."

İletişim aracı çaldığında Eve izin isteyerek koridora çıktı.

"Peabody," dedi konuşmayı sonlandırır sonlandırmaz, "benimle gel."

"Elimizde bir şey mi var?"

"Renquist'in evini izleyen bir adamım vardı. Bebek bakıcısı az önce bir taksiye binip Metropolitan Müzesi'ne gitmiş, yanında çocuk yokmuş. Onunla tek başına konuşabilmek için bir fırsat arıyordum."

***

Sophia, Fransız empresyonizmi bölümünde yavaşça yürüyordu. Eve kadını izleyen adamla konuştu, onu gönderdi ve sonra dadının olduğu yere doğru ilerledi.

"Sophia DiCarlo." Eve kaldırıp rozetini gösterdi ve kadının irkilerek yüzünün solmasını izledi.

"Ben bir şey yapmadım."

"O zaman bu kadar suçlu görünmemelisiniz. Oturalım."

"Kanunları çiğnemedim."

"O zaman şimdi bir polis memuruyla konuşmayı reddederek çiğnemeye başlamayın." Bu pek de ceza gerektiren bir suç sayılmazdı ama Eve, Sophia'nın bunu bilmediğini görebiliyordu.

"Bayan Renquist sizinle konuşmamam gerektiğini söyledi. Beni burada nasıl buldunuz? İşimi kaybedebilirim. Bu iyi bir iş. Ben Rose'a iyi bakıyorum."

"Öyle olduğuna eminim ve Bayan Renquist benimle konuştuğunu bilmek zorunda değil."

Onun işbirliğini garantilemek için Eve onun koluna girdi ve onu odanın ortasındaki bir banka götürdü. "Bayan Renquist'in neden senin benimle konuşmanı istemediğini düşünüyorsun?"

"İnsanlar dedikoducudur: Eğer aile ve çalışanlar polis tarafından sorgulanırsa, insanlar dedikodu yapacaktır. Onun kocası çok önemli bir adam. İnsanlar önemli adamlar hakkında dedikodu yapmayı severler."

Sophia konuşurken ellerini büküyordu. Eve insanların gerçekten ellerini büktüklerini çok sık görmüyordu. Sinir ve korkuya daha yakın başka bir şey kadının içinde uyarı ışığı gibi parlıyordu.

"Sophia seni kontrol ettirdim. Yasal çalışıyorsun. Neden polisle konuşmaktan korkuyorsun?"

"Size söyledim. Beni Bay ve Bayan Renquist Amerika'ya getirdi, bana bir iş verdiler. Eğer onlar benden memnun olmazlarsa, beni uzağa gönderebilirler. Rose'u seviyorum. Küçük kızımı kaybetmek istemiyorum."

"Ne kadar zamandır onlar için çalışıyorsun?"

"Beş yıldır. Rose sadece bir yaşındaydı. O çok iyi bir kız."

"Peki, ya ebeveynleri. Onlarla çalışmak da kolay mı?"

"Onlar... Onlar oldukça adiller. Güzel bir odam ve iyi bir maaşım var. Her hafta tam bir gün ve bir akşamüstü iznim var. Buraya, müzeye gelmeyi seviyorum. Kendimi geliştiriyorum."

"Onlar birbirleriyle anlaşabiliyorlar mı? Renquist'ler?"

"Anlamıyorum."

"Kavga ediyorlar mı?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

Sophia dehşete düşmüş yerine, çaresiz görünmeye başlamıştı. "Çok saygılılar, hem de her zaman."

"Bunu kabullenmek zor Sophia. Beş yıldır o evde yaşıyorsun ve ne bir uygunsuzluğa ne de bir tartışmaya şahit oldun."

"Bunu söylemek bana düşmez- "

"Ben sana düştüğünü söylüyorum." Beş yıl, diye düşündü Eve. Şu an aldığı maaş oranına bakılırsa, kadın makul oranda bir finansal desteğe sahip olmalıydı. İşini kaybetme olasılığı onu rahatsız edebilirdi ama korkutmazdı. "Onlardan neden korkuyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun." Artık bu gözlerindeydi, çok kolay fark edilebiliyordu. "Geceleri, küçük kız uyurken senin odana mı geliyor? Karısı koridorun sonundayken?"

Kızın gözleri doldu, dökülmeye başladı. "Hayır. Hayır! Bu şekilde konuşmayacağım. İşimi kaybederim- "

"Bana bak." Eve, Sophia'nın meşgul olan ellerini yakaladı, sıktı. "Az önce bir kadının hayatını kaybetmek üzere olduğu bir hastaneden çıktım. Benimle konuşacaksın ve bana doğruyu söyleyeceksin."

"Bana inanmazsınız. O çok önemli bir adam. Benim bir yalancı olduğumu söyleyeceksiniz ve beni uzağa gönderecekler."

"Bunu sana o söylüyor. 'Kimse sana inanmayacak. Ben istediğim her şeyi yaparım çünkü kimse buna inanmaz.' Ama o yanılıyor. Bana bak, yüzüme bak. Ben sana inanacağım."

Gözyaşları onun görüşünü bulandırsa da kelimelerin ağzından dökülmesini sağlayacak kadar bir şey görmüş olmalıydı. "Bunu yapmak zorunda olduğumu söylüyor, çünkü karısı yapmıyor. Bir çocuk sahibi olacağını öğrendiğinden beri. Onların ayrı odaları var. O... Uygar evliliğin böyle olduğunu söylüyor ve onun... Bana dokunmasına izin vermemin de benim yapmam gereken bir şey olduğunu."

"Bu hiçbir şeyin uygar hali değil."

"O önemli bir adam ve ben de sadece bir hizmetçiyim." Sophia ağlamaya devam etse de sesin de soğuk bir ciddiyet vardı. "Eğer bu konuda konuşursam beni uzağa gönderirler, Rose'dan uzağa, gözden düşmüş bir şekilde. Ailemi utandırırım, onları mahvederim. Bu yüzden benim odama geliyor, kapıyı kilitliyor ve ışıkları kapatıyor. Onun bana yapmamı söylediği şeyleri yapıyorum ve sonra yeniden gidiyor."

"Senin canını acıtıyor mu?"

"Bazen." Bakışlarını indirip ellerine ve ellerinin üzerine

düşen gözyaşlarına baktı. "Eğer o yapamazsa... Şey yapamazsa, ötkeleniyor. O biliyor." Sophia ıslak gözlerini kaldırdı. "Bayan Renquist. O evde, onun bilmediği hiçbir şey olmuyor. Ama hiçbir şey yapmıyor, hiçbir şey söylemiyor. Ve ben biliyorum, kalbimin içinde bir yerde biliyorum, eğer bu konudan bahsettiğimi duyarsa, benim canımı Bay Renquist'in yapabileceğinden çok daha fazla acıtır."

"Senin 2 Eylül gecesini, sabahın erken saatlerini düşünmeni istiyorum. Bay Renquist evde miydi?"

"Bilmiyorum. Size yemin ederim. Benim odam evin arka tarafında ve kapım da kapalı olur. Birinin eve geldiğini ya da evden çıktığını duymam. Rose'un odasıyla benimki arasında bir dahili iletişim sistemi var. O hep açık olur, sadece... Sadece Bay Renquist kapattığı zamanlar hariç. Geceleri Rose'un bana ihtiyacı olmadığı sürece asla odamdan çıkmam."

"Bir sonraki pazar sabahı."

"Her zaman yaptıkları gibi ailece kahvaltı ettiler. On buçukta. Tam olarak on buçukta. Bir dakika erken ya da geç değil."

"Ondan daha erken bir saatte peki? Diyelim saat sekizde, Bay Renquist o zaman evde miydi?"

"Bilmiyorum." Hatırlamaya çalışırken alt dudağını ısırdı. "Sanmıyorum. Ben Rose'un odasındaydım, onun o gün giyeceği elbiseyi seçmesine yardımcı oluyordum. Pazar günleri uygun bir şeyler giymesi gerekiyor. Pencereden Bay Renquist'in arabayla geldiğini gördüm. Saat belki dokuz buçuktu. Bazen pazar sabahları golf ya da tenis oynar. Bu onun işinin bir parçası, yani sosyalleşmek."

"Üzerinde ne vardı?"

"Ben... Ben üzgünüm. Hatırlamıyorum. Sanırım bir golf gömleğiydi. Bir takım elbise değildi, yaz ayları için daha uygun bir şeydi. Dikkatli giyinirler, ikisi de. Uygun bir şekilde."

"Peki ya dün? Tüm gece evde miydi?"

"Bilmiyorum. Benim odama gelmedi."

"Bu sabah. Bu sabah nasıl davranıyordu?"

"Onu görmedim. Bana Rose'a kahvaltısını çocuk odasında ettirmemi söylediler. Bunu Bay ya da Bayan Renquist çok yoğun olduğunda, kendilerini iyi hissetmezlerse ya da randevuları varsa yaparlar."

"Bunlardan hangisiydi?"

"Bilmiyorum. Bana söylenmedi."

"Evde sana ve çocuğa yasak ama Bay Renquist'in girebildiği bir yer var mı?"

"Ofisi. O çok önemli bir adam, çok önemli işler yapıyor. Ofisi kilitli olur ve oradayken kimse onu rahatsız edemez."

"Tamam. Seninle bir daha konuşmam gerekebilir. Bu arada, sana yardımcı olabilirim. Renquist'in sana yaptığı şey yanlış, bu bir suç. Bunun durmasını sağlayabilirim."

"Lütfen. Lütfen. Eğer herhangi bir şey yaparsanız gitmek zorunda kalırım. Rose'un bana ihtiyacı var. Bayan Renquist Rose'u sevmiyor, benim sevdiğim gibi değil ve o - Bay Renquist çocuğu fark etmiyor bile. Diğer şey, bana yaptığı önemli değil. Çok sık olmuyor, artık çok sık olmuyor. Sanırım ilgisini kaybediyor."

"Eğer fikrini değiştirirsen, benimle temasa geçebilirsin. Sana yardım ederim."

Bölüm 19

Eve, Renquist'in ofisini aradığında adamın şehir dışına çıkması gerektiğini ve sonraki iki gün boyunca müsait olmadığını öğrendi. Onun dönüşünde bir randevu alabilmek için formalitelerden geçti, sonra arabasıyla onun evine gitti.

Hizmetçi de ona aynı bilgileri verdi.

"Onun evden ayrıldığını gördünüz mü? Şahsen gördünüz mü?"

"Pardon?"

"Onun elinde bavuluyla kapıdan çıktığını gördünüz mü?"

"Bu tür bir sorunun alakasını anlamıyorum ama şöyle söyleyeyim, Bay Renquist'in bavulunu arabasına ben taşıdım."

"Nereye gitti?"

"Bu özel bilgiye sahip değilim ve olsaydım bile açıklamaya yetkim olmazdı. Bay Renquist'in görevleri genellikle seyahat etmesini gerektiriyor."

"Bahse girerim öyledir. Bayan Renquist ile görüşmek istiyorum."

"Bayan Renquist evde değil. Bu akşama kadar da evde olmasını beklemiyoruz."

Eve onun omzunun arkasından evin içine doğru baktı. Bir arama izni için bir aylık maaşını verebilirdi.

"Sana bir şey soraym Jeeves."

Kadın irkildi. "Stevens."

"Stevens. Patronun bu iş için ne zaman çağrıldı?"

"Sanırım ayarlamaları bu sabah erken saatte yaptı."

"Buradan ayrıldığını nasıl öğrendi?"

"Pardon?"

"Bir mesaj, bir arama, özel bir haberci belki?"

"Korkarım bilmiyorum."

"Tam bir hizmetkârsın. Bu sabah gözleri nasıl görünüyordu?"

Stevens önce aklı karışmış, sonra rahatsız olmuş gibi göründü. "Teğmen, Bay Renquist'in gözleri ne beni ne sizi ilgilendirir. İyi günler."

Kapı yüzüne doğru kapanmaya başlarken Eve kapıya tekme atarak açmayı düşündü ama sonra bunun enerjisini boşuna harcamak olacağına karar verdi.

"Peabody, EDB birliklerinin Renquist'in nereye ve nasıl gittiği konusunda bir araştırma yapmaya başlamalarını sağla."

"Sanırım adamımız o."

"Neden?"

Kafası karışmış gibi görünme sırası Peabody'ye gelmişti ve araca doğru Eve'in arkasından hızla yürüdü. "Dadıya sarkıntılık ediyor. Karısıyla birlikte tüm pazar sabahı evde oldukları hakkında yalan söylediler. Evin içinde özel, kilitli bir odası var ve bu sabah çok uygun bir şekilde şehir dışına çağırıldı."

"Yani Fortney'yi öylece eliyorsun."

"Ama her şey uyuyor."

"Dadıya sarkıntılık ediyor, çünkü o asil bir pislik ve sapık. Karısı onunla sevişmiyor ve evde hayır demeye korkan genç, güzel bir kız var. Yalan söylediler, çünkü ikisi de asil pislikler ve polis tarafından rahatlarının bozulmasını istemiyorlar ve bu yüzden onun evde olduğunu söylemenin daha uygun olduğunu düşünüyorlar. Evinde kilitli bir odası var, çünkü hassas materyallere göz atabilecek çalışanları ve çalışırken kendisini rahatsız etmesini istemediği bir çocuğu var. Bu sabah şehir dışına çağırıldı, çünkü onun çalıştığı iş çağırıldığında kalkıp gitmesini gerektiriyor."

"Tamam, lanet olsun."

"Eğer olayları iki ucundan da değerlendirmezsen, doğru cevapları alamazsın. Şimdi Breen'in resmi sorguda nasıl davranacağını görelim."

***

Eve, Görüşme Odası B'ye adım attığında Breen beklerken tek yönlü camı inceliyordu. Breen döndü ve yüzünde o çocuksu gülümsemelerinden biri belirdi.

"Sinirlenmem ve avukatımı istiyorum diye bağırmam gerektiğini biliyorum ama bu çok havalı."

"Sizi eğlendirebildiğimize sevindim."

"Ama Jed'i komşuya bırakmak zorunda kaldım. Ben evde değilken, droide onu yalnız bırakacak kadar güvenmiyorum. Umarım bu uzun sürmez."

"O zaman oturun ve başlayalım."

"Tabii ki."

Eve kayıt cihazını ayarladı, dosyadaki verileri anlattı.

"Hak ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz Bay Breen?"

"Ah, evet. Bakın, bu sabah erken saatlerde gerçekleşen saldırı hakkındaki basın raporlarını duydum. Adam Bundy'yi taklit etmiş. Siz ne düşünüyorsunuz- "

"Neden soruları benim sormama izin vermiyorsun Tom?"

"Üzgünüm. Alışkanlık." Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Bu sabaha karşı saat ikide neredeydin?"

"Evde uyuyordum. Gece yarısı gibi çalışmayı bıraktım. Saat iki gibi derin bir uykudaydım."

"Eşin evde miydi?"

"Tabii ki. O da derin bir uykudaydı ama zarif, kadınsı bir şekilde."

"Buradaki her esprili yorumun için bir puan aldığını mı düşünüyorsun Tom?"

"Bir zararı olmaz."

Eve hiçbir şey söylemeden bakışlarını Peabody'ye kaydırdı.

"Şey, evet," diye cevap verdi Peabody, "eğer onu sinirlendirirsen bir zararı dokunabilir. Güven bana."

"İyi polis / kötü polis oyununu mu oynayacaksınız?" Sandalyesinde geriye doğru yaslandı, bacaklarının arkasıyla dengesini sağladı. "Tüm temel sorgulama tekniklerini inceledim. Bunun neden işe yaradığını hiç anlayamadım. Demek istediğim, haydi ama bu kitaptaki en eski numara."

"Hayır, kitaptaki en eski numara benim seni özel bir odaya almam ve senin küçük konuşmamız sırasında kayarak bir şekilde yüzünü kırman."

Adam Eve'i incelerken sandalyesinde sallanmaya devam etti. "Sanmıyorum. Kesinlikle bir tavrın ve içinden gelen şiddet eğilimi var ama şüphelileri dövmüyorsun. Fazla dürüstsün. Sen iyi bir polissin."

Artık ciddi bir şekilde koşuyordu, belli ki kendi zekâsı ve sezgileriyle sarhoş olmuştu. "Derinlere kadar inen ve kötü olmana izin vermeyen türden, çünkü buna inanıyorsun. Her şeyden çok kanunun ruhuna inanıyorsun, belki de yazılı olanlara değil ama ruhuna. Belki arada sırada kestirme yollardan gidiyorsun, raporlarında yer almayan şeylerle uğraşıyorsun ama sınırlar hakkında dikkatlisin - geçebileceğin sınırlar ve geçmediğin sınırlar konusunda. Ve şüphelileri döverek onlardan ifade almak senin kestirmelerinden biri değil."

Artık Peabody'ye bakıyordu. "Onu mıhladım, değil mi?"

"Bay Breen, hayatınızın işini çıkarma girişiminde bulunsanız bile Teğmeni mıhlayamazsınız. O sizin kapsamınız dışında."

"Ah, haydi ama." Dudakları rahatsız olmuş bir şekilde kıvrılmıştı. "Sadece bu tür oyunlarda sizin kadar iyi olduğumu itiraf etmek istemiyorsunuz. Dinleyin, cinayeti incelediğiniz zaman sadece katilleri incelemekle kalmazsınız, polisleri de incelersiniz."

"Ve kurbanları da?" diye araya girdi Eve.

"Tabii ki kurbanları da."

"Tüm bu incelemeler, araştırmalar, analizler, yazılar... Bunların hepsi sizin gözlem yeteneklerinizi bilemiştir, öyle değil mi?"

"Yazarlar doğuştan gözlemciler. Bizim yaptığımız şey bu."

"O zaman suç hakkında yazarken bunu kimin işlediği, kimin başına geldiği ve kimin soruşturduğu gibi şeyler hakkında yazıyorsun. Esas itibarıyla, insanlar hakkında yazıyorsun. İnsanları tanıyorsun."

"Bu doğru."

"Senin gibi gözlem yapabilen bir adam, ince ayrıntıları, alışkanlıkları, insanların ne düşündüklerini, nasıl davrandıklarını ve neler yaptıklarını kolayca fark eder."

"Yine doğru."

"O zaman insan doğası ve davranışları hakkında bu kadar dikkatli biri olarak, sen evde çocuğunla oyun oynarken, karının dışarıda bir piliçle seviştiği gerçeğini gözden kaçırmış olamazsın."

Eve sil tuşuna basmış gibi adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifade silindi. Bunun yerini önce şokun getirdiği parlak beyaz, sonra da aşağılanmanın ve öfkesinin getirdiği sıcaklık aldı.

"Böyle bir şey söylemeye hakkınız yok."

"Haydi ama Tom, gözlemle ilgili harika güçlerinle kral olduğun kendi küçük kalende yetersiz kalmış olamazsın. Karının neler peşinde olduğunu biliyor olmalısın. Ya da belki de neyin üzerinde olduğunu demeliydim."

"Kapa çeneni."

"Bu sinir bozucu bir şey olmalı, öyle değil mi?" Eve başını iki yana sallayarak ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve onun omzuna doğru eğilip doğruca kulağına konuştu. "Sen evde anne rolünü oynarken başka bir erkeği becerecek kadar bile saygısı yok. Bu senin hakkında ne söyler Tom? Seninle seks o kadar sıkıcıydı ki bunun diğer tarafla nasıl olacağını görmeye karar verdi, öyle mi? Bu senin takımların için çok şey söylemez mi?"

"Sana kapa çeneni dedim! Bu tür saçmalıkları dinlemek zorunda değilim."

Ellerini yumruk yapmış bir halde sandalyesinden ayağa kalktı. Eve iterek onu yeniden oturttu. "Evet, zorundasın. Karın, Jacie Wooton'un öldürüldüğü gece bir toplantıda değildi. Sevgilisiyle, kadın sevgilisiyle birlikteydi. Sen de bunu biliyorsun, öyle değil mi Tom? Onun neredeyse iki senedir gizlice seni aldattığını biliyorsun. Bu konuda nasıl hissediyorsun Tom? Onun başka bir kadını istediğini, başka bir kadını sevdiğini, sen birlikte yaptığınız oğlunuzu büyütürken ve evi bir arada tutmaya çalışırken, onun hiç olmadığı kadar bir ev kadını olurken onun kendisini başka bir kadına verdiğini bilmek nasıl hissetmene neden oluyor?"

"Kaltak." Adam yüzünü elleriyle kapattı. "Lanet olası kaltak."

"Sana karşı biraz anlayışlı olmam gerek Tom. Her şeyi yapıyorsun. Ev, çocuk, kariyer. Ve önemli bir kariyer. Sen mühim birisin. Ama profesyonel baba olma yolunda ilerliyorsun ki bu hayran olunası bir şey. Bu arada karınsa gününü büyük ofisinde kıyafetler hakkında toplantılar yaparak geçiriyor." Eve yüksek sesle içini çekti, yavaşça başını iki yana salladı. "İnsanların ne giyecekleri hakkında. Ve bu onun için ailesinden daha önemli. Seni ve çocuğu görmezden geliyor. Annen de aynısını yapmıştı. Ama Jule, o bir adım daha ileri gitti. Bir anne olmak yerine yalan söyledi, seni aldattı ve bir başka kadının fahişesi oldu."

"Kapa çeneni. Sadece çeneni kapayamaz mısın?"

"Bunun için onu cezalandırmak istiyorsun Tom, seni kim suçlayabilir ki? Sana ait olanların bir kısmını geri al-

mak istiyorsun, lanet olsun kim istemezdi? Bu seni için için yiyor. Her gün, her gece. Seni biraz delirtiyor. Kadınlar, lanet olasıcalar hiçbir işe yaramıyorlar, değil mi?"

Eve masanın köşesine oturdu, adamın alanını ihlal ediyordu.

"Benim gözlerimin içine bakıyor ve yalan söylüyor. Onu seviyorum. Bu yüzden ondan nefret ediyorum, onu hâlâ sevdiğim için ondan nefret ediyorum. Bizi düşünmüyor. O kadını bizim önümüzde tutuyor ve bunun için ondan nefret ediyorum."

"Onun toplantıda olmadığını biliyordun. O yokken bu konuda huzursuzlandın mı? Sonra o eve döndü ve yatmaya gitti. Yorgundu, seninle birlikte olmayacak kadar yorgundu çünkü başka bir kadınla beraberdi. Evden çıkmadan önce onun üst kata çıkmasını, yatağa yatmasını bekledin mi? Aletlerini Çin Mahallesi'ne götürüp, kendinin Karındeşen Jack olduğunu mu hayal ettin? Güçlü, dehşet verici ve kanunların bile ötesinde olduğunu mu hayal ettin? Jacie Wooton'un boğazını keserken karının yüzünü mü gördün?"

"Evden ayrılmadım."

"Karın senin dışarı çıktığını bilemezdi. Sana dikkat etmiyor. Yeterince umurunda değilsin."

Eve bunu söylediğinde adamın irkildiğini gördü, kendisini gelen darbelerden korumak istermiş gibi omuzlarının çökmesini izledi. "O ara sokakta Jacie'nin işini bitirmeden Çin Mahallesi'ne kaç kere gittin Tom? Senin gibi bir adam araştırmasını yapar. Fahişeleri ve uyuşturucu bağımlılarını izlemek için oraya kaç kere gitmen gerekti?"

"Ben Çin Mahallesi'ne gitmem."

"Hiç Çin Mahallesi'ne gitmedin mi? New York'ta doğmuş, büyümüş biri olarak?"

"Oraya gittim. Tabii ki oraya gittim." Artık terlemeye başlamıştı ve kendini beğenmişliğin yerini sarsılmış sinirler almıştı. "Demek istediğim oraya şey için gitmiyorum... Ben lisanslı eskortları kullanmam."

"Tom, Tom." Eve yeniden onun karşısına oturdu. Yüzünde halinden memnun bir gülümseme ve gözlerinde şüphe vardı. "Senin gibi genç, sağlıklı bir adam mı? Bana şipşak bir oral seks için hiç para vermediğini mi söyleyeceksin? Karın yaklaşık, ne kadar, iki yıldır sana pek bir şey vermiyor, değil mi? Ve sen de mükemmel derecede yasal olan bir hizmetten faydalanmadın mı? Eğer bu doğruysa, sen gerçekten oldukça... Gergin olmalısın. Ya da belki de artık bunu yapamıyorsundur, karının rekabetten çekilmesinin nedeni de budur."

"Benim bir sorunum yok." Yüzünün rengi yeniden yerine gelmişti. "Jule sadece... Bilmiyorum, bunu sisteminden tamamen çıkarmış olmalı. Ve tamam, birkaç kere işler karıştığında bir lisanslı eskort kiraladım. Tanrım, ben hadım falan değilim."

"O seni bir hadım haline getiriyordu. O seni aşağılıyor, küçümsüyor, aldatıyor. Belki de sadece yabancının biriyle takıldın. Karısı dışladığında bir erkeğin bunu yapmaya hakkı olur. Belki de işler çığırından çıktı. İçinde tüm o öfke ve hayal kırıklığı birikmişti. Onun sana nasıl yalan söylediğini, nasıl başka bir kadının yatağından çıkıp geldiğini düşündün. Yalan söylediğini, aldattığını, seni bir hiç olarak gördüğünü."

Eve kelimelerin odada titreşmesine, ona tokat gibi vur-

masına izin verdi. "Lanet olsun, biraz dikkat çekmeye ihtiyacın vardı. Zihnin nasıl dikkat çekeceğini bilen adamlarla doluydu. Bir kadına nasıl göğüs gereceğini ve dikkat çekeceğini bilen adamlarla. Jacie'yi iyice parçalamak, onun sembolünü, onu kadın yapan şeyi almak iyi hissettirmiş olmalı. Ona bunun bedelini ödetmek, seni görmezden geldikleri için hepsine bunun bedelini ödetmek."

"Hayır." Tom dudaklarını ıslattı, nefesi titrek bir şekilde dudaklarının arasından çıkıyordu. "Hayır. Aklımızı kaçırmış olmalısınız. Aklımızı kaçırmış. Artık sizinle daha fazla konuşmayacağım. Avukatımı istiyorum."

"Benim de seni dövmeme izin mi vereceksin Tom? Kadın bir polisin seni yere sermesine izin mi vereceksin? Avukatını çağırdığında bu turu ben kazanmış olurum. Avukatına mızmızlanmaya başla ve ben de seni birinci derece cinayet ile suçlayayım. Bir kurbana karşı kasıtlı saldırı. Eğer hâlâ sıkılacak topların varsa, onları morarana kadar sıkmış olurum."

Tom hızla nefes alıp veriyordu. "Avukatım ile görüşmeden söyleyecek başka bir şeyim yok."

"O zaman benim dediğim gibi olacak gibi görünüyor. Bu görüşme, şüphelinin isteği üzerine yasal temsilcisi ile görüşmesine izin vermek için sonlandırılmıştır. Kayıt bitsin. Peabody, Bay Breen için standart fiziksel kontrolü ayarla ve yasal temsilcisi ile görüşebileceği yere kadar ona eşlik et."

"Evet efendim. Bay Breen?"

Tom sallanarak ayağa kalktı. "Beni küçük düşürdüğünü sanıyorsun," dedi Eve'e. "Beni yıktığını. Ama çok geç kaldın. Julietta bunun çaresine çoktan baktı."

Eve, o dışarı çıkana kadar bekledi ve sonra ileri doğru yürüyüp aynadaki kendi yansımasına baktı.

***

Eve bitkin bir şekilde ofisine geri döndü. İlk kez kahvenin vereceği rahatlık yerine suyu tercih etti. Dar penceresinin önünde durdu, bir deve gibi su içti ve havayı, caddedeki trafiği izledi.

İnsanların gelip gitmesini gözlemledi. Orada, içeride olanlar hakkında hiçbirinin fikri yoktu. Sadece bizim güvende olmamızı sağlayın - bu binanın yanından geçerken içerideki polisler hakkında düşündükleri şeyin özünde bu yatıyordu. Sadece işinizi yapın ve bizim güvende olmamızı sağlayın. Bizim üzerimize sıçramadığı sürece bunu nasıl yaptığınız umurumuzda bile değil.

"Teğmenim?"

Eve pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Onu içeri tıktınız mı?"

"Evet efendim. Avukatıyla temasa geçti ve başka hiçbir şey söylemedi. İkinci bir görüşme talebinde bulundu, çocuk bakımı için. Ben buna yetki verdim. Komşusuyla konuştu ve ondan Jed'e birkaç saat daha bakmasını istedi. Bir işle meşgul olduğunu söyledi. Karısıyla temasa geçmeyi talep etmedi."

Eve sadece başıyla onayladı.

"İçeride ona oldukça sert davrandınız."

"Bu bir gözlem mi yoksa bir şikayet mi?"

"Bir gözlem. Benim araştırmacı bir kaltak olduğumu söyleyeceğinizi biliyorum ama adam benim gözüme iyi görünmeye başladı. Sizin karısının ilişkisi ile ilgili bilgiyi onun yüzüne vurmanızdan sonra kendine gelemedi."

"Hayır, gelemedi."

"Ve lisanslı eskort konusunda bastırmanız. Bu konuda beceriksiz davranması, herhangi bir ilişkisi olduğunu reddetmesi sonra çökerek size hâlâ cinsel gücünün olduğunu kanıtlamak için konuşması."

"Evet, bu aptalca bir şeydi."

"Bu konuda çok heyecanlı görünmüyorsunuz."

"Yorgunum. Sadece yorgunum."

"Belki onu paketlemeden önce bir mola vermek istersiniz. Avukat buraya gelecek, görüşmesini yapacak. Eğer ara vermek isterseniz, her türlü bir saatiniz var."

Eve cevap verecekti ki Trueheart içeri girdi. "Teğmenim, Pepper Franklin burada ve sizi görmek istiyor. Onun içeri girmesine izin vereyim mi?"

"Evet, gelsin."

"Benim de burada kalmamı ister misiniz?" diye sordu Peabody, Trueheart dışarı çıktığında. "Yoksa gidip Breen'e bakıcılık mı yapayım?"

"Sen vazgeçmeden önce Fortney senin seçimindi. O zaman ikimiz de kadının söyleyeceklerini dinleyelim."

Eve masasına doğru yürüyüp oturdu ve Pepper içeri girerken sandalyesinde döndü. Oyuncu kadın gümüş rengi güneş gözlükleri takmış ve parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Göz alıcı saçları arkaya doğru uzun bir atkuyruğu halinde toplanmıştı. Üzerindeki dar sarı kıyafet, güzel yüzündeki tehlikeli ifadeyle tam bir karşıtlık içindeydi.

"Bize biraz kahve getir Peabody. Otur Pepper. Senin için ne yapabilirim?"

"O yalancı, sadakatsiz pislik Leo'yu tutuklayabilirsin ve onu lanet olası kemiklerinin üzerindeki etleri çürüyene kadar olabilecek en derin, en karanlık çukura tıkabilirsin."

"Burada duygularını bastırmana gerek yok Pepper. Bize gerçekten nasıl hissettiğini anlat."

"Şaka kaldıracak halde değilim." Pepper güneş gözlüklerini çıkardı ve etkileyici bir şekilde morarmış olan gözünü ortaya çıkardı. Eve sonra daha da etkileyici görüneceğini düşündü.

"Bahse girerim acıyordur."

"Bunu hissedemeyecek kadar öfkeliyim. Yedek oyuncumla yattığını öğrendim. Benim lanet olası yedek oyuncumla. Ve sahne yöneticisinin asistanıyla. Ve Tanrı bilir başka kimlerle. Bunu onun yüzüne vurduğumda inkâr etti, benim bir şeyler hayal ettiğimi söyledi. Votkanız var mı?"

"Hayır, üzgünüm."

"Muhtemelen öyledir. Bu sabaha karşı saat üçte uyandım. Neden olduğunu bilmiyorum, normalde komadaymış gibi uyurum. Ama uyandım ve o yanımda değildi. Kafam karıştı ve endişelendim, bu yüzden de evi tarattım. Ve onun orada, yatakta olduğunu söylemediyse kahrolayım. Tamam, orada, yatakta değildi. Sanırım tarama sistemini o şekilde programlamış, böylece ben şüphelenir ve yeniden bakmak istersem, sistem onun asla evden çıkmadığını onaylayacaktı. Pislik!"

"Sanırım bunun sadece bir arıza olmadığından, onun mutfakta OtoAşçı'da bir şeyler yapmadığından emin olmak için evi iyice aramışsınızdır."

"Elbette aradım. Endişelenmiştim." Kadının sesinden öfke fışkırıyordu. "O zaman tek düşündüğüm buydu. Tüm eve baktım ve bekledim, polisi aramayı düşündüm. Sonra aklıma sadece bir yürüyüş ya da araba ile gezmek

için çıkmış ya da Tanrı bilir ne için dışarı çıkmış olabileceği geldi. Ve güvenlik sistemi hata yapmıştı. Kendimi buna inandırdım ve saat altı gibi sandalyenin üzerinde uyuyakalmışım. Birkaç saat sonra uyandığımda linkimde bir mesaj vardı."

Nebraska boyutundaki çantasına uzandı ve içinden diski çıkardı. "Sorun olur mu? Bunu yeniden duymak istiyorum."

"Elbette." Eve diski aldı, kendi masa linkine taktı ve mesajın yeniden okunmasını istedi. Leo'nun sesi duyulmaya başladı.

GÜNAYDIN UYKUCU! SENİ UYANDIRMAK İSTEMEDİM. YATAKTA UYURKEN ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORDUN. ERKEN KALKTIM, DOĞRUCA SAĞLIK KULUBÜNE GİTMEYE KARAR VERDİM VE SONUNDA KENDİMİ KAHVALTIDA BİR TOPLANTIDA BULDUM. KİMİNLE KARŞILAŞACAĞINI ASLA BİLMİYORSUN. BUGÜN AJANDAM OLDUKÇA DOLU, BU YÜZDEN AKŞAMÜSTÜ O REKLAM KAYDIN BİTMEDEN DÖNMÜŞ OLAMAYACAĞIM. HARİKA OLACAKSIN! MUHTEMELEN SENİ BU AKŞAMKİ GÖSTERİ SONUNDAN ÖNCE GÖREMEM. SENİ BEKLEYECEĞİM, ÇÜNKÜ SENİ ÖZLEDİM BEBEK.

"Bebekmiş, haydi oradan," dedi Pepper. "Bu iletiyi altı on beş civarında göndermiş. Benim yedi buçuktan önce kalkmadığımı biliyor. Dün gece eve hiç gelmedi ama bunu örtbas etmeye çalışıyor. Onun ofisine gittim ama oradaki, muhtemelen yattığı, aptal kızı aramış ve bütün gün gelmeyeceğini söylemiş. Kız beni gördüğüne şaşırdı, çünkü ona bir tür duygusal kriz geçirdiğimi ve benim yanımda olması

gerektiğini söylemiş. Ona duygusal krizin nasıl olduğunu göstereceğim."

Pepper ayağa kalktı, odada volta atacak yer olmadığını gördü ve yeniden oturdu. "Reklam çekimini erteledim, eve gittim ve onun ofisine girdim. Lanet olası haremine çiçekler ve küçük hediyeler gönderdiğini böyle öğrendim. Otel odası makbuzlarını, kişisel ajandasındaki isimleri ve tarihleri buldum. Saat üç gibi geldi, beni gördüğüne çok şaşırmış ve sevinmiş gibi görünüyordu." Morarmış gözü öfkeyle parlıyordu. "Birkaç işi iptal olmuş, ne kadar şanslı değil mi?"

"Sanırım ona şansının bittiğini söylediniz?"

"Fazlasıyla. Onu tüm gece evde olmamakla suçladım ve o beni rüya gördüğüme ya da uyurgezer olduğuma inandırmaya çalıştı. Kişisel makbuzlarını ve randevu defterinin kopyalarını onun yüzüne fırlattığımda, incinmiş ve hakarete uğramış gibi davranacak cüreti buldu. Eğer ona güvenmiyorsam, ciddi bir sorunumuz varmış."

Pepper zamana ihtiyaç duyarak duraksadı. "Onun ağzından çıkan sözlere inanamıyordum. O kadar düzgün ve üzerinde çalışılmıştı ki. Ah!"

"Burada alkollü bir şey yok," dedi Eve sessizlik hakim olduğunda. "Biraz kahveye ne dersin?"

"Teşekkürler, ama biraz su alabilirim."

Peabody su getirmekle ilgilenirken, Pepper güneş gözlüklerini sapından tutarak çevirdi. "Tüm çirkin detaylara girmenin bir anlamı yok ama benim bunlara inanmadığımı ve ona bu işin bittiğini açıkladığımda -evden, ofisten, harcama hesaplarından ve hayatımdan gittiğini- işler sarpa sardı. Ve bana yumruk attı."

"O şu anda nerede?"

Peabody su verdiğinde, "Hiçbir fikrim yok. Teşekkürler," dedi Pepper. "Senin onu bulmanı ve tutuklamanı bekliyorum Dallas. Beklemede bir güvenlik droidim olmasaydı başıma mor bir gözden çok daha fazlası gelebilirdi. Droidin üst kata çıkarken ona eşlik etmesini, ona ait olan eşyaları toplarken beklemesini ve onu dışarı çıkarmasını istiyordum. Ona seslendiğimde, içeri Leo girdi ve yeniden vurmaya hazır bir şekilde üzerime geldi. Neyse ki droid onu etkisiz hale getirdi ve sürükleyerek dışarı çıkardı."

Pepper bardak boşalana kadar suyu küçük yudumlarla içti.

"Bana korkunç şeyler söyledi," diye devam etti Pepper. "Adi, korkunç, berbat şeyler. Yatakta bile çok kontrollü olduğum için başka bir kadının onu baştan çıkarması benim suçumdu. Bana burada kimin patron olduğunu göstermesinin zamanının gelip geçtiğini, çünkü otoriter bir sürtükten emir almaktan bıktığını söyledi." Pepper ürperdi. "Droid içeri girmeden önce bana bu tür şeyler bağırıyordu. Dehşete düşmüştüm. Dehşete düşebileceğimi bilmiyordum, yani gerçek anlamda. Onun o birkaç dakika içinde dönüştüğü korkunç şey olabileceğini bilmiyordum."

"Ona biraz daha su getir Peabody," diye emretti Eve, Pepper yeniden titremeye başlayınca.

"Korkmaktansa sinirlenmeyi tercih ederim." Pepper yeniden elini çantasının içine sokup dantel kenarlı bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. "Sadece sinirli olsam sorun değil. Dün gece saldırıya uğrayan kadını biliyorum ve diğer iki cinayetle -bana sorduğunuz cinayetlerle- ilgili haberleri okudum. Tanrım, diye düşündüm, bunu Leo yapmış olabilir. Bugün gördüğüm Leo bunu yapmış olabilir. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ondan şikâyetçi olacaksın ve biz de saldırı nedeniyle yasal işlem başlatacağız. Onun izini bulup yakalayacağız ve buraya getireceğiz. Sana bir daha dokunamayacak."

Pepper, bu sefer Peabody'nin getirdiği suya baktı ve konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. "Yalnız kalmaktan korkuyorum. Beni bir korkak haline getirmesinden utanıyorum ama- "

"Sen bir korkak değilsin. Sadece senden on beş kilo ağır bir adam yumruğunu gözüne indirdi ve daha fazlasını yapmakla seni tehdit etti. Eğer sarsılmamış olsaydın bu aptalca olurdu. Aptal değilsin, çünkü buraya geldin ve şikâyetçi oldun."

"Peki, ya o kadınları öldürdüyse? Onun yanında uyudum, onunla seviştim. Ya o korkunç şeyleri yaptıysa ve sonra eve, benim yanıma geldiyse?"

"Her seferinde bir adım atalım. Evrak işlerini bitirdikten sonra, güvenlik droidi ile birlikte bir polisin de orada olması kendini daha güvende hissetmeni sağlayacaksa, bir memurun evinde seninle kalmasını sağlayabilirim."

"Sağlardı. Hem de çok fazla sağlardı. Ama onun tiyatroya gelmesi lazım. Bu akşam sekizde bir gösterim var." Ruhsuz bir şekilde gülümsedi. "Gösteri devam etmeli."

***

Pepper ve ona eşlik edecek polis memurunu Broadway'e gönderdiğinde, stres ve yorgunluktan dolayı Eve'in gözlerinin arkasında bir başağrısı hissetti. Fortney için bir arama bülteni yayınlamış ve taramaya başlamıştı bile.

Breen'in avukatı ile buluştu, ön suçlamaları ezberden söyledi ama avukat müvekkilinin eve dönmesini ve kü-

çük çocuğuyla ilgilenebilmesini talep ettiğinde, buna karşı çıkmadı. Aslında, sorgunun devamını ertesi sabah dokuza erteleyerek avukatı şaşırttı.

Ve iki polisi, o akşam Breen'i ve evini beklemesi için görevlendirdi.

Sonra vardiya saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen ofisinde oturup arkasına yaslandı ve kahveyi, uykuyu ve çalışmayı düşündü.

McNab koşarak içeri geldiğinde o kadar parlak ve enerji dolu görünüyordu ki, ona bakmak Eve'in canını acıtıyordu.

"Hiç parlamayan bir şey giyemez misin?" diye sordu.

"Yaz zamanı Dallas. Bir erkeğin parlaması gerek. Yanaklarının yeniden parlamasını sağlayacak haberlerim var. Fortney, Yeni Los Angeles'a giden bir uçakta birinci sınıf bir yer ayırtmış. Şu anda yolda."

"Hızlı iş McNab."

McNab elini bir silah gibi kaldırdı ve işaret parmağının üzerine doğru üfledi. "Doğudaki en hızlı EDB erkeği. Teğmen, gerçekten dayak yemiş gibi görünüyorsun."

"Gözlerinde bir sorun yok. Peabody'yi eve götür. Bu gece iyi bir uyku çektiğinden emin ol ve bu benim gecenin yarısında tavşanlar gibi sevişmek konusunda kendine hakim ol dememin nazik yolu. Yarın uyanık bir zihni olması gerekiyor."

"Tamamdır. Şu iyi bir uyku çekme olayını sen de yapsan iyi olur."

"Eninde sonunda," diye homurdandı Eve ve sonra Fortney'nin iade edilmesi ve o uçaktan çıktığı anda bölge yetkililerinin onu karşılama sürecini başlattı.

Peabody sekerek içeri girdi. "Teğmenim, McNab dedi ki siz- "

"Buraya bir döner kapı koydurmalıyım, çünkü herkes ne zaman canı istese girip çıkıyor."

"Kapı açıktı. Neredeyse her zaman açık oluyor. McNab benim çıkabileceğimi söyledi ama ben henüz Fortney için yetkililerle iletişime geçmedim ya da tutuklama kararını göndermedim."

"Halledildi. Onu alacaklar, buraya geri gönderecekler ve bana onun geceyi hücrede geçirmesi için yeterli zamanı vereceklerine söz verdiler. Sabaha kadar bir kefalet duruşması isteyemeyecek."

"Bu benim görevim-"

"Kapa çeneni Peabody. Eve git, bir şeyler ye ve biraz uyu. Sınav saat tam sekizde başlıyor."

"Efendim, bu dava önemli bir noktada olduğu için sınavı ertelemenin gerekli olabileceğini düşünüyorum. Fortney ile görüşülmeli, ayrıca o konuyu kapatmak için Breen'le de görüşülmeli ve bir de Renquist var. Soruşturma bu aşamadayken, yarım gün izinli olmam uygun değil."

"Heyecanlı mısın?"

"Tamam, evet, o da var ama- "

"Sınava gireceksin Peabody. Bu sınava girmek için üç ay daha beklersen, içimizden biri en yakın binanın üst katından atlayacak ya da daha büyük olasılıkla ben seni aşağı atacağım. Bir şekilde sensiz de bu günün üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum."

"Ama bence- "

"Saat tam sekizde Sınav Odası Bir'de ol. Bu bir emirdir."

"Bana gerçekten sınava girmemi emrettiğinize inanmıyorum..." Eve bakışlarını kaldırdığında sözünü yarıda kesip zorlukla yutkundu. "Ama bu bakışın ne olduğunu biliyorum efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım."

"Tanrım, Peabody, sınavda ne yaparsan yap beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Ve sen- "

"Durun." Peabody gözlerini sımsıkı kapattı. "Uğursuzluk getirecek bir şey söylemeyin. Bunu ya da içinde şans kelimesi geçen hiçbir şey söylemeyin."

"Gidip bir ilaç alsan iyi olur."

"Alabilirim." Peabody keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Bana 'ş' kelimesi ile ilgili bir şey dilemeyin ama bir işaret yapabilirsiniz. Bunu mesela." Peabody sırıtarak dişlerini gösterdi, istekle gözlerini açtı ve tamam dercesine elini yumruk yapıp başparmağını havaya kaldırdı.

Eve arkasına yaslanırken başını yana eğdi. "Bu ne demek? Sana başparmağını bir tarafına sokmanı mı işaret edeceğim?"

"Hayır! Bu yaşasın demek. Lanet olsun Dallas. Yaşasın. Her neyse, önemli değil."

"Peabody." Eve ayağa kalktı ve odadan çıkmadan önce yardımcısının aniden durmasına neden oldu. "Saat sekizdeki sınavın canına okumanı bekliyorum."

"Evet efendim. Teşekkürler."

Bölüm 20

Eve kendisini sürükleyerek eve geldiğinde zihninde tek bir düşünce vardı. Huzurlu geçireceği bir saat boyunca bedenini yatay bir konumda tutabilmek.

Fortney gizli bir şekilde New York'a geri dönüyordu ve şansın yardımıyla birkaç saat için parmaklıklar ardında olacaktı. Breen ve Renquist ile sabah ilgilenecekti. Smith listesinde en alt sıralara düşse de bir süre daha izlenecekti. Ama Eve alev alev yandıklarını hissettiği gözleriyle kimseyi izleyecek durumda değildi.

Sadece biraz uzanmaya ve zihninin boşalmasını sağlamaya ihtiyacım var, dedi kendisine. Yorgunluk sisinin içinde evin serin ve muhteşem sessizliğinin içine girdi.

Sis parıldadı ve parçalara ayrıldı. Bunun içinden Summerset çıktı.

"Her zaman olduğu gibi geç kaldınız."

Uyuşmuş beyni işlev göstermek için çabalarken, Eve bir an için gözlerini dikip ona baktı. Uzun, kemikli, çirkin, sinir bozucu. Ah, evet, o geri dönmüştü. Sırf rahatsız etmek için keten ceketini çıkarıp tırabzanın direğine atacak enerjiyi ancak kendisinde buldu.

Bu hareketin bu kadar iyi hissettirmesi şaşırtıcıydı.

"O çelik çubuk kıçındayken havaalanı güvenliğinden nasıl geçtin?" Son gücünü kullanarak bacaklarına sürünen kediyi kucağına almak için eğildi. Galahad'ın başını okşadı. "Bak kim dönmüş. Sana güvenlik kodunu değiştirmeni söylememiş miydim?"

"Sizin araç dediğiniz o rezil şey evin önüne ait değil ve," dedi Summerset, Eve'in ceketini iki ince parmağıyla kaldırırken, "kıyafetlerin yeri de burası değil."

Eve merdivenlerden çıkmaya başlarken esnemesini bastırdı. "Çok umurumda."

Summerset onun gidişini izledi ve arkasından hafifçe gülümsedi. Evde olmak güzeldi.

Eve doğruca yatak odasına gitti, yüzüstü kendisini yatağa bırakmadan önce kediyi yan tarafa bırakmayı başardı.

Galahad yukarı doğru çıkıp kalçasının yanına kıvrılmadan önce Eve uykuya dalmıştı.

***

Roarke, Summerset'in bilgilendirmesiyle Eve'i odada buldu. "En sonunda duvara tosladın, değil mi?" diye mırıldandı Eve'in silahının koşumunu ve botlarını çıkarmadığını fark ederek. Dalgın bir şekilde kedinin kulağının arkasını kaşıdı, sonra Eve uyurken bir süre daha çalışmak için oturma alanına gitti.

Eve rüya görmedi, en azından başlarda görmüyor ama bitkinliğin karanlık havuzunun dibinde yatıyordu. Suyun yüzeyine doğru çıkmaya başladığında rüyalar belirsiz şekiller ve boğulmuş sesler eşliğinde geldiler. Üzerinde solgun bir bedenin olduğu bir hastane yatağı vardı.

Önce Marlene Cox, sonra kendi çocukluk hali oldu. İkisi de hırpalanmış, ikisi de çaresizdi. Polis haliyle yatakta yatan çocukluğuna bakıyordu.

Cevaplanması gereken sorular vardı. Uyanmak ve bu sorulara cevap vermek zorundasın, yoksa bunu başka birine yeniden yapacak. Her zaman başka bir kurban daha vardır.

Ama yataktaki beden uyanmadı. Yüzü değişti; kendi yüzünden Marlene'inkine, sonra Jacie Wooton'un yüzüne, sonra Lois Gregg'in ve nihayet kendi yüzüne.

İçinden hem öfke hem de korku olan bir şey yükselmeye başladı. Sen diğerleri gibi ölü değilsin. Uyanmak zorundasın. Lanet olsun, uyan ve onu durdur.

Dönen şekillerden biri ete kemiğe büründü, yatağın diğer tarafında durdu. Çocuğu hırpalayan ve kadına musallat olan adam.

Bu asla sona ermiyor. Kanlı yüzündeki gözleri eğlenir gibi parlıyordu. Hiçbir zaman bitmiyor. Her zaman biri daha olacak, sen ne yaparsan yap. Sen de uyuyabilirsin küçük kız. Ölülerle birlikte yürümektense uyuman daha iyi. Yürümeye devam et, sen de onlardan biri olacaksın.

Adam ona doğru uzandı, eliyle çocuğun ağzını kapattı. Eve'in acıyla, korkuyla dolu gözleri açıldı. Eve sadece bakabiliyordu, ne hareket ediyor ne de savunabiliyordu. Sadece kararan ve ölen kendi gözlerine bakabiliyordu.

Boğulur gibi nefes nefese bir şekilde uyandı ve Roarke'ın kollarındaydı.

"Şşş. Sadece rüya görüyorsun." Roarke dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Ben buradayım. Bana tutun. Sadece bir rüyaydı."

"Ben iyiyim." Ama nefesini düzenleyene kadar yüzünü onun omzuna gömmeye devam etti. "Ben iyiyim."

"Yine de bana tutun."

"Sorun yok." Eve daha şimdiden nabzının yavaşladığını ve dehşetin çirkin lekesinin zihninden silindiğini hissetmeye başlamıştı. Roarke'ın teninin kokusunu ve yanaklarına değen saçlarının hoş dokunuşunu hissedebiliyordu.

Eve'in dünyası tekrar düzene girdi.

"Saat kaç? Kaç saattir uyuyorum?"

"Önemli değil. Uyumaya ihtiyacın vardı. Şimdi de bir şeyler yemeye ve biraz daha uyumaya ihtiyacın var."

Eve buna karşı çıkmayacaktı. Açlıktan ölmek üzereydi. Daha fazlasını demek istediğini Roarke'ın sesinden anlayabiliyordu ve bu boğazından aşağı bir şeyler geçmesinin bir yolunu bulacağı anlamına geliyordu.

"Yemek yiyebilirim. Ama öncesinde başka bir şeye ihtiyacım olabilir."

"Ne?"

"Bazen bana dokunduğunda ve beni sevdiğinde hassas bir ruh haline giriyorsun. Sanki içimde yaralar olduğunu biliyormuşsun gibi."

"Biliyorum."

Eve başını geriye doğru attı, onun yanağına dokundu. "Göster bana."

"Hemen." Roarke dudaklarını onun alnında, yanaklarında ve yavaşça dudaklarında gezdirdi. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Eve başıyla onayladı. "Ama önce benimle birlikte ol. Benim sana... Sana ihtiyacım var."

Roarke onu yavaşça yatağa yatırdı, botlarını çıkardı. Onun gözlerinin altındaki halkaları, gözlerinin içindeki

gölgeleri görmekten nefret ediyordu. Eve çok solgun görünüyordu, sanki elini içinden geçirebilirmiş gibi ve sanki bunu yapsa tıpkı kendi rüyaları gibi ortadan kaybolacaktı.

Kimsenin Roarke'a nazik olması gerektiğini söylemesine ya da Eve'in o anda beslenebileceği tek şeyin sevgi olduğunu anlaması için onun derin ve sessiz bir şekilde içini çekmesine gerek yoktu.

"Ben içeri girdiğimde, sen uyuyordun ve ben de şöyle düşündüm: İşte benim askerim, savaşlardan bitkin düşmüş." Roarke onun elini kaldırıp parmaklarını öptü. "Şimdi bakıyorum ve şöyle düşünüyorum: İşte benim kadınım, yumuşak ve güzel."

Roarke onun üzerindekileri çıkarırken Eve'in dudakları kıvrıldı. "Bunları nereden buluyorsun?"

"Sadece aklıma geliyor. Sırf sana bakınca bile dünya bana geliyor. Sen benim hayatımsın."

Eve doğrulup kollarını ona doladı. Boğazındaki hıçkırık dudaklarından çıkmak istiyordu ama buna izin verirse, bir daha asla durmayacağından korkuyordu. Dudaklarını Roarke'ın boynunun sıcak kıvrımına bastırırken sallanmaya başladı. Beni uzağa götür, diye yalvardı sessizce. Ah Tanrım, sadece kısa bir süre için beni uzağa götür.

Roarke adeta onu duymuş gibi okşamaya başladı. Yatıştırmak ve rahatlatmak için nazikçe. Kollarında rahatlayana kadar Eve'in tedirgin ruhunu sakinleştirdi.

Roarke'ın dudakları, Eve'in dudaklarına dokunurken yumuşak ve sıcaktı. Tutkulu bir şekilde öpüyordu ama öpüşü yavaştı, böylece Eve adım adım ona, onun içine doğru sürükleniyordu. Roarke güçlü ve cesur askerine dokunmaya ve onu öpmeye devam etti, ta ki Eve yanan

bir mum kadar yumuşak ve su kadar akışkan hâle gelene kadar.

Eve'in zihni buğulanıyordu. Artık orada kâbuslar, köşelerde saklanan gölgeler yoktu. Sadece Roarke vardı ve o ağır okşamalar, o yumuşak ve hülyalı öpücükler Eve dinginliğe doğru çekiliyor gibiydi.

Roarke'ın dudakları onun göğsünün üzerinde dolaştı, dili daireler çizerken Eve'in kalp atışlarını hızlandırdı. Eve ellerini onun sırtında gezdirdi, onun kaslarına ve kemiklerine dokundu. Sonsuz yüzleriyle ölüm artık çok uzaktaydı.

Roarke'ın dudakları ve elleri daha talepkar bir hale geldiğinde Eve hazırdı, sıcaklığın o ilk pırıltılarına hazırdı. Karnındaki o akışkan titremeler, iç çekişlerini inlemelere çevirdi.

Roarke zamanını değerlendiriyordu, tahrik olurken, büyülerken ve büyülenirken çok yavaştı. Eve'in yumuşak teni ve şaşırtıcı kıvrımları onun için bir keyifti. Roarke zevkin onda çiçeklenmesini, küçük titremelerle bedeninde yayılmasını sonsuza kadar izleyebilirdi.

Ve en sonunda ikisi de hazır olduklarında, Roarke onun inlediğini ve çaresizce titrediğini fark etti.

Orgazm bedenini, kalbini ve zihnini kaplayan uzun, sıcak bir alev gibiydi. Sadece serbest kalması bile muhteşemdi - tıpkı hayatın kendisi gibi. Sonra Eve onun etrafında kıvrılabilir, ona sıkıca sarılabilir ve onu içine alabilirdi ama Roarke parmaklarını onunkilere doladı ve daha fazlasını vermek için dudaklarını kullandı.

Eve buna karşı koyamazdı. Roarke onu nazikçe geriye doğru yatırdı. Ve Eve'in ağzından bir hıçkırık kaçtığında, bu yeniden zirveye ulaştığı için duyduğu şaşkınlıktan kaynaklanan bir sesti.

Nabzı dakikada binlerce kez atıyordu. Eve'in tenindeki tüm sinir uçları dans ediyor, onun dudaklarının dokunuşuyla titriyordu. Eve'in kasları gevşedi ve her şeyini Roarke'a açarak uzandı.

Dudakları hafifçe onun dudaklarına dokunurken Roarke onun yüzünü izledi. Eve'in parmakları kendi parmaklarına dolanmıştı ve erkeğinin adını söylemeden önce dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

***

İkisi de hareketsiz ve sessiz bir şekilde yatarken, Roarke başını onun göğsünün üzerine koydu. Roarke artık onun daha huzurlu uyuyabileceğini düşündü ama Eve başını kaldırıp parmaklarını onun saçları arasından geçirdi.

"Çok yorgundum," dedi Eve sessizce. "Arabayı otomatik sürüşe almak zorunda kaldım. Kendimi çok zorlanmış, dayak yemiş ve aptal gibi hissediyordum. Gerçekten bu dava yüzünden oldukça berbat bir gün geçirdim. Bu sadece kurbanlarla, sadece kadınlarla ilgili bir şey değil. Onları öldürürken parmağıyla beni gösteriyor gibi hissediyorum."

"Ve bu da seni onlardan biri yapıyor."

Şükürler olsun, Eve'in düşünebildiği tek şeydi. Şükürler olsun ki Roarke onu anlıyordu. "Onlardan biri..." dedi Eve rüyasını düşünürken. "Onlardan biri ve onları savunmakta çok geciken biri."

"Eve." Roarke onun başını kaldırdı, gözlerinin içine baktı. "Öyle değil, hiçbir zaman çok geç değildir. Bunu herkesten iyi sen biliyorsun."

"Genellikle. Genellikle biliyorum."

Eve'in ses tonundaki bir şey, Roarke'ın doğrulmasına

ve onu kendisine doğru çekip yüzünü ellerinin arasına almasına neden oldu. "Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama zor olan onu durdurmak, bunu kanıtlamak ve onu tutuklamak. Zihnimi boşaltmam lazım, böylece doğru adımları atmaya başlayabilirim."

"Yemek yemen ve bana olanları anlatman gerek."

"Sanırım yemek yemem gerekiyor ama sonra sana başka bir şey söylemek zorundayım." Eve iki eliyle saçlarını geriye doğru itti. "Önce bir duş alıp kendimi toplamak istiyorum."

"Tamam." Roarke, onu biraz alan vermesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Burada bir şeyler yeriz. Ben ilgilenirim."

Eve alnını onun alnına yaslayacak kadar indirdi. "Senin hakkında kullanışlı olan bir şey daha var, ne biliyor musun? İlgileniyorsun."

Roarke onu kendine getirmek, zihnini meşgul eden neyse söylemesi için onu zorlamak istedi. Ancak sevdiği kadının gitmesine izin verdi.

Sıcak suyu açacak, diye düşündü Roarke, ikisinin de sabahlığını almak ve Eve'e iyi gelecek türde yemekler seçmek için ayağa kalkarken. Sonra duşun altında duracak, duşun enerjisini geri getirmesini dileyecekti.

Havluyla zamanını harcamayacak ama doğruca kuruma tüpünün, daha fazla sıcağın içine girecekti.

Hayır, uyumayacaktı. Roarke oturma alanında yemek hazırlarken bunu biliyordu. Henüz değil, uzun bir süre değil. Besin alacak, sonra çalışacak ve sonra çökecekti. Bu, Eve hakkındaki en büyüleyici ve sinir bozucu şeylerden biriydi.

Eve üzerinde Roarke'ın banyo kapısına astığı sabahlıkla geri geldi - ince ve düz siyah bir sabahlıktı.

"Şu yeşil şey ne?"

"Kuşkonmaz. Senin için iyi bir şey."

Eve bunun çizgi filmdeki bir bahçeden alabileceğiniz türden bir şey gibi göründüğünü düşündü ama balık ve pirinç ile birlikte göze hoş görünüyordu. Tıpkı saman rengi bir kadeh şarap gibi.

Eve yeşil çubukları daha kolay yutmasına yardım edeceğini umarak önce şarabı içti. "Neden insan için iyi olan şeyler hep yeşil ve komik görünüşlü oluyor?"

"Çünkü besinler çubuk şekerde olmuyor."

"Olmalı."

"Kaytarıyorsun Eve."

"Belki." Çatalını yeşil çubuklardan birine geçirdi ve ağzına soktu. Tadı göründüğü kadar kötü değildi, yine de iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Demek istediğim bu değildi."

"Biliyorum." Bir lokma balık ayırdı. "Annem hakkında bir rüya gördüm."

"Rüya mı anı mı?"

"Bilmiyorum. İkisi de." Eve balığı yedi, pirinci ayırdı. "Sanırım ikisi de. Bir dairede ya da otel odasındaydık. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama sanırım daireydi. Çöplük gibi bir yerdi. Ben üç ya da dört yaşındaydım. İnsan bunu nasıl bilir?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Her neyse..."

Eve ona yalnız olduğunu ve yapması yasak olsa da yatak odasına gidip annesinin takılarıyla, peruğuyla oynadığını anlattı.

"Belki de çocuklar her zaman onlara yapmamanı söylediğin şeyleri yaparlar. Bilmiyorum. Ama ben... Bu karşı konulamaz bir şeydi. Sanırım güzel görünmek istiyordum. Bütün o saçma şeylerin benim güzel görünmemi sağlayacağını sanıyordum. Süsleniyordum, çünkü bir keresinde annem iyi bir ruh halinde olduğunda bana oyuncak bebek gibi göründüğümü söylemişti."

"Çocukların," dedi Roarke dikkatli bir şekilde, "annelerini mutlu etme içgüdüleri var diye düşünüyorum. En azından yaşları küçük olduğu yıllarda."

"Sanırım. Annemden hoşlanmıyordum, ondan korkuyordum ama benden hoşlanmasını istiyordum. Bana güzel olduğumu falan söylemesini istiyordum. Lanet olsun."

Eve ağzına daha fazla yiyecek tıkıştırdı. "Kendimi buna o kadar kaptırmıştım ki onların geri döndüklerini duymadım. Annem içeri girdi ve beni gördü. Beni dövdü. Sanırım bağımlıydı, şu anda bir polis olarak konuşuyorum ama öyleydi. Şifonyerin üzerinde bir şeyler vardı. Onların ne olduğunu bilmiyordum. Demek istediğim bir çocuk olarak bilmiyordum ama..."

"Açıklamak zorunda değilsin."

"Evet." Eve yemek yemeye devam etti. Yiyeceklerin boğazına takılacağından korkuyordu ama yemeye devam etti. "Annem bana bağırıyordu ve ben de ağlıyordum. Yere yatmış haykırıyordum. Bana yeniden vuracaktı ama babam ona izin vermedi. Beni kucağına aldı..." Bu hatırayla midesi buruldu. "Lanet olsun. Ah, lanet olsun."

Çatalı tabağına düştüğünde Roarke ona uzandı, nazikçe başını dizlerinin arasına almasını sağladı. "Tamam o zaman, derin ve yavaş nefesler. Derin ve yavaş nefesler al."

Roarke'ın sesi, tıpkı başının üzerindeki eli gibi nazikti. Ama yüz ifadesi ölümcüldü.

"Onun elleriyle bana dokunmasına dayanamıyordum. Daha o zaman bile tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. Henüz bana dokunmamıştı, henüz bana tecavüz etmemişti ama bir parçam bunu biliyor olmalıydı. Bunu nasıl bilebilirim ki?"

"İçgüdü." Kalbi parçalara ayrılırken Roarke onun başının arkasını öptü. "Bir çocuk bir canavar gördüğünde onun ne olduğunu anlar."

"Belki. Tamam. Ben iyiyim." Eve doğrulup başını arkaya yasladı. "Onun bana dokunmasına dayanamıyordum ama yine de onun kucağına kıvrıldım. Annemden uzaklaşmak için her şeyi yapabilirdim. Onun gözlerinde gördüğüm şeyden kaçmalıydım. Benden nefret ediyordu Roarke. Benim ölmemi istiyordu. Hayır, daha fazlasını. Benim yeryüzünden silinmemi istiyordu. O bir fahişeydi. Şifonyerin üzerindeki bir fahişenin eşyalarıydı. Bir fahişe ve uyuşturucu bağımlısıydı, bana bir pislikmişim gibi bakıyordu. Ben ondan dünyaya geldim. Bence böyle olduğu için benden daha çok nefret ediyordu."

Eve'in eli biraz titrese de şaraba uzandı, bunu kurumuş ağzını ıslatmak için kullandı. "Bunu anlamıyorum. Düşünüyordum ki... Sanırım onun babam kadar kötü olamayacağını sanıyordum. Ben onun içinde büyüdüm, bu yüzden bir farklılık olmak zorundaydı. Ama o da babam kadar kötüydü. Hatta belki daha kötü."

"Onlar senin bir parçan." Roarke bunu söylediğinde Eve irkildi. Roarke ellerini onun ellerinin üzerine koydu, şimdi gözleriyle doğruca onun gözlerine bakıyordu. "Eve

her şeye rağmen şu an olduğun kişi oldun. Onlara rağmen."

Boğuluyor gibi olsa da Eve konuşmak zorunda hissetti kendini. "Şu anda seni lanet derecede çok seviyorum."

"O zaman eşitiz."

"Roarke orada bulunmayı annemden bir şeye sahip olmak için istediğimi anlayamadım, ta ki bunun hiç mümkün olmadığını fark edene kadar. Aptalca."

"Değil." Roarke onun ellerini dudaklarına götürürken kalbi biraz daha kırıldı. "Hayır, değil. Bu rüyayı ilk defa bu gece mi gördün?"

Roarke onun yüzüne hücum eden suçluluk ve utanç karışımını gördü. Eve ellerini çekmeye fırsat bulamadan parmaklarını daha sıkı kavradı. "Bu akşam sorun bu değildi." Roarke'ın sesi düz, uyarı içeriyordu ki bu Eve'in savunma kalkanlarını kaldırmasına neden oldu. "Ne kadar zaman önce Eve?"

"Bir süre. Birkaç gün. Geçen hafta. Lanet olsun, nereden bileyim? O günü lanet ajandama işaretlemedim. Ayaklarımın dibine cesetlerin düşmesi aklımı altüst ediyor. Benim her hareketimi ve düşüncemi not alan bir yardımcım yok."

"Bunu bir kavgaya dönüştürmenin, dikkatimi bunu günlerdir benden sakladığın gerçeğinden uzaklaştıracağını mı düşünüyorsun? Biz Boston'a gitmeden önce." Oturamayacak kadar sinirlenen Roarke hızla ayağa kalktı. "Sana sorunun ne olduğunu sorduğumda akıllıca bir yalanla beni savuşturdun."

"Yalan söylemedim, sadece sana söylemedim. Sana söyleyemezdim çünkü..." Eve cümlesini tamamlamadı, aniden konuyu değiştirdi. "Hazır değildim, hepsi bu."

"Saçma."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Eve çatalını başka bir kuşkonmaza batırdı ve kararlı bir şekilde yedi.

"Bana söylememeye karar verdin." Roarke yeniden oturdu. "Neden?"

"Belki beş dakika için lanet egonu unutsan, bunun seninle ilgili olmadığını anlarsın. Bu benimle ilgili bir şey, bu yüzden- Hey!"

Roarke onun çenesini tuttuğunda Eve neredeyse ona vuruyordu ama Roarke onun hamlesini boşa çıkardı ve gözlerine bakabilmek için onu geriye doğru itti. "Ama bu benimle ilgili, öyle değil mi? Artık senin o meşgul beyninin izlediği yolu takip edebildiğimi düşünüyorum. Uzun olmayan bir süre önce annemle ilgili öğrendiğim şey, bu konuda senin yanında olmamı engelleyecek şekilde seni durdurdu."

"Bak, bu konuda hâlâ iyi durumda değilsin. Öyle olmadığını sanıyorsun ama darmadağınık bir haldesin. Her yerinde yaralar var ve ben bunları görebiliyorum, bu nedenle bunu da senin üzerine yıkmanın bir faydası olacağını düşünmedim."

"Ve seni hiç sevmeyen anneni düşünmek, beni sevmiş olan annem hakkındaki kederimi ortaya çıkaracaktı."

"Onun gibi bir şey. Şimdi bırak beni."

Roarke bırakmadı. "Bu hatalı ve aptalca bir mantık." Öne doğru eğildi, onu uzun ve sert bir şekilde öptü. "Ve sanırım ben de aynı şeyi yapardım. Annem için hâlâ üzülüyorum. Tamamen üzülmeyi bırakacak mıyım, bilmiyorum. Ve sen olmasaydın bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum. Beni kendinden uzaklaştırma."

"Ben sadece ikimize de yatışmak için biraz zaman tanıyordum."

"Anlaşıldı. Ama birlikte daha iyi yatışıyoruz, değil mi? Senin nerene vurdu?"

Eve ona bakarken elinin tersiyle yanağına dokundu ve sonra Roarke eğilip, sanki hâlâ acıyormuş gibi nazikçe dudaklarını oraya dokundurduğunda, kalbinin tekletiğini hissetti.

"Bir daha asla olmayacak," dedi Roarke ona. "Biz onları yendik Eve. Ayrı ayrı ve birlikte onları yendik. Tüm kâbuslara ve acıya rağmen biz kazandık."

Eve derin bir nefes aldı. "Sana birkaç gün önce bu konudan Mira'ya bahsettiğimi söylersem sinirlenir misin?"

"Hayır. Yardımı dokundu mu?"

"Biraz. Ama bu daha çok yardım etti." Eve yeniden yemeği ile oynamaya başladı. "Beni rahatlattı. Belki beynim yakında yeniden çalışmaya başlar. Eve geldiğimde o kadar yorgundum ki, Summerset'e düzgün bir şekilde hakaret bile edemedim. Oysa biriktiriyordum."

Roarke'm verdiği tek tepki, "Hmm," oldu.

"Bazıları gerçekten iyiydi . Sonra hatırlarım. Ama beynim iş ve bu dava ile meşgul. Bir de Peabody'nin beni çıldırtması durumu var."

"Onun büyük günü yarın, öyle değil mi?"

"Şükürler olsun ki. Yarın o sınavdayken, Fortney ve Breen'i vuracağım. Feeney'nin de benimle gelmesini sağlayabilirim. Ve sonra... Ah, vurmaktan bahsetmişken Fortney Pepper'a vurmuş."

"Pardon?"

"Gözünü morartmış. Merkeze geldi, ondan şikâyetçi oldu ve böylece onu içeride tutmamızın yolunu açtı. İşleri

epey karıştırdım ve yarına kadar kefaletle serbest bırakılmak için ağlayamayacak. Ayrıca bugün Breen'le bir raunt yaptım. Yüzünde bir gülümsemeyle başladı ama bunu yüzünden sildim. Yarınki görüşmemize kadar adamlarım onu izliyor. Renquist'in iş nedeniyle şehir dışında olduğunu bildirdiler. Bağlantılarımdan biriyle görüşüp bu gerçek mi yoksa beni başından savmak için mi böyle söylemiş öğrenebileceğimi düşündüm."

"Bu bağlantının ben olduğumu varsayarsam yine konuşan egom mu olur?"

Eve hızla, dişlerini göstererek sırıttı. "Sen seksten sonra bile etrafta bulunması oldukça işe yarar birisin."

"Sevgilim, bu çok dokunaklıydı."

"Smith'i gözlem altına aldım. Bir arama izninden önce hepsinin 7/24 nerede olduklarını bilmek istiyorum."

"Peki, bu dördünden hangisinin senin adamın olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Onu tanıdım," diye cevap verdi Eve ve sonra başını iki yana salladı. "Bu sadece içgüdü ve içgüdüyle tutuklama yapamazsın. Profile bütünüyle uyan sadece bir kişi var. Notlar yazarak kendini beslemeye ihtiyaç duyan tek bir kişi var. Diğer üçünü elemem ve davayı birinin üzerinde oluşturmam gerekiyor. Seyahati diğer cinayetlerle bağladığım zaman, bir arama izni için elimde yeteri kadar şey olacak. Eşyaları var - kâğıt, aletler, kostümler. Hepsini saklıyor. Yarın ya da bir sonraki gün içeri gireceğim. Ve onu alacağım."

"Bana onun kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Sanırım eleme süreci üzerinde çalışacağız, seyahat ve cinayet saatlerine bakacağız. Bakalım sen de benim gittiğim yoldan gidecek misin? Senin de içgüdülerin oldukça iyidir. Bir sivil için."

"Ne kadar da yüce gönüllüsün. O zaman çalışacağız."

"Evet, ben- Lanet olsun." Cep linki bipledi. Eve yatağın bulunduğu platforma sıçradı ve yerdeki pantolonunu aldı. Cebinden çıkarıp açtı. "Dallas."

"Teğmen." Sela Cox'un gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü ekranda belirdiğinde, Eve kalbinin yere düştüğünü hissetti.

"Bayan Cox."

"Marlene uyandı." Kadın gülümserken gözyaşları akmaya devam ediyordu. "Şu an doktoru onun yanında ama size mümkün olduğu kadar erken söylemek istedim."

"Hemen geliyorum." Telefonu kapatmak üzereyken kendini durdurdu. "Bayan Cox. Teşekkür ederim."

"Sizi bekleyeceğim."

"Az önce bir mucize oldu," dedi Eve Roarke'a ve pantolonunu giydi. Sonra oturması ve zayıf bacaklarına dinlenmeleri için biraz zaman vermesi gerektiğini fark etti. "Onun yüzünü gördüm. Bu akşamki rüyamda. Onun, diğerlerinin, kendimin. O kızın yüzünü gördüm ve onun ölmüş olduğunu düşündüm. Onun için çok geç kaldığımı ve öldüğünü sandım. Yanılıyormuşum."

Roarke onun yanına gelirken, Eve derin bir nefes aldı. "Onu da gördüm, babamı; hastane yatağının diğer tarafında duruyordu. Hiçbir şekilde sona ermeyeceğini söyledi. Her zaman başka bir kurban olacaktı ve ben de ölmeden önce pes etsem iyi olurdu."

"O yanılıyor."

"Lanet olası derecede haklısın." Eve ayağa kalktı. "Peabody'yi aramıyorum. Onun sınava zinde girmesini istiyorum. Onun yerini almak ister misin?"

"Teğmenim, bunu zaten yapıyorum."

Bölüm 21

Eve hastane koridorunda ilerliyordu. Herhangi bir hastane çalışanının önünü kesmesini engellemek için rozetini kemerine takmıştı. Roarke ona gözlerindeki ateşin bunu yapmaya yeteceğini söyleyecekti ama bunun o şiddetli ateşi dindireceğinden korktu.

Ayrıca bu ateşi görmekten bu riske girmeyecek kadar çok zevk alıyordu.

Yoğun bakım ünitesinin kapısına koyduğu güvenlik, Eve köşeyi döndüğünde hazır ola geçti. Roarke, polis memurunun Eve'in enerjisinin kokusunu alıp hazır ola geçtiğini düşündü.

Eve kapıya doğru uzanırken kapı açıldı.

Doktor, diye düşündü Roarke, çok daha cesur bir ruha sahipti. Doktor Eve'in önüne geçti, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çattığı kaşlarını kalkan olarak kullandı.

"Bana size haber verildiği ve yolda olduğunuz söylendi. Hasta henüz kendine geldi ve bilinci açılıp kapanıyor. Durumu hâlâ kritik. Bu noktada onun sorguya alınması riskine giremem."

"Yirmi dört saat önce bana onun asla kendine gelmeyeceğini söylemiştiniz."

"Dürüst olmak gerekirse, kısa süre için bile olsa onun komadan çıkmasını bir mucize olarak görüyorum."

Sela Cox bir mucize istemişti, diye düşündü Eve. Ve Tanrı'nın yardımıyla bu mucizeye kavuşmuştu. "Ben mucizelerin harcanmaması gerektiğine inanıyorum. Biri bu kızın o odada olmasının sebebi ve o kişi başka birini daha hastanelik etmeden önce bunu kimin yaptığını öğrenebiliriz." Artık Eve'in sesi kırbaç gibi çıkıyordu. "Bu konuda beni sinirlendirmek istemezsiniz."

"Tam tersine." Laurence ahenkli sesiyle alçak sesle konuşuyordu. "Sizi sinirlendirmek umurumda bile değil ve burası benim çöplüğüm. Hastamın sağlığı en önemli şeydir."

"Son noktada kesinlikle aynı fikirdeyiz. Ben de onun hayatta ve iyi olmasını istiyorum."

"İfadesini almak için."

"Kahrolasıca doğru. Eğer bunun beni düşmanınız yaptığını düşünüyorsanız, o zaman sadece aptalsınız. Ben de onun öleceğini düşünüyordum Laurence, tıpkı sizin gibi. Ama o ikimize de ne kadar sağlam olduğunu gösterdi. Şimdi, ona bunu yapan adamın hapse atıldığını bilmesini istiyorum. Bunu onun için yapacağımı ve bunun olmasında kendisinin de rolü olduğunu bilmesini istiyorum. Tam şu anda, o sadece bir kurban. Ben onun bir kahraman olmasına yardımcı olacağım. Bu uğrunda yaşanılacak bir şey. İki seçeneğiniz var," dedi doktor yeniden konuşamadan önce. "Buradaki memur sizi gözaltına alabilir ya da benimle içeri gelip denetleyebilirsiniz."

"Taktiklerinizden hoşlanmadım Teğmen."

"Şikâyetçi olun" Eve iterek kapıyı açtı, omzunun üzerinden Roarke'a baktı. "Senin burada beklemen gerekiyor."

Eve içeri adım attığında umutları yeniden çöktü. Marlene yatağında hareketsiz ve ölü kadar solgun bir halde yatıyordu. Annesi yanında durmuş onun elini tutuyordu.

"Sadece dinleniyor," dedi Sela hızla. "Geleceğinizi söylediğinizde eşime gidip dua etmesini söyledim. Burada tek seferde sadece ikimizin olmasına izin veriyorlar."

"Bayan Cox bunu size yeniden söylemek zorundayım, Teğmen Dallas'ın burada bulunması tıbbi kurallara aykırı. Kızınızın sakin ve sessiz kalması gerekiyor."

"Ona bunu yaptıklarından beri sessiz ve o adam yakalanıp cezalandırılana kadar da sakin olamayacak. Size minnettarım Doktor, hem de çok. Ama Marley'nin bunu yapmaya ihtiyacı var. Ben çocuğumu tanıyorum."

"Dikkatli olun," diye uyardı Laurence Eve'i, "yoksa gözaltına alınan siz olursunuz."

Eve yatağın yanına giderken Marlene'e odaklandı. "Onunla konuşmanız gerek Bayan Cox. Onu korkutmak istemiyorum."

"Sana onun geleceğini söylemiştim." Sela yatağın üzerine eğildi, dudaklarını kızının alnına dokundurdu. "Marley? Marley bebeğim, şimdi uyan. Teğmen Dallas seninle konuşmak için burada."

"Çok yorgunum anne." Kelimeleri zorlukla ve yumuşak bir şekilde söylüyordu.

"Biliyorum bebeğim. Sadece kısa bir süre için. Polisin senin yardımına ihtiyacı var."

"Çok fazla şey yaşadığını biliyorum." Eve ona yaklaşırken doktoru görmezden geldi. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Sana bu yaptıklarının onun yanına kalmasına izin vermeyeceğim. Buna izin vermeyeceğiz Marley. Sen ve ben. Sen ondan kurtuldun. Sen onu bir kere durdurdun. Bana onu sonsuza kadar durdurmam için yardım edebilirsin."

Marlene'in gözleri titreyerek açıldı. Kirpiklerini kaldırmak için harcadığı çabayı, o gözlerdeki keskin odaklanmayı görmek acı vericiydi. Eve bu bakışı tanıdı, acıyla savaşmak için duyulan kararlılıktı bu.

"Her şey bulanık, her şey birbirine girdi. Kafamda netleştiremiyorum."

"Sorun değil. Bana elinden gelen kadarını söyle. İşten eve eve dönüyordun. Metroya bindin."

"Her zaman metroya binerim. Sadece birkaç blok. Sıcak bir geceydi. Ayaklarım acıyordu."

"Bir kamyonet vardı."

"Taşınma kamyonu gibi." Marlene rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama doktor hareket edemeden önce Sela kızının saçlarını okşamaya başladı.

"Sorun yok bebeğim. Artık hepsi geçti. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Güvendesin. Ben buradayım."

"Adam. Kolunda büyük bir alçı vardı. Hiç öyle bir alçı görmemiştim. Kanepeyi kamyona koyamıyordu. Kanepe kayıp sokağa düşüp duruyordu. Onun için üzüldüm. Anneciğim."

Eve yaklaşıp Marlene'in diğer elini tuttu. "Artık sana ulaşamaz. Bir daha asla sana dokunamayacak. O seni vurduğunu düşünüyor ama yenemedi. Sen çoktan kazandın."

Marlene'in kirpikleri yeniden titreşti. "Çok fazla hatırlayamıyorum. Ona yardım edecektim, sonra bir şey bana vurdu. Canım acıdı. Daha önce hiç o kadar canım acımamıştı. Sonrasını bilmiyorum, bilmiyorum." Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Sonra hiçbir şey hatırlayamıyorum, sadece annemin, babamın ya da erkek kardeşimin benimle konuşmasını. Pete Dayı? Pete Dayı burada mıydı veya Dora Yenge?"

"Evet tatlım. Herkes buradaydı."

"Onlar benimle konuşurken ben bir yerlerde süzülüyordum ve sonra burada uyandım."

"Sana zarar vermeden önce ona baktın." Eve, Marley'nin parmaklarının elinin içinde seğirdiğini hissetti. "Bahse girerim biraz tereddüt etmişsindir, onun hakkında bir izlenim edinmeye çalışmışsındır. Onun düzgün biri olduğuna karar verdin, sadece başı belada olan biri. Sen tehlikeli birinin yanına gitmeyecek kadar zekisin."

"Büyük bir alçısı vardı, çok üzgün ve bıkmış görünüyordu. Hoş biriydi. Kıvırcık koyu renk saçlar. Kıvırcık saçlar ve bir beysbol şapkası. Sanırım. Ben... Bana baktı ve gülümsedi."

"Şu anda onu görebiliyor musun? Kafanın içinde? Onu görebiliyor musun Marley?"

"Evet... Sanırım. Net değil."

"Sana bazı fotoğraflar göstereceğim. Senden onlara bakmanı ve içlerinden birinin alçısı olan adam olup olmadığını söylemeni istiyorum. Sadece kafanın içinde onun yüzünü canlandır ve fotoğraflara bak."

"Deneyeceğim." Kız dudaklarını ıslattı. "Çok susadım."

"Al canım." Mırıldanır gibi konuşan Sela bir kupa ge-

tirdi ve pipeti kızının dudaklarına götürdü. "Acele etme. Artık güvende olduğunu hatırla."

"Uyanık kalmak zor. Düşünmek zor."

"Bu kadarı yeter Teğmen."

Laurence'ın sesini duyan Marley yeniden uyandı, ona doğru bakmak için mücadele etti. "Sizi duydum, süzülürken sizi duydum. Bana pes etmememi söylediniz. Ve... Ben pes etmezsen sizin de etmeyeceğinizi."

"Bu doğru." Doktorun sesindeki ve yüzündeki tutku, Eve'in sabırsızlığını bastırmasını sağladı.

"Ve pes etmedin," dedi Laurence.

"Bana sadece bir dakika daha verin," diye ona yalvardı Eve. "Sadece bir dakika daha Marley ve sonra işimiz bitmiş olacak."

"Siz polis misiniz?" Marlene yastıkta başını çevirdi, çok genç ve kırılgan görünüyordu. "Üzgünüm. Kafam karışıyor."

"Ben polisim." Eve şüphelilerinin fotoğraflarını çıkardı. "Bu fotoğraflara bakarken, artık onun sana dokunamayacağını hatırla. Sen kurtuldun, pes etmedin ve o artık sana dokunamaz."

Eve fotoğrafları teker teker Marlene'e gösterdi, onu tanıdığında gözlerinde belirecek şoku izliyordu. Eve bu şoku ve onunla birlikte gelen korkuyu gördü.

"O. Tanrım bu o! Anne. Anneciğim."

"Teğmen Dallas, bu kadar yeter."

Eve dirseğiyle doktoru uzaklaştırdı. "Marley. Emin misin?"

"Evet, evet, evet." Başını annesinin göğsüne yasladı. "Bu, onun yüzü. Bunlar onun gözleri. O bana gülümsedi."

"Sorun yok. O gitti."

"Dışarı çıkmanızı istiyorum. Şimdi."

"Gidiyorum."

"Bekleyin." Marlene zorlukla yeniden Eve'in eline uzandı, yaralı ve bitkin yüzünü annesinden diğer tarafa çevirdi. "O beni öldürecekti, değil mi?"

"Öldürmedi. Sen onu yendin. Ve sen onu durdurdun." Eve yatağın üzerine eğildi ve Marlene'nin gözleri yeniden titreşerek kapanırken temkinli bir şekilde konuştu. "Onu durduran kişi sendin Marley. Bunu hatırla. Bunu asla unutma."

Doktor monitörlerde hayati fonksiyonlarını kontrol ederken, Eve geriye doğru bir adım attı. Sonra döndü ve odadan çıktı.

"O aşağılık pisliği buldum," dedi Roarke'a ve asansöre doğru yürüdü. "Merkez'e gidip her şeyi toparlamam gerek. Yine de senden seyahat tarihlerini kontrol etmeni istiyorum. Bunun kaya gibi sağlam bir dosya olmasını istiyorum. Bir yargıcı boğazlamak zorunda olsam da iki saat içinde tutuklama emrini almış olacağım."

"Teğmen! Teğmen, bekleyin." Sela koridorda ona doğru hızla ilerledi. "Artık onu yakalayacaksınız."

"Evet hanımefendi, yakalayacağım."

"Ona söylediğiniz şeyde, Marley'nin onu durdurduğunu söylerken ciddi miydiniz?"

"Evet."

Sela parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. "Bu sayede atlatacak. Ben kızımı tanıyorum ve bu, atlatmasını sağlayacak. Onun asla uyanmayacağını düşünüyorlardı. Ben uyanacağını biliyordum."

"Kesinlikle biliyordunuz."

Sela kahkaha attı, sonra hıçkırığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. "Doktor Laurence'ın size kaba davrandığını biliyorum ama bize karşı çok nazikti ve Marley için çok uğraştı."

"Ben de ona karşı kabaydım. Hepimiz ona göz kulak olmaya çalışıyoruz."

"Sadece Doktor Laurence'ın kızının koruyucu meleği, sizin ise onun intikam meleği olduğunuzu düşündüğümü söylemek istedim. Sizi asla unutmayacağım." Sela parmaklarının ucunda yükselip Eve'i yanağından hafifçe öptü ve sonra hızla uzaklaştı.

"İntikam meleği." Eve utandı, asansöre binerken omuzlarını kamburlaştırdı. "Tanrım." Sonra doğruldu ve gülümsedi. "Sana şunu söyleyebilirim, işim bittiğinde Niles Renquist beni cehennemden gelmiş bir iblis olarak görecek."

***

Bu hem politik hem de kişisel olarak ustalık ve dikkat isteyen bir işti. Peabody onu çağırmadığı için sinirlenecekti ve kuşkusuz surat asacaktı. Sadece bunu sindirmek zorunda kalacak, diye düşündü Eve, Komutan Whitney'ye yapacağı sunumu hazırlarken.

Komutan, tıpkı Eve'in düşündüğü gibi Merkez'e yeniden çağrıldığı için pek memnun olmamıştı. Eve onun odasına adım attığında ve onun iri bedeninin üzerinde bir smokin olduğunu görünce, irkilmemek için kendini zorladı.

"Efendim, akşamınızı böldüğüm için üzgünüm."

"Umarım nedenlerin eşimi yatıştıracak kadar güçlü olacaktır." Eve bu sefer irkilmesine engel olmakta pek başarılı olamadı. "Niles Renquist'i sağlam bir şekilde sıkıştırmış olsan iyi edersin Teğmen, çünkü karımla uğraşmadan önce sırada büyükelçi, BM ve İngiliz hükümeti var."

"Marlene Cox, Niles Renquist'i kendisine saldıran kişi olarak teşhis etti. Elimde, Renquist'lerin evinde dadı olarak çalışan Sophia DiCarlo'nun, Bay ve Bayan Renquist'in cinayetlerden biri sırasında evde olduğu iddiaları ile çelişen ifadesi var. Ayrıca cinayet mahallinde bırakılan kırtasiye malzemelerine sahip ve aradığımız profile de uyuyor. Şu anda Yüzbaşı Feeney ve uzman sivil danışman Roarke, seyahatleri üzerinde bir araştırma ve tarama yapıyorlar. Daha önce Londra, Paris, Boston ve Yeni Los Angeles'ta gerçekleşen ve bu davadaki metoda uyan cinayetlerdeki suçlunun da o olduğunu kanıtlayacağımıza inanıyorum. Normal şartlar altında, bu bir arama izni ve şüphelinin sorgu için buraya getirilmesine yeterli olacaktır."

"Ama normal şartlar altında değiliz."

"Hayır efendim. Şüphelinin diplomatik konumu hassasiyet gerektirecektir. Sizden yargıçla ve izinlerin çıkmasını hızlandıracak taraflarla direkt olarak konuşmanızı talep ediyorum. O yeniden öldürecek efendim, hem de kısa süre içinde."

"Benim boynumu ilmeğe geçirmek mi istiyorsun Teğmen?" Whitney başını yana eğdi. "Elinde şiddetli fiziksel ve duygusal sıkıntı içinde olan bir kadının ifadesi var. Beyin travması geçirmiş bir kadının. Senin raporunda şüpheli tarafından cinsel istismara uğradığını iddia eden evdeki bir çalışanın ifadesi var. Bunların ikisi de sağlam kanıtlar

değil. Notlarda kullanılan marka kâğıda sahip olmak ya da satın almak yeterli değil ve bunu sen de biliyorsun, yoksa Renquist şimdiye kadar parmaklıklar ardında olurdu. Ve profile uyan başka kişiler de var. Tüm bunlar Renquist'in temsilcileri, avukatları ve İngiliz hükümeti tarafından öne sürülecek. Bu davayı düzgün bir şekilde kapatman gerekiyor."

"Eğer onun evine, ofisine girebilirsem düzgün bir şekilde kapatacağım. Katil o efendim. Onun olduğunu biliyorum."

Komutan Whitney sessizce oturdu, geniş parmaklarıyla masanın yüzeyinde tempo tutuyordu. "Eğer herhangi bir kuşkun varsa ya da kuşku duyulacak herhangi bir konu varsa, bu adımları atmadan önce beklemek en iyisi olur. Hiç kuşku kalmayana kadar onu yakın takip altına alırız, onun her adımını izleriz ve böylece ilmek onun boğazında durmuş olur."

Eğer yeniden BM binasına girerse onun her adımını izlemek konusunda bol şans, diye düşündü Eve ama bunu daha diplomatik bir şekilde söylemeye çalıştı. "Renquist çoktan harekete geçmiş olabilir. Bir sonraki hedefinin kimliğini ve nerede olduğunu bilen tek kişi o. Eğer onu bulmak konusunda başarısız olursak, bir sonraki kurban Marlene Cox kadar şanslı olmayabilir."

"Telefon görüşmeleri yapıldıktan sonra ikimizi de dümdüz edebilir. Ben bunu atlatabilirim. Senin dünyada yaşadığın yıllardan daha uzun süredir bu rozeti taşıyorum. Emekli olmak benim için sorun olmaz. Ama yanılıyorsan bunun getireceği sonuçlar, kariyerine belki de geri döndürülemez şekilde zarar verebilir. Bunu anla."

"Anlaşıldı efendim."

"Sen sağlam bir polissin Dallas, belki de benim emrimde çalışan en iyi polissin. Şimdi bu açıyı zorlamaya değer mi? Konumunu ve itibarını kaybetmeye değer mi?"

Eve rüyasını düşündü, ölüleri ve gelecek kurbanları. Her zaman biri daha olacak, demişti babası. Ve kahretsin ki haklıydı. "Evet efendim. Eğer konumum benim için işimden daha önemli olsaydı, burada olmamam gerekirdi. Yanılmıyorum ama yanılıyor olsaydım bile bu riski alırdım."

"Telefon görüşmelerini yapacağım. Bana bir kupa kahve getir."

Eve bu emir üzerine gözlerini kırpıştırdı, sarsakça komutanın ofisine baktı. Onun OtoAşçı'sına doğru giderken hissettiği içerleme duygusu ona, belki de konumunun önem listesinde o kadar da aşağı sıralarda olmadığını söyledi.

"Nasıl alırdınız efendim?"

"Sütsüz şekersiz bir kahve. Bana Yargıç Womack'ı bağla," dedi linke. Sonra kapısının çalınması üzerine sertçe, "Gel," dedi.

Feeney aceleyle içeri girdi, yüzünde zalim bir gülümseme vardı. Roarke da onun arkasından gelip Eve'e küstahça gülümsedi. "Ben de bir kupa kahve alabilirim."

"Sivillere hizmet etmiyorum."

"Hizmet et ve koru Teğmen," diye hatırlattı Roarke. "Hizmet et ve koru."

"Haydi oradan," diye homurdandı Eve ağzının içinden ve kahveyi Whitney'nin masasına götürdü.

"Onları bulduk," dedi Feeney.

"O aramayı beklet. Elinizde ne var?"

"Ben ve sivil danışman, elektronik ortamda ustaca bir iş çıkardık. Keşke bu çocuğun bizimle çalışacağı kadar geniş bir bütçemiz olsaydı." Feeney içten bir yakınlıkla Roarke'ın omzuna vurdu. "Çapraşık bir zihin ve büyülü parmaklar. Ah, çok güzel."

"Saçmalamayı kes Feeney ve bana bilgi ver."

"Şüphelimiz diplomatik, toplu taşıma ve özel araçları kullanarak -ve özel ulaşım aracı çok derine gizlenmişti- Paris'e, Londra'ya, Boston'a ve Yeni Los Angeles'a gitmiş. Burada işlenilen cinayetlerden önce orada işlenmiş faili meçhul cinayetler sırasında o şehirlerdeymiş. Sizin de bekleyeceğiniz gibi sıklıkla Londra'yı ziyaret ediyor. Boston'a ise daha nadiren gidiyor. Londra'ya gitmek için diplomatik ulaşım aracını kullanıyor. Birinci sınıf ve pahalı olmasına rağmen Boston'a gitmek için toplu taşımayı kullanıyor. Ama West Coast'a özel araçla ve yalnız gitmiş. Bu yöntemle iki ziyaret yapmış, ilki Susie Mannary cinayetinden bir ay önce ve ikincisi ise cinayetten iki gün önceymiş - cinayetten bir gün sonra da dönmüş. Faili meçhul diğer cinayetlerde de aynısı geçerli." Eve'e döndü. "Tam isabet evlat."

***

Bu önemli bulgulara rağmen iznin Eve'in eline ulaşması gece yarısını buldu. Yine de daha önce hissettiği yorgunluk adrenalin patlamasıyla yok olmuştu.

"Nasıl anladın?" diye sordu Roarke. Eve arabayla şehir merkezine doğru ilerlerken. "Bir sivile bunu anlat."

"İçlerinden biri olmak zorundaydı. Kırtasiye malzemesi çok maksatlıydı, öyle olmamak için çok fazlaydı. Bunu

belli bir amaca yönelik olarak kullanmıştı, kendisini bu soruşturmaya dahil etmek için. İlgi, eğlence, heyecan. Bunlara ihtiyacı vardı."

Eve bir Hızlı Taksi'nin arkasına takıldı ve taksinin onun için yolu açmasına izin verdi. "Ama New York'ta başka şüphelilerin de olacağını bilmek zorundaydı. Smith bunlardan biriydi ve Smith'in izini sürmek kolay olacaktı. O halk tarafından tanınan biri ve ilgi çekmeyi seviyor."

"Devam et," diye onu teşvik etti Roarke.

"Elliot Hawthorne'da da aynı kâğıttan vardı."

"Ondan bahsetmişken, şu anki karısından boşanıyor. Tenis öğretmeni ile ilgili bir şey."

Eve gülümsedi. "Hawthorne'un bunu fark edeceğini anlamıştım. Profile uymak için çok yaşlıydı ve hakkında bir şey öne çıkmadı."

"Ama yine de onu kontrol etmek için zaman ayırmak, onu araştırmana dahil etmek zorundaydın. Bu da Renquist'i memnun etmiş olmalı."

"Haklısın. Breen'e kâğıdı göndermek ise Renquist için küçük bir dokunuş olmuş oldu. Breen uzmandı, muhtemelen Renquist'in hayran olduğu biriydi. Renquist'in ofisinde Breen'in kitaplarını bulacağımıza dair bir aylık maaşıma bahse girerim. Breen'i incelemişti, onun çalışmalarını ve adamın kendisini."

"Hiçbir zaman Breen olduğunu düşünmedin."

"Profile uymuyordu. Yeterince küstahtı, yeterince bilgiliydi ama o kadınlardan nefret eden ya da onlardan korkan bir adam değildi."

Eve, Breen'e saldırırken adamın mahvolmuş yüzünü ve gözlerindeki yenik bakışları hatırladı. Artık o bakışı oraya koymakta bir rolü olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundaydı.

"Karısını seviyor ve bu onu bir katil yapmıyor, sadece mahvolmasına neden oluyor. Çocuğuyla birlikte evde olmaktan hoşlanıyor. Muhtemelen bir annenin yapacağı her şeyi yapardı. Ama ben yine de onu zorladım, onu çok zorladım."

Roarke, onun sesindeki pişmanlığı duydu ve eliyle onun kolunu okşadı. "Neden?"

"Onu yanlış değerlendirmiş olma ihtimalime karşı. Benim..." Eve nefesini verdi ve içindeki suçluluğu da bu nefesle atmaya çalıştı. "Yanılıyor olma ihtimalime karşı. Daha ilk anda ondan hoşlanmıştım, tıpkı Renquist'ten hoşlanmadığım gibi."

"Yani bunun bir kısmının senin için kişisel bir şey olması konusunda endişeleniyordun."

"Biraz. Ve Breen bu işe dahil olmuş olabilirdi, bu hesaba katmak zorunda olduğum bir bakış açısıydı. Katile bilgileri sağlamış, bir sonraki kitabına koymak için birleştirmiş olabilirdi. Görüşme sırasında nasıl davrandığı, nasıl tepki verdiği, nasıl cevap verdiği ya da vermediği önemliydi."

"Bunu atlatacaktır Eve ya da atlatamayacaktır. Ona ihanet eden sen değilsin, karısı."

"Evet, benim yaptığım tek şey onun fantezi kalkanını parçalamak oldu. Her neyse, Renquist Breen hakkında fazlaca bilgi sahibiydi. Karısının onu aldattığı kişiyi bildiğine bahse girerim. Onun ofisinde diğer şüphelileri araştırmak ve izlemek için kullandığı yasadışı ekipman bulacağımıza bahse girerim. Onları benim için sıraya sokmuş, aşağılık pislik."

"Parama bu bahse girmeyecek kadar çok değer veriyorum. Peki, neden Carmichael Smith değil?"

"Çünkü o acımacak biri. Onu delice sevecek, ona bakacak bir kadına ihtiyaç duyuyor. Onları öldürmüyor yoksa kim onun ayaklarına masaj yapıp kafasını okşardı?"

"Ben de ayaklarıma masaj yaptırabilirim."

"Evet." Eve surat astı. "Sıra numarası al."

Roarke, onun saçlarından bir bukleye dokunmak için uzandı ve onun konuşmaya devam etmesi için bir sonraki sorusunu sordu. "Peki o zaman Fortney?"

"Peabody'nin favorisi. Peabody onun üzerine eğildi, çünkü adam onun hassasiyetlerini rencide etti. Peabody hâlâ çok yumuşak, biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Bunun bir kısmı kalacak, o yumuşaklığın." Eve sabahki sınavın Peabody'nin egosuna ve kendine güvenine ne kadar bağlı olduğunu düşünmemeye çalıştı. "Bu iyi bir şey," diye ekledi. "Bunun bir kısmını koruyacak bir yaradılışının olması. Çok sertleşirsen, hissetmeyi bırakıyorsun ve o zaman işin sadece mesaiye dönüşüyor."

Sen hissetmeyi hiçbir zaman bırakmadın, diye düşündü Roarke. Hiçbir zaman bırakmayacaksın. "Onun için endişeleniyorsun."

"Endişelenmiyorum." Bu kelimeleri sert bir şekilde söyledi ve Roarke kıkırdadığında inledi. "Tamam, belki biraz endişeleniyorum. Biraz. Belki de bu lanet olası dedektiflik sınavı hakkında bu kadar gergin olduğu ve zorlandığı için biraz endişeleniyorum. Belki de ona bu sınava girmesini söylemek için altı ay daha beklemiş olmayı diliyorumdur. Eğer bu fırsatı kaçırırsa bu onun geri çekilmesine neden olacak - içine kapanmasına. Onun için kahrolası derecede önemli."

"Senin için öyle değil miydi?"

"O farklı ve evet, öyleydi," dedi Eve kocası tek kaşını kaldırdığında. "Ben kendime ondan daha fazla güveniyordum. Güvenmek zorundaydım. Elimde başka hiçbir şey yoktu."

Eve ona bakarken gülümseyerek kendisini bile şaşırttı. "O zamanlar."

Ama Roarke'ın elinin yanağını okşadığını hissetmek Eve'i şaşırtmadı. "Bu kadar duygusallık yeter. Fortney'ye dönelim. Peabody'nin aklının karışmasına neden oldu. Adam bir moron ve bu iş için yeterince zeki değil. Düzenli düşünebilen biri değil, yeterince soğukkanlı hiç değil. Kadınlara şiddet uygulama eğilimi var ama bir kadının gözüne yumruk atmak onun bedeninin bir parçasını kesmekle aynı şey değil. Bedenin bir parçasını kesip almak için soğukkanlı olman gerekir. Ve korkunç şekilde cesur olman. Fortney, tüm bu rutini gerçekleştirecek kadar cesur biri değil. Onun için seks kadınları aşağılamanın bir yolu. O not kâğıdını ikinci olarak o satın almış ve -eğer satın almaları takip ediyorsa- bunun Renquist'i gülümsettiğini düşünüyorum."

"Ve sen onun her şeyi takip ettiğine inanıyorsun."

Eve ekibinin hâlâ arkasından geldiğinden emin olmak için dikiz aynasına baktı. "Fazlasıyla eminim, muhtemelen Fortney hakkında da bir araştırma yaptı ve bu süre içinde onun New York'ta olacağını biliyordu. Bu gösteriyi gerçekleştirmesi zaman alacaktı, hazırlanması aylar sürecekti. Renquist bunu bir gece içinde planlamadı."

"Devam et."

Eve, Roarke'ın onun konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalıştığını fark etti, böylece gözü kararmayacak ve

trafikte sabrını yitirmeyecekti. Ki bu korkunç bir şeydi. Kısa bir süre sirenleri açma ve trafiği atlatma fikriyle eğlendi. Ama bu prosedürleri ihlal etmek anlamına gelirdi. Bu işi düzgün bir şekilde, kuralına uygun bir şekilde yapacaktı.

"Hedeflerini araştırmak için zamana ihtiyacı vardı, bu nedenle onun kâğıtları Breen'e göndermesi ile ilk cinayet arasında birkaç hafta olması gerekiyordu. New York'taki ilk cinayet arasında," diye düzeltti. "Gezegende ve muhtemelen gezegen dışında daha fazla ceset var, onlardan geri kalanları bulacağız."

"Sana söyleyecektir," diye çıkarım yaptı Roarke.

"Ah, evet." Arabaların tamponları arasındaki dar alanlardan geçerken Eve'in yüzü acımasız görünüyordu. "Onu içeri aldığımızda, bize söyleyecek. Kendisini durduramayacak. Tarih kitaplarındaki yerini almak istiyor."

"Ve sen de kendi yerini alacaksın. Bunu umursayın ya da umursamayın Teğmen," dedi Roarke, Eve kaşlarını çattığında, "sen de yerini alacaksın."

"Renquist hakkında konuşmaya devam edelim. O mükemmelliyetçi biri ve senelerce pratik yapmış. İşinde, oluşturduğu imajda, ketum, diplomatik ve çoğunlukla itaatkâr olmak zorundaydı. Ve gün geçtikçe bu onun doğasına aykırı geliyordu. Özünde o bir teşhirciydi, kendisini diğerlerinin üstünde gören bir adam - tüm hayatı boyunca kadınlar tarafından ezilmiş olsa da. Kadınlar daha aşağı seviyedeydi ama yine de onun üzerinde güç sahibiydiler, bu nedenle de cezalandırılmaları gerekiyordu. O bizden nefret ediyor ve bizi öldürmek onun en büyük neşe kaynağı, en büyük başarısı."

"Sen onun sonuncu hedefi olacaktın."

Eve ona baktı ve Roarke'ın kendisini izlediğini gördü. "Evet, vaktini ayırıp beni de öldürecekti ama bunun erken değil daha geç olmasını istiyordu, çünkü bunun uzamasını istiyor. Onunla ilk karşılaştığımda bunu gözlerinde gördüm. Sadece bir an için. O aşağılık pisliğe dayanamıyordum. Katilin o olmasını istedim."

Eve arabayı Renquist'lerin evinin önüne park etti ve araştırma ekibi onu takip etti. "Bu eğlenceli olacak."

Eve, Feeney'i ve ekibin arkasında toplanmasını bekledi. Evin güvenliği, bekletme moduna almadan önce onun rozetini ve sonra da arama iznini taradı. İki dakika içinde siyah üniforması içinde hizmetçi kapıyı açtı.

"Üzgünüm," diye konuşmaya başladı, "bir tür yanlış anlaşılma olmalı- "

"Bu izin bana ve ekibime bu konuta girme ve araştırma yapma izni veriyor. Aynı zamanda Niles Renquist'i birinci derece cinayetten ve kasıtlı olarak birinci derece saldırıdan tutuklama yetkisine de sahibim. Bay Renquist şu anda burada mı?"

"Hayır, iş nedeniyle burada değil." Kadın rahatsız olmuştan çok şaşırmış gibi görünüyordu. "Ben Bayan Renquist'i bu... Durumdan haberdar ederken sizden burada beklemenizi istemem gerekiyor."

Eve yeniden izin belgelerini kaldırıp gösterdi. "Bunlar benim beklemek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Ama git ve ona bizim burada olduğumuzu söyle. Beni doğruca Bay Renquist'in evdeki ofisine götürdükten hemen sonra."

"Benim... Ben böyle bir sorumluluğu alacak- "

"Bu benim sorumluluğum dahilinde." Eve arkasındaki ekibe içeri girmelerini işaret etti. "İki gruba ayrılın. Her odanın tamamen ve detaylı bir şekilde incelenmesini istiyorum. Tüm kayıt cihazlarını çalıştırın. Ofis?" dedi Eve hizmetçiye.

"İkinci katta ama- "

"Stevens bize yolu göster ve sonra geri çekil. Bunun bir parçası olmak istemezsin."

Eve, kadının cevabını beklemeden üst kata çıkmaya başladı. Stevens koşarak onun ardından geldi. "Eğer sadece Bayan Renquist'i uyandırmamı ve onu bilgilendirmemi beklerseniz- "

"Bana onun ofisini gösterir göstermez."

"Sağ taraftaki son kapı. Ama güvenlik altındadır."

"Kodu biliyor musun?"

Hizmetçi sabahlığının içinde saygınlığını korumak için mücadele ederken yeniden aksileşti. "Kod sadece Bay Renquist'te var. Burası onun kişisel ofisi ve burada hassas materyallerle ilgileniyor. İngiliz hükümetinin bir görevlisi olarak- "

"Evet, evet, falan filan." Eve haklı olduğuna emin oldu. Bu gerçekten eğlenceli olacaktı. "İzin belgem bana bu kapıyı açma yetkisi veriyor, kod olsun ya da olmasın." Eve kod kırıcısını çıkardı. "Şu anda bu yetkimi kullanıyor ve şüphelinin bu kapıdaki güvenlik kodunu kod kırıcısını devreye sokuyorum."

Hizmetçi döndü ve hızla üçüncü kata doğru çıktı. Bayan Renquist, diye düşündü Eve, kaba bir şekilde uyandırılacak.

Eve kod kırıcısı işe yaramadığında hiç şaşırmadı.

"Fazladan tedbirler almış." Omzunun üzerinden Roarke'a baktı. "Bu noktada alternatif yöntemler kullanmayı gerekli ve uygun buluyorum. Eğer ekipteki elektronik uzmanlar kilitleri açamazsa bir koçbaşından faydalanacağım."

"Önce bir bakalım," diye önerdi Feeney ve Eve kasıtlı bir şekilde kayıt cihazını çevirdi, böylece ellerinde soyguncu aletleriyle Roarke'ın çömeldiğini göstermeyecekti.

"Feeney, senin tüm güvenlik disklerine el koymana ihtiyacım var. Şüphelinin onların içeriğini değiştirdiğinden şüpheleniyorum, böylece cinayet ve saldırı için evden çıktığı anlaşılmayacaktı."

"Eğer bunu yaptıysa arkasında bıraktığı izleri bulabiliriz." Feeney'nin bakışları Roarke'a kaydı ve yüzündeki sırıtmaya engel olmak zorunda kaldı. Büyülü eller, diye düşündü yeniden.

"Tüm link ve iletişim cihazlarını istiyorum." Eve, Roarke'a arkası dönük durmaya devam ediyordu. Ama zihninde homurdanıp duruyordu: Çabuk ol, lanet olsun, çabuk ol. Daha fazla ağırdan alamam.

"Teğmenim," dedi Roarke bir saniye sonra, "sanırım kilit devreden çıktı."

"Güzel." Eve arkasını döndü. "Şimdi Niles Renquist'in özel ev ofisine giriyoruz." Eve kapıyı açtı, tüm ışıkların açılması emrini verdi ve sonra derin bir nefes aldı. "Çalışmaya başlayalım."

Oda, mobilya ve dekor seçimi zarif olsa da aşırı titiz bir şekilde düzenliydi. Antika masanın üzerinde iletişim ve veri ekipmanları ile Eve'in yaptığı kısa bir inceleme sonunda gümüş bir mürekkep hokkası ve tüylü bir kalem ol-

duğu sonucuna vardığı iki nesne daha vardı. Deri kaplı bir defter, bir elektronik ajanda ve geniş yastıkları olan, koyu yeşil tonunda sandalyeler vardı.

Odanın yanında, raflarda düzenli bir şekilde yerleştirilmiş havluların bulunduğu siyah beyaz bir banyo vardı.

Cinayetlerden sonra burada temizleniyordu, diye varsaydı Eve. Onun temizlendiğini ve duvarlardaki aynalarda kendisini izlediğini net bir şekilde görebiliyordu.

Eve arkasını döndü, zihninde odayı değerlendirirken eliyle gizli bir oda gibi görünen bölmeyi işaret etti.

"Orada. Kayıt dışı eşyalarının burada sakladığına bahse girerim."

Eve odanın karşı tarafına geçti ve kapının kilitli olduğunu gördü. Zaman kaybetmek yerine elini Roarke'a doğru salladı ve sonra hızla gelen ayak seslerini duyunca sağlam bir şekilde durdu.

Açık şeftali rengi sabahlığı etrafında savrulan Pamela Renquist hızla odaya girdi. Yüzünde makyaj yoktu ve öncekinden daha yaşlı görünüyordu. Kan yüzüne hücum etmiş, dişleri hırlar gibi ortaya çıkmıştı.

"Bu kadarı çok fazla! Bu bir suç. Sizin, hepinizin hemen evimden çıkmanızı istiyorum! Büyük elçiyi arıyorum, konsolosluğu arıyorum ve amirini arıyorum."

"Önden buyurun," dedi Eve ve arama iznini onun yüzüne tuttu. "Bu arama için gerekli yetkiye sahibim ve sizin işbirliğiniz olsun ya da olmasın bunu yine de tamamlayacağım."

"Bunu göreceğiz." Bayan Renquist masaya doğru yürümeye başladığında Eve ona engel oldu. "Arama bitene kadar bu sabit linki ve evdeki herhangi bir linki kullana-

mayacaksınız. Eğer bir görüşme yapmak ya da ileti göndermek istiyorsanız, uygun olarak yetkilendirilmiş bir memurun eşliğinde ancak kişisel linkinizi kullanabilirsiniz. Eşiniz nerede Bayan Renquist?"

"Cehenneme git."

"O da orada benimle olacak, size söz veriyorum."

Eve gözünün ucuyla, Roarke'ın verdiği işareti gördü ve kilidi açılmış kapıya doğru yürüdü. Kapısını açtı.

"Bak, bak, bak, burada neler varmış. Veriler ve iletişim merkeziyle tamamlanmış minik bir sığınak. Bunun kayıt dışı olduğunu bulacağız Feeney. Ve tüm şu disklere bir bak. Renquist, Thomas A. Breen'in ve onun türünün büyük bir hayranıymış. Seri katiller hakkında tüm bu kitaplar ve veriler buraya tıkılmış."

"Bu ülkede insanın kendisine ait özel bir yeri olması ve herhangi bir konuda kitaplara sahip olması yasalara aykırı değil." Ama Pamela'nın rengi solmaya başlamıştı.

Eve içeriye doğru ilerledi ve deri bir çantayı açtı. "Cerrahi araçlara sahip olmak da yasalara aykırı değil ama kesinlikle komik. Bunları çok iyi temizlediğine eminim ama üzerlerinde Jacie Wooton'un kan izlerine rastlayacağımıza bahse girerim."

Eve uzun bir dolabı açtı ve içindeki perukları, siyah pelerini, şehir çalışanı üniformasını ve diğer kostümlerden oluşan koleksiyonu gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. "Niles giyinip süslenip oynamaktan mı hoşlanıyor?"

Ayak parmağıyla bir alçı kabına vurdu. "Ve ev dekorasyonunu da kendisi yapıyor. Gerçek bir Rönesans erkeği."

Bir çekmeceyi açtığında, kalbinde hafif bir tekleme hissetti. Sonra eldivenli eliyle üzerinde beş küçük safir olan altın yüzüğe uzandı.

"Lois Gregg'in yüzüğü," diye mırıldandı. "Sanırım ailesi bunu geri almak isteyecektir."

"O hasta pisliğin kurbanlardan aldığı hatırlardan birini daha buldum."

Eve döndü ve Feeney'nin yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Taşınır bir soğuk hava kasasının kapağını kaldırmıştı ve Eve daha o söylemeden kutunun içinde ne olduğunu biliyordu.

"Jacie Wooton'un kalan parçasını bulduk gibi görünüyor." Feeney, dişleri arasından yavaş bir şekilde nefes alıp veriyordu. "Aşağılık pislik bunları etiketlemiş, İsa aşkına."

Eve kendisini zorlayarak ona baktı, bir adım daha attı ve soğuk buharın yükseldiği kasanın içine baktı. İçinde şeffaf, mühürlü bir torba vardı ve titiz bir şekilde etiketlenmişti:

FAHİŞE

Eve hızla arkasını döndü ve Pamela'nın yüzündeki ifadeyi yakaladı. "Biliyordun. Bir parçan bunu biliyordu ve yine de onun için şahitlik ettin. Bir skandal olmasını, mükemmel küçük dünyana herhangi bir leke bulaşmasını istemiyordun."

"Bu saçma. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Gizli bölmeden ve içindeki korkunç şeylerden geriye doğru adım atarken, yüzünün rengi hafifçe yeşil bir renk almaya başlamıştı. Ama çenesi yukarda, sağlam duruyordu ve ses tonu kibirliydi.

"Evet, biliyorsun. Evinde neler olup bittiğini daima biliyorsun. Bunu bilmeyi iş haline getirmişsin. Neden daha yakından bakmıyorsun?" Eve onun kolunu tuttu ve gizli bölmenin içine sokmak gibi bir niyeti olmasa da hafifçe çekti. "Niles'ın neler yaptığına yakından bir bak. Ve sıranın ne zaman sana gelebileceğini düşün. Ya da kızına."

"Sen aklını kaçırmışsın. Çek ellerini üzerimden. Ben bir İngiliz vatandaşıyım. Sizin himayeniz altında değilim."

"Sen beline kadar benim himayeme batmış durumdasın Pam." Eve ona doğru adım atarak biraz daha yaklaştı. "Onu hapse atacağım. Öncelikli olan bu. Ve onu demir parmaklıklar ardına tıktıktan sonra, seni yardım ve yataklıktan dolayı suçlamayı yaşam amacım haline getireceğim."

"Benimle bu şekilde konuşmaya hiç hakkın yok. Ben kendi evimdeyim. Seninle işim bittiği zaman- "

"Kimin kimin işini bitirdiğini göreceğiz. Feeney, onu buradan çıkar. Ev hapsinde, kadın polis memuru bul ona. Sadece bir telefon hakkı var."

"Sakın bana dokunma. Bana elini sürme cüretinde bulunma. İçinizden her birinin rozetini kaybettiğini görüp tatmin olana kadar bu odadan çıkmıyorum."

Eve başparmaklarını ceplerine soktu ve umut etti. "Ya kendi isteğinle Yüzbaşı Feeney ile gidersin ya da direndiğini eklerim ve senin zorla alıkonulmanı sağlarım."

Pamela elini savurdu. Bu kızlara has bir hareketti ve Eve bundan kolaylıkla kaçınabilir ya da yönünü saptırabilirdi. Ama onun eliyle kendisine vurmasına izin verdi ve umduğu şeyi aldı. "Ben de bunu yapmanı umuyordum. Burada karşı koyma ve bir polis memuruna saldırı söz konusu. Şimdi gecemi güzelleştirdin işte." Eve hızlı bir hareketle kelepçelerini çıkardı. Pamela küstahça konuşmaya devam ederken onun ellerini kelepçeledi.

"Merkez'e götürülmesini sağlayın," dedi Feeney'ye "Karşı koyma ve bir polis memuruna saldırma iddiasıyla. Bizim buradaki işimiz bitene kadar bir hücrede kalabilir."

Pamela tekmeler atıyor, Eve'in kaşlarını havaya kaldır-

masına neden olacak yaratıcılıkta küfürler ediyordu. "Bu halinden daha fazla hoşlandım." Feeney, Pamela'yı zorla dışarı çıkarırken Eve de Roarke'a döndü. "Bunların yasadışı ekipmanlar olduğunu teyit etmem gerekiyor ki bu benim Renquist'e karşı elimde daha fazla koz olmasını sağlar. Ve bu kapsama giren verilere de ihtiyacım var. Neden sırıtıyorsun dostum?"

"Sana vurması için ona tuzak kurdun."

"Yani?"

"Onu yere indirmediğine şaşırdım."

"O küçük bir ödül. Önce adamı yakalamak istiyorum. Komutana son gelişmeleri bildireceğim." Eve iletişim aracını çıkardı. "Bana o verileri bul."

***

On beş dakika içinde Renquist için arama bülteni çıkarmıştı ve Roarke'ın omzunun üzerinden okuyordu.

"Hepsi burada," diye belirtti Eve. "Dikkatli şekilde kaydedilmiş. Seyahatleri, seçimi. Her kurban için seçtiği yöntem. Aletler, dolap."

"Onun senin hakkında da çok sıkı çalıştığını fark edeceksin Teğmen."

"Evet, okuyabiliyorum."

"Ve," diye devam etti Roarke aynı sakin ses tonuyla, "senin büyük final olmanı amaçlıyormuş. Peter Brent'in polisleri öldürme yöntemini kullanacakmış. Uzun menzilli lazer silahı."

"Ki bu da bir yerlerde bu silahın olduğu anlamına geliyor. Bulsak iyi olur."

"Artık ben de onu senin kadar çok istiyorum."

Eve ona baktı. "Bu kişisel bir şey değil." Biraz bekleyip omuz silkti. "Pekâlâ, bu kişisel bir şey ama bekleyebilir. Ben onun listesinde sırada olan kişi değilim."

Eve yeniden ekrana baktı. "Katie Mitchell, West Village. Yeminli mali müşavir. Yirmi sekiz yaşında, boşanmış, çocuğu yok. Yalnız yaşıyor, çoğunlukla evden çalışıyor. Onun hakkındaki her şeyi öğrenmiş. Boyu, kilosu, alışkanlıkları, rutinleri, hatta lanet olası alışveriş tercihlerini. Mağazalar, harcama yaptığı yerler. O detaycı bir pislik. Kadının bedenini bir Marsonini taklidi yapmak için istiyor."

"Müşteri gibi davranarak evine girecek," dedi Roarke. "Güvenlik kodunu kopyalayacak. Sonra kurban uyurken yeniden girecek. Onu alıkoyacak, işkence edecek, tecavüz edecek, bedeninin bir kısmını kesecek ve yatakta onun yanına bir kırmızı gül bırakacak."

"Marsonini bu yöntemle 2023 yılı kışının son dönemleri ile 2024 yılı ilkbaharı arasında altı kadını öldürdü. Hepsi Mitchell gibi esmerdi, hepsi evden çalışıyordu, hepsi yirmi altı ile yirmi dokuz yaşları arasındaydı. Hepsi de söylenene göre çocukluğunda ona cinsel ve fiziksel istismarda bulunmuş ablasına hafifçe benziyordu."

Eve doğruldu. Katie Mitchell'ı gizlilik içinde alacağız. Eğer Renquist'i bundan sonraki kırk sekiz saat içinde bulamazsak, o bizi bulacak."

Bölüm 22

Doğruca Katie Mitchell'ın dairesine gitme riskine girmekten başka seçenekleri yoktu. Eğer Renquist bunu anlarsa, bu onu korkuturdu ama Eve bir kişinin daha hayatını riske atamazdı.

Eğer Renquist kaçarsa, Eve onu avlayıp yakalayacaktı.

EDB'nin yardımıyla, Mitchell'ın üçüncü katta kaldığı binanın planını almıştı. Renquist'in evinde devam etmekte olan araştırmayı Feeney'nin sorumluluğuna bırakıp Roarke'ı yanında götürdü.

Dengeyi sağlamak için, demişti Roarke'a.

"Bana çok iyi davranıyorsun sevgilim. Gerçekten şımaracağım."

"Hiç şansın yok. Her neyse, kadınlarla aran iyi."

"Şimdi utançtan kızarmaya başlıyorum."

"Biraz sonra kıçımla gülmeye başlayacağım, o zaman ben neyin üzerine oturacağım? Bu kadın Histerik bir hale gelebilir. Histerik kadınlarla senin aran benden daha iyi."

"Pardon bir şey mi söyledin? Ben kalçanı düşünmekle meşguldüm."

Eve arabasını bir rampadan çıkardı ve Mitchell'ın çatı

katından yarım blok ötedeki bir yere gizlendi. "Bunun eğlenceli olduğuna eminim- "

"Hiçbir fikrin yok."

"Ama programa sadık kalmaya çalışalım. Bir çift olarak doğruca içeri girmeye çalışalım ve eğer Renquist binanın dışında bir yerdeyse beni tanımaması mümkün. Yine de onun bu akşam burada olacağını sanmıyorum. Onun bir sığınakta ihtiyacı olan her şeyi bir araya getirdiğini düşünüyorum. Muhtemelen zamanımız var ama emin olamam. Marsonini her zaman kurbanlarına sabaha karşı iki ile üç arasında saldırıyordu. Eğer kıza bu gece saldıracaksa çok erken geldik. Ama ben doğruca apartmana doğru yürüyüp içeri girmek istiyorum. Güvenlikten ne kadar hızlı geçebilirsin?"

"İzle beni."

"Haydi, gidelim."

"Bence elimi tutmalısın," dedi Roarke rampadan yukarı doğru çıkarlarken. "O zaman daha az polise benzersin."

"Sol elimi tut." Eve onun diğer yanına geçti. "Silah kullandığım elimin boşta olmasını istiyorum."

"Doğal olarak." Roarke onun elini oyunbaz bir şekilde hafifçe sallarken bile gözlerini görüyordu, bir polisin izleyen, etrafı tarayan ve her gölgeyi inceleyen gözlerini. "Kapıdayken ellerimin boş olmasına ihtiyacım var. Benim arkamdan gelebilirsin. Popoma sevgi dolu küçük bir şaplak atmanın bir zararı olmaz."

"Ne için?"

"Çünkü bundan hoşlanıyorum."

Eve bunu duymazdan geldi, ama binanın girişindeki kısa merdivenleri çıkarken hafifçe onun arkasına geçti.

"Hava önemli ölçüde serinlemiş. Sanırım yılın en sıcak dönemini geride bıraktık."

"Hmm. Belki."

"Neden bana biraz yaklaşıp boynuma başını yaslamıyorsun?"

"Gizlenmek için mi yoksa hoşuna gittiği için mi?"

"Bir tür ödül olarak," dedi Roarke ve kapıyı açtı.

Eve onun kapıyı nasıl ustalıkla açtığını göremedi bile. "Oldukça hilekâr birisin," diye yorumda bulundu ve onun önüne geçti.

Asansörün güvenlik sistemiyle sıkıntı yaşamak yerine doğruca merdivenlere yöneldi. Yukarı çıktıkları zaman merdivenler doğrudan Mitchell'ın çatı katına açılacaktı.

"Renquist'in kayıtlarına göre bu akşamüstü burada bir randevuları var," diye devam etti Eve. "Bu da bana onun çoktan çatı katının güvenlik sistemini kapattığını ve bu gece ya da en geç yarın buraya girmeyi planladığını söylüyor. Kadını dışarı çıkarmam gerek ama henüz etrafta polislerin olmasını istemiyorum. Sabah erken saatlerde bir ekip ayarlayacağız." Eve kapıyı çaldı, rozetini kaldırdı ve sonra dönüp Roarke'a gülümsedi.

"Bu yüzden de onu sana bırakıyorum. Onu Merkez'e götüreceksin ve bu iş bitene kadar kadın güvenli bir yerde olacak."

"Ve bu gece burada tek başına mı kalmayı planlıyorsun? Hiç sanmıyorum."

"Rütbece senin üstündeyim."

Eve hoparlörün açılma sesini ve karşıdan birinin kafası karışmış bir şekilde, "Evet?" dediğini duydu.

"Polis, Bayan Mitchell. Sizinle konuşmamız gerek."

"Ne ile ilgili?"

"İçerde anlatmayı tercih ederim."

"Neredeyse gece yarısı oldu." Katie kapısını hafifçe araladı. "Bir sorun mu var? Biri izinsiz binaya mı girmiş?"

"Bunu içeride konuşalım."

Katie yeniden Eve'in rozetini inceledi, sonra Roarke'a baktı. İkinci kez baktığında verdiği tepki gülünçtü. "Sizi tanıyorum. Tanrım."

"Bayan Mitchell." Katie eliyle saçlarını düzeltirken Eve kendisine rahatsız olduğunu belli etmemesi emrini vermek zorunda kaldı. "İçeri girebilir miyiz?"

"Hmm. Evet. Tamam. Ben de yatmak üzereydim," dedi, ince pembe sabahlığının kuşağını çekiştirirken, ses tonundaki mahcubiyeti duyulabiliyordu. "Ben... Kimseyi beklemiyordum."

Oturma alanı ferah ve basitti, Eve'in yatak odası olduğunu düşündüğü bir yere açılıyordu. Ve odanın diğer tarafı ise daha geniş, profesyonel görünümlü bir ofise bağlanıyordu.

Alçak bir duvarın ardında uzun bir mutfak vardı. Eve kapalı olan diğer kapının ardında banyo olduğunu düşündü.

Güzel pencereleri vardı, Eve evin gün içinde çok fazla ışık aldığını düşündü. Asansör dahil olmak üzere iki çıkış vardı.

"Bayan Mitchell bugün bu adamla bir randevunuz vardı."

Eve çantasından Renquist'in fotoğrafını çıkardı.

"Hayır," dedi Katie hızlı bir bakış attıktan sonra. Bakışları Roarke'ın yüzüne takılıp duruyordu. "Oturmak ister misiniz?"

"Lütfen fotoğrafa yeniden ve daha dikkatli bir şekilde

bakıp bu adamın saat üçteki randevunuza gelen adam olup olmadığını söyler misiniz?"

"Saat üç mü? Hayır, o... Ah, bekleyin. Bu gerçekten Bay Marsonini. Ama onun saçları kızıldı. Uzun kızıl saçlarını örmüştü. Ve mavi güneş gözlükleri takıyordu. Onun biraz yapmacık olduğunu düşündüm ama sonuçta bir İtalyan."

"Öyle mi?"

"Evet. Gerçekten çekici bir aksanı vardı. Roma'dan buraya yeniden taşınıyor ama hâlâ Avrupa'da bazı işlerle ilgileniyor. Yağ işinde. Zeytinyağı. Çalışanları için bir muhasebeciye ihtiyacı vardı. Tanrım, yoksa ona bir şey mi oldu? Burada olmanızın nedeni bu mu?"

"Hayır." Eve, çatı katını incelediği gibi Katie'yi de inceliyordu. Verilerden ve kimliğindeki fotoğraftan anladığı kadarıyla Katie ve Peabody ile aynı beden ölçülerine ve ten rengine sahipti. Bu işe yarayabilirdi.

"Bayan Mitchell, bu adamın ismi Marsonini değil. Onun adı Renquist ve en azından beş kadını öldürmüş olduğundan şüpheleniliyor."

"Ah, hata yapıyor olmalısınız. Bay Marsonini çok cana yakın biriydi. Bugün onunla neredeyse iki saat geçirdim."

"Bir hata yok. Renquist potansiyel müşteri rolü yaparak, güvenlik kodunuzu kopyalamak, sizinle kişisel olarak temasa geçmek ve hâlâ yalnız yaşadığınızdan emin olmak için bu çatı katına geldi. Sanırım yalnız yaşıyorsunuz?"

"Şey, evet ama- "

"Kurbanlarına hep yaptığı gibi bir süredir sizi gizlice takip ediyor, sizin alışkanlıklarınız hakkında bilgi ediniyordu. Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde, muhtemelen siz uyurken bu konuta girmeyi amaçlıyordu. Sonra sizi bağ-

layacak ve kendi mutfak aletlerinizle sizi parçalara ayırıp öldürmeden önce size tecavüz ve işkence edecekti."

Eve, Katie'nin boğazından boğulur gibi çıkan sesi duydu ve sonra esmer kadının gözlerinin yukarı doğru kaymasını izledi.

"Tamamen senindir," dedi Eve ve Roarke bir küfür edip Katie yere yuvarlanmadan önce onu yakalamak için öne doğru bir adım attı.

"Bunu daha duyarlı ve hassas bir şekilde yapabilirdin."

"Elbette. Ama bu daha hızlıydı. Kendine geldiğinde ihtiyacı olan şeyleri çantasına alabilir, sonra onu dışarı çıkar."

Roarke, Katie'yi kaldırdı ve onunla birlikte kanepeye doğru gitti. "Burada tek başına durup onun gelmesini beklemeyeceksin."

"Benim işim bu," dedi Eve. "Ama destek çağıracağım."

"Onları şimdi çağır ve ben de onu yirmi dakika içinde senin ayağının altından çekeyim."

"Anlaştık."

Eve iletişim aracını çıkardı ve operasyonunun bir sonraki aşamasını uygulamak için hazırlandı.

***

Eve gün doğana kadar saatlerce karanlıkta oturup bekledi. Dışarıda bir izleme aracı bekliyordu ve silahlı üniformalı iki polis Mitchell'ın oturma odasında konuşlanmıştı. Ama izleme ekibinin aldığı emirler açıktı. Renquist geldiğinde o Eve'in olacaktı.

***

Adam Village'ın sınırındaki küçük bir dairedeki sessiz odasında oturuyordu. Bu odayı dikkatli şekilde dekore et-

mişti, her parçanın Avrupalı hissi vermesi, zengin, renkli ve seksi olması için seçmişti.

Niles olduğu zamanlarda eşiyle paylaştığı o soğuk, cansız evden çok farklıydı.

Bu sıcak ve derin renklere sahip odada o, Victor Clarence'dı. Bazılarının Whitechapel'daki Karındeşen Jack cinayetlerini işlediğini düşündüğü Prens Albert Victor, Clarence Dükü ile ilgili eğlenceli bir şakaydı.

Renquist buna inanmaktan hoşlanıyor, katil bir prens olmasından zevk alıyordu. Kendisinin de bundan daha düşük seviyede olmadığını düşünüyordu.

Erkekler arasında bir prens. Katiller arasında bir kral.

Ve ölümün o ünlü sanatçısı gibi, Renquist de hiçbir zaman yakalanmayacaktı. Ama o daha fazlasıydı, çünkü hiçbir zaman durmayacaktı.

Brendi ve içine biraz Zoner katılmış ince bir puro içiyordu. Tüm hazırlıklar bittikten sonra yalnız geçirdiği, bu sessiz ve düşünceli zamanları seviyordu.

Bir iş seyahati varmış gibi davrandığı şu birkaç günde yalnız kalabildiği için memnundu. Pamela'nın uzun, şüpheci bakışları ve iğneli sorularıyla onu her zamankinden daha fazla rahatsız ediyordu.

O kimdi de kendisini sorguluyor?

Kaç kere onu öldürmeyi hayal ettiğini bilseydi. Aklından geçirdiği pek çok yaratıcı yolu. Çığlık atarak kaçardı herhalde. Soğuk ve dik kafalı karısının hayatı pahasına koşarak kaçtığını düşünmek kıkırdamasına neden oldu.

Elbette bunu asla yapmayacaktı. Bu olayları evin çok yakınına getirirdi ve Renquist bir aptal değildi. Pamela, sırf Niles ile bağlantılı olduğu için güvendeydi. Ayrıca, eğer

karısını öldürürse sosyal hayatının tüm o rahatsız edici detaylarıyla kim ilgilenecekti?

Hayır, ara ara karısından ve ondan yaptığı kızdan uzakta dinlenmesi yeterli oluyordu. Sinir bozucu, sinsi küçük velet. Sevgili dadısından öğrendiği gibi, çocukların görülmemesi ya da duyulmaması gerekiyordu.

Eğer isyan ederlerse ya da itaat etmezlerse, karanlık bir yerlere konulmaları şarttı. Asla görülmeyecekleri, ne kadar yüksek sesle çığlık atarlarsa atsınlar duyulmayacakları bir yere.

Ah evet, karanlık odayı hatırlıyordu. Dadı Gable'ın kendine has yöntemleri vardı. Niles onu da yavaşça, acı dolu bir şekilde öldürmek isterdi.

Ama bu akıllıca olmazdı. Pamela gibi o da Niles ile bağlantılı olduğu için güvendeydi.

Yine de Dadı Gable ona öğretmişti, öyle değil mi? Dadı Gable ona kesinlikle öğretmişti. Çocukların disiplini ve dersleri öğretmesi için iyi para ödenen biri tarafından yetiştirilmesi gerekiyordu. Oysa o sinsi, küçük İtalyan dadının kızına disiplin öğrettiği falan yoktu. Onu şımartıyor, üzerine titriyordu. Ama yine de güzel bir kadındı, ayrıca kendisine karşı hissettiği korku ve nefret ona zevk veriyordu.

En sonunda hayatındaki her şey yerli yerine oturmuştu. Ona saygı duyuyorlardı, hayran oluyorlardı, itaat ediyorlardı. Finansal olarak rahattı, aktif ve çok az insanın sahip olduğu bir sosyal hayatı vardı. Uygun imajı sergileyen bir eşe ve istediği, tam olarak istediği her şeyi yapacak kadar çok korkan genç bir metrese sahipti.

Dahası olabilecek en büyüleyici ve eğlenceli hobiye sahipti.

Yıllarca süren bir hazırlık, planlama, strateji. Ve uygu-

lama. Bunların hepsi artık kendisinin bile ummayacağı şekillerde meyvelerini veriyordu. Kahramanlarından birinin kılığına girerek, onun kanlı ayak izlerinden yürümenin bu kadar eğlenceli olabileceğini nasıl bilebilirdi?

Sorumluluk alan ve hayat alan adamlar. Kadınların aşağılanması, canlarının acıtılması, öldürülmesi gerektiğini anladıkları için kadınlara istedikleri her şeyi yapan adamlar. Kadınlar daha ilk nefeslerinde ölümü istiyorlardı.

Kadınlar dünyayı yönetmeye çalışıyorlardı. Onu yönetmeye çalışıyorlardı.

Yavaşça purosundan bir nefes aldı, öfke nöbetlerinden biri onu ele geçirmeden önce Zoner'ın onu sakinleştirmesine izin verdi. Öfkelenmenin değil, sakin ve hesaplı bir şekilde harekete geçmenin zamanıydı.

Fazla zeki olduğu konusunda endişeleniyordu. Ama gerçekten, bir insan nasıl fazla zeki olabilirdi ki? Kimileri kendisini bir şüpheli olarak öne çıkarmasının aptalca olduğunu düşünebilirdi. Ama bu şekilde çok daha tatmin edici, çok daha heyecanlı oluyordu. Bu onun iki açıdan bu olaya dahil olmasına olanak sağlıyordu.

Bir anlamda, o fahişe polisi zaten becermişti. Onun kendisi kadar iyi düşünemeyip, ne yapacağını bilemeden etrafta çabaladığını izlemek ne kadar büyük bir heyecandı. Lanet kaltak gelip özür dilemek zorunda kalmıştı. Zihninde bu sahneyi yeniden canlandırırken, kollarını kendisine doladı. Ah, ne harika bir andı.

Eve Dallas'ı seçmesi dahice bir hareket olmuştu.

Bir erkek olsa bu kadar keyif vermezdi. Ama bir kadın, kadınların çoğu gibi sadece erkekleri bacaklarının arasında tuzağa düşürebileceği için erkeklerden daha üstün olduğunu düşünen bir kadın bunu yapabilirdi.

O kadın polis sakin, ifadesiz gözleriyle kendisine bakarken bile Niles onu boğduğunu, dövdüğünü, ona tecavüz ettiğini ve iç organlarını deştiğini düşünüyordu.

Karşısındaki düşman bir erkek olsaydı bu türde bir heyecanı asla tadamazdı.

Elbette kendisini durdurmayı başaramadığında o polis de cezalandırılacaktı. Tıpkı o muhasebeci fahişe de diğerleri gibi öldürüldüğünde. O zaman üstleri tarafından cezalandırılacak ve disipline sokulacaktı, tıpkı olması gerektiği gibi.

Ve acı çekecekti, lazer silahı onun kafasının arkasına isabet edene kadar hakkından kimin geldiğini bilmeden acı çekecekti.

Keşke ölmeden bir an önce onun bilmesini sağlamanın, ona söylemenin ve kimliğini ona açıklamanın bir yolunu bulabilseydi. O zaman mükemmel olurdu.

Elbette ki bunun bir yolunu bulmak için vakti vardı.

Memnun bir şekilde, o korkunç kâbusları görmek için yatağına yerleşti.

***

Belli ki geceyi boşa geçirmişlerdi, diye düşündü Eve, evdeki ofisinde küçük ekibiyle toplantısını düzenlerken. Toplantıyı Merkez'de yapma ya da daha büyük bir operasyon düzenleme riskine girmek istememişti. Bir sızıntı, hatta küçük bir damla bile Renquist'in ortadan yok olmasına neden olabilirdi. Artık kapanı onun asla kaçamayacağı kadar daraltabilirlerdi.

Eve panosunu, duvar ekranlarını ve Roarke'ın yeni oyuncaklarından biri olan taşınabilir holoğram birimlerinden birini kullandı.

"Buraya ve buraya yerleşmiş olan ekipler olacak." Bir lazer kalemi ile ekrandaki haritanın belirli yerlerini gösterdi. "Bunlar sadece gözlem için bulunacaklar. Renquist'i orada tutabileceğimiz ve hiçbir sivilin tehlikede olmayacağı çatı katına çekmek istiyorum. Mitchell'ın 1700 numarada kalan komşusunu su borularında bir sorun olduğu bahanesiyle başka yere aldık. Binanın yöneticisinin işbirliğini garantiledik ve bu konuyu basın ile paylaşmak konusunda bir isteği olması ihtimaline karşı Renquist'in kimliğini gizli tutuyoruz. Boş çatı katı Gözetleme Yeri C olacak."

Eve, ikinci ekranda binanın üçüncü katının planını gösterdi. "Buraya kameralar koyuyoruz. Çatı katı sürekli gözlem altında olacak. Renquist'in asansörü kullanma ihtimali düşük ama yine de oraya da kameralar yerleştireceğiz. O daireye girdiğinde, asansörün elektriği kesilecek ve ona sadece tek çıkış yolu bırakmış olacağız. Bir ekip o çıkışı kapatacak ve bir diğer ekip de pencereden çıkması ihtimaline karşı aşağıdaki sokakta olacak."

"Tuzağa düşmüş bir sıçan," diye yorumda bulundu Feeney.

"Evet, fikir bu. Ben, sınavı biter bitmez bilgilendirilecek olan Memur Peabody gibi çatı katının içinde olacağım. Yüzbaşı Feeney elektronik aygıtları Mitchell'ın evdeki ofisinden kullanacak ve Dedektif McNab de Gözlem Yeri C'den sorumlu olacak."

Eve hologramın açılması emrini verdi ve Mitchell'ın çatı katının küçültülmüş halini ofise getirdi. "Bunu ezberleyin," diye emretti. "Memur Peabody yem olacak. Onun bedeni ve ten rengi hedefle benzer. O orada, yatakta olacak, ben de bu dolapta bekliyor olacağım. En uygunu Renquist'i yatak odasına almak. Pencere yok, kaçış yolu yok."

"Silahlı olacak," diye ekledi McNab.

Eve başıyla onayladı, onun gözlerindeki endişeyi fark etmişti. Bir polis bir başka polise âşık olduğunda sorun bu oluyor, diye düşündü. "Biz de silahlı olacağız. Katil kendi bıçaklarını da getirebilir ya da Mitchell'ın mutfak aletlerinden faydalanmak için önce mutfağa da gidebilir. Henüz hiç kullanmamış olsa da elinde patlatıcı ya da başka bir silah olabilir. Marsonini yanında hep bir patlatıcı ya da şok silahı taşıdığı için bunu onun silahlı olduğunu düşünerek yapacağız ve ona göre hareket edeceğiz."

Bir an bekledi. "Bu geceye kadar onu bulmak üzerinde çalışıyorduk. O şehirde ve Marsonini'yi taklit ediyor, bu nedenle hedefinin evinin yakınlarında bir yerde olabilir. Marsonini cinayetten önceki gece şarapla birlikte güzel bir yemek yerdi. İyi giyinirdi, genellikle İtalyan tasarımcılar tarafından yapılmış takımlar olurdu üzerinde ve aletlerini pahalı bir evrak çantasında taşırdı. İşini opera dinlerken yapardı. Aksanlı konuşurdu, ama St. Louis'te doğduğu için bu sahte bir aksandı. Geçmişi, detaylar ve şüphelinin tam bir biyografisi dosyaların içinde."

Ekibinin üyeleri kıpırdanıp biyografileri çıkarırken bekledi. "Renquist Marsonini olacak, onun kişisel özelliklerini, alışkanlıklarını ve rutinlerini taklit etme girişiminde bulunacak ve büyük ihtimalle bunu başaracak. Dosyalarınızda aynı zamanda uzun kızıl saçları ve güneş gözlükleriyle nasıl görüneceğinin tahmini bir resmi de var. Şimdi detayların üzerinden geçelim. Eğer Renquist bu modele göre hareket ederse, olay bu akşam gerçekleşecek."

Eve, ekibinin gitmesine izin vermeden önce bir saat daha geçti. Bilgilendirme sırasında McNab'in bileğindeki

mor kayışlı saatine üç kere baktığını gördüğünden onu bir kenara çekti.

"Onun iki saati daha var. Sakinleşsen iyi olur."

"Üzgünüm. Sadece bu sabah çok sinirliydi. Şu anda simülasyonlara giriyor. Simülasyonlarda başarısız olup duruyordu."

"Eğer başarısız oluyorsa, o zaman yükselmek için hazır değildir. Bunda zamanlama çok önemli McNab ve burada Peabody'nin dedektif rozetini almasından çok daha fazlası söz konusu."

"Bunu biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak konusunda o kadar endişeleniyor ki, içi dışına çıktı."

"Tanrım. Bu benimle ilgili bir şey değil."

McNab bir karar vermeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı, sonra omuz silkti. "Evet, öyle. Kesinlikle öyle. Büyük kısmı öyle. Bunu sana söylememem gerekiyordu ama bilmen gerektiğine karar verdim, böylece o başarısız olursa onu idare edebilirsin."

"Kendini idare etse iyi olur. Sınavdaki işi bittiğinde doğruca bu operasyona dahil olacak ve sonuçlar elinde olmayacak. Kendini idare edip işini yapsa iyi olur."

McNab ellerini ceplerine soktu ve neşeli bir şekilde Eve'e gülümsedi. "Bak, onu nasıl idare edeceğini biliyorsun."

"Kaybol gözümün önünden."

Eve, Peabody'yi aklından çıkarmak için masasının köşesine oturdu. İnsanların hayatlarından, adaletten sorumlu olmak bir şeydi ama birinin psikolojisinin senin ellerinde olduğunu söylenmesi lanet olası başka bir şeydi.

Bu iş nasıl bu noktaya gelmişti?

"Teğmen?" Roarke yan yana ofislerini birbirine bağla-

yan kapının orada durmuş Eve'i izliyordu. "Bir dakikanı alacağım."

"Evet." Eve kalktı ve yeniden Mitchell'ın yatak odası simülasyonunun içine girip mesafeleri, açıları, hareketleri değerlendirdi. "Elimdeki her şey bu. Onu sokakta yakalayabiliriz," dedi kısmen kendi kendisine. "Ama Marsonini patlatıcı ya da şok silahı taşıyordu bu nedenle Renquist'in elinde de bir silah olacaktır. Eğer bir şey anlarsa ve ateş etmeye başlarsa... Belki aptal bir sivil araya girebilir. Potansiyel rehine vakası. İçeride yapsak daha iyi olur. İçeride sınırlı ve kontrol altında olur. Kaçacağı bir yer yok, sivil hedefler yok. İçeride daha temiz olur."

"Peabody yatakta ve açıkta olacağı için endişeleniyorsun."

"O kendi başının çaresine bakabilir."

"Evet bakabilir. Ama endişeleniyor olduğun gerçeği, benim de kendime göre endişelerim olduğunu anlamana yardımcı olacaktır. Bu nedenle de senden beni de bu operasyona dahil etmeni istiyorum."

Eve tek kaşını kaldırdı. "İstiyor musun? Benden mi? Neden yakın dostun Jack'e ya da kankan Ryan'a gitmiyorsun?"

"İnsan hatalarından ders alıyor."

"Öyle mi?"

"Birkaç sebepten ötürü orada olmak istiyorum ve bunlardan biri bunun senin için kişisel olması. Kişisel olduğu zaman daha karmaşık ve zor olur."

Eve döndü. "Hologram programını sonlandır. Ekranlar kapansın." Masasının üzerinde soğumuş kahvesi duruyordu. Kupayı aldı, sonra yeniden masaya koydu. Sonra

Peabody'nin annesinin ona vermiş olduğu küçük tanrıça heykeline uzandığını fark etti.

"Sorun bıraktığı notlar değil. Onlar sinir bozucu ama bir açıdan da yardımcı olan şeyler. Beni gelecekte bir hedef olarak belirlediği gerçeği de bunun ayrılmaz bir parçası. Hatta onun korkunç, kendini beğenmiş, hasta, aşağılık bir pislik olması da sorun değil. Sorun Marlene Cox'un hayata dönmek için mücadele etmesini izlemek ve daha da önemlisi annesinin iradesiyle onun bunu başarmasını sağladığını görmekti. Hastane yatağının yanında oturması, ona kitap okuması, elini tutması, onunla konuşması, inanması. İnanmamayı reddediyordu çünkü onu... Tamam, her şeyden çok seviyordu."

Eve küçük heykeli yeniden yerine koydu. "Annesinin bana bakışı, benim bunu düzelteceğime dair koşulsuz inancı. Benim işimde her zaman ölüler için bir şeyleri yoluna koyarsın. Ama Marlene hayatta. Bu nedenle de bu dava kişisel. Hedefte ben de varım, evet ve kişisel olduğunda daha karmaşık oluyor."

"Beni kullanabilir misin?"

"Senin gibi hilekarı mı? Kullanmamak için bir neden göremiyorum. Seni Merkez'e bırakacağım. EDB'de Feeney'ye rapor verebilirsin."

***

Eve'in Merkez'deki ilk görevi Pamela Renquist'in sorgu odasına getirtilmesini sağlamaktı. Renquist'in yüksek maaşlı avukatları daha şimdiden onun serbest kalması için çalışmaya başlamıştı. Eve kadını on iki saat daha içerde tutabilirse kendini şanslı hissedecekti.

Pamela avukatı yanında olmadan ve üzerinde hapishane tulumu yerine kendi kıyafetleriyle geldi. Eve onun

konumunu torpil amacıyla kullandığını düşündü ve eliyle masayı gösterdi.

"Seninle yalnız konuşmayı kabul ettim, çünkü avukatlarımın vaktini sana harcamasını istemiyorum." Pamela oturdu, ipek pantolonunu eliyle düzeltti. "Kısa süre sonra serbest kalacağım ve avukatlarıma şimdiden sana karşı taciz, hatalı tutuklama ve iftira nedeniyle dava açmaları için talimat verdim."

"Tanrım, şimdi başım çok fena belada. Bana onun nerede olduğunu söyle Pam ve bunu başka kimsenin canı yanmadan bitirelim."

"İlk olarak, bana bu kadar samimi bir şekilde seslenmeni takdir etmiyorum."

"Hey, duygularımı incitiyorsun."

"İkinci olarak," diye devam etti Pamela, şubat havası kadar soğuk bir sesle, "eşim iş nedeniyle Londra'da ve döndüğünde tüm nüfuzunu seni yok etmek için kullanacak."

"Sana bir son dakika haberim var: Eşin New York'ta, kurbanlarını kesip parçalara ayırmadan önce onlara işkence yapmak ve tecavüz etmekle tanınmış Enrico Marsonini yöntemini kullanarak muhasebeci bir kadını öldürmek için son hazırlıklarını yapıyor. Marsonini her zaman küçük bir ödül olarak kurbanın bir el ya da ayak parmağını yanına alırdı."

"İğrençsin."

"Ben iğrencim." Eve şaşkın bir şekilde kahkaha attı. "Gerçekten ilginç birisin. Devam etmek gerekirse. Niles son kahramanının modelini izleyerek, dün akşamüstü en son öldürmeyi amaçladığı kurbanını ziyaret etti."

Pamela parmaklarını kıvırıp manikürlü tırnaklarını inceledi. "Bu mantık dışı."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Kocanın, çocuğunun babasının, beraber yaşadığın adamın bir psikopat olduğunu biliyorsun. Onun üzerindeki kanın kokusunu aldın, öyle değil mi Pam? Onun yüzüne baktığında onun ne olduğunu gördün. Bir kızın var. Onu korumanın zamanı gelmedi mi?"

Pamela'nın gözleri parladı ve içlerinde biraz da olsa öfke vardı. "Kızım seni hiç ilgilendirmez."

"Belli ki seni de ilgilendirmiyor. Dün gece evine çocuk koruma servisinden bir görevli gönderdim. Sophia DiCarlo ile birlikte Rose da güvenli bir yere alındı. Bunun senin için yeni bir haber olmasının nedeni de dün buraya getirildiğinden beri kızınla iletişime geçmeye tenezzül etmemen."

"Kızımı evimden ayırmaya hakkınız yok."

"Var. Ama kızınla, onun dadısıyla ve diğer çalışanlarınızla konuştuktan sonra bunu yapmaya karar veren çocuk koruma görevlisiydi. Eğer kızını geri almak istiyorsan, o deliden uzaklaşmanın ve onun karşısında durmanın zamanı geldi. Çocuğunu korumanın zamanı şimdi."

Gözlerdeki öfkenin, o minik duygu kırıntısının yerini yeniden buz gibi ifade almıştı. "Teğmen Dallas, benim eşim önemli bir adam. Bir yıl içerisinde İspanya'nın yeni İngiliz Büyükelçisi olacak. Bize bunun sözünü verdiler. Korkunç ve çirkin fantezilerinle ne eşimin ne de benim itibarımı zedelemeyeceksiniz."

"O zaman sen de onunla birlikte mahvolacaksın. Bu benim için hoş bir artı olur." Eve ayağa kalktı ama duraksadı. "Sonunda, bunu sana ve kızına da yapacaktı. Kendisini durdurmayı başaramayacaktı. İspanya'ya gitmiyorsun Pam ama sonunda nereye gidersen git, senin o değersiz hayatını

kurtardığını gerçeği hakkında düşünecek yeterince zamanın olacak."

Eve yürüdü, çelikle kuvvetlendirilmiş panele sertçe iki kere vurdu. "Kapı," diye seslendi ve yürüyerek uzaklaştı.

Biri seslendiğinde ofisine doğru yürüyordu. Eve yürümeye devam etti ve Peabody'nin kendisine yetişmesine izin verdi.

"Dallas. Efendim. Teğmenim!"

"Bölmende yapılması gereken evrak işleri var. Onlarla ilgilen. Saat onda bilgilendirme için ofisimde ol. Otuz dakika içinde çıkıyoruz."

"Efendim, operasyon hakkında beni zaten bilgilendirdiler. Sınavdan çıktığımda McNab benimle buluştu."

Güzel, diye düşündü Eve. Aferin ona. Ama yüzündeki polis somurtmasını korumaya devam etti. "Dedektif Moron prosedürü atlamış olsa da bilgilendirilmen şart."

"Eğer siz bana söylemiş olsaydınız o söylemek zorunda kalmazdı."

Bu homurdanmasına neden oldu. Eve hızla cinayet bölümüne girdi. "Ofisime gel. Şimdi."

"Dün gece Renquist olduğu kesinleşmiş." Peabody hızla yürüyerek Eve'i takip etti. "Araştırma için ben de çağırılmalıydım. Siz prosedürü atladınız."

Eve hızla odasının kapısını kapadı. "Benim yöntemlerimi mi yoksa otoritemi mi sorguluyorsun?"

"Yöntemlerinizi Teğmen. Kısmen. Demek istediğim, ah. Eğer dün gece Renquist evde olsaydı, onu yakalayacaktınız ve ben bunu kaçıracaktım. Sizin yardımcınız olarak- "

"Yardımcım olarak, sana söyleneni söylendiği zamanda

yapacaksın. Eğer bu anlaşma seni tatmin etmiyorsa, bunu yazılı olarak bildir."

"Dün gece davayı ben olmadan çözdünüz. Bu sabah ben yokken bir operasyon bilgilendirmesi yaptınız. Girdiğim sınav benim bu davaya katılımımın önüne geçmemeliydi."

"Neyin öncelikli olduğuna ben karar veririm. Her şey oldu bitti. Eğer bu konu hakkında daha fazla söylenmek ve şikâyet etmek istiyorsan, tekrarlıyorum, bunu uygun kanallar yoluyla bildir."

Peabody çenesini öne çıkardı. "Şikâyette bulunmak istemiyorum Teğmenim."

"Senin seçimin. Masandaki evrak işlerini bitir. Yirmi beş dakika içinde garajda benimle buluş. Seni yolda bilgilendireceğim."

***

Katie Mitchell'ın çatı katında, tıpkı hologramın içinde yürüdüğü gibi yürürken uzun bir gün olacak, diye düşündü Eve.

Renquist her nereye saklandıysa, bunu iyi başarmıştı.

Hamle sırası sende, diye düşündü Eve ve biraz daha kahve içti.

Eve çevredeki her otele bakmış ama onu bulamamıştı. Tavan arasında volta atarken bile bu araştırma genişliyordu.

Roarke ve Feeney'nin çalıştıkları ofisin kapısına doğru yürüdü.

"Hiçbir şey," dedi onu hisseden Roarke. "Özel bir konutta kalıyor olması daha büyük ihtimal. Kısa dönemli kiralama. Alanı tarıyoruz."

Eve kolundaki saate bir kere daha baktı. Daha saatler vardı ve Eve binaya girip çıkma riskine giremezdi. Yeniden mutfağa doğru yürüdü, Mitchell'ın OtoAşçı'sını dürttü.

"Huzursuz musun?" dedi Roarke onun arkasından.

"Beklemekten, bunu zihnimde defalarca evirip çevirmekten başka bir şey yapamamaktan nefret ediyorum. Bu beni sabırsızlaştırıyor."

Roarke eğilerek onun başının arkasını öptü. "Peabody ile atıştınız mı?"

"Neden erkekler her zaman kadınların atıştığını söyler? Erkekler atışmıyor sanki."

Roarke onun omuzlarını ovdu. Eve'in omuz kasları taş gibi olduğundan, Roarke zihnine daha sonra onun bedenini gevşetmek için bir şeyler yapmayı not etti. O bundan hoşlansa da hoşlanmasa da. "Neden ona sınavının nasıl geçtiğini sormuyorsun?"

"Eğer bilmemi isterse bana söyler."

Roarke ona doğru eğildi, dudaklarını saçlarına dokundurdu ve sonra kulağına doğru konuştu. "Batırdığını düşünüyor."

"Lanet olsun." Eve ellerini yumruk yaptı. "Lanet olsun. Kahretsin. Lanet olsun." Buzdolabına doğru gidip kapağını açtı ve dörtlü Çilek Tarlası Donmuş Tatlı kutusunu kaptı.

Bir kaşık buldu, dondurmanın içine daldırdı ve sonra sert adımlarla yatak odasına gitti.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Roarke.

Peabody yatağın kenarında oturmuş cep bilgisayarından sabahki bilgilendirmeyi okuyordu. Eve içeri girdiğinde bakışlarını kaldırdı ve onun elindeki dörtlü dondurma paketini gördüğünde suratını asmak üzereydi.

"Al." Eve dondurmayı onun eline tutuşturdu. "Bunu ye

ve surat asmayı kes. Yüzde yüz performansını göstermene ihtiyacım var."

"Sadece... Berbat ettiğimi düşünüyorum, gerçekten kötü bir şekilde."

"Senin düşünmeni istemiyorum. Bunu tamamen aklından çıkar. Odaklanmak zorundasın. Bir hamleyi, bir işareti kaçırma lüksün yok. Birkaç saat içinde o yatakta, karanlıkta yatıyor olacaksın. O içeri girdiğinde tek amacı seni öldürmek olacak. Gece görüş gözlükleri takıyor olacak. Karanlıkta çalışmayı seviyor. O seni görecek ama sen onu görmeyeceksin. Biz harekete geçene kadar onu görmeyeceksin. Bunu berbat edemezsin, yoksa yaralanırsın. Yaralanırsan, beni gerçekten sinirlendirirsin."

"Bugün için üzgünüm." Peabody ağzına çilekli dondurma tıktı. "Çok endişelenmiştim. Sınavdan çıktıktan sonra yolda, olabildiğince fazla kere kendi canıma okudum. Ve beni çağırmış olsaydınız, o lanet olası sınava girmemiş olurdum diye düşünmeye başladım."

"Sınava girdin. Ve yarın sonuçları öğreneceksin. Şimdi bunu bir kenara koy ve işini yap."

"Yapacağım." Peabody bir kaşık dondurmayı Eve'e uzattı.

Eve alarak tadına baktı. "Tanrım. Bu çok kötü."

"Ben iyi olduğunu düşünüyorum." Biraz daha neşelenmiş olan Peabody kaşıkla daha fazla dondurma aldı. "Sadece artık gerçeğini yediğiniz için şımardınız. Bana kızmadığınız için teşekkürler."

"Kızmadığımı kim söyledi? Eğer senden hoşlanıyor olsaydım, bir sivilin donmuş pisliğini çalmak yerine gerçek dondurma alması için birini gönderirdim."

Peabody sadece gülümsedi ve kaşığı yaladı.

Bölüm 23

Eve, Mitchell'ın çatı katındaki mahremiyet panelleri indirilmiş pencerelerinden dışarı bakarken, Renquist'in çoktan giyinmiş olduğunu düşündü. Yakında karanlık tam olarak çökecekti. Marsonini her cinayetinden önce her zaman iki kadeh şarapla birlikte uzun, sakin bir yemek yerdi. Her zaman üst düzey bir restoranda, köşede bir masa rezerve ettirirdi.

Bu yemekte iki, hatta üç saat geçirebiliyordu. Yemeğin tadını çıkarıyor, şarabını yudumluyordu. Yemeğini kahve ve tatlı ile bitirirdi. İyi şeylerin tadını çıkaran bir adam.

Renquist bunu takdir ediyor olmalıydı.

Eve o anda zihninde onu görebiliyordu. Kusursuzca beyaz, ısmarlama dikilmiş gömleğini ilikliyordu. İyi bir odada olmalıydı. En iyisinden daha azına tahammül edemezdi - Renquist ya da Marsonini olarak.

İpek bir kravat. Muhtemelen ipek bir kravat takıyordu. Parmaklarını üzerinde kaydırırken ya da kusursuz düğümü düzeltirken parmaklarındaki hissi seviyor olmalıydı.

Kurbanını kontrol altına aldığında ve zaptettiğinde kravatı çıkaracaktı. Her kıyafetini, kırışmaması için dikkatle

asacaktı. Kan lekeleri kadar kırışıklık olmasını da istemiyordu.

Eve onun, Renquist'in kendisini Marsonini'ye nasıl dönüştürdüğünü görebiliyordu. Gururu olan uzun kızıl saçlarını taramasını. Renquist aynaya baktığında artık Marsonini'nin yüzünü görüyor muydu? Görüyor olacağını düşündü. Daha koyu ten rengi, çok benzer olmayan yüz hatları, daha dolgun dudaklar ve hafif boyanmış yüzünde öne çıkan soluk gözler. Marsonini'ye benzediğine inanmaya ihtiyacı vardı, yoksa gece aynı tadı vermezdi.

Ve ceket. Açık gri bir ceket, belki açık renklerde ince çizgileri var. Seçkin zevkleri olan bir adama uygun, güzel bir yaz kıyafeti. Biraz da kolonya.

Evrak çantasını kontrol edecekti. Derinin kokusunu almak için derin bir nefes çekecekti. Tüm aletlerini dışarı çıkaracak mıydı? Muhtemelen. Elini ipin üzerinde gezdirecekti. Kurbanın teni üzerinde acı verici çizgiler bırakacak ince, güçlü bir ip.

Onların acı çektiği düşüncesini seviyordu. Sonra da ağız tıkacı. Bunun getirdiği aşağılamayı tercih ediyordu. Prezervatifler, kendi güvenliği ve korunması için. İnce purolar ve altın bir çakmak. İyi tütünden, neredeyse kurbanın derisi üzerinde minik yanık daireler bırakmaktan zevk alıyordu. Fazladan zevk katması için yaraların üzerine dökmek üzere alkolle dolu küçük bir antika şişe.

İç içe geçerek küçültülebilir bir sopa, çelikten. Kemikleri kıracak, kıkırdakları paramparça edebilecek kadar güçlü. Ve eğer havasında olursa başka bir amaca da uygun olacak kadar erkeklik organına benziyor.

Elbette ki bıçaklar. Kurbanın mutfağındaki bıçakları yeterli bulmaması ihtimaline karşı, keskin ve tırtıklı bıçaklar.

Müzik diskleri, gece görüş gözlükleri, el patlatıcısı ya da minik bir şok cihazı, kâğıt inceliğinde eldivenler. Kendi havlusu. Mısır pamuğundan yapılmış havlusu ve işini bitirdikten sonra yıkanmak için kullandığı kokusuz sabunundan yeni bir kalıp.

Son olarak da bir önceki gün çatı katına yaptığı ziyarette kopyaladığı güvenlik kodları. Ardında hiçbir iz bırakmadan binaya girmesini sağlamak için kameraların bağlantısını bozacak bir de sinyal bozucu.

Artık hepsi düzenli bir şekilde şık çantanın içine konmuştu.

Aynaya son kez bakacaktı ve kendini tamamen görebileceği bir boy aynası olmalıydı. Mükemmel olmak zorundaydı. Bir ipliği almak için yakasına parmağıyla hafifçe dokunacaktı.

Sonra, dışarıda geçireceği akşamına başlamak için kapıdan çıkacaktı.

"Neredeydin?" diye sordu Roarke, Eve'in bakışları değişip omuzları rahatladığında.

"Onunlaydım." Eve sevdiği adama baktı, elinde iki kupa kahve olduğunu gördü. "Teşekkürler," dedi birini alırken.

"Peki, o neredeydi?"

"Akşam yemeği için evden çıkıyordu. Nakit ödeyecek. Her zaman nakit öder. Gece yarısı olana kadar orada oyalanacak, sonra uzun bir yürüyüşe çıkacak. Marsonini araba kullanmazdı ve nadiren taksiye binerdi. Buraya kadar yürüyecek, her blokta biraz daha canlanacak."

"Onu nasıl yakaladılar?" Roarke biliyordu ama Eve'in bu konuda konuşmasını istiyordu.

"Öldürmeyi planladığı kurban, buradan çok farklı ol-

mayan bir çatı katında yaşıyordu. Arkadaşlarından biri sevgilisiyle çok büyük bir kavga etmişti ve Lisel'in -kadının adı buydu- omzunda ağlamak ya da kadınlar beraberken ne yaparsa onu yapmak için gelmişti."

"Çilekli dondurma yerler."

"Kapa çeneni. Yani, bu arkadaşı en sonunda ağlayarak içini dökmüş ve kanepede uyumuş. Onu uyandıran müzik olmuş. Kadın adamın içeri girdiğini duymamış - belli ki ucuz bir şarap ya da bira içmişlerdi. Marsonini onun orada uyuduğunu fark etmemişti ki bu bir hataydı. Bu nedenle kızın arkadaşı müziğe bakmak için yatak odasına gitmiş. Lisel çoktan bağlanmış, ağzı tıkanmış ve diz kapaklarından biri kırılmış haldeymiş. Marsonini çıplakmış. Arkası kapıya dönükmüş. Yatağa çıkıp Lisel'e tecavüz etmek için hazırlanıyormuş."

Eve kurbanın kafasından neler geçtiğini, acının üstüne çıkan şeyleri biliyordu. Olmak üzere olan şeyin korkunç dehşetinin acıdan kötü, çok kötü olduğunu biliyordu.

"Arkadaşı soğukkanlılığını yitirmemiş," diye devam etti Eve. "Koşarak oturma odasına gitmiş, 911'i aramış. Sonra koşarak yatak odasına dönmüş, Lisel'in diz kapağını kırmak için kullandığı sopayı almış ve adamı dövmeye başlamış. Kafatasını çatlatmış, çenesini, burnunu ve dirseğini kırmış. Polisler oraya gelene kadar Marsonini bilincini kaybetmiş ve kötü durumdaymış. Arkadaşı Lisel'i çözüp üzerine bir şeyler vermiş ve polisler gelene kadar pisliğin boğazına bir bıçak dayamış -ve ifadesinde söylediğine göre- bıçağı boğazına saplamak için adamın kendine gelmesini umut ediyormuş."

"Onu durduranın bir kadın olmasının boğazında kaldığını söylerdim."

Eve'in dudakları hafifçe kıvrıldı, çünkü onu anlıyordu. "Ben de öyle olduğuna inanıyorum. İki sene sonra hapishanede, kimliği belirlenemeyen bir mahkûm ya da gardiyan onu hadım edip hücresinde ölüme terk ettiğinde öldü. Kan kaybından."

Eve derin bir nefes aldı ve bunu konuşmanın yardımcı olduğunu fark etti. "Ben kontrole çıkacağım. Bacaklarını esnetmek için iki saatin var, sonra içeri giriyoruz. Ve bekliyoruz."

Gece yarısı dolabın içine bir tabure taşıdı. Kapıyı, yatağı ve Peabody'nin bedeninin üst kısmı görebileceği bir açıyla açık bıraktı.

Daire tamamen karanlık ve sessizdi.

"Peabody her on beş dakikada bir iletişim aracını kontrol et, ta ki ben telsiz susması emri verene kadar. Orada uyuyakalmanı istemiyorum."

"Teğmenim bana çok güçlü bir yatıştırıcı verseniz bile uyuyamam. Bünyem çok hızlı çalışıyor."

"Kontrollerini yap. Sakin kal."

Ya yanılıyorsam, diye sordu Eve kendisine. Ya hedefini, yöntemlerini değiştirdiyse, ya benim kokumu aldıysa? Eğer bu akşam gelmezse rastgele mi öldürecekti yoksa korkup kaçacak mıydı? Gizli bir kaçış planı var mıydı? Acil bir yol, yedek fonlar ve pasaport?

Gelecek, diyerek temin etmeye çalıştı kendisini. Ve eğer gelmezse onun izini süreceğim.

Eve kendi kontrollerini yaptı, sokaktaki ve evdeki tüm ekiplerden yeni bir şey olmadığı bilgisini aldı. Bir saat sonra esnemek için ayağa kalktı.

Saat ikiden sonra kanının hızla pompalanmaya başladı-

şını hissetti. Katil geliyordu. İletişim aracı kulağına doğru tıslamadan birkaç saniye önce onun geldiğini anlamıştı.

"Şüpheli olması olası biri görüldü. Yalnız bir erkek, güneye binaya doğru ilerliyor. Bir doksan boylarında. Açık renk takım elbise ve koyu renk kravat. Elinde bir evrak çantası var."

"Sadece izleyin. Yaklaşmayın. Feeney duyuyor musun?"

"Yüksek ve net bir şekilde."

"McNab?"

"Hazırım."

"Yanlış alarm gibi görünüyor. Binayı geçti, güneye doğru devam ediyor. Bekleyin... İzliyor, yaptığı şey bu. Etrafı dikkatle izliyor, sokağı kontrol ediyor. Geri dönüyor, yeniden binaya yaklaşıyor. Elinde bir şey var. Bir güvenlik sinyal bozucusu olabilir. Dönüyor. Binanın içine doğru giriyor Teğmenim."

"Araçta kalın. Emrimi bekleyin. Peabody?"

"Hazırım."

Eve yataktaki hafif hareketi gördü ve Peabody'nin şok cihazını eline aldığını anladı. "Feeney, sen ve sivil danışman ben temizleyene kadar kapıların arkasında kalın. O herifin tamamen içeri girmesini istiyorum. McNab, o kapıdan içeri girdiği anda, asansörün devre dışı kalmasını ve bundan bir saniye sonra, ekibinin dışarı çıkmasını ve koridoru kapatmasını istiyorum. Duyuyor musun?"

"Duydum. Benim seks kraliçem nasıl?"

"Pardon Dedektif?"

"Şey... Memur Peabody'ye sorduğum bir soruydu Teğmenim."

"Kişisel iletişim ya da geri zekâlıca yorumlar yok, Tanrı aşkına. Bana şüpheli hakkında bir şeyler söyle."

"Merdivenleri kullanıyor efendim. İkinci ile üçüncü kat arasında ilerliyor. Yüzünü net bir şekilde gördüm Dallas. Niles Renquist için pozitif kimlik bildiriyorum. Şimdi sizin kapınıza doğru hareket ediyor. Anahtar kodu girdi. Kapıdan geçti ve içeride."

"Şimdi harekete geçin," dedi Eve fısıltıyla. "Tüm birimler, şimdi içeri girin ve bekleyin."

Eve onu duyamıyordu. Henüz değil. Bu nedenle onu zihninin içine taşıdı. Marsanini her zaman yatak odasına girmeden önce ayakkabılarını çıkarırdı. Ayakkabılarını ve çoraplarını. Onları düzenli bir şekilde giriş kapısının yanına bırakır, sonra güneş gözlüklerini çıkarıp gece görüş gözlüklerini takardı. Onlarla birlikte karanlığın içinde bir kedi gibi hareket edebiliyordu. Sonra kurbanın başında durur, saldırmadan önce onun uyumasını izlerdi.

Eve silahını çıkardı. Bekledi.

Döşemedeki ufak gıcırtıyı duydu ve iradesiyle onun gelmesini istedi; haydi gel, seni aşağılık pislik.

Sonra, karanlığa alışmış gözleriyle onun siluetini ve eliyle Peabody'nin sırtını okşadığını gördü.

Tekmeleyerek kapıyı açtı. "Işıklar!" diye bağırdı.

Renquist hızla döndü ama ışıklar yüzünden gözlükleri artık onu körleştiriyordu. Sopa elindeydi ve gözlüklerini hızla gözünden çıkarırken sopayı Eve'in sesinin geldiği yere doğru savurdu.

"Polis. Silahını bırak! Silahını bırak ve olduğun yerde kal, yoksa seni indiririm."

Renquist'in gözleri kocaman açılmıştı ve gözlerini deli gibi açıp kapatıyordu. Ama Eve, Renquist'in hemen kendisini tanıdığını fark etti ve planlarının kafasından uçup gittiğini gördü. "Pis kancık."

"Haydi, gel o zaman." Eve silahını indirdi, sonra Roarke ardında Feeney ile hızla içeri girerken, uyarır gibi parmağını kapıya doğru uzattı. "Karışmayın," dedi onlara sertçe.

Renquist uludu, sopayı ona doğru fırlattı ve sonra üzerine doğru sıçradı.

Eve yer değiştirdi, metalin omzunu sıyırıp geçmesine izin verdi. Onu hareketsiz hale getirmekten daha eğlenceli olduğu için bedenini kullanarak omzunu onun karnına, dizini ise kasıklarına geçirdi. Ve Renquist iki büklüm olduğunda yumruğuyla çenesinin altına vurdu.

"Bu sonuncusu Marlene Cox içindi," diye homurdandı.

Eve kelepçelerini çıkarırken ayağını onun beline koydu. "Eller arkaya, seni kusmuk kovası."

"Seni öldüreceğim. Hepinizi öldüreceğim." Renquist kurtulmak için kıvranırken azgından kan akıyordu. Eve kafasındaki peruğu çekip aldığında adamın gözleri kocaman açıldı ve çılgınca bakmaya başladı.

"Ellerini üzerimden çek seni iğrenç sürtük. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet, kim olduğunu tam olarak biliyorum." Eve onu ters çevirdi çünkü onun kendisini görmesini istiyordu. Onun yüzüne bakmasını istiyordu. Nefret oradaydı, daha önce gördüğüne benzeyen bir nefret. Kendi annesinin gözlerinde gördüğü, insanın kemiklerine işleyen bir nefret.

Ama o anda bunu görmek, Eve'e sadece tatmin hissi veriyordu.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun Niles? Ben senin canına okuyan kadınım, iğrenç sürtüğüm, pis kancığım. Ben seni parmaklıklar ardına tıkacak olan kişiyim."

"Beni asla hapse atamayacaksın." Renquist'in gözlerinde yaşlar parlamaya başlamıştı. "Beni yeniden karanlık bir yere kilitlemeyeceksin."

"Sen çoktan gitmişsin. Ve Breen bunun hakkında yazdığında, seni yenen kişinin bir kadın olduğu hakkında dikkatli bir not düşecek."

Renquist inlemeye ve ağlamaya başladı. Eve bir kız gibi derdi ama bu kendi cinsiyetindeki herkes için bir hakaret olurdu.

"Ona haklarını okuyun," dedi üniformasıyla yataktan kalkmış olan Peabody'ye. "Onu Merkez'e götürün ve nezarete atın."

"Evet efendim. Tutukluya eşlik etmek ister misiniz?"

"Buradaki işleri düzene sokacağım ve sizi izleyeceğim. Sanırım onunla baş edebilirsin."

"Sanırım bu durumdayken, onunla on yaşındaki bir oğlan da baş edebilir efendim." Renquist hıçkırıp öfkeyle ayaklarını yere vururken başını iki yana sallıyordu.

Sonra Peabody hızla başını kaldırdı. "Ne? Ne dediniz?"

"Bir tutuklama prosedürünün standart düzenini tekrar etmem mi gerekiyor?"

"Hayır. Hayır, efendim. Siz... Dedektif mi dediniz?"

"Kulaklarınla ilgili bir sorun mu var? Ah, bu arada tebrikler. Şüpheli yakalandı ve tutuklandı," dedi Eve odadan çıkarken iletişim aracına doğru. Sadece Roarke'a göz kırpacak kadar bir süre durakladı. "Tüm birimler, rahat. Tebrikler."

"Haydi," dedi Feeney, McNab'in çıkardığı öpücük sesleri ve kulaklığından gelen alkışlarla şoke olan Peabody'ye "Bu pislik torbası bende."

Peabody küçük bir sevinç çığlığıyla Renquist'in üzerinden atlayıp geçti. "Dallas! Gerçekten, gerçekten emin misin? Sonuçlar yarına kadar bildirilmeyecek."

"Neden benim tutuklu hakkında verdiğim emri uygulamıyorsun?"

"Lütfen."

"Tanrım, bir bebekten farksız." Ama Eve sırıtmamak için iradesinin her zerresini kullandı. "Bazı kaynaklarım var. Onları kullandım. Sonuçlar yarın sabah saat sekizde asılacak. Yirmi altıncı olmuşsun ki bu da çok kötü değil. Yüz yapanı alıyorlar, böylece kabul edildin. Simülasyonlarda daha iyi olabilirdin."

"Biliyordum."

"Ama iyi iş çıkardın. Sonuç olarak iyi iş çıkardın. Standart seremoni yarından sonraki gün öğle saatinde olacak. Bir operasyonun son aşamasında ağlayamazsın," dedi Peabody'nin gözleri dolduğunda.

"Ağlamayacağım. Tamam." Peabody kollarını açıp öne doğru atıldı.

Eve geri çekildi. "Öpmek yok! Tanrım. Elimi sık. Elimi sık!" Kendini savunur gibi elini uzattı. "İşte böyle."

"Evet efendim. Evet efendim." Peabody, Eve'in elini tuttu ve hızla salladı. "Ah, boş versene," dedi ve kollarını kaburgalarını kıracak kadar sıkı bir şekilde Eve'e doladı.

"Çekil üstümden seni manyak." Ama artık kahkahasını engellemesi imkânsız bir hale gelmişti. "Git McNab'in üzerine atla. Ben lanet olası tutukluyu götüreceğim."

"Teşekkürler. Tanrım, Tanrım teşekkürler!" Kapı hızla açıldığında Peabody kapıya doğru koşuyordu. McNab onu havada yakaladı ve Eve ayakları üzerinde durabildiği için McNab'e hakkını teslim etmeliydi.

Adet yerini bulsun diye gözlerini devirirken, yeniden yatak odasına doğru yürüdü.

"Onu ben götürürüm," dedi Feeney. "Kıza zafer dansını yapacak kadar zaman tanıyalım."

"Tam arkanda olacağım."

"Buna pişman olacaksın." Renquist'in gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu ama içlerinde öfke vardı. "Çok pişman olacaksın."

Eve öne doğru bir adım attı, onun tam yüzüne baktı ve sessizliğin bu öfkeyi korkuya çevirecek kadar uzamasına izin verdi. "Seni ilk gördüğümde, sen olduğunu anladım. Senin ne olduğunu gördüm. Ne olduğunu biliyor musun Niles? Masum insanları öldürdüğünde kendisi olacak kadar cesareti bile olmadığı için başka korkakların arkasına saklanan, acınası ve korkak birisin. Neden dedektifime seni tutuklamasını emrettim biliyor musun? Çünkü artık bir dakikamı bile harcamama değmezsin. Sen bittin."

Niles yeniden ağlamaya başladığında, Eve arkasını döndü. "Beni gideceğim yere götür Denizci," dedi Roarke'a.

"Benim için bir zevk olur." Kapıya ulaştıklarında Roarke onun elini tuttu ve Eve inleyerek onun elinden kurtulmaya çalıştığında tutuşunu sıkılaştırdı.

"Bu tip şeyler için endişelenmek için çok geç. Operasyon sırasında bana göz kırptın."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım." Eve dudak büktü. "Belki de gözümde bir şey vardı."

"Bir bakalım." Roarke onu koridorda duvara yasladı ve Eve küfrettiğinde kahkaha attı. "Hayır, ben bir polisin büyük, muhteşem gözlerinden başka bir şey görmüyorum." Roarke onun gözlerinin arasını öptü. "Bugün iyi iş çıkaran tek kişi Peabody değildi."

"İşimi yaptım. Bu benim için yeterince iyi."

***

Eve iki gün sonra, Mira'nın Niles Renquist hakkındaki ön psikolojik raporunu okudu. Sonra arkasına yaslanıp tavana baktı. Bu ilginç bir hile, diye düşündü. Eğer savunma ekibi yeterince iyiyse, bundan kurtulabilirdi.

Masasındaki vazonun içinde duran çiçeklere baktı - o sabah annesi vasıtasıyla Marlene Cox tarafından gönderilmişti. Normalde bu onu utandırırdı ama onun yerine memnun etmişti.

Ne yaparsa yapsın, adalet yerini bulacaktı. Niles Renquist bir daha asla özgür olamayacaktı. Ve bunun ardından onun karısını da yardım ve yataklıktan mıhlamak konusunda şansı olacaktı.

En azından savcı bunun için baskı yapmaya söz vermişti ve bu yeterliydi.

Eğer Eve başarılı olursa, küçük bir kızı kasıtlı bir şekilde beş yaşında annesiz ve babasız bırakacaktı. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Ama bazı çocuklar ebeveynleri olmadan daha iyi durumda oluyorlardı, öyle değil mi?

Lanet olsun, bunu nasıl bilebilirdi ki? Elini saçlarının arasından geçirdi, saçlarını yüzünden çekti. Sadece işini yapabilir ve işler yatıştığında doğrunun bu olacağını umut edebilirdi.

Bunun doğru olduğunu hissediyordu.

Kapının kolunun döndüğünü duydu, sonra da kapısı çalındı. Kapısını kilitlemişti ve şimdi de zamanı kontrol ediyordu. Eve omuzlarını hareket ettirdi, şapkasını aldı ve başına taktı.

Kapıyı açtığında Roarke'ın yüzünde nadiren olan şaşkınlık ifadesini gördü, sonra da bunun ilgiye dönüşmesini izledi.

"Neye bakıyorsun?"

"Tam olarak emin değilim."

Roarke içeri girip kapıyı ardından kapattı.

"Gitmemiz gerekiyor. Seremoni on beş dakika içinde başlayacak."

"Yürüyerek beş dakika uzaklıkta. Bir kere dön."

"Dönmeyeceğim." Birkaç dakika sonra yanaklarının kızarmaya başlayacağını fark etti Eve. "Beni daha önce de polis üniforması içinde gördün."

"Benim polisimi daha önce üniforması içinde görmedim. Senin bir üniforman olduğunu bilmiyordum."

"Tabii ki bir üniformam var. Hepimizin bir üniforması var. Sadece onu hiç giymiyorum. Ama bu... Önemli, hepsi bu."

"Sen..." Roarke onun pirinç düğmelerinden birine dokundu. "Harikasın. Çok seksisin."

"Ah, çık dışarı."

"Ciddiyim." Roarke iyice bakmak için geriye doğru eğildi. O uzun, sırım gibi bedeni, resmi mavi üniforma içinde inanılmaz görünüyor, diye düşündü.

Görev başındayken kazandığı madalyaları ceketinin üzerinde parlıyordu. Siyah polis ayakkabılarını -ki artık Roarke onları kilitli dolabının derinlerinde sakladığını düşünüyordu- ışığı yansıtması için parlatmıştı. Silahı kalçasının üzerinde duruyordu ve şapkayı kısa saçlarının üzerine takmıştı.

"Teğmen," dedi Roarke hırıltılı bir sesle. "Bunları evde de giymen gerekiyor."

"Neden?"

Roarke sırıttı. "Tahmin et."

"Sen hasta, çok hasta bir adamsın."

"Hırsız polis oynarız."

"Yolumdan çekil sapık."

"Bir şey daha." Roarke'ın elleri hızlıydı ve Eve ne olduğunu anlayamadan önce elini kolalı yakasından içeri soktu. Sonra memnun bir şekilde bir zamanlar Eve'e kendisinin verdiği pırlantalı kolyeyi çıkardı. "Bu mükemmel, işte," diye mırıldandı ve kolyeyi yeniden içeri soktu.

"El ele tutuşmuyoruz. Bu konuda çok kararlıyım."

"Aslında, senin birkaç adım arkandan yürümeyi planlıyordum, böylece bu şeyin içinde kalçanın nasıl hareket ettiğini görebileceğim."

Eve kahkaha attı ama onu kendisiyle birlikte dışarı doğru çekti. "Eğer ilgini çekiyorsa, Renquist hakkında gelişmeler var."

"Çekiyor."

"Akıl sağlığının yerinde olmadığı taktiğini deniyor ve bu beklenmeyen bir şey değil. Çoklu kişilik bozukluğunu kullanıyor. Bir dakika Karındeşen Jack oluyor, bir sonraki dakika David Berkotwitz ya da John Wayne Gacy oluyor. DeSalvo'dan Jack'e gidip geliyor."

"Bunun gerçek olduğuna inanıyor musun?"

"Bir an için bile inanmıyorum ve Mira da buna inanmamış. Ama bunu kullanıp yırtabilir. Savunma avukatları bunu onaylayacak pek çok doktor bulabilir ve o, bu oyunu oynamak konusunda iyi. Bu onu beton kaplı bir hücreden kurtarıp akıl hastanesi katında süngerle kaplanmış bir odaya koyabilir."

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Ben hapse girmesini istiyorum ama her zaman istediğini alamazsın. Vardiyamın sonunda hastaneye gideceğim ve Marlene Cox ile annesine ne olabileceğini anlatacağım."

"Bence bu onlar için sorun olmayacaktır. Onlar asker değiller Eve," dedi Roarke karısı baktığında. "Sadece onun bir yere kapatılmasını istiyorlar ve sen de bunu yaptın. Bu onlar için yeterli bir bedel, senin için olmasa bile."

"Benim için de yeterli olmalı, çünkü bu iş bitti. Ve onun yerini alacak bir başkası olacak. Bunun bazı polisleri aşağı çektiğini biliyorum."

"Benim polisimi değil."

"Hayır." Ne olursa olsun, Eve seremoninin olacağı odaya girerken onun elini tuttu. "Bu beni çok zorluyor. Hadi oturacak bir yer bul. Benim o aptal sahnede olmam gerekiyor. "

Roarke onun elini dudaklarına götürdü. "İyi şekilde başarılmış bir iş için tebrikler Teğmen."

Roarke gibi Eve de Peabody'nin McNab ile odanın ön kısmında durduğu yere baktı. "Bunu kendisi başardı." Eve'in söylediği tek şey bu oldu.

Komutan Whitney'in bu görev için orada bulunması onu memnun etti. Eve sahneye onunla birlikte çıktı ve uzattığı elini tuttu.

"Yardımcının terfisi için tebrikler Teğmen."

"Teşekkürler efendim."

"Hemen başlayacağız. Bu sene Merkez'de yirmi yedi terfimiz var. Üçüncü derecede on altı dedektif, ikinci derecede sekiz dedektif ve üç dedektif çavuş." Biraz gülümsedi. "Teğmen olduğundan beri seni üniforma içinde gördüğümü sanmıyorum."

"Hayır efendim."

Eve diğer eğitmenlerle birlikte geriye doğru bir adım attı. Feeney'nin yanında durdu.

"Benim çocuklardan biri ikinci dereceyi kazandı," dedi Feeney. "Vardiyanın ardından sokağın karşısında kutlamak için birkaç bir şey içeriz diye düşünüyorum. Sana da uyar mı?"

"Evet ama sivil de bize katılmak isteyecektir. Peabody'ye çok yumuşak davranıyor."

"Öyle olsun. İşte başlıyoruz. Jack standart konuşmasını yapacak. Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yapan onun yerini asla alamayacak olsa da sürekli ileri atılan geri zekâlı Leroy değil. Ne zaman konuşsa zırvalıyor. Kendini tutamıyor."

Peabody, kendisine verilen yerde midesi taklalar atmasına rağmen dimdik oturuyordu. Haberi ailesine vermek için eve gittiğinde olduğu gibi gözyaşlarına boğulacağından çok korkuyordu. O anda ağlamak çok küçük düşürücü olurdu ama artık o kadar dolmuştu ki, konuşmak için azını açtığında her şeyin dışarı çıkacağından korkuyordu.

Kulakları çınlıyordu bu nedenle isminin okunduğunu duymamaktan ve orada bir aptal gibi oturmaktan korkuyordu. Eve'e ve onun geçit töreni sırasında üniformasının içinde nasıl sakin ve mükemmel göründüğüne odaklandı.

Teğmen üniforması içinde odaya girdiğinde, az kalsın avazı çıktığı kadar bağıracaktı. Onunla konuşamamıştı.

Kulakları uğuldasın ya da uğuldamasın, yüksek sesle isminin söylendiğini duydu. Üçüncü Derece Dedektif Grade Delia Peabody. Ve ayağa kalktı. Dizlerini hissedemiyordu ama bir şekilde sahneye doğru yürüyor, merdivenleri çıkıyor ve ilerliyordu.

"Tebrikler Dedektif," dedi Komutan ve geriye doğru bir adım atmadan önce Peabody'nin elini muazzam elinin içine aldı.

Ve işte Dallas oradaydı, ona doğru geliyordu. "Tebrikler Dedektif. Aferin." Rozeti uzattı ve bir an için yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Teşekkür ederim efendim."

Sonra Eve geri çekildi ve işte bitmişti.

Peabody'nin yeniden yerine dönerken düşünebildiği tek şey, ağlamamış olduğuydu. Ağlamamıştı ve ellerinin arasında bir dedektif rozeti vardı.

Seremoni bittiğinde, Peabody hâlâ sersem bir şekilde hareket ediyordu ve McNab onu havaya kaldırmak için hızla yanına geldi. Sonra Roarke ona doğru eğildi ve -Tanrım!- onu tam dudaklarından öptü.

Ama Eve'i bulamıyordu. Tebriklerin, sırt sıvazlamaların ve gürültünün arasında Eve'i hiçbir yerde bulamıyordu. Sonunda, hâlâ rozetini sıkıca tutarken kalabalığın arasından çıktı.

Eve'in ofisine gittiğinde, onu gündelik kıyafetleri içinde masasında oturmuş evrak işleriyle uğraşırken buldu.

"Efendim. Oradan çok hızlı ayrıldınız."

"Yapacak işlerim vardı."

"Üniformanızı giymiştiniz."

"Neden herkes bunu ulusal bir bayrammış gibi söylüyor? Dinle, tebrikler. Bunu söylerken ciddiyim. Seninle gurur duyuyorum ve senin için sevindim. Ama eğlenme zamanı bitti ve ilgilenilmesi gereken bir yığın evrak işi var."

"Tamam, sadece size teşekkür etmek için zaman harcayacağım. Eğer siz olmasaydınız bunu yapamazdım." Ro-

zetini değerli bir kristal parçasıymış gibi ellerinin arasında tutuyordu. "Çünkü bana inandınız, beni zorladınız ve bana öğrettiniz, ben de kazandım."

"Bu tam olarak yanlış değil." Eve sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayakkabısının topuğunu masasının üzerine koydu. "Ama eğer sen kendine inanmasan, kendini zorlamasan ve öğrenmesen, sana hiçbir faydam olmazdı. Benim üstlendiğim rol için bir şey değil. Ama sen iyi bir polissin Peabody ve zaman geçtikçe daha da iyi olacaksın. Şimdi, evrak işleri."

Peabody'nin görüşü bulanmıştı ama gözlerini kırparak yaşları geriye itti. "Hemen ilgileniyorum efendim."

"Bu senin işin değil."

"Yardımcınız olarak-"

"Artık benim yardımcım değilsin. Sen bir dedektifsin ve yapmaya çalıştığım bu evrak işi senin yeni görevin."

Gözyaşları kurudu ve yanaklarının kızarmasına neden olan heyecan ve neşe çekildi. "Anlamıyorum."

"Dedektifler yardımcı olarak harcanamazlar." Eve hızlı konuşuyordu. "Yeniden ataman yapılacak. Cinayet bölümünde kalmayı tercih edeceğini varsayıyorum."

"Ama... Tanrım! Dallas, ben hiç burada kalamayacağımı ve bizim birlikte çalışamayacağımızı düşünmemiştim. Beni göndermek zorunda kalacağınızı bilseydim o lanet sınava girmezdim."

"Bunu söylemen çok saçma, ayrıca rozetine yeteri kadar saygı duymadığını gösteriyor. Sana yeniden atanman için seçeneklerinin kısa bir listesini verebilirim." Eve bilgisayarında bir tuşa bastı ve bir kâğıt çıkmaya başladı. "Ya da bu konuda mızmızlanacaksan, senin yerine seçimi ben yapabilirim."

"Ben bunu düşünmüyordum, beklemiyordum." Ve artık midesi yeniden ağrımaya başlamıştı. "Bunu kabul edemem. En azından uyum sağlamak için birkaç gün alamaz mıyım? Siz düzenlemeleri yapana kadar sizin yardımcınız olarak devam edemez miyim? Bekleyen işleri bitirebilirim- "

"Peabody, benim bir yardımcıya ihtiyacım yok. Hiçbir zaman bir yardımcıya ihtiyacım olmadı ve sen gelmeden önce de yardımcım olmadan gayet iyi idare ediyordum. Artık ilerleme zamanın geldi."

Eve, ona çıkabileceğini ifade edercesine ona sırtını döndü. Dudaklarını sıkıca birbirine bastıran Peabody başıyla onayladı. "Evet efendim."

"Lanet olası bir yardımcıya ihtiyacım yok," diye tekrarladı Eve. "Ama bir ortağım olabilir."

Bu, Peabody'nin olduğu yerde kalmasına neden oldu. "Efendim?" demeyi başardı çatlak bir sesle.

"Tabii eğer bununla ilgileniyorsan. Kıdemli polis olarak yine de berbat işlerin çoğunu sana yıkacağım. Bundan gerçekten hoşlanıyorum."

"Ortak mı? Sizin ortağınız." Peabody'nin dudakları titriyordu ve gözyaşları sonunda akmaya başlamıştı.

"Tanrı aşkına! Zırlayacaksan kapıyı kapat. Sence dışarıdakilerin burada birinin ağladığını duymasını ister miyim? Ağlayanın ben olduğumu düşünebilirler."

Eve hızla ayağa fırladı, kapıyı kendisi kapattı ve sonra yine kendini Peabody'nin kucaklamalarından birinin ortasında buldu.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Bu hayatımın en güzel günü." Peabody geriye doğru

bir adım attı, yanaklarındaki yaşları sildi. "Olabilecek en güzeli. Size lanet olası iyi bir ortak olacağım."

"Bahse girerim öyle olacaksın."

"Aşırı durumlar haricinde sarılmak ve zırlamak olmayacak."

"Bunu bilmek güzel. Şimdi odadan çık ki işimi bitirebileyim. Vardiya sonunda sana bir içki ısmarlayacağım."

"Hayır efendim. Ben ısmarlıyorum." Peabody elini açtı, Eve'e rozetini gösterdi. "Güzel, öyle değil mi?"

"Evet. Evet, öyle."

***

Yalnız kaldığında Eve yeniden masasına oturdu ve sonra kendi rozetini çıkarıp inceledi. Rozetini yeniden kaldırdı ve tavana baktı. Ama bu sefer gülümsüyordu. Her şeyin yolunda olduğunu hissediyordu. Her şey tam olarak yolunda gibi hissediyordu.